

„Най-вълнуващият глас на Америка”

Сюзън ЕЛИЗАБЕТ ФИЛИПС

Да целунеш
ангел

Издателска къща
КОМПАС

СЮЗЪН ЕЛИЗАБЕТ ФИЛИПС ДА ЦЕЛУНЕШ АНГЕЛ

Превод: Тинко Трифонов

chitanka.info

И този път вече известната у нас майсторка на перото поднася един искрящ коктейл от поезия и действителност, една чудна амалгама от възвишена обич и сурова житейска правда. Млада и разглезена дъщеря на богат особняк е принудена да се омъжи за непознат, може би наследник на короната на Романови. И да поеме по един странен и нелек път, за да се сблъска с грубостите на живота, да преодолее себе си и да срещне любовта.

1.

Дейзи Девро бе забравила името на бъдещия си съпруг.

— Аз, Теодосия, взимам теб...

Прехапа долната си устна. Баща ѝ ги бе запознал преди няколко дни: в онази ужасна утрин тримата отидоха да извадят разрешителното за брак и тогава тя за пръв път чу името му. Веднага след това онзи мъж замина и тя повече не го видя допреди няколко минути, когато слезе във всекидневната на къщата на баща си в „Сентръл парк уест“, където сега се осъществяваше тази импровизирана венчална церемония.

Баща ѝ стоеше зад нея и Дейзи едва ли не усещаше как потреперва от неодобрение, но неговото неодобрение не представляваше за нея нищо ново. Той бе разочарован от нея едва ли не преди да се роди и независимо от всичките ѝ усилия, тя изобщо не успя да промени мнението му.

Рискува един кос поглед към младоженеца, купен с парите на баща ѝ. *Жребец*. Един много застрашителен жребец с този свой висок ръст, строен, жилав, а и с тези загадъчни кехлибарени очи. Майка ѝ би го харесала много.

Лейни Девро почина предишната година при пожар на борда на яхта в обятията на дваисет и четири годишен рокпевец — звезда. Дейзи вече бе достигнала онова състояние, при което можеше да мисли за майка си без болка, усмихна се като осъзна, че мъжът, който сега стоеше до нея, щеше да е прекалено възрастен за майка ѝ. Изглеждаше на около трийсет и пет, а Лейни обикновено туряше чертата до дваисет и девет години.

Косата му бе много тъмна, почти черна, а с фино изрязаните си черти лицето му можеше да мине за твърде хубаво, ако не бе силната му челюст, да не говорим за плашещата му навъсеност. Мъже с такава брутална красота допадаха на Лейни, но Дейзи предпочиташе по-старите, по-консервативни типове. И не за пръв път от началото на

церемонията ѝ се дощя баща ѝ да бе избрал някой, който да не е толкова застрашителен.

Опита се да се успокои, като си напомни, че нямаше да ѝ се наложи да прекара повече от няколко часа в компанията на новоизпечения си съпруг. Веднага щом успее да му изложи плана си, всичко това ще е свършило. За нещастие планът ѝ предвиждаше да наруши свещения обет, който ѝ предстоеше да поеме, а тъй като не бе човек, който лесно да поема обети — особено пък брачен — тя си помисли, че тъкмо гузната ѝ съвест бе причинила тази засечка в паметта.

Започна изречението отново, с надеждата, че името му ще прескочи неочаквано появилата се бариера в паметта ѝ.

— Аз, Теодосия, вземам теб... — Но гласът ѝ отново стихна.

Младоженецът дори не я погледна, камо ли да ѝ помогне. Гледаше право пред себе си и безкомпромисните черти на профила му я накараха да настръхне. Той току-що бе изрекъл своята клетва и бе споменал името си, но безизразният му глас само бе увеличил пълното ѝ емоционално объркване, затова не бе успяла да възприеме и запомни името му.

— Александър — изплю най-сетне името баща ѝ зад нея и Дейзи усети по тона му, че го бе произнесъл през стиснати зъби. За един мъж с реномето на най-изтъкнат американски дипломат той очевидно не проявяваше голямо търпение към нея.

Тя заби нокти в дланите си и си рече, че просто няма друг избор.

— Аз, Теодосия... — пое дълбоко дъх, — вземам теб, Александър — отново пое дъх, — за свой законен и *заникога* съпруг.

Чак като чу как мащеха ѝ Амелия ахна, тя разбра какво бе казала.

Жребецът обърна глава и я погледна отвисоко. Повдигна въпросително една черна вежда, сякаш не бе сигурен дали бе чул правилно. *Свой законен и заникога съпруг*. Обади се чувството ѝ за хумор и усети как тъгълчетата на устните ѝ потрепнаха.

Тъмните му вежди се сбраха и дълбоките му очи я изгледаха без капчица веселост. Очевидно жребецът нямаше нейния проблем с неуместното лекомислие.

Тя преглътна малката топка на истерия, заседнала в гърлото ѝ, и продължи смело напред, без да се поправи. Поне в тази част от обета си щеше да бъде честна, защото той определено щеше да бъде неин

съпруг *заникога*. В този момент блокажът в паметта ѝ се стопи и фамилното му име изплува. Марков. Александър Марков. Още един от руснаците на баща ѝ.

Като бивш посланик в Съветския съюз, баща ѝ, Макс Петроф, поддържаше близки връзки с руската общност — и тук, и в чужбина. Страстта му към родината на предците си личеше дори и в подредбата на стаята, в която сега стояха: с яркосините ѝ стени, тъй разпространени в онази страна, с кахлената печка с жълти плочки, с многоцветния килим на пода. В ореховия шкаф вляво от нея се съхраняваха кобалтовосини руски вази, както и кристални и порцеланови съдове от Императорските работилници в Санкт Петербург. Мебелите бяха от стила Арт деко и от осемнайсети век — смесица, която кой знае защо не дразнеше.

Голямата ръка на младоженеца вдигна нейната далеч по-малка ръчица и тя усети силата му, когато надяна обикновената златна халка на пръста ѝ.

— С този пръстен ти се обричам завинаги — изрече той със строг, безкомпромисен тон.

Тя погледна пръстена, объркана за миг. Защото откак се помнеше, тя се бе отдала на буржоазна фантазия за любовта и брака по думите на майка ѝ Лейни и никога не си бе представяла нещо подобно.

— ... по силата на властта, която ми е предоставена от щата Ню Йорк, ви обявявам за законни съпруг и съпруга.

Тя се напрегна, очаквайки съдията Ринсетлър да подкани младоженеца да целуне булката. Но след като не го направи, тя се досети, че баща ѝ го бе помолил за това, спестявайки ѝ неудобството да бъде насилена да целуне тези корави, неусмихващи се устни. Типично за баща ѝ — да не пропусне една подробност, за която никой друг не би се сетил. Макар и да не би си го признала за нищо на света, на нея ѝ се искаше да прилича повече на него, но не бе в състояние да овладее дори големите събития в живота си, да не говорим за подробностите.

Не бе в характера ѝ да се отдава на самосъжаление, затова махна мислено с ръка, когато баща ѝ се приближи и с церемониален жест допря небрежно студена буза о нейната. Осъзна, че очакваше поне някоя емоционална дума, но не се учуди, като не я чу. Дори успя да изглежда незасегната, когато той се отдръпна от нея.

Баща ѝ поведе мистериозния ѝ съпруг към прозореца, който гледаше към „Сентръл парк“, там към тях се присъедини съдията Ринсетлър. Другите свидетели на церемонията бяха шофьорът, който тактично се измъкна да си гледа работата, съпругата на баща ѝ Амелия, с бяло-русата си коса и провлечения ѝ говор със стиснати устни.

— Моите поздравления, скъпа. Много красива двойка сте с Александър. Нали изглеждат чудесно, Макс?

И без да дочака отговор, Амелия притисна Дейзи в обятията си, обвивайки ги и двете в облак ухаещ на мускус парфюм.

Амелия се преструваше, че изпитва искрена обич към извънбрачната дъщеря на мъжа си, но макар Дейзи да знаеше истинските ѝ чувства, отдаваше ѝ дължимото поне за старанието. Не ѝ бе лесно да се възправи срещу живото доказателство за единственото безотговорно нещо, което съпругът ѝ бе извършил през живота си, пък било то и преди цели двацет и шест години.

— Не знам защо настоя да облечеш тази рокля, скъпа. Може да е подходяща за танци в някой клуб, но едва ли и за венчавка.

Критичният поглед на Амелия се плъзна строго по скъпата, бледозлатиста дантелена рокля на Дейзи, чийто ръб, бродиран с фестони, свършваше поне на двацетина сантиметра над коляното.

— Тя е почти бяла.

— Жълтото не е бяло, скъпа. А е и прекалено къса.

— Сакото е традиционно — посочи Дейзи и спусна длани по сатененото златистожълто сако, което се спускаше досами бедрата ѝ.

— Но едва ли компенсира останалото. Защо не спази традицията и не облече бяло? Или поне да бе избрала нещо по-улегнало.

Защото това нямаше да е истински брак, помисли си Дейзи, а колкото повече отдаваше дан на традицията, толкова повече си мислеше за това, че ще наруши нещо, което би трябвало да е свято. Тя дори махна гарденията, която Амелия бе закичила в косите ѝ, но мащеха ѝ я закичи отново току преди церемонията.

Знаеше, че Амелия не одобрява и златистите ѝ лачени обувки, които по-скоро приличаха на гладиаторски сандали от римско време, само дето бяха с десетсантиметрови токове. Бяха ужасно неудобни, но поне не можеха да бъдат сбъркани с традиционните, бели, сатенени пантофки.

— Съпругът ти не изглежда много радостен — прошепна ѝ Амелия. — Не че съм изненадана. Опитай се да не изтърсиш някоя глупост пред него поне в първите няколко часа, чуваш ли? Ти наистина трябва да предприемеш нещо относно този твой досаден навик първо да говориш, а после да мислиш.

Дейзи почти не скри въздишката си. Амелия никога не казваше онова, което наистина мисли, докато Дейзи почти винаги го правеше и искреността ѝ предизвикваше враждебността на мащеха ѝ. Ала Дейзи не я биваше да се преструва. Може би защото ѝ бе дошло до гуша от преструвките и на двамата ѝ родители.

Погледна крадешком новоизпечения си съпруг и се запита колко ли му бе платил баща ѝ, за да се ожени за нея. И с известна непочтителност си помисли, че ѝ се иска да узнае как точно е била сключена сделката. В брой? С чек? „Извинете ме, Александър Марков, но ще приемете ли чек от Америкън експрес?“ И докато наблюдаваше как съпругът ѝ отказва да си вземе мимоза от подноса, който предлагаше Мин Сун, тя се опита да си представи какво ли мислеше той.

Колко още да остане, преди да измъкне това малко изчадие оттук? Алекс Марков погледна часовника си. Пет минути стигат, реши той. Видя как слугата, който разнасяше напитки, спря и се заумилква пред нея. „Наслади се докрай, лейди. Ще мине бая време, докато това ти се случи отново.“

Докато Макс показваше на съдията старинния самовар, Алекс огледа краката на съпругата си, разголени пред всички от тази смехотворна имитация на булчинска рокля. Бяха стройни и добре оформени, което го накара да се зачуди дали и останалата част на тялото ѝ, отчасти скрита от сакото, ще е толкова примамлива. Но дори тялото на някоя сирена не можеше да компенсира факта, че го бяха насилили за този брак.

Спомни си последния си личен разговор с бащата на Дейзи.

— Тя е зле образована, непостоянна и безотговорна — бе обявил Макс Петроф. — Майка ѝ имаше ужасно влияние върху нея. Не вярвам Дейзи да може да извърши нещо полезно. Вярно, вината за това не е изцяло нейна. Лейни никога в живота си не бе препасвала престилка, а

Дейзи живя при нея до смъртта ѝ. Истинско чудо е, че Дейзи не бе на борда на онази яхта в нощта, когато се запали. Дъщеря ми се нуждае от твърда ръка, Алекс, инак ще те побърка.

И нищо от онова, което досега бе видял у нея, не караше Алекс да се усъмни в думите на Макс. Майка ѝ бе Лейни Девро, британската манекенка, която бе толкова известна преди трийсетина години. Очевидно благодарение на привличането на противоположностите, Лейни и Макс завързаха любовна връзка по времето, когато той тъкмо се готвеше да се превърне във водещ специалист по външна политика; Дейзи бе резултатът от тази връзка.

Макс обясни на Алекс в своя вдървен стил, че предложил на Лейни да се оженият, след като тя неочаквано забременяла, но Лейни не поискала да се обвързва. Макс твърдеше, че въпреки това винаги изпълнявал дълга си към извънбрачната си дъщеря.

Доказателствата обаче сочеха обратното. След като кариерата на Лейни започна да запада, тя се превърна в професионална посетителка и организаторка на партита. И там, където ходеше Лейни, ходеше и Дейзи. Лейни поне някога бе имала своята кариера, мислеше си Алекс, докато Дейзи очевидно никога през живота си не бе извършила и едно полезно нещо.

Като се вгледа малко по-внимателно в булката си, Алекс забеляза известна прилика с майка ѝ. И двете имаха черни до синьо коси, а само жени, които никога не излизат от къщи, можеха да са с толкова бледа кожа. Очите ѝ бяха необикновено сини, с толкова плътен и дълбок цвят, който стигаше до виолетово — като на крайпътните теменужки. Беше обаче по-дребна от майка си — прекалено крехка за неговия вкус — а чертите ѝ не бяха и наполовина дръзки, като майчините ѝ. Доколкото си спомняше от старите снимки, профилът на Лейни бе почти мъжки, докато чертите на Дейзи бяха някак замъглени, което бе особено видно в навиреното ѝ носле и глуповатата, мека уста.

Според Макс, Лейни била силна в тялото и слаба в ума, още едно качество, което малката въздухарка отсреща очевидно бе наследила. Определено не бе пълна глупачка — твърде добре възпитана бе, за да е така — но не беше трудно човек да си я представи като много скъпа сексиграчка на някой богаташ.

Той винаги се бе отличавал с проникателност в отношенията си с жените и, колкото и изкусително да изглеждаше дребното ѝ тяло, би

предпочел друг тип жена, жена, която да притежава и нещо повече от чифт красиви крака. Нравеше му се партньорките в леглото да са интелигентни, амбициозни, независими, да са в състояние да дадат поне толкова, колкото ще получат. Можеше да уважава жена, която да го изругае и изхвърли, но не бе свикнал на сърдитки и чумереници. А тази пухкава топчица вече го караше да скърца със зъби.

Поне нямаше да е проблем да я строи в две редици. Погледът му се зарея над нея и устните му се извиха в язвителна усмивка. „Животът си има начин да се справя с разглезените, богати момиченца. И, мила моя, той определено ще се справи с теб.“

В другия край на стаята Дейзи спря да се огледа в старинното огледало. Направи го по-скоро по навик, отколкото от суетност. За майка ѝ външният вид бе всичко. Лейни смяташе размазания грим за по-голяма катастрофа от евентуален ядрен катаклизъм.

Новата прическа на Дейзи бе до брадичката отпред и малко по-дълга отзад, весела, младежка, тук-там на едри чупки. Хареса ѝ още в началото, но още повече я захаресва тази сутрин, когато Амелия се разкукудяка колко неподходяща била за една венчавка.

Зад собственото си изображение Дейзи видя, че съпругът ѝ приближава. Наложил върху лицето си учтива усмивка и си рече, че всичко ще мине добре. Трябваше да мине добре.

— Събирай си нещата, ангелско лице. Тръгваме.

Тонът му никак, ама никак не ѝ хареса, но бе развила таланта си да се справя с трудни хора и затова го пренебрегна.

— Мария приготвя нейното специално суфле Гран Марние за тържествения обяд, но още не е готово и ще се наложи да почакаме.

— Боя се, че това няма да стане. Имаме да хващаме самолет. Багажът ти е вече в колата.

Трябваше ѝ малко време. Не бе още готова да остане насаме с него.

— Не бихме ли могли да вземем по-късен полет, Александър? Не искам да разочароваме Мария. Тя е истинско съкровище за Амелия и готви чудесни обеда.

Макар устните му да се извиха в усмивка, погледът му сякаш я прогаряше. Очите му имаха необичаен цвят — като светъл кехлибар — напомняха ѝ нещо загадъчно, дори зловещо. И макар да не можеше да си спомни какво бе то, усещането на безпокойство си оставаше.

— Името ми е Алекс и разполагаш с една минута да изнесеш красивото си задниче през вратата.

Пулсът ѝ се ускори тревожно, но преди да успее да реагира, той се обърна към тримата присъстващи в стаята с тих, но властен тон:

— Надявам се да ни извините. Трябва да хващаме самолет.

Амелия пристъпи напред и се усмихна лукаво на Дейзи.

— Мале, мале! Някои хора горят от нетърпение да дойде първата брачна нощ. Нашата Дейзи наистина е примамливо и вкусно зальче, нали?

На Дейзи изведнъж ѝ мина апетитът за суфлето на Мария.

— Ще ида да се преоблека — рече тя.

— Нямаме време за това. И така изглеждаш добре.

— Но...

Твърдата ръка на кръста ѝ я насочи решително към коридора.

— Обзалагам се, че това е чантичката ти.

След като тя кимна, той взе малката ѝ чантичка от „Шанел“ от позлатената колонка и ѝ я подаде. Тогава баща ѝ и Амелия дойдоха да се сбогуват.

Макар и да не възнамеряваше да стигне по-далеч от летището, тя искаше да се освободи от ръката на Алекс, която я насочваше към вратата. Обърна се и помахна на баща си и се възненавидя за онази тръпка на страх в гласа си.

— Може би ще убедиш Алекс да останем малко по-дълго. Не сме се срещали с никого.

— Направи така, както казва той, Теодосия. И помни — това е последната ти възможност. Ако и сега се провалиш, вече вдигам ръце от теб. Нека видим дали ще можеш за пръв път през живота си да направиш нещо както трябва.

Би трябвало вече да е свикнала с това, че баща ѝ я унижаваше пред други хора, но да бъде унижена пред новоизпечения ѝ съпруг бе толкова смущаващо, че тя с мъка изправи рамене. Вдигна брадичка, пристъпи пред Алекс и излезе.

Не поиска да срещне погледа му, докато чакаха в мълчание асансьора, който щеше да ги отведе във фойето. Влязоха в него. Вратите се отвориха, но се отвориха отново и на следващия етаж, за да пропуснат възрастна жена, която водеше жълто-кафяв пекинез.

Дейзи веднага се сви към луксозната, облицована с тиково дърво стена на асансьора, но кучето я забеляза. Сви уши, излая яростно и скочи. Тя изпищя, когато то се докопа до краката ѝ и скъса чорапите ѝ.

— Махай се!

Кучето продължи да я дращи. Тя изписка и се улови за бронзовото перило. Алекс я изгледа озадачен и сетне избута кучето с крак.

— Лоша Мици! — Жената взе кученцето си в ръце и се вгледа строго в Дейзи. — Не можах да разбера какво става. Та Мици обича всички.

Дейзи започна да се поти. Продължи да стиска до болка перилото, без да сваля очи от злобното животинче, което не спираше да лае и да се опитва да я достигне, докато вратите на асансьора най-сетне не се отвориха към фоайето.

— Вие двете май се познавате — рече Алекс, след като излязоха.

— Аз... аз никога досега не съм виждала това куче.

— Не ти вярвам. То те ненавиждаше.

— Аз не съм... — Тя с мъка пое дъх. — Просто съм такава с животните.

— А, значи имаш нещо към животните? Само недей ми казва, че се боиш от тях.

Тя кимна и се опита да успокои пулса си.

— Страхотно — промърмори той, докато прекосяваха фоайето. — Това е просто страхотно.

Късната априлска утрин бе влажна, ръмеше. Лимузината, която ги очакваше, не бе украсена с панделки, нямаше завързани подире ѝ празни консервни кутии и табели „Младоженци“ — нито една от онези прелестни глупости, запазени само за обикновените хора, които се обичат. Рече си да престане да се държи като сантиментална глупачка. Лейни я бе дразнила с години, че е безнадеждно старомодна, но единственото, което Дейзи бе желала, бе да живее един обикновен живот. Не бе чак толкова необичайно, помисли си тя, за човек, пораснал при толкова необичайни обстоятелства.

Докато се качваше в колата, забеляза, че тъмното стъкло, което отделяше шофьора от пътниците, бе вдигнато. Поне щеше да има уединението, необходимо, за да изложи пред Алекс Марков намеренията си преди още да са стигнали до летището.

„Ти пое обет, Дейзи. Свещен обет.“ Тя отхвърли тревожния глас на съвестта си, каза си, че няма друг избор.

Той се настани до нея и обширното пространство изведнъж стана тясно. Ако не доминираше толкова физически, може би нямаше да бъде толкова изплашена. Макар да не бе тъй внушителен като онези шантаво изглеждащи културисти, той притежаваше здраво, мускулесто тяло на човек във върхова форма. Раменете му бяха широки, бедрата — тесни. Ръцете, които бе отпуснал върху панталоните на черния костюм, бяха силни и загорели, с дълги, изострени пръсти. Тя усети някакво предчувствие, което я разтревожи.

Едва потеглиха и той задърпа вратовръзката си. Махна я, напъха я в джоба на самото и откопча яката на ризата си със сръчно движение на пръстите. Тя трепна, надяваше се, че няма да продължи да се съблича. В една от любимите ѝ еротични фантазии тя се любеше с мъж без лице на задната седалка на бяла лимузина в задръстеното движение на Манхатън, на фона на песента на Майкъл Болтън „Когато мъж обича жена“, но между фантазиите и реалността имаше голяма разлика.

Лимузината ускори ход. Тя пое дълбоко дъх, опитваше се да се успокои, усети тежкото ухание на гарденията в косите си. С облекчение забеляза, че Алекс бе престанал да се съблича, но когато протегна крака и се зае да я разглежда, тя се размърда от неудобство. Знаеше, че колкото и да се стараеше, никога нямаше да бъде толкова красива, колкото майка си, а когато се взираха така в нея, се чувстваше като грозното пате от приказката. Дупката в блещукащите ѝ чорапи, причинена от сблъсъка с пекинеза, изобщо не допринесе за повдигане на самочувствието ѝ.

Отвори чантичката си да потърси цигарата, от която толкова се нуждаеше. Навикът бе ужасен и тя никак не се гордееше, че му се бе поддала. Макар Лейни винаги да бе пушила, Дейзи рядко запалваше и то само вечер, с чаша вино. Но в първите месеци след смъртта на майка си откри, че цигарите я успокояват и се пристрасти сериозно към тях. След като дръпна силно от цигарата, тя реши, че е достатъчно успокоена, за да съобщи на мистър Марков плана си.

— Угаси я, ангелско лице.

Тя го погледна извинително.

— Знам, че е ужасен навик и обещавам да не издухвам дима към теб, но сега наистина се нуждаю от една цигара.

Той се пресегна през нея да отвори прозорчето. Цигарата й изведнъж избухна в пламъци.

Тя изписка и я пусна през прозорчето. Разхвърчаха се искри. Той извади от джобчето на сако си носна кърпа и успя някак си да изгаси въгленчетата.

Дишайки тежко, тя сведе поглед и забеляза миниатюрните следи от изгоряло върху златистата дантела на роклята си и върху сатененото сако.

— Как стана това? — ахна тя.

— Предполагам, че цигарата е била нещо не наред.

— Не наред ли? Никога не съм чувала нещо подобно.

— Дай ми най-добре пакета да го изхвърля, в случай, че има и други такива.

— Да. Разбира се.

Тя му го подаде бързешком и той го мушна в джобовете на панталона си. Тя бе разтърсена, а той — напълно спокоен. Облегна се назад в своя ъгъл, кръстоса ръце на гърдите си и затвори очи.

Трябваше да поговорят — тя трябваше да му обясни плана си да сложи край на този неудобен и за двамата им брак, но той изглежда не бе в настроение за разговори, а тя се боеше, че ако не внимава, ще обърка всичко. Цялата изминала година бе такъв провал, че си бе изработила навика да се въвлича в незначителни, но оживени разговори, за да не изпадне в другата крайност — да се сметне за напълно безнадежден случай.

Напомни си, че макар и образованието й да бе доста необичайно, то същевременно бе доста всестранно и противно на онова, което баща й мислеше, тя бе наследила неговия, а не майчиния си ум. Освен това имаше добро чувство за хумор, естествен оптимистичен възглед за живота, който дори и изминалата година не бе успяла да разруши. Знаеше четири чужди езика, можеше да познае безпогрешно на чий моделиер бе дело дадена дреха от висшата мода, бе и специалистка по успокояването на изпаднали в истерия жени. За съжаление не разполагаше дори и със зрънце здрав разум.

Защо не се бе вслушала в думите на парижкия адвокат на майка си, който й обясни, че след като дълговете бъдат платени след смъртта

на Лейни, няма да остане нищо? Сега си мислеше, че навярно чувството ѝ за вина я бе тласнало към продължилото с месеци безумно харчене, последвало онези вкочаняващи дни след опелото. От години бе искала да избяга от емоционалното изнудване, което я държеше до полите на Лейни в безкрайното търсене на удоволствия. Но тя не бе искала Лейни да умре. В никакъв случай.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Обичаше майка си до отчаяние и въпреки егоизма на Лейни, въпреки безкрайните ѝ претенции и постоянната ѝ нужда да бъде уверявана, че не бе изгубила красотата си, тя знаеше, че Лейни също я обичаше.

Колкото повече вина чувстваше Дейзи заради неочакваната свобода, която смъртта на Лейни ѝ бе донесла, толкова повече пари харчеше не само за себе си, но и за старите, изпаднали в затруднение приятели на Лейни. И когато заплахите на кредиторите взеха да стават зловещи, тя подписа достатъчно чекове, за да ги отпъди, без да си дава сметка, че няма достатъчно пари да ги покрие.

Макс разбра за екстравагантното ѝ харчене в деня, в който бе издадена заповед за ареста ѝ. Реалността изведнъж се стовари върху нея и тя осъзна чудовищността на извършеното. Помоли баща си да ѝ заеме парите, с които да умилюва кредиторите, обеща да му ги върне веднага, щом стъпи на крака.

Точно тогава той прибегна до изнудване. Крайно време е да порасне, ѝ бе казал, и ако иска да не влезе в затвора, ще трябва да сложи край на екстравагантността и да прави така, както той ѝ нареди.

Съобщи ѝ условията си с ясен и безкомпромисен тон. Тя трябваше да се омъжи за мъжа, който той ѝ избере, веднага щом успее да го уреди. Освен това, ще му обещае да остане омъжена за него шест месеца и да се държи в това време покорно и отговорно. Чак в края на този шестмесечен период ще получи възможността да се разведе и да се възползва от доверителния фонд, който той ще основе на нейно име, фонд, който ще бъде под негово управление. И ако бъде разумна и пестелива, ще може да живее в относителен комфорт от лихвите до края на живота си.

— Не говориш сериозно! — бе възкликнала тя, когато най-сетне способността ѝ да говори се бе възвърнала. — Хората вече не уреждат подобни бракове.

— Никога не съм бил по-сериозен. Ако не се съгласиш на този брак, ще идеш в затвора. А ако не можеш да издържиш шестмесечния брак, няма да видиш от мен и стотинка.

Три дни по-късно той я представи на бъдещия ѝ съпруг, без да спомене и дума за произхода или професията му, само я предупреди:

— Той ще те научи това-онова за живота. За сега това е всичко, което ти е необходимо.

Преминаха през моста Трайбъро и тя осъзна, че скоро щяха да пристигнат на летището Ла Гуардия, което означаваше, че повече не можеше да отлага въпроса, който трябваше да обсъдят. Противно на навиците си, тя извади от чантичката си златна пудриера, за да се увери, че всичко щеше да е както трябва. Успокоена, я затвори с изщракване и я прибра.

— Извинете, мистър Марков.

Той не отговори.

Тя се прокашля.

— Мистър Марков? Алекс? Мисля, че трябва да поговорим.

Клепачите на онези бледокехлибарени очи се повдигнаха.

— За какво?

Въпреки напрегнатостта си, тя се усмихна.

— Ние сме двама напълно непознати, които току-що са се оженили. Мисля, че този факт поражда някои въпроси, които трябва да обсъдим.

— Ако смяташ да избираме имената на децата ни, ангелско лице, това няма да мине.

Значи, в крайна сметка, той не бе лишен от чувство хумор, та било то и доста цинично.

— Имах предвид, че трябва да поговорим за това как ще прекараме следващите шест месеца, преди да имаме възможност да се разведем.

— Мисля, че ще трябва да я караме ден за ден. — Той замълча. — И нощ за нощ.

Кожата ѝ настръхна, но си каза да не се прави на глупачка. Той бе направил съвсем невинна забележка, а тя си въобрази, че в дрезгавия му тон се съдържаше и сексуален подтекст. Лицето ѝ цъфна във весела усмивка.

— Имам план, един наистина простичък план.

— О, така ли?

— Ако ми дадеш чек за половината от онова, което баща ми ти е платил да се ожениш за мен — а смятам, че ще се съгласиш, че това е справедливо — двамата можем да си хванем пътя и да турим край на това неудобно положение.

По гранитните му черти пробяга някаква сянка на забава.

— За какво неудобство говориш?

Трябваше да знае от солидния опит на майка си, че един толкова добре изглеждащ мъж не би могъл да бъде надарен и с ум.

— Неудобството да се окажеш женен за непознат човек.

— Мисля, че ще се опознаем доста добре. — И пак с този дрезгав, секси полутон. — А и мисля, че Макс не е имал предвид двамата да си хванем пътя. Доколкото си спомням, двамата трябва да живеем заедно и да се правим на мъж и жена.

— Типично за баща ми. Като дойде ред да управлява живота на другите, той си пада малко диктатор. Красотата на моя план е в това, че той няма да узнае, че не живеем заедно. Стига да не се установим в Манхатън, където може да налети на нас, той изобщо няма да има представа какво правим.

— Определено няма да се установяваме в Манхатън.

Не бе тъй сговорчив, както се бе надявала, но тя бе достатъчно оптимистично настроена да повярва, че се нуждаеше само от още малко убеждаване.

— Сигурна съм, че планът ми ще сполучи.

— Нека бъдем съвсем наясно. Ти очакваш да ти дам половината от онова, което Макс ми е платил да се ожена за теб.

— Колко е това, между другото?

— Не е достатъчно — промърмори той.

Никога не й се бе налагало да се пазари, не искаше да го прави и сега, но не виждаше друг избор.

— Ако се замислиш, сигурна съм, че ще се съгласиш, че това е справедливо. В края на краищата, ако аз не съществувах, нямаше да получиш никакви пари.

— Това тогава означава, че си готова да ми дадеш половината от онзи доверителен фонд, който той обеща да основе на твое име.

— О, не, изобщо не възнамерявам подобно нещо.

Краткият му смях приличаше на излайване.

— И аз, кой знае защо, си помислих същото.

— Не ме разбра. Ще ти върна парите веднага, щом получа достъп до фонда си. Моля само за заем.

— А аз отказвам.

Тя разбра, че обърка ужасно всичко. Имаше лошия навик да предполага, че другите ще направят онова, което сама би сторила, ако бе на тяхно място. Например, ако бе на мястото на Алекс Марков, тя сто на сто щеше да си отпусне заема, за да се отърве.

Пушеше ѝ се. Ужасно ѝ се пушеше.

— Би ли ми върнал цигарите? Убедена съм, че само онази не бе нещо в ред.

Той извади посмачканото пакетче от джоба на панталоните си и ѝ го подаде. Тя бързешком запали цигара, затвори очи и пое дълбоко дима.

Чу изсъскването и когато отново отвори очи, цигарата ѝ бе вече в пламъци. Ахна слисана и пусна цигарата на пода. И Алекс отново угаси угарката с кърпичка си.

— Можеш да ги съдиш — рече благо той.

Тя стисна с ръка гърлото си, беше прекалено зашеметена, за да каже нещо.

Той посегна и докосна гърдта ѝ. Тя усети допира на пръстите му върху чувствителното място и отскочи назад. Погледът ѝ срещна онези бездънни, златисти очи.

— Искра — рече той.

Тя закри гърдта си с ръка и усети как силно тупкаше сърцето ѝ. Колко време бе минало, откак друга, освен нейната ръка я бе докосвала там? Може би две години, реши тя, откак бе минала последния си медицински преглед.

Видя, че бяха стигнали до летището, и събра кураж.

— Мистър Марков, трябва да разберете, че не можем да живеем заедно като мъж и жена. Ние сме непознати. Цялата тази идея е смехотворна и аз трябва да настоя да бъдете по-сговорчив по този въпрос.

— Да настоя ли? — повтори благо той. — Не мисля, че имаш правото да настояваш, за каквото и да е.

Тя се вдърви.

— Няма да се оставя да бъда заплашвана, мистър Марков.

Той въздъхна, поклати глава, изглежда я със съжаление, но тя нито за миг не повярва, че бе искрен.

— Надявах се, че няма да ми се наложи да го правя, ангелско лице, но както разбирам, няма да ми е съвсем лесно с теб. Може би ще е най-добре да обявя правилата на играта веднага, за да знаеш какво те очаква. За добро или за зло, двамата сме женени за шест месеца, броено от днес. Можеш, ако го желаеш, да си отидеш всеки миг от тук нататък, но ще трябва да се оправяш сама. А в случай, че досега не си го разбрала, този брак няма да е от онези модерни, от типа *дай да се разберем, че да постигнем компромис* бракове, за които си чела в онези, женските списания. Това ще бъде една старовремска връзка. — Тонът му стана поне мъничко по-мек, по-благ. — А това, ангелско лице, означава, че командвам аз, а ти ще вършиш онова, което ти кажа. Ако не го направиш, ще ти се наложи да понесеш доста неприятни последствия. Добрата новина във всичко това е, че след като му дойде времето, ще можеш да правиш каквото си поискаш. Не давам и пет пари за след това.

Обля я вълна на паника, опита се да се пребори и да не й позволи да я задави.

— Не обичам да ме заплашват. Може би ще е най-добре да ми кажеш веднага какви ще са тези обстоятелства и какво точно си ми замислил.

Той се облегна назад и лекото повдигане на крайчеца на устните му предизвика тръпки на страх, които пробягаха по гърба ѝ.

— О, ангелско лице, няма нужда да го правя. Още тази вечер ще разбереш всичко сама.

2.

Дейзи се въртеше в разрешената за пушачи зона край изхода на компанията SAAR, дърпаше тъй силно от цигарата си, че главата ѝ се замая. Както разбра, полетът на самолета бе до Чарлстън, Южна Каролина, един от любимите ѝ градове, и тя се опита да приеме това като положителен знак във веригата от събития, която ставаше с всеки миг все по-злокобна.

Първо, господин Могъщ и всесилен Марков отказа да следва плана ѝ. След това саботира багажа ѝ. След като шофьорът разтовари една от препълнените ѝ чанти от багажника, вместо да свали всички онези куфари, които бе приготвила, тя реши, че бе грешка, но Алекс бързо я върна на земята.

— Ще пътуваме с малко багаж. Накарах икономата да преподреди багажа ти по време на венчавката.

— Нямах никакво право да го правиш!

— Ще си носим багажа като ръчен, вместо да го пускаме на проверка и товарене.

Той взе своята далеч по-малка чанта и тя с удивление го изгледа как си тръгва, оставяйки я сама да носи своята. Едва успя да вдигне тежкия товар, коленете ѝ се подгънаха и се заклатушка подире му на прекалено високите си токове. Чувстваше се нещастна, неуверена, докато с труд се мъknеше към входа, сигурна бе, че всички виждат дупката на чорапите ѝ, изгорената дантела на роклята ѝ, увехналата ѝ гардения.

Веднага след като той отиде до тоалетната, тя побърза да си купи нов пакет цигари, само за да открие, че в чантичката си имаше една-единствена десетдоларова банкнота. Шокирана, тя осъзна, че това бяха всичките пари, с които разполагаше на този свят. Банковите ѝ сметки бяха закрити, кредитните карти — анулирани. Прибра банкнотата в чантичката и изпроси една цигара от привлекателен на вид бизнесмен.

Тъкмо изгаси цигарата си, когато Алекс се появи от тоалетната и като видя как бе облечен, стомахът ѝ се сви. Добре скроеният му черен

костюм бе заменен от дънкова риза, на вид — твърде мека от много пране, и чифт дънки, толкова изтъркани, че бяха почти бели. Орфаните им ръбове се спускаха върху чифт олющени каубойски ботуши. Ръкавите на ризата му бяха навити, за да разкрият силни, загорели ръце, обсипани с тъмни косъмчета, носеше и златен часовник с кожена каишка. Тя прехапа долната си устна. Бе очаквала всичко от баща си, само не си бе представяла да я ожени за рекламното лице на Марлборо.

Той дойде при нея, ръчната чанта се люлееше свободно на рамото му. Кройката на дънките му бе такава, че показваше тесните бедра и краката, дълги до сливиците. Лейни сигурно би изпаднала в екстаз.

— Това е последното повикване за полета ни. Хайде да вървим.

— Мистър Марков — моля ви — ти сигурно не искаш да преживееш всичко това. Ако ми дадеш в заем само една трета от парите, които са си по право мои, можем да забравим всичко.

— Дал съм обещание на баща ти и никога не нарушавам дадената дума. Може и да съм старомоден, но за мен това е въпрос на чест.

— Чест ли? Ти си се продал! Оставил си баща ми да те купи! Що за чест е това?

— С Макс сключихме сделка и аз няма да я проваля. Разбира се, ако ти настояваш да си идеш, няма да те спирам.

— Знаеш, че не мога да го направя! Не разполагам с никакви пари.

— Тогава да вървим. — Той извади бордните карти от джоба на ризата си и се обърна.

Тя нямаше никаква чекова сметка, никакви кредитни карти, а баща ѝ ѝ бе казал да не го търси повече. Установи със свит стомах, че нямаше никаква алтернатива и вдигна чантата си.

Пред нея Алекс стигна до последната редица столове, където един тийнейджър седеше и пушеше. Когато мъжът ѝ мина покрай него, цигарата на момчето избухна в пламъци.

След малко повече от два часа тя стоеше под палещото слънце на паркинга на чарлстънското летище, взряна в черния пикап на Алекс:

гледаше покрития с прах капак и регистрационните номера от Флорида, които почти не се четяха от натрупаната засъхнала кал.

— Хвърляй багажа отзад — Алекс прехвърли чантата си, но не ѝ предложи да стори същото и с нейната, както не ѝ бе предложил и да я носи вместо нея от самолета.

Тя стисна зъби. Да има да взема, ако мислеше, че ще го моли. Ръцете ѝ протестираха болезнено, когато с мъка вдигна чантата си на рамо. Усещаше погледа му върху себе си и макар да смяташе, че би трябвало да бъде благодарна на иконома на баща си, че бе успял да напъха толкова много в една пътна чанта, в онзи миг бе готова да я замени с най-малката торбичка от Луи Вюитон.

Хвана с една ръка дръжката, а с другата куката откъм дъното на чантата. Повдигна я с голямо усилие.

— Нуждаеш ли се от помощ? — попита той с фалшива невинност.

— Не... благодаря... ти. — Думите ѝ излизаха по-скоро като изпъшквания, отколкото като цивилизова реч.

— Сигурна ли си?

Беше я вдигнала почти до рамо, затова не ѝ остана дъх да му отговори. Само още няколко сантиметра. Залитна на високите си токове. Само още няколко сантиметра.

Тя изписка слисана и двете с чантата паднаха назад. Първо изпищя от болката, когато се удари на асфалта, а сетне — отново изписка, но вече от ярост. Гледаше право в яркото слънце и осъзна, че чантата бе омекотила удара и това бе единствената причина да не се нарани. Осъзна също, че се бе плъоснала в не много красива поза, късата ѝ пола се бе вдигнала на бедрата, коленете ѝ бяха събрани, чувстваше глезените си като изкълчени.

Чифт олющени каубойски ботуши се появиха в периферното ѝ полезрение. Погледът ѝ пробяга по обутите в дънки крака към широките гърди и чифт кехлибарени очи, които блестяха развеселени; тя се опита да си възвърне достойнството. Събра крака и се надигна на лакът.

— Наистина исках да го направя.

Смехът му бе някак си хриплив, сякаш не го бе използвал отдавна.

— Само не ме будалкай.

— Да, така е. — Събрала колкото достойнство ѝ бе останало, тя се надигна с мъка до седнало положение. — До това доведе твоето детинско поведение и се надявам, че съжаляваш.

Той се изсмя.

— На теб ти трябва детегледач, ангелско лице, а не съпруг.

— Ще престанеш ли да ме наричаш така?

— Бъди благодарна, че те наричам само така.

Той хвана копана на чантата с три пръста и я метна на рамо, сякаш тежеше не повече от гордостта ѝ. Сетне я вдигна на крака, отвори вратата на пикапа и я бутна в горещото купе.

Не намери куража да проговори, докато летището не остана далеч зад гърба им и вече пътуваха по двулентова магистрала, която изглежда водеше към вътрешността, а не към Хилтън хед, както се бе надявала.

Обширни градини от ниски плодни дръвчета и храсти се простираха от двете страни на пътя, а топлият въздух, който нахлуваше през отворените прозорци на пикапа развяваше косата ѝ. Опитвайки се да намери най-учтивия тон, тя най-сетне наруши мълчанието.

— Би ли пуснал климатичната инсталация? Направо ще се сваря.

— От години не работи.

Може би вече бе изпаднала във вцепенение, защото думите му не я изненадаха. Изминаха още доста мили и следите на цивилизацията ставаха все по-малко и по-малко. И тя отново зададе въпроса, на който той не ѝ отговори, когато слезоха от самолета.

— Би ли ми казал къде отиваме, моля?

— Може би ще се отрази по-добре на нервната ти система, ако изчакаш да видиш сама.

— Не намирам това за окуражаващ знак.

— Нека се изразя така: мястото, където отиваме, няма коктейлбар.

Джинси, ботуши и пикап с флоридски номера. Може би бе собственик на ранчо! Знаеше, че във Флорида живееха множество заможни ранчъри. Може би пътят им водеше на юг. „Моля те, Господи, нека бъде ранчър. И нека да е като във филма Далас. Красива къща, прилепнали дрехи, Сю Елън и Джей Ар лудуват край плувния басейн.“

— Да не си ранчър?

— Приличам ли ти на ранчър?

— Точно сега ми приличаш на психиатър. Отговори на въпроса с въпрос.

— Не знам нищо по този въпрос. Никога не съм ходил на психиатър.

— Разбира се, че не си. Очевидно си твърде самоуверен.

Искаше ѝ се забележката ѝ да прозвучи саркастично, но не я биваше много в сарказма, та затова тя мина покрай ушите му.

Погледна през прозореца към хипнотизиращо равната повърхност на магистралата. Видя вдясно някаква разнебитена къща с хилаво дърво в предния двор, на което бяха окачени най-различни по големина хранилки за птици, направени от кратуни. Горещият въздух я обливаше цялата.

Затвори очи и се престори, че вдишва дима от цигара. До днес не бе наясно колко силно се бе пристрастила към никотина. Веднага щом нещата се подредят, ще трябва да остави цигарите. Изобщо не би запалила в едно ранчо, например. Ако ѝ се припуши, ще излезе на верандата или ще се излегне на шезлонга до басейна.

И докато задрямваше, се улови, че отново се моли. „Моля те, Господи, нека има веранда. Нека има басейн...“

Малко по-късно друсането на пикапа я събуди. Тя подскочи, отвори очи и ахна задавено.

— Да не се е случило нещо?

— Каж ми, че не е онова, което си мисля.

Пръстът ѝ трепереше, когато посочи с него движещия се обект пред пращното предно стъкло.

— Трудно е човек да сбърка слон с нещо друго.

Наистина бе слон. Истински, жив слон. Животното взе с хобота си стиска сено и го метна на гърба си. Взираше се напред в разжарения късен следобед и се молеше да е още заспала и всичко това да е само един лош сън.

— Спираме тук, защото искаш да ме заведеш на цирк, така ли?

— Не съвсем.

— Искаш да идеш сам на цирк?

— Не.

Устата ѝ бе толкова пресъхнала, че ѝ бе трудно да изговаря думите.

— Знам, че не ме харесваш, мистър Марков, но моля те, само не ми казвай, че работиш тук.

— Аз съм управителят.

— Управител на цирк? — повтори едва чуто тя.

— Точно така.

Слисана, се отпусна назад на седалката, но дори и оптимистичната ѝ по природа душа не намери нищо окуражително в чутото и видяното.

На изгорения от слънцето пуст паркинг се издигаше шапито на червени и сини ивици, имаше няколко по-малки палатки и най-различни камиони и фургони. Върху най-големия от тях бяха изрисувани сини и червени звезди и бе опънат яркочервен надпис:

„Цирк братя Куест,
Оуен Куест — собственик“

В добавка към няколкото завързани слона тя видя и лама, камила, няколко клетки за едри животни плюс сбирщина най-различни непочтени люде, включително и неколцина мръсни мъже, на повечето от които им липсваха предните зъби.

Баща ѝ винаги е бил сноб. Обичаше старинните родове и благородническите титли. Гордееше се, че сам произхожда от много знатна фамилия от царска Русия. Фактът, че бе дал единствената си дъщеря на човек, който работи в цирк, бе най-красноречивото доказателство за чувствата, които изпитваше към нея.

— Е, не е съвсем като *Братя Ринглинг*.

— Сама виждам — отвърна тихо тя.

— *Братя Куест* е известен по-скоро като *кално шоу*.

— Какво означава това?

Отговорът му ѝ прозвуча зловещо:

— Скоро сама ще разбереш.

Той паркира пикапа до няколко подобни машини, угаси двигателя и излезе. Докато тя слезе от колата, той бе взел и двете чанти от каросерията и бе тръгнал с тях.

Тя се заклатушка подире му по неравната земя, високите ѝ токове потъваха в пясъка. Всички наоколо прекъснаха работата си и я

зазяпах. Коляното ѝ се подаваше от разширяващата се дупка на чорапите, опърленото ѝ сатенено сако бе увиснало на една страна, а обувката ѝ потъна в нещо злокобно меко. Със свито сърце тя сведе поглед, само за да види, че бе стъпила точно в онова, в което си и мислеше.

— Мистър Марков!

Писькът ѝ имаше истеричен нюанс, но той сякаш изобщо не я чу. Продължи да крачи към редицата жилищни фургони и каравани. Избърса подметката си в пясъка и междувременно си напълни обувката. Възкликни сдадено и отново закрачи.

Той приближи две каравани, паркирани близо една до друга. По-близката бе лъскава и модерна, със сателитна чиния на покрива си. Другата до нея бе очукан, с ивици ръжда фургон, който може би е бил зелен в миналия си живот.

„Нека отиде до караваната, вместо до този ужасен фургон. Нека...“

Той спря пред грозния зелен фургон, отвори врата и изчезна вътре. Тя изстена, сетне осъзна, че толкова бе претръпнала към шока, че дори не се и изненада.

Миг по-късно той се появи на вратата и я загледа как пристига, клатушкайки се. Когато стигна до желязната стълба, той ѝ се усмихна цинично.

— Дом, мой сладък дом, ангелско лице. Искаш ли да те пренесе през прага?

Въпреки сарказма му, тя избра тъкмо този момент, да си спомни, че никога не бе пренасяна през праг и независимо от обстоятелствата, това наистина бе денят на сватбата ѝ. Може би ако отдадат известна дан на традицията, щяха да получат нещо положително от това ужасно преживяване.

— Да, моля.

— Майтапиш се.

— Не го прави, ако не искаш.

— Не искам.

Опита се да преглътне разочарованието си.

— Добре тогава.

— Това е просто един шибан фургон!

— Виждам.

— Мисля, че фургоните дори нямат прагове.

— Щом нещо има врата, то има и праг. Дори и иглуто има праг.

С ъгълчето на окото си тя забеляза, че започна се насъбира народ. Алекс също го забеляза.

— Тогава просто влизай.

— Ти сам предложи.

— Беше сарказъм.

— Забелязах, че доста го употребяваш. Ако някой случайно не ти го е казал, това е доста досаден навик.

— Влизай, Дейзи.

Някак си вече бе очертана разделителната линия и онова, което започна импулсивно, се превръщаше вече в битка на волиите. Тя стоеше пред стълбите, коленете ѝ трепереха от страх, но въпреки това не желаше да отстъпи.

— Бих го оценила високо, ако почетеш поне тази традиция.

— За бога!

Той скочи долу, грабна я и я внесе вътре, след което затвори вратата с ритник. Едновременно с това я пусна на пода.

Преди да успее да прецени дали бе спечелила или загубила тази схватка, тя вече оглеждаше обстановката и бе забравила всичко останало.

— О, боже мой!

— Нали няма да нараниш чувствата ми, като кажеш, че не ти харесва.

— Ужасно е.

Интериорът бе дори по-зле, отколкото външният вид на фургона. Претърпан и разхвърлян, миришеше на мухъл, на старост, на вчерашно ядене. Точно пред нея бе миниатюрната кухничка, светлосиният гетинакс бе избелял и олющен. В малката мивка бяха струпани куп мръсни чинии, върху печката имаше хванал коричка тиган, а вратата на фурната под него бе завързана с връв. Протърканият килим някога може би е бил златист, но сега съдържаше толкова много петна, че цветът му можеше да бъде оприличен единствено на известна течност, която човек изхвърля по физиологични причини. Вдясно от кухничката избелялата дамска на малко диванче почти не се виждаше под купчината книги, вестници и части от мъжко облекло. Видя още очукан хладилник, олющен бюфет и едно неоправено легло.

Озърна се да потърси и друго.

— Къде са останалите легла?

Той я изгледа спокойно, сетне прекрачи чантите, които бе оставил в средата на стаята.

— Това е фургон, ангелско лице, а не апартамент в Риц. Това, което виждаш, е всичко.

— Но...

Тя затвори уста и замълча. Гърлото ѝ бе пресъхнало, а стомахът ѝ се бунтуваше.

Леглото заемаше по-голямата част от единия край на фургона, отделяше го единствено увиснала тел, на която бе нанизана избеляла завеса, сега отметната на една стена. Чаршафите бяха омешани с дрехи, хавлиени кърпи и нещо, което отдалеч приличаше на тежък черен колан.

— Леглото е добро, удобно е.

— Сигурна съм, че ще ми е добре на кушетката.

— Както пожелаеш.

Тя чу няколко метални потраквания, обърна се и видя, че той изпразваше съдържанието на джобовете си върху кухненското плотче: дребни пари, ключовете на пикапа, портфейла си.

— Допреди седмица живеях в друг фургон, но бе малък за двама и затова взех този. За съжаление няхах време да повикам специалиста си по вътрешно обзавеждане. — Отметна глава. — Тоалетната е ей там. Тя бе единственото нещо, което имах време да почистя. Можеш да опиташ да прибереш багажа си в онзи килер зад теб. Спектакълът започва след час; стой настрани от слоновете.

— Аз наистина мисля, че не мога да живея така — рече тя. — Мръсно е.

— За това си права. Мисля, че има нужда от женска ръка. Под мивката има препарати за почистване.

Мина покрай нея, запътен към вратата, но се спря. В следващия миг, за нейна безкрайна изненада, той се върна до кухненския плот и си прибра портфейла.

Тя се засегна дълбоко.

— Не съм крадла.

— Разбира се, че не си. И нека тъй да бъде и занапред. — Гърдите му бръснаха ръката ѝ, докато минаваше покрай нея.

— Днес имаме представления в пет и в осем. Бъди и на двете.

— Престани веднага! Не мога да остана в това ужасно място и нямам никакво намерение да ти чистя мръсотииите.

Той разсеяно се вторачи във върха на ботуша си, сетне я погледна. Тя се взря в онези светлокехлибарени очи и усети как я полазват тръпки на страх, както и засилващото се чувство, че се бои да се вгледа прекалено дълбоко в тях.

Той бавно повдигна ръка и тя потрепери, когато пръстите му леко обвиха гърлото ѝ. Усети лекото потъркване на палеца му, който гладеше трапчинката под ухото ѝ по начин, който доста приличаше на ласка.

— Чуй ме, ангелско лице — рече тихо той. — Можем да я караме и лесно, можем да я караме и трудно. И в двата случая ще победя аз. Ти реши как да бъде.

Погледите им се срещнаха. В един миг, който продължи цяла вечност, той безмълвно настоя тя да му се подчини. Очите му сякаш я изгаряха, разкъсваха дрехите ѝ, кожата ѝ, докато накрая се почувства съвсем гола, достъпна, пълната ѝ слабост излезе наяве. Искаше ѝ се да избяга и да се скрие, но силата на волята му сякаш я приковаваше на място.

Ръката му се плъзна по гърлото ѝ, сетне по сатенения ръкав на самото ѝ. То се свлече шумолейки на пода. Хвана златистата дантела на презрамката ѝ и я свлече надолу. Не носеше сутиен — роклята не го позволяваше — и сърцето ѝ се разтуптя силно.

С върха на пръста си смъкна дантелата над гърдта ѝ надолу, докато не се спря на зърното ѝ. Сетне наведе глава и докосна със зъби нежната плът, която бе разкрил.

Дъхът ѝ секна, когато почувства ухапването. Трябваше да е болезнено, но нервните ѝ окончания регистрираха лекото ухапване като приятно. Усети пръстите му в косата си и в следващия миг той вече се бе обърнал, оставяйки белега си върху нея, досущ като диво животно. Чак тогава тя осъзна на какво ѝ напомняха очите му. На хищно животно.

Вратата на фургона изскърца. Той излезе навън, обърна се да я погледне и пусна бялата гардения, която бе свалил от косата ѝ.

Гарденията избухна в пламъци.

3.

Дейзи хласна вратата срещу горящото цвете и притисна с ръце гърдите си. Що за човек бе този, който властва над огъня?

Докато сърцето тупкаше под ръката ѝ, си спомни, че се намираше в цирк — мястото на илюзиите. Сигурно е понаучил някой и друг фокус с годините, а тя пък нямаше да се остави въображението ѝ да я подлуди.

Докосна малкия червен белег на извивката на гърдата си, зърното ѝ моментално реагира и леко се поду. Погледна неоправеното легло, отпусна се на един от столовете до вградената кухненска маса на фургона и се опита да осмисли иронията на положението си.

„Дъщеря ми се пази за брака си.“ Лейни имаше обичая да подхвърля това си изявление на вечерите, за да развесели приятелите си, а Дейзи се опитваше да преглътне смущението си и се преструваше, че се смее с всички останали. Лейни най-накрая спря с тези публични изявления, когато Дейзи навърши двајсет и три години — боеше се, че приятелите ѝ ще сметнат, че е пораснала извратена дъщеря.

А сега, след като бе стигнала двајсет и шест годишна възраст, Дейзи знаеше, че бе като изкопаемо от викторианско време, но разбираше достатъчно от психология, за да осъзнае, че съпротивата ѝ срещу предбрачния секс се коренеше в бунтарството ѝ. Още като невръстно дете тя бе свидетелка на непрекъснато зеещата врата на майчината ѝ спалня и бе решила никога да не бъде като нея. Копнееше за почтеност. А веднъж дори си помисли, че я бе открила.

Името му бе Ноел Блук, беше четирийсетгодишен висш служител в британска издателска фирма, с когото се бе запознала на парти в Шотландия. Той олицетворяваше всичко, което тя харесваше у един мъж: улегнал, интелигентен, добре образован. Не ѝ потръбваше много време да се влюби в него.

Винаги е била жена, която копнее за ласка, и целувките на Ноел, умелите му ласки я възпламениха толкова много, че едва не изгуби ума

и дума. Но въпреки това не бе в състояние да изостави дълбоко вкоренените си принципи и да легне с него. Отказът ѝ първоначално го подразни, но постепенно успя да разбере колко силни са убежденията ѝ и предложи брак. Тя с радост прие и заживя в омая и очакване на венчавката.

Лейни се престори на много радостна, но Дейзи би трябвало да знае, че майка ѝ се ужасяваше до смърт от възможността да остане сама. На Лейни не ѝ потръбва много време, за да се заеме с внимателно обмислен план как да съблазни Ноел.

За чест на Ноел той успя да се съпротивлява почти месец, но Лейни винаги постигаше мъжа, който бе пожелала, и в крайна сметка го получи.

— Направих го заради теб, Дейзи — рече тя, когато всичко свърши и Дейзи с разбито сърце узна истината. — Трябваше да ти покажа какъв лицемер е. Господи, щеше да си нещастна, ако се бе оженила за него.

Скараха се люто и Дейзи си събра багажа да замине. Опитът на Лейни да се самоубие ѝ попречи да го направи.

Сега тя вдигна презрамката на булчинската си рокля и въздъхна. Беше дълбока и болезнена въздишка, която извираше от дъното на душата ѝ, защото не намираше думите, за да обясни чувствата си.

На другите жени сексът им се отдаваше толкова лесно. Защо не и на нея? Беше обещала пред себе си, че никога няма да прави любов извън брака, а ето че сега е вече омъжена. Но, каква ирония на съдбата, мъжът ѝ бе за нея по-непознат от всички, на които дотогава бе отказвала. Фактът, че бе убийствено привлекателен, не променяше нищо. Не можеше да си представи да се отдаде без любов.

Погледът ѝ се плъзна към леглото. Надигна се и тръгна към него. Изпод захвърлен небрежно чифт дънки се подаваше нещо като парче черно въже. Тя посегна да докосне мекия износен дънков плат, сетне прокара пръсти по отворените зъбци на ципа. Какво ли бе да си обичана от един мъж? Да се събуждаш всяка сутрин и да виждаш едно и също лице, което се е надвесило и се взира в теб? Да имаш дом и деца? Работа? Какво ли бе да си съвсем обикновен човек?

Остави дънките настрана, сетне изведнъж отстъпи крачка назад, слисана от видяното. Изобщо не бе парче въже, а камшик.

Сърцето ѝ отново се разтуптя.

„Можем да я караме лесно, можем да я караме и трудно. И в двата случая ще победи аз.“

Мъжът ѝ бе казал, че ако не му се подчинява, ще има последствия. Когато го попита какви, той ѝ каза, че ще разбере сама още тази вечер. Не, нима бе искал да каже, че възнамерява да я напердаши!

Опита да успокои дишането си. На мъжете от осемнайсети век може и да им се е разминавало, като бият жените си, но сега бе двайсети век и тя щеше да повика полицията — само да посмее да я докосне. Няма да стане жертва на ничие мъжко насилие, независимо от отчаяното си положение.

Естествено всичко си имаше просто обяснение: огънят, камшикът, дори и зловещият тон на заплахата му. Чувстваше се уморена, объркана от този катаклизъм в живота ѝ, затова ѝ бе трудно да мисли ясно.

Преди да може да направи нещо обаче, трябваше да се освободи от премяната си. След като се вземе в ръце, ще се почувства по-добре. Домъкна чантата си до дивана, там я отвори и видя, че елегантните ѝ дрехи липсваха, но дори и онези, които бяха останали, не изглеждаха кой знае колко подходящи за това окаяно място. Спря се на чифт панталони в цвят каки, на фланелка в пъпешов цвят в стил бедняче, и на сандали. Малката тоалетна наистина се оказа по-чиста от всичко останало във фургона, а след като пооправи грима и прическата си, се почувства достатъчно добре, за да излезе и да поразгледа.

Миризмата на животни, на сено и на прах атакува ноздрите ѝ веднага щом стъпи на песъчливата земя. Топлият априлски вятър метеше площадката, брезентът на шапитото се издуваше леко, а многоцветните флагове плющяха на алеята. Чу звуците на радио през отворения прозорец на един от жилищните фургони, гърмът на телевизионно състезание долиташе от друг. Някой готвеше на скарата с дървени въглища и стомахът ѝ се сви. В същия миг ѝ се стори, че долавя мирис на тютюнев дим. Видя, че идваше откъм другия край на нейния фургон и забеляза фееричната фигурка на момиче, което се бе облегнало на фургона и тайничко пушеше цигара.

Беше фино като кошута създание с права златистокестенява коса, с очи като на куклата Барби, с мека извивка на устните. Тринайсет-четиринайсетгодишно, малките му гърди бяха щръкнали под

избелялата тениска, скъсана на врата. Носеше къси дънкови панталонки и имитация на сандали „Бъркънсток“, които изглеждаха прекалено големи за фините му крачета.

Дейзи я поздрави приятелски, но погледът на очите Барби си оставаше враждебен и мрачен.

— Казвам се Дейзи.

— Истинското ти име ли е?

— Истинското ми име е Теодосия — майка ми си е падала по театъра — но всички ме наричат Дейзи. А ти как се казваш?

Последва дълго мълчание.

— Хедър.

— Колко хубаво. В цирка ли си? Сигурно си, иначе нямаше да си тук.

— Аз съм от трупата акробати „Брейди Пепър“.

— Значи си артистка! Страхотно. Никога не съм познавала цирков артист.

Хедър я изгледа с онова презрение, което могат да постигнат само тийнейджърите.

— В цирка ли отрасна? — Докато задаваше въпроса си, Дейзи претегляше наум доколко бе морално да изпроси цигара от едно девойче. — На колко години си, между другото?

— Скоро навърших шестнайсет. Тук съм от известно време.

Забучи цигарата в тъглчето на устните си, там тя изглеждаше някак неприлично. Присвила очи от дима, тя започна да подмята един по един обръчите във въздуха, докато накрая не полетяха и петте. Гладкото ѝ чело се намръщи в опита ѝ да се съсредоточи и Дейзи остана с впечатлението, че не ѝ бе лесно да жонглира, особено след като очите ѝ се насълзиха от дима.

— Кой е Брейди Пепър?

— Мамка му! — Хедър изтърва един обръч, но хвана останалите четири. — Брейди е баща ми.

— Само двамата ли участвате в номера?

Хедър я изгледа така, сякаш бе мръднала.

— Как ли не! Да играем аз и Брейди, след като не мога да въртя дори пет обръча.

Дейзи се запита дали Хедър бе така груба и с всички останали.

— Брейди изпълнява номера си с братята ми Мат и Роб. Аз само стоя встрани и правя реверанси.

— Реверанси ли?

— Ами заемам разни пози за публиката. Нищо ли не разбираш?

— За цирка — нищо.

— Тогава сигурно разбираш от мъже. Видях те, преди да влезеш във фургона на Алекс. Знаеш ли какво казва Шеба за жени, които се замесват с Алекс?

Дейзи бе съвсем сигурна, че не иска да чуе.

— Коя е Шеба?

— Шеба Куест. Тя е собственичка на цирка, след като мъжът ѝ умря. Та тя казва, че всяка жена, която се опита да се сближи с Алекс, все едно е пожелала смъртта.

— Така ли?

— Те двамата се мразят. — Дръпна силно от цигарата и се закашля. След като се посъвзе, изгледа Дейзи с присвити очи, сякаш искаше да я унищожи, но тази поза изглаждаше смешна при фееричната ѝ фигурка. — Бас ловя, че ще те изрита, след като те чука няколко пъти.

Дейзи бе чувала най-различни неприлични приказки още като дете, но въпреки това намери думата за смущаваща. Самата тя никога не изричаше мръсотии. Още едно бунтарство, плод на възпитанието ѝ.

— Толкова си хубава. Наистина е жалко да се разваля хубостта с такъв език.

Хедър я изгледа с неописуемо презрение.

— Разкарай се.

Извади цигарата от уста и я пусна на земята зад петата на сандала си.

Дейзи погледна с копнеж угарката. В нея оставаха поне три хубави дръпвания.

— Алекс може да има всяка жена, която пожелае — рече през рамо Хедър, като си тръгна. — Може сега да си му гадже, но няма да останеш за дълго.

Преди Дейзи да успее да ѝ каже, че е жена, а не гадже на Алекс, девицето изчезна. И при най-голямо желание от своя страна Дейзи едва ли можеше да окачестви първата си среща с човек от цирка за успешна.

Прекара следващия половин час в бродене из площадката, гледаше разходките на слоновете отдалеко, опитваше се да не се пречка никому. Разбра, че в начина на построяването на цирка съществува неуловим за чуждото око ред. На централната алея бяха разположени магазинчетата за сувенири и за лакомства, както и палатка, украсена с ярко оцветени флагове, на които бяха изрисувани животни, които страховито поглъщаха плячката си. Над входа ѝ бе изписано Менажерия „Братя Куест“. Срещу нея имаше каравана с гише за билети в единия си край. Тежките камиони бяха паркирани встрани и по-далеч, докато жилищните фургони и каравани бяха в дъното.

Хората вече се тълпяха пред шапитото, а Дейзи мина покрай павилиончетата, в които продаваха лакомства, сувенири и захарен памук. Уханието на вафлите с крем и на пуканките се смесваше с миризмата на животни и лекия мирис на мухъл от найлоновото покритие на шапитото. Едва надхвърлил трийсетте, мъж с изтъняваща руса коса и гръмък глас се опитваше да подмами публиката в менажерията.

— Само за един долар ще видите най-злия сибирски тигър, държан в клетка, както и екзотична камила, ламата — любимка на децата, и свирепата горила...

Докато вървяха гръмките приказки, Дейзи се отдръпна настрани, мина покрай кухненската палатка, където някои от работниците се хранеха. От пристигането си досега бе забелязала колко шумно е, и сега откри източника на непрестанното бучене — камион, в който се намираха два големи, жълти генератора. Дебели кабели се точеха от тях, някои — към шапитото, други към павилионите и към жилищните фургони.

Жена с пелерина в синия цвят на яйце от червеношийка, поръбена с пера от марабу, се появи от един фургон и се спря да се разговори с клоун с яркооранжева перука. Под навеса се появиха и други изпълнители и тя реши, че това бе входът на артистите към шапитото, след като бе срещу входа за зрителите. Не забеляза Алекс, питаше се къде ли е.

Появиха се слоновете, величествени с алено-златните си покривала и украсени с пера глави. Докато те заемаха местата си с тежка стъпка, тя се сви край един от жилищните фургони. След като

изпитваше панически страх от кученца, то ако слоновете я наближаха, сигурно щеше да припадне.

Няколко лъскави коне с обсипани с бижута сбруи се изправиха на задните си крака. Тя нервно потърси в джоба си почти празното пакетче цигари, което бе успяла да изкрънка от един шофьор на камион и извади цигара.

— Всички готови за парада за откриването! Хайде!

Мъжът, който призоваваше публиката към менажерията, направи това съобщение — вече бе облечен в яркочервеното сако на водещото конференсие. В този миг на черен лъскав кон се появи Алекс и Дейзи разбра, че той не бе само управител на цирка, но и изпълнител.

Облечен бе в театрален вариант на казашки костюм, носеше бяла копринена риза с широки ръкави и широки панталони, втъкнати в чифт високи, черни, кожени ботуши, прилепнали о прасците му. Беше препасал през кръста си обсипан със скъпоценни камъни шарф, чиито ресни се спускаха по хълбоците на коня. Не бе трудно човек да си го представи как препуска из руските степи, готов да граби и насилва. Забеляза навития камшик на седлото му и с чувство на облекчение разбра, че просто се бе разиграло въображението ѝ. Камшикът на леглото не бе нищо друго, освен цирков атрибут.

Като го гледаше как се навежда от коня, за да каже нещо на конференсието, тя си спомни, че бе поела свещен обет да се свърже с този мъж и разбра, че не можеше повече да заглушава съвестта си. Твърде много ѝ липсваше твърдост на характера, прекалено бе неуверена в способността си да се погрижи сама за себе си, да обърне гръб на изнудването на баща си и да поеме по свой път, дори това да означаваше да иде в затвора.

Нима това щеше да е животът ѝ през всичките останали ѝ дни? Да отхвърли отговорностите и да потърси лесен изход? Чувстваше се засрамена, че бе произнесла свещените брачни клетви, без да има намерението да ги спазва, и знаеше, че трябва да направи отстъпки.

От часове съвестта ѝ нашепваше решението, но тя отказваше да го чуе. Сега вече приемаше факта, че нямаше да е в съгласие със себе си, ако не направи опит да удържи на обета си. Това че щеше да е трудно, не го правеше по-малко необходимо. Изпитваше определен страх, че ако избяга от него, нямаше да ѝ остане никаква надежда.

Но макар да знаеше какво трябва да стори, умът ѝ се противопоставяше. Как можа да произнесе клетвените думи пред един напълно непознат?

„Но ти не ги произнесе пред непознат — нашепваше съвестта ѝ. — Ти ги направи пред Бога.“

Точно в този миг Алекс я забеляза. Решението ѝ бе твърде скорошно, за да може спокойно да разговаря с него, но нямаше къде да се дене. Дръпна нервно от цигарата си и не изпускаше из очи страховития на вид кон, който приближаваше. Конят носеше изключително красиви одежди и сбруя, включително и бродирано богато, яркочервено и сребристо покривало на седлото, както и юзда с филигранно изработени медальони и разкошни червени камъни, които изглеждаха като истински рубини.

Изглежда я яростно.

— Къде беше?

— Разхождах се.

— Около цирка се върти сума лош народ. Докато не свикнеш, не искам да те изпускам от поглед.

И тъй като току-що бе обещала да направи всичко, за да спази дадения обет, тя преглътна негодуванието си към диктаторския му тон и се насили да отговори мило.

— Добре.

От близостта на коня дланите ѝ започнаха да се изпотяват и тя се прислони по-близо до фургона.

— Твой ли е?

— Да. Пери Лискомб се грижи за него, вместо мен. Той изпълнява номер с коне и държи Миша във фургона с другите си коне.

— Разбирам.

— Хайде, върви и гледай представлението.

Той изшляпа с юздите и тя отстъпи бързо назад, а сетне изпухтя слисана, тъй като остатъкът от цигарата ѝ избухна в пламък.

— Ще престанеш ли с тези номера? — изписка тя и заудря с ръка въгленчетата по дрехите си и замачка с крак другите по земята.

Той я погледна през рамо, въгълчетата на устните му се повдигнаха.

— Това ще те убие, ако не внимаваш.

И с тих смях се завъртя, за да заеме мястото си при останалите за парада.

Не знаеше кое да сметне за по-обезкуражаващо — дали това, че унищожи тъй театрално една от цигарите ѝ или осъзнатия факт, че взе връх във всички днешни сблъсъци.

Още кипеше от гняв, когато заобиколи издалеко животните и се мушна през задния вход. Намери си място на една от дървените пейки. Беше твърда и тясна, нямаше къде да държи краката си, освен плътно до задниците на хората от предния ред, но бързо забрави неудобството си, за да се наслади на изпълнението на децата около нея.

Обичаше децата. Макар да не го бе казвала никому, тайната ѝ мечта винаги е била да стане учителка в детска градина. И макар да не си правеше илюзии, че това някога щеше да се осъществи, ѝ харесваше да си мисли за него.

Осветлението намаля, барабанныят ритъм достигна кресчендо и прожекторът освети конференсието, застанал в центъра на арената.

— Д-а-а-а-м-и и г-о-о-о-с-п-о-д-а! Д-е-е-е-ц-а на в-с-и-и-и-ч-к-и възрасти! Добре дошли във вълнуващия и страшния свят на двайсет и петото издание на цирка „Братя Куест“.

Засвири музиката, която се състоеше от двама музиканти с барабани, синтезатор и някакъв компютър. Поеха весела версия на „Бих искал да науча света да пее“ и на арената излезе момиче на бял кон с развят американски флаг. Последваха го изпълнителите, понесли разноцветни знамена — усмихваха се и махаха на публиката.

След парада излязоха акробатите Брейди Пепър — трима хубави мъже, следвани от Хедър — бе облечена в лъскаво трико с пайети и силно гримирана. Върху леко накъдрената ѝ коса бе закрепена коронка с изкуствени диаманти и рубини. На Дейзи не ѝ бе трудно да отгатне кой от тримата бе Брейди Пепър и кои — синовете му. Мускулест мъж със среден ръст, той ѝ напомняше на пораснало улично бабаитче. Акробатите бяха последвани от група ездачи, клоуни, жонгльори и трупя дресьори на кучета.

Алекс излезе на арената с дивия си черен кон и единствен от изпълнителите не помахна на публиката и не се усмихна. Докато обикаляше арената, изглеждаше отчужден и загадъчен, като руската си душа. Съзнаваше присъствието на публиката, но се бе отделил някак си от нея и това придаваше необичайно достойнство на ослепителното

му изпълнение. Публиката изръкопляска силно на слоновете, които завършиха парада.

Представлението започна и докато номерата следваха един подир друг, Дейзи се изненада от големия талант на изпълнителите. След триото румънци „Летящите Толея“, осветлението намаля и музиката стихна. Тънкия син лъч на прожектора улови конференсието, който стоеше сам в средата на затъмнената арена.

— Сега ще видите изпълнение, което не се предлага никъде по света, освен в цирка „Братя Куест“. Но първо ще ви разкажа една удивителна история.

Тонът му се превърна в драматичен шепот на фона на завладяваща руска народна мелодия.

— Преди повече от трийсет години в скованата от лед пустош на Сибир бродещо племе казаки-бандити се натъкнало на едно съвсем малко момче, което било облечено в дрипи, но носело безценна икона на кожена каишка на врата си. Казаците го взели със себе си и го научили на уменията, които знаели от собствените си бащи. И единствено иконката, която момчето носело, била някаква следа, водеща към истинския произход на момчето.

Акордите на народната песен се смесваха с шепота на конференсието и с увеличаването на осветлението публиката слушаше като омагьосана.

— С годините около този мъж започнала да витае легенда, за която неговите спасители и до ден-дневен твърдят, че е истина.

Музиката се усили.

— Те вярвали, че той е единственият пряк потомък на убития цар Николай Втори и жена му Александра. — Гласът му се усили. — Дами и господа, това означава, че мъжът, когото ще видите тук тази вечер... — Барабанен туш. — ... е наследникът на руската императорска корона!

Дейзи почувства тръпка на вълнение, въпреки че не вярваше и на дума от чутото.

Гласът на конференсието бумтеше и изпълваше цялата огромна палатка.

— Цирк „Братя Куест“ е горд да представи... несравнимия Алексей Казака!

Арената светна с пълна сила, музиката засвири с драматична мощ и Алекс изскочи на арената в пълен галоп. Ръкавите на ризата му се ветрееха, скъпоценните камъни на пояса му грееха като капки кръв. Силният кон се изправи на задните си крака. Пренебрегвайки земното притегляне, Алексей вдигна ръце над главата си, оставайки на коня единствено благодарение на натиска на силните си крака.

Конят се спусна и Алексей изчезна. Дейзи ахна, само за да го види в следващия момент да се появява отново, виснал грациозно от седлото. Докато конят препускаше по арената, той изпълни няколко сръчни номера — и смели, и драматични. Най-накрая се върна на седлото, извади камшика, окачен на лъка на седлото и го изви с плясък в голяма дъга над главата си — звукът бе толкова силен, че хората на първия ред подскочиха.

Докато конференсието обявяваше номера, в тъмнината бяха подредени няколко колонки: върху тях имаше яркочервени обръчи с алени балони над тях. Обикаляйки арената, той спуска балоните един по един — своего рода алени експлозии, след които капки кръв политаха във въздуха при всеки удар на камшика му.

Едно от момичетата от миманса запали огромен свещник с шест дълги свещи. Той завъртя камшика в хипнотична дъга над главата си и сетне изгаси пламъчетата едно по едно.

Публиката аплодира, а онези от по-задните редове се изправиха, за да виждат по-добре. Алекс скочи леко на земята, а конят изтича в тръс извън арената. Осветлението намаля и той остана сам в кървавочервения кръг на прожектора. Взе и друг камшик и запляска с двата в синхрон, едната ръка горе, другата долу, зад себе си, пред себе си. Сетне затанцува над езиците на камшиците, изпълняваше сложните движения с такава мъжествена грация, че дъхът на Дейзи секна. Танцът достигна кресчендо, движенията му се ускориха и сякаш по някакво чудо двата камшика отново се превърнаха в един. С мощно извиване на ръката си той го развъртя над глава и камшикът избухна в пламъци.

Публиката ахна, осветлението изгасна и огненият камшик затанцува луда мазурка в мрака.

Когато осветлението бе отново запалено, Алексей Казака бе вече изчезнал.

4.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

Дейзи се сепна, отвори рязко очи и се вгледа в онези кехлибарени очи, предизвикали кошмарите ѝ. В един миг дори не бе наясно къде се намираше, но сетне всичко изведнъж ѝ просветна: Алекс, венчавката, горящият камшик.

Усети ръцете му на раменете си, те единствени ѝ попречиха да падне от пикапа, след като отвори вратата. Беше дошла да се скрие тук, защото нямаше смелостта да спи във фургона с единственото му легло и с непознат мъж с мистериозно минало, който размахва камшици.

Тя внимателно се освободи от хватката на ръцете му и се отдръпна към средата на седалката, колкото може по-далеч от него.

— Колко е часът?

— Минава полунощ.

Едната му ръка си остана върху рамката на вратата, погледна я с кехлибарените очи, които бяха опустошили сънищата ѝ. Вместо казашкия си костюм носеше стари дънки и избеляла тениска, но от това не изглеждаше по-малко заплашителен.

— Ангелско лице, ти си по-голяма беля, отколкото струваш.

Тя се престори, че оправя дрехите си, за да спечели време. След последното представление се върна във фургона, само за да види камшиците, които бе използвал в спектакъла, да лежат върху леглото, сякаш ги бе подготвил за следваща употреба. Опита се да не ги гледа, докато стоеше до прозореца и наблюдаваше как демонтират шапитото.

Алекс едновременно ръководеше хората и работеше с тях, виждаше как мускулите му се напрягат, като товареше седалките на автоповдигача, как мъknеше екипировката и си спомни за онези завоалирани заплахи, които ѝ бе отправил по-рано — предупрежденията за последиците, ако не прави така, както той ѝ каже. Изтощена и самотна, тя повече не можеше да възприема камшиците като театрален реквизит. За нея си бяха заплаха и тъкмо тогава тя разбра, че няма да има кураж да заспи във фургона, дори и на дивана.

— Хайде, да вървим да си лягаме.

И последните паяжинки, предизвикани от съня, изчезнаха от погледа ѝ и тя отново бе нащрек. Наоколо не се виждаше никой. Повече от камионите бяха заминали, а изглежда — и работниците с тях.

— Реших да спя тук.

— Не мисля така. В случай, че не си забелязала, зъбите ти тракат.

Прав беше. Когато влезе в пикапа, отначало ѝ бе топло, но оттогава температурата бе спаднала.

— Много ми е добре — излъга тя.

Той изгърби рамене и избърса челото си с ръкава на тениската.

— Приеми го като приятелско предупреждение. Не съм спал вече трети ден. Първо имаме гадна буря и едва не изгубихме шапитото, сетне трябваше на два пъти да пътувам до Ню Йорк. Не е лесно човек да си общува с мен и при най-добро стечение на обстоятелствата, но ставам наистина гаден, когато съм лишен от сън. А сега измъквай красивото си задниче оттам.

— Не.

Той повдигна ръката, която досега бе държал спусната до тялото си, и тя тихичко ахна, като видя навит камшик в дланта му. Той посочи с него към фургона.

— Веднага!

Тя скочи от пикапа с разтуптяно сърце. Заплахата на камшика вече не бе абстрактна, сега тя осъзна, че едно бе да си казва посред бял ден, че няма да допусне той да я докосне, но съвсем друго бе късно вечерта, когато бяха сами по средата на потъналото в мрак поле, някъде в селските райони на Южна Каролина.

Ахна, когато я хвана за ръка и я поведе през полето. Мокрите треви шибаха обутите ѝ в сандали крака, но тя знаеше, че няма да се остави на съдбата си без борба.

— Предупреждавам те, че ако по някакъв начин се опиташ да ме нараниш, ще викам.

Той се прозя.

— Говоря сериозно — продължи тя, докато той я теглеше. — Не искам да си мисля нищо лошо за теб, но ми е трудно, след като непрекъснато ме заплашваш.

Той отвори вратата на фургона и леко я плесна по дупето да влиза.

— Бихме ли могли да отложим този разговор до сутринта?

Нима фактът, че фургонът сякаш изглеждаше по-малък, отколкото го бе видяла за първи път, се дължеше само на въображението ѝ?

— Не мисля, че е възможно. И моля те, не ме пипай по такъв начин.

— Прекалено съм уморен, за да те нападам тази вечер, ако това имаш предвид.

Думите му не успяха да я убедят.

— Ако не възнамеряваш да ме нападаш, тогава защо ме заплашваш с този камшик?

Той сведе поглед към навития сплетен камшик, сякаш бе забравил, че го държи, в което тя нито за миг не повярва. Как можеше да е толкова спокойно небрежен с него? И защо носеше камшика толкова късно вечерта, ако не искаше да я заплашва? Хрумна ѝ нова мисъл, от която по гърба ѝ пробягаха студени тръпки. Беше чувала доста истории за мъже, които използват камшици като част от сексуалната игра. Дори знаеше няколко конкретни примера. Нима си бе наумил нещо такова?

Той промърмори нещо под носа си, затвори вратата, отиде до леглото и седна. Камшикът се разви на пода, но дръжката си оставаше върху коляното му.

Тя го гледаше с боязън. От една страна, бе дала дума да спазва брачните клетви, а той всъщност не я бе наранил изобщо. Но от друга страна, определено я плашеше. Не я биваше много да се противопоставя, но знаеше, че трябва да го направи. Стегна се.

— Мисля, че трябва да се изясним. Няма да мога да живея с теб, ако ме плашиш.

— Да те плаша ли? — Той се вгледа в дръжката на камшика. — За какво говориш?

Нервността ѝ се засили, но се насили да продължи:

— Предполагам, че просто не можеш да се промениш. Навярно така са те възпитали, макар да не повярвах и за миг на тази казашка история. — Направи кратка пауза. — Не е вярна, нали?

Той вдигна поглед към нея, изглежда я така, сякаш бе мръднала.

— Разбира се, че не е — рече прибързано тя. — Като казах сплашване, имах предвид заплахите ти и този... — тя пое дълбоко дъх, — този камшик.

— Какво за камшика?

— Знам това-онова за някои отклонения в поведението. Ако имаш садистични склонности, ще ти бъде благодарна, ако ми кажеш веднага, вместо да ми го намекваш.

— За какво говориш?

— И двамата сме възрастни хора, няма нужда да се преструваш, че не разбираш.

— Боя се, че ще трябва да изплюеш камъчето.

Не можеше да повярва, че е толкова невъзприемчив.

— Имам предвид твоите намеци за... за... сексуални перверзии.

— Сексуални перверзии ли?

Тъй като той продължи да я гледа с празен поглед тя извика отчаяно:

— За бога! Ако мислиш да ме биеш и после да правиш секс с мен, просто ми го кажи. Кажи: Дейзи, възбуждам се като шибам с камшик жените, с които правя секс, и ти си следващата в списъка. Така поне ще знам какво става в главата ти.

Веждите му се повдигнаха.

— И по-добре ли ще се чувстваш?

Тя кимна.

— Сигурна ли си?

— Е, започнахме да си комуникираме.

— Добре тогава. — Очите му заблестяха. — Възбуждам се като шибам с камшик жените, с които правя секс, и ти си следващата в списъка ми. А сега отивам да взема душ.

Той изчезна в банята и затвори вратата.

Дейзи прехапа долната си устна. Не стана съвсем така, както го бе планирала.

Докато водата се стичаше по тялото му, Алекс се изкикоти. Онази красива малка празноглавка само за един ден го развесели повече, отколкото се бе веселил цяла година. Може би и повече. Животът за него бе сериозно нещо. Смехът бе лукс, който не можеше да си

позволи, докато растеше, и затова не си бе изградил този навик. И все пак, беше му добре, дори и да трябваше да се примирява с цял товар неприятности за всяко разсмиване.

Спомни си думите ѝ за сексуалните перверзии. Макар и да не бе негов тип, не можеше да отрече, че бе имал сексуални помисли за нея. Но не ги намираше за перверзни. Един мъж би трябвало да е на много голям зор, за да не мисли за секс, изправен пред тези нейни виолетови очи и меки устни, които сякаш бяха създадени единствено за страстни целувки.

Щеше да развали майтапа, ако ѝ бе казал, че винаги носи камшика, когато знаеше, че работниците пият. Пътуващите циркове приличат на Дивия Запад, когато се появят неприятностите — те сами се справят с проблемите си — и само появяването на камшика бе достатъчна спирачка за бурни темпераменти и стари кавги.

Тя, разбира се, не знаеше това, а и той не бързаше да ѝ го каже. За доброто и на двамата им възнамеряваше да държи изкъсо госпожица Малка богаташка.

Макар че последният им сблъсък много му допадна, имаше усещането, че веселото му настроение нямаше да продължи дълго. Какво си бе наумил Макс Петроф, когато му предаде дъщеря си? Нима я ненавиждаше толкова силно, че искаше да я подложи на изпитания, които далеч не се вписваха в сферата на досегашния ѝ жизнен опит? Когато Макс настоя на този брак, той бе рекъл, че Дейзи се нуждаела от един добър курс на приземяване и реализъм, но на Алекс му бе трудно да повярва, че бе имал предвид нещо друго, освен наказание.

Наивността на Дейзи плюс изкривената ѝ ценностна система на богаташче — това бе опасна комбинация. Щеше да се изненада, ако изкара повече от няколко дни с него, но бе обещал да направи всичко, което зависи от него, и държеше на думата си. Когато тя реши да си тръгне, то това ще е защото се е отказала, а не защото той ще я изхвърли или ще ѝ плати да си иде. Макс Петроф можеше и да не му харесва, но му бе задължен.

Това бе годината, в която трябваше да плати големите си дългове, първо — изпълни обещанието, което бе дал пред смъртното легло на Оуен Куест да изведе цирка в последния му сезон под името Куест, а сетне се съгласи да се ожени за дъщерята на Макс. През всичките изминали години Макс никога не бе поискал нищо в замяна на това, че

бе спасил живота му, ала когато най-сетне го направи, поиска майка си и баща си.

Алекс се опита да убеди Макс, че би могъл да постигне същата цел и само като пусне Дейзи да живее при него, но той бе непреклонен. Отначало Макс предложи бракът да продължи година, но Алекс трудно би го понесъл, независимо от благодарността си. Съгласиха се на шест месеца — срок, който щеше да изтече с края на турнето на „Братя Куест“.

Докато сапунисваше гърдите си, Алекс се замисли за двамата мъже, които бяха имали огромно влияние в живота му — Оуен Куест и Макс Петроф. Макс го бе спасил от съществуване на физически и емоционален тормоз, докато Оуен го бе направлявал във възмъжаването му.

Когато се запозна с Макс, Алекс бе дванайсетгодишен и пътуваше с вуйчо си Сергей в опърпан цирк по всички курорти на атлантическото крайбрежие — от Дейтона бийч до Кейп Код. Никога нямаше да забрави онзи горещ августовски следобед, когато Макс се появи като ангел-спасител, за да изтръгне камшика от ръката на Сергей и да отърве Алекс от поредния жесток бой.

Сега разбираше причините за садистичните действия на Сергей, но на времето не схващаше привързаността на мъжете с изкривено подсъзнание към малките момченца и докъде можеха да стигнат, за да отрекат тази си привързаност. С импулсивен жест на щедрост Макс откупи Алекс от Сергей и го отведе. Прати го във военно училище, осигури поне финансовите, ако не и емоционалните ресурси Алекс да оцелее, докато вече можеше да се погрижи сам за себе си.

Но именно Оуен Куест бе човекът, който бе дал на Алекс онези уроци по възмъжаване по време на ваканциите от училище, когато пътуваше с цирка, за да припечели, а и по-късно, когато вече зрял мъж, изоставяше всичко останало, за да се отдаде на силния порив и да прекара няколко месеца на път с цирка. Онези част от характера на Алекс, която не бе формирана чрез камшика на вуйчо му, се формира чрез пространните лекции на Оуен и обикновено проникателните му наблюдения за това, колко е шибан светът и колко корав трябва да бъде човек, за да оцелее. По мнението на Оуен животът бе опасна работа, в който нямаше много място за смях и за лекомислие. Човек трябваше да работи здраво, да не сваля гарда си и винаги да държи на гордостта си.

Алекс спря душа и взе хавлиената кърпа. И двамата мъже бяха имали своите егоистични причини да помогнат на едно дете в беда. Макс се изживяваше като благодетел и обичаше да бърбри пред приятелите си от каймака за различните си благотворителни проекти — в тях се включваше и Алекс Марков. Оуен, от друга страна, притежаваше чудовищно его и му бе приятно да има впечатлителна публика, която със затаен дъх да очаква мрачните му проникновения за живота. Но независимо от мотивите и на двамата, те бяха единствените хора, които в младостта му държаха на него, без и двамата да поискат нещо в замяна, поне до тази година.

И ето че сега Алекс имаше в ръцете си един събран от кол и въже цирк, ведно с глуповатата секси мацка за съпруга, която щеше да направи всичко по силите си, за да го побърка. Той, разбира се, няма да го допусне. Обстоятелствата го бяха превърнали в това, което бе — корав и упорит, мъж, който следва свой собствен кодекс и не храни вече никакви илюзии относно себе си. Дейзи Девро няма никакъв шанс.

Препаса кърпата около кръста си, взе друга да изсуши косата си и отвори вратата на банята.

Дейзи преглътна силно, когато вратата се отвори и той излезе. О, господи, беше великолепен! Докато търкаше косата си със заровена в пешкира глава, тя можеше да го огледа целия; видя, че тялото му отговаряше на идеала ѝ за съвършенство — мускулите му бяха чудесно очертани, без да са прекалено напомнени. Притежаваше и нещо, което никога не бе забелязвала у момченцата за забавление на Лейни — имаше тена на работещ мъж. Широките му гърди бяха покрити с тъмни косми, някакъв златен медальон висеше върху тях, но бе твърде погълната от цялото, за да се спира на подробностите.

Бедрата му бяха значително по-тесни от раменете, коремът — плосък. Тя проследи островърхия триъгълник от косми, който започваше малко под пъпа му продължаваше и под възела на жълтата кърпа. Като си помисли как ли щеше да изглежда без кърпата, усети как през нея премина горещата вълна на желанието.

Той спря да бърше косата си и я погледна.

— Можеш да спиш при мен или на дивана. Точно сега съм прекалено уморен, за да ме интересува кое ще избереш.

— Ще спя на дивана! — Тонът ѝ бе малко писклив, не можа да прецени дали се дължеше на думите му или на онова, което виждаха очите ѝ.

Той развали гледката, като отиде до леглото, обърна се гърбом, за да навие камшиците и да ги сложи в дървеното сандъче, което извади изпод леглото. След като камшиците изчезнаха от полезрението ѝ, тя усети, че можеше да се наслади на гърба му далеч по-спокойно.

Той отново се обърна към нея.

— Точно след пет секунди ще махна тази кърпа.

Изчака, но едва след като минаха повече от пет секунди, тя разбра какво бе имал предвид.

— О, искаш да се обърна ли?

Той се засмя.

— Остави ме да се наспя хубаво една вечер, ангелско лице, и след това ти обещавам, че можеш да гледаш колкото си поискаш.

Е, сега вече тя сама си го направи. Създаде у него напълно погрешно впечатление и трябваше да го поправи.

— Боя се, че разбра неправилно...

— Силно се надявам, че не е така.

— Напротив. Аз бях просто любопитна... не точно любопитна, но... ами, да, предполагам, бях любопитна... Това е просто естествено. Но не бива да стигаш до заключението, че...

— Дейзи?

— Да?

— Ако кажеш още думица, ще извадя един от онези камшици, от които толкова се страхуваш, за да проверя дали можем да се отдадем на онази перверзия.

Тя грабна чифт чисти бикини и избеляла тениска с надпис „Северна Каролина“, която бе изровила от неговия шкаф, докато бе под душа, и се втурна към банята. Хлопна доволна вратата зад гърба си.

Двайсет минути по-късно се появи освежена, облечена в неговата тениска. Беше решила, че е за предпочитане пред единствената нощница, която бе намерила в куфара си — оскъден къс розова коприна и дантели, който бе купила в дните преди Ноел и майка ѝ да я предадат.

Алекс спеше дълбоко, легнал по гръб, чаршафът бе усукан около голите му бедра. В това, да гледаш заспал човек имаше нещо неучтиво,

но тя не можеше да откъсне очи от него. И вместо да се извърне, отиде до леглото и се взря в него.

Заспал, той не изглеждаше толкова опасен, като буден, ръцете ѝ я сърбяха да докосне този твърд, плосък корем. Погледът ѝ се плъзна нагоре към гърдите му, наслади се на свършената им хармоничност и мярна отново златния медальон, който висеше на верижка от врата му. Като видя какво представляваше, тя замръзна на място.

Беше красива руска икона, изпълнена в емайл.

„... облечен само в дрипи и с безценната икона, която висяла на кожената си каишка на врата му...“

Кожата ѝ настръхна. Вгледа се в изображението на Светата дева, притиснала буза до бузата на младенца и макар да не разбираше много от икони, разбра, че тази Дева не бе изрисувана в италиански стил. Златните орнаменти на робата ѝ принадлежаха към византийското изкуство, както и изкусно изобразените одежди на малкия Христос.

Фактът, че Алекс носеше очевидно ценна икона, в никакъв случай не означаваше, че онази смехотворна казашка история бе вярна. Може би просто наследена от него семейна реликва. Ала въпреки това, докато отиваше към другия край на фургона, тя се почувства обезпокоена.

Диванът бе отрупан с дрехи от куфара ѝ, които още не бе прибрала, както и с купчина вестници и списания, оставени от предишния собственик на фургона: Нюйоркър, Арт нюз, Уол стрийт джърнъл. Махна всичко и оправи леглото с чисти чаршафи, които бе изровила от килера. Ала поради това, че бе подремнала малко, а и поради тревожните си мисли, не можа да заспи веднага, затова се зачете в Нюйоркър. Като свърши, минаваше вече три след полунощ. Имаше чувството, че едва бе затворила очи, когато той я събуди грубо.

— Хайде, ангелско лице, време е за ставане. Предстои ни дълъг ден.

Тя се обърна по корем.

Той дръпна чаршафа и тя усети студения полъх върху голите си бедра. Не искаше да помръдне. След като не мръдне, няма да се налага да посреща новия ден.

— Хайде, Дейзи.

Голяма топла длан се отпусна върху леката коприна на бикините ѝ и тя веднага ококори очи. Ахна, обърна се по гръб и се опита да се закрие с чаршафа.

Той ѝ се ухили.

— Помислих си, че тъкмо това ще те поразмърда.

Бе превъплъщение на самия дявол. Само дяволът можеше да бъде напълно облечен и избърснат в този небогоугоден час. Озъби му се.

— Не съм от ранобудниците. Разкарай се и повече да не си ме докоснал.

Погледът му лениво я огледа, накара я да се сети, че под чаршафа нямаше нищо друго, освен старата му тениска и чифт съвсем пестеливи бикини.

— Предстои ни почти тричасово пътуване, тръгваме след десет минути. Облечи се и се заеми с нещо полезно.

Обърна се и отиде до мивката.

Тя присви очи към мъждивата светлина, която нахлуваше през мръсното прозорче.

— Но още е посред нощ.

— Почти шест часът е. — Наля чаша кафе и тя зачака да ѝ я донесе, но вместо това той я надигна.

Тя се отпусна отново на кушетката.

— Легнах си чак в три. Ще остана тук, докато шофираш.

— Законът го забранява. — Остави чашата си, сетне се наведе да вземе някои нейни дрехи от пода. Огледа ги критично. — Нямах ли някой чифт дънки?

— Разбира се, че имам.

— Тогава ги облечи.

Изглежда го самодоволно.

— Те са в дрешника на гостната спалня на баща ми.

— Разбира се, че ще са там. — Той ѝ бутна дрехите, които бе събрал. — Обличай се.

Искаше ѝ се да му рече нещо непростимо грубо, но бе доста сигурна, че щеше да я напердаши, ако го направи, затова с нежелание се запрепъва към банята. Появи се десет минути по-късно, смехотворно облечена в тюркоазни копринени вечерни панталони и тъмносиня блуза с щамповани яркочервени китки череши. Отвори уста

да протестира срещу избора му какво да облече, но забеляза, че стоеше пред отвореното кухненско бюфетче и изглеждаше и много гладен, и много опасен.

Погледът ѝ спря върху навития камшик в ръката му и сърцето ѝ се разтупка. Не знаеше какво точно бе сторила, но разбра, че бе загазила. Ей ти на! Шоуто в казашката кошара!

— Ти ли изяде бисквитите ми?

Тя преглътна тежко. Без да откъсва поглед от камшика, рече:

— За какви точно бисквити става дума?

— За бисквитите в шкафа над мивката. За единствените бисквити във фургона. — Пръстите му конвулсивно се свиха около дръжката на камшика.

„Мили боже — помисли си тя, — да я нашиба до смърт за едни бисквити.“

— Е?

— Ами... повече няма да се случи, обещавам. Но на кутията нищо не пишеше и нямаше как да разбере, че са твои. — Погледът ѝ оставаше прикован върху камшика. — При нормални обстоятелства не бих ги изяла, не употребявам ерзац храни, но снощи бях гладна и... ако се замислиш по-внимателно, ще трябва да признаеш, че съм ти направила услуга, защото сега моите артерии се задръстват, вместо твоите.

Гласът му бе тих. Прекалено тих. Долови в съзнанието си рева на развилнял се казак, виещ срещу луната.

— Не пипай бисквитите ми. Никога. Ако искаш бисквити, купи си.

Тя прехапа долната си устна.

— Тези бисквити не са най-хранителната закуска.

— Престани!

Тя отстъпи бързешком крачка назад, погледът ѝ срещна неговия.

— Какво да престана?

Той вдигна камшика и насочи дръжката му към нея.

— Престани, за бога, да ме гледаш така, сякаш всеки миг ще нацепя кожата на гърба ти. Трябваше да го смажа с мас и точно се готвех да го прибера.

Тя изпусна дълга въздишка.

— Нямах представа колко се радвам да го чуя.

— Ако реша да те нашиbam с камшика, няма да е за едни бисквити.

Ето че отново я тормозеше.

— Престани веднага да ме заплашваш, иначе ще съжаляваш.

— И какво ще направиш, ангелско лице? Ще ме намушкаш с молива си за вежди ли?

Изглежда я донякъде развеселен, сетне отиде до леглото, извади дървеното сандъче и прибра камшика.

Тя се изправи с всичките си почти метър и шейсет и го изглежда яростно.

— Трябва да ти кажа, че самият Чък Норис ми показва някои неща от каратето.

За съжаление това бе станало преди десет години и тя не помнеше нищичко, но работата бе или-или.

— Не може да бъде.

— А освен това Арнолд Шварценегер лично ме посъветва за фитнес-програмата ми.

Де да беше се вслушала поне в едно от предложенията му.

— Разбрах, Дейзи. Ти си самата опасност. А сега хайде, мърдай.

През първия час на пътуването си почти не проговориха. След като той не ѝ бе дал достатъчно време да се приготви, наложи ѝ се да се гримира в кабината и да оправи косата си без сешоар, което означаваше да я пристегне назад с чифт гребени „арт нуво“ — изглеждаха красиви, но не вършеха много работа. Вместо да оцени трудността на задачата ѝ и да ѝ помогне малко, той пренебрегна молбата ѝ да намали скоростта, докато си слага грима, а на всичкото отгоре има и наглостта да се оплаче, когато съвсем мъничко от спрея ѝ за коса попадна случайно върху лицето му.

Купи ѝ закуска в Оринджбърг, Южна Каролина — закусвалня на пътя, украсена с медни лампи и лакирани самуни хляб по стените. След като закуси, тя отиде в тоалетната да изпуши една от останалите ѝ три цигари. След като излезе, забеляза две неща. Една привлекателна сервитьорка флиртуваше с него. И той не даваше никакви признаци, че прави нещо, за да я обезкуражи.

Видя го как кима, как се усмихна на нещо, което тя му каза. Жегна я ревност заради това, че както личеше, на него му бе далеч по-приятно в компанията на сервитьорката, отколкото в нейната. Въпреки

това бе готова да игнорира случилото се, но си спомни обещанието да спазва дадения обет. С чувството на примирение, тя изправи рамене и си проправи път към масата, където дари сервитьорката с най-ослепителната си усмивка.

— Благодаря ви много, че правихте компания на мъжа ми, докато ме нямаше.

Сервитьорката, върху чиято нагръдна табелка бе изписано името Кимбърли, бе малко смутена от дружелюбния подход на Дейзи.

— Няма... няма защо.

Дейзи сниши глас до висок шепот.

— Не всички са толкова мили с него, откакто излезе от затвора.

Алекс едва не се задави с кафето си. Дейзи се наведе да го потупа по гърба и с широка усмивка се обърна към шокираната Кимбърли.

— Пет пари не давам какви доказателства предяви обвинението. Нито за миг не повярвах, че е убил онази сервитьорка.

При последните й думи Алекс отново се задави.

Кимбърли бързешком се оттегли.

— Извинете, трябва да изпълня следващата си поръчка.

— Бягай — рече весело Дейзи. — И Бог да те благослови.

Алекс най-сетне се оправи от задавянето си. Надигна се от мястото си, изражението му бе по-зловещо от обичайното. Но преди да успее да изрече и думица, тя посегна и положи леко пръст върху устните му.

— Моля те, не ми разваляй удоволствието от мига, Алекс. За пръв път от венчавката насам те виждам в най-добрата ти форма и искам да се насладя на всяка безценна секунда.

Той я гледаше така, сякаш щеше да я удуши на мига, но вместо това хвърли няколко банкноти на масата и я изведе извън ресторанта.

— Сега ще ми се чумериш за всичко това, така ли? — Сандалите й се хлъзнаха по дребния чакъл, докато той я мъкнеше към пикапа и грозния фургон, който теглеше. — Знаех си. Ти си най-начумереният мъж, когото познавам. Не ти прилича, Алекс, наистина не ти прилича. Независимо дали искаш да го приемеш или не, но ти си женен мъж и наистина не бива да...

— Влизай вътре, преди да съм те напляскал пред хората.

Ето пак — поредната от влудяващите му заплахи. Дали думите му означаваха, че няма да я напердаши, ако постъпи, както ѝ бе казал, или че щеше да я напляска насаме? Още размишляваше върху тези неприятни варианти, когато той запали двигателя. Минута по-късно отново бяха на магистралата.

За нейно облекчение темата за напляскването не бе повдигната отново, макар — по някакъв извратен начин тя почти да съжаляваше за това. Ако я бе заплашил физически, тя щеше да бъде освободена от свещения обет и да намери покой за съвестта си.

Утринта бе слънчева, топлият въздух, който струеше през отворените наполовина прозорчета, още не бе станал потискащо горещ. Тя не виждаше причина да се лиши от една толкова хубава утрин, като се чумери и затова най-сетне наруши мълчанието.

— Къде отиваме?

— Имаме среща близо до Грийнууд.

— Предполагам, че ще е прекалено от моя страна да се надявам, че среща не означава нещо от рода вечери и танци.

— Точно така.

— И колко време ще останем там?

— Една нощ.

— Надявам се, че няма да се налага да ставаме толкова рано сутринта.

— По-рано. Следващият преход е по-дълъг.

— О, не!

— Така работят циркове като този.

— Да не искаш да ми кажеш, че всяка сутрин ще е така?

— Има места, където оставаме и по два дни, но не са много.

— И колко време ще продължи това?

— Циркът има резервации до октомври.

— Но това е след шест месеца! — Представи си безкрайното бъдеще, в което все ще си слага грима в движение и ще криви линиите с молива. Шест месеца. Точно за толкова бе уговорен и бракът им.

— За какво се безпокоиш? — отвърна той. — Нали не си вярваш, че ще издържиш толкова дълго?

— Не мислиш ли, че бих могла?

— Това ще бъдат много дълги шест месеца — рече той с прекалено явна наслада. — Ще изминем доста мили. Имаме уговорени

представления на север до Джърси и на запад до Индиана.

„В пикап без климатична инсталация!“

— Това е последният сезон на „Братя Куест“ — рече той, — затова имаме толкова много резервации.

— Какво искаш да кажеш с това последен!

— Собственикът умря през януари.

— Оуен Куест ли? Дето името му е изписано върху фургоните?

— Да. Жена му Батшеба наследи цирка и го е обявила за продан.

Дали ѝ се бе сторило, или наистина бе свил едва доловимо устни?

— Отдавна ли си в този цирк? — попита тя, решена да узнае повече за него.

— От време на време съм с него.

— Родителите ти циркови артисти ли бяха?

— Кои? Казаците или онези, които ме изоставиха в Сибир? — Той склони глава и тя зърна пламъче в очите му.

— Да не искаш да кажеш, че са те отгледали казаци?

— Снощи май не си слушала много внимателно.

— Снощното си бе чисто и просто измишльотина за шоуто. Знаем, че някой трябва да те е научил да яздиш и да използваш камшика, но това едва ли са били казаци. Нали така?

Той се изсмя.

— Ама и теб си те бива, ангелско лице!

Не ѝ се искаше да се остави да я отклонява от темата.

— От колко време си в цирка?

— Започнах да пътувам с „Братя Куест“ малко преди да навърша двайсет и това продължи няколко години след като ги навърших. Оттогава съм работил по няколко седмици с цирка от време на време.

— А в останалото време какво си правил?

— Знаеш отговора на този въпрос. Лежах в затвора за убийството на онази сервитьорка.

Тя присви очи, давайки му да разбере, че е схванала номера.

— Да не искаш да кажеш, че не работиш през цялото време като управител на цирк?

— Аха.

Може би ако забави малко темпото, щеше да измъкне повече лична информация за него.

— Между другото, кои бяха братята Куест?

— Оуен Куест нямаше братя. Но следвайки традицията на „Ринглинг“, цирковите артисти смятат, че по-добре се приема, ако циркът е собственост на братя, дори и да не е. Оуен притежаваше този цирк двайсет и пет години и малко преди да умре ме помоли да го поведе за последен път под неговото име.

— Това сигурно е голяма жертва от твоя страна. — Погледна го с очакване, но след като той не отвърна, реши да го подтикне още малко. — Да си оставиш редовния живот... постоянната работа...

— Хм. — Пренебрегвайки любопитството й, той й посочи един електрически стълб до магистралата. — Дръж си очите отворени за стрелки, като ей ония там.

Тя забеляза три червени картонени стрелки, всяка от тях със синя буква „К“, прикачени към стълба и сочещи наляво.

— За какво са те?

— Те ще ни водят до следващата ни площадка. — Той намали и на първото кръстовище сви наляво. — Добс Мъри, той е нашият авангард: тръгва предишната вечер и поставя табелите. Нарича се табелиране на пътя.

Тя се прозя.

— Нямам търпение да стигнем. Веднага щом пристигнем, ще му дремна едно хубавичко.

— Боя се, че спането ще почака до вечерта. Циркът не може да си позволи да вози излишен товар и затова всички работят, дори и децата. И ти ще имаш работа.

— Нима очакваш от мен да работя!

— Да не се боиш да си счупиш някой нокът?

— Не съм чак толкова разглезена, колкото ме мислиш.

Той я погледна така, сякаш да й подсказже, че не й вярва, но тъй като тя гледаше да избегне нов спор, пренебрегна уловката му.

— Искам просто да кажа, че нищо не разбирам от цирк.

— Ще се научиш. Боб Торп, човекът, който работи на гишето за билети, отсъства няколко дни. Можеш да го заместиш, докато се върне, стига да смяташ достатъчно добре, че да връщаш рестото.

— Във всички основни валути — отвърна тя малко предизвикателно.

— Освен това ще имаш някои домашни задължения. Можеш да започнеш с почистването на тази ужасна бъркотия във фургона. А и няма да имам нищо против да хапна нещо топло довечера.

— Аз — също. Ще трябва да потърсим някой добър ресторант.

— Не това имах предвид. Ако още не знаеш да готвиш, ще ти помогна да започнеш.

Тя потисна раздразнението си и възприе благоразумен тон.

— Не мисля, че да ми стовариш всичкия товар по домакинството ще е най-добрият начин да започнем този брак. Трябва да си разпределим работата по равно.

— Съгласен. И е време да се заемеш с твоята половинка от работата. Ще има и други неща. След като ти намерим костюм, ще те включа в парада.

— Парадът ли?

— С него започва представлението и той е задължителен за всички.

— Да не би да искаш да ме включиш в спектакъла?

— Всички, освен сценичните работници и касапите бонбонджии участват в него.

— Какви са тези касапи-бонбонджии?

— Циркът си има свой език; след време ще го усвоиш. Продавачите на бонбони и захарен памук ги наричат касапи, защото някога, през миналия век, един мъж, по професия касапин, зарязал работата си и се заел да продава бонбони в шоуто на стария Джон Робинсън. На захарния памук му викаме сурова коприна. Шапитото е винаги шапито и никога палатка; единствените палатки в цирка са кухненската и менажерията. Площадката се дели на заден двор, където живеем и държим фургоните, и преден двор — отворен за публиката. В номерата се използва също така специфичен език. Ще го усвоиш. — Той замълча за миг. — Ако останеш достатъчно дълго.

Тя отново пренебрегна въдицата му.

Пропътуваха още няколко мили, през което време тя продължи да размишлява върху казаното от него. Но повече се безпокоеше от онова, което не ѝ бе казал.

— Не мислиш ли, че трябва да ми дадеш малко повече информация за себе си? Истинска информация.

— Не виждам и една причина да го сторя.

— Ами защото сме женени. Аз ще ти кажа всичко, което искаш да узнаеш за мен.

— Не ме интересува.

Засегна се, но отново реши да не го прави на въпрос.

— Харесва ти или не ти харесва, но вчера ние поехме свещен обет. Мисля, че въпросът, на който и двамата трябва да отговорим, е дали ще предприемем нещо в името на този брак?

Той рязко извърна глава: никога не бе виждала по-ужасен мъж.

— Това не е брак, Дейзи.

— Моля?

— Това не е никакъв брак и затова си избий веднага тази идея от главата.

— За какво говориш? Разбира се, че е брак.

— Не е. Това е... брак при определени обстоятелства.

— Обстоятелства ли?

— Точно така.

— Разбирам.

— Добре.

Упорството му я разяри.

— Е, след като е само въпрос на обстоятелство, в което за момента съм въввлечена, възнамерявам да направя нещо за него, независимо дали ти искаш или не.

— Не искам.

— Алекс, ти пое обет. Свещен обет.

— Той беше безсмислен и ти го знаеш. Казах ти още отначало как ще стоят нещата. Не изпитвам уважение към теб — дори не те и харесвам много — и можеш да бъдеш дяволски сигурна, че не възнамерявам да изпълнявам ролята на младоженец.

— Добре, аз също не те харесвам!

— Тогава значи се разбрахме.

— Как мога да харесвам някого, който се оставя да го купят? Това обаче не означава, че имам намерение да бягам от отговорностите си.

— Радвам се да го чуя. — Погледът му — преднамерено ленив — се плъзна по нея. — Сигурен съм, че не всички от отговорностите ще ти бъдат неприятни.

Тя усети как се изчервява, а тази ѝ детинска реакция я ядоса достатъчно, за да се нахвърли върху него.

— Ако имаш предвид секса, защо не го кажеш направо?

— Определено имам предвид секса.

— Със или без камшик? — Потрепери, след като импулсивните думи излязоха от устата ѝ.

— По избор на дамата.

Веселото му настроение ѝ дойде твърде много, за да го понесе. Извърна се и се зазяпа през прозореца.

— Дейзи?

Може би просто ѝ се искаше да бъде така, но ѝ се стори, че тонът му бе малко по-благ. Въздъхна.

— Не искам да говорим за това.

— За секса ли?

Тя кимна.

— Трябва да сме реалисти — рече той. — И двамата сме здрави хора и въпреки твоите най-различни личностни разстройства, ловиш око.

Тя се обърна рязко, за да го стрелне с най-изпепеляващия си свиреп поглед, колкото да види, че ъгълчето на устните му се бе повдигнало в нещо, което у някой друг човек би било усмивка.

— И ти ловиш око — рече заядливо тя, — но имаш далеч повече личностни разстройва от мен.

— Не, нямам.

— Определено имаш.

— Като например?

— Ами, да започнем с... сигурен ли си, че искаш да го чуеш?

— Не бих го пропуснал за нищо на света.

— Ами, ти си твърдоглав, упорит и властен.

— Мислех си, че ще кажеш нещо лошо.

— Това не бе комплимент. А и винаги съм намирала чувството за хумор у един мъж за далеч по-привлекателно, отколкото грубата, мачо-сексуалност.

— Само ми кажи, когато стигнеш до лошата част.

Тя пак го изгледа свирепо и реши да не споменава камшиците под леглото.

— С теб е невъзможно да се говори.

Той нагласи козирката против слънце.

— Онова, което исках да подчертая, преди да ме прекъснеш с инвентарния списък на личните ми качества, бе, че никой от двамата ни няма да може да удържи на безбрачие през следващите шест месеца.

Тя сведе поглед. Само ако знаеше, че бе успяла да го направи през целия си досегашен живот.

— Ще живеем заедно в тясно помещение — продължи той, — законно сме женени и ще е напълно естествено, ако го правим.

Да го правим ли? Безцеремонността му ѝ напомни, че това не означаваше в емоционален план нищо за него, а противно на всякаква логика, на нея ѝ се бе дощяло да чуе нещо романтично. Засегната, тя рече:

— С други думи очакваш от мен да въртя къщата, да работя в цирка и да го правя с теб.

Той се замисли.

— Май това е всичко.

Тя се обърна и мрачно се вгледа през прозорчето. Да превърне брака при определени обстоятелства в успех щеше да бъде по-трудно, отколкото си го бе представляла.

5.

Когато следобед Дейзи излезе от фургона, се срещна с висока блондинка с кацнало на рамото ѝ шимпанзе. Позна я от представлението предишната вечер — Джил и Приятелите — чудесен номер с куче и шимпанзе. Бе кръглолика, с хубава кожа и коса, с малко понатруфена прическа; нещо, в което Дейзи бе сигурна, можеше да ѝ помогне, стига да имаше възможността.

— Добре дошла в „Братя Куест“ — поздрави я жената. — Казвам се Джил.

Дейзи отвърна на дружелюбната ѝ усмивка.

— Аз съм Дейзи.

— Знам. Хедър ми каза. А това е Франки.

— Здравей, Франки. — Дейзи кимна вежливо на шимпанзето върху рамото на Джил, но веднага отскочи назад, след като то оголи зъби и ѝ изкрещя. Чувстваше се изнервена от никотиновия глад и реакцията на шимпанзето изостри чувствителността ѝ още повече.

— Тихо, Франки. — Джил го потупа по косматия крак. — Не знам какво му става. Обикновено харесва жените.

— Животните много-много не си падат по мен.

— Сигурно се боиш от тях. Винаги го усещат.

— Май си права. Една немска овчарка ме ухапа като бях малка и оттогава съм подозрителна към всички животни.

Случаят с овчарката не бе единствен. Спомни си посещение от училище в лондонска зоологическа градина, когато бе едва шестгодишна. Тогава изпадна в истерия, когато една коза загриза униформата ѝ.

Появи се жена в торбести шорти и прекалено широка тениска и се представи като Маделин. Дейзи си спомни, че бе една от шоугърлите, която се бе появила на арената, яздейки слон. Удобните ѝ дрехи накараха Дейзи да си помисли, че е прекалено облечена. Искаше да изглежда добре за първото си появяване на гишето за билети, затова бе избрала копринена блуза в цвят слонова кост, сребристосиви

панталони от „Дона Карън“, вместо да навлече дънките и тениските, които Алекс бе настоял да купи от магазин с намалени цени, преди да спрат за деня.

— Дейзи е новото гадже на Алекс — рече Джил.

— Чух — отвърна Маделин. — Блазе ти. Алекс е мъжага и половина.

Понечи да каже на жените, че е съпруга, а не гадже на Алекс, но се наложи пак да отстъпи назад, защото Франки отново закрещя срещу нея.

— Тихо, Франки! — Джил подаде на Франки дребна ябълка, сетне погледна към Дейзи с откровената наслада на човек, който обича добрата клюка. — Това между теб и Алекс трябва да е сериозно. Никога не съм чувала някоя да живее при него.

— Шеба ще припадне като се върне.

Маделин изглеждаше така, сякаш подобна перспектива не ѝ се нравеше.

Франки се бе вторачил в Дейзи и тя така се боеше, че ѝ бе трудно да се съсредоточи върху казаното от жените. Сякаш за да я разтревожи още повече, Джил пусна Франки на земята, където той се вкопчи в крака ѝ.

Дейзи направи още една бърза крачка назад.

— Случайно да имаш каишка за него?

Джил и Маделин се разсмяха.

— Той е обучен — поясни Джил. — Не се нуждае от каишка.

— Сигурна ли си?

— Напълно. Та къде се запознахте с Алекс? Джак Дейли — той е церемониалмайсторът на арената — казва, че Алекс не бил споменал нищо за това, че се е сдобил с ново гадже.

— Ами, малко повече от гадже съм му... сигурна ли си за каишката?

— Не се безпокой. Франки на мравката път прави.

Шимпанзето изглежда изгуби интереса си към нея и Дейзи започна да се успокоява.

— Не съм гадже на Алекс.

— Струва ми се, че живеете заедно — рече Маделин.

— Така е. Аз съм му жена.

— Жена му ли?! — Джил издаде доволен писък и Дейзи усети как цялото ѝ тяло се облива от топлина. — Ти и Алекс сте женени! Но това е чудесно!

Маделин погледна дружелюбно Дейзи.

— Ще се престоря на радостна, макар че сама го гоних повече от месец.

— Ти и още половината свят — засмя се Джил.

— Дей-й-й-зи!

Обърна се и видя Хедър, която я викаше от далечния край на площадката.

— Ей, Дейзи — извика девойката. — Алекс казва, че закъсняваш. Направо е бесен.

Дейзи се почувства неловко. Не искаше новите ѝ приятелки да узнаят, че тя ѝ Алекс съвсем не приличат на влюбени птички.

— Изглежда нервничи; май трябва да тръгвам. Радвам се, че се запознах с вас двете.

Усмихна се, обърна се и тръгна, но преди да е направила няколко крачки нещо я удари между плешките.

— Ох! — Обърна се и видя на земята до себе си наполовина изядената ябълка. Франк надаваше радости писъци, а Джил изглеждаше объркана.

— Извинявай — извика тя. — Не знам защо се държи така. Засрами се, Франки! Дейзи е наша приятелка.

Думите на Джил потиснаха желанието на Дейзи да удуши зверчето. Вместо това тя помахаше на двете жени и тръгна към административния фургон. Мислено се поправи, спомни си, че трябваше да го нарича Червения фургон. Алекс ѝ бе казал по-рано, че независимо от цвета им, винаги наричали така административните фургони на цирковете.

Хедър я настигна.

— Искам да ти кажа, че вчера не биваше да се държа тъй свински. Бях в лошо настроение.

На Дейзи най-накрая ѝ се стори, че зърна криещата се зад зле подхождащата ѝ фасада истинска личност.

— Няма нищо.

— Алекс наистина е адски ядосан. — Дейзи се учуди, че долови в тона на Хедър искрено съчувствие. — Шеба казва, че е такъв тип

мъж, който не се задържа дълго при една жена, тъй че да не ти е кофти, когато... нали разбираш.

— Какво?

— Разбираш. Когато те зарече. — Въздъхна замечтана. — Но сигурно е адски готино да си му гадже, дори и за малко.

Дейзи се усмихна.

— аз не съм му гадже, а съм му жена.

Хедър изведнъж спря, лицето ѝ стана пепелявосиво.

— Не може да бъде!

Дейзи също спря и след като видя реакцията на момичето, го докосна загрижена по ръката.

— Алекс и аз се оженихме вчера сутринта, Хедър.

Тя се дръпна рязко.

— Не ти вярвам. Лъжеш! Казваш го, само защото не ме харесваш.

— Не лъжа.

— Алекс не се е оженил за теб. Той не би го направил! Шеба ми каза, че той никога няма да се ожени!

— Понякога нещата се променят.

За изненада на Дейзи очите на Хедър се напълниха със сълзи.

— Кучка! Мразя те! Защо не ми каза? Ненавиждам те, че така се подигра с мен!

Врътна се и изтича към фургоните.

Дейзи погледа подире ѝ, опитваше се да отгатне причината за враждебността на момичето. Хрумна ѝ едно-единствено обяснение. Момичето сигурно бе влюбено в Алекс. Дейзи изпита неочаквана и остра болка на състрадание. Спомняше си твърде добре какво бе да си девойче, без възможността да влияеш върху действията на възрастните около теб. Въздъхна и пое към Червения фургон.

Въпреки името си, административният фургон беше бял, напръскан с разноцветни звезди и надписа „Братя Куест“. За разлика от веселия екстериор, вътре бе мрачен и претрупан. Очукано метално писалище се зъбеше срещу малко диванче с натрупани върху нея хартии. Имаше няколко различни столове, стар шкаф за документи, зелена настолна лампа с нацърбен абажур. Алекс седеше зад писалището, в една ръка държеше клетъчен телефон, а в другата подложка за писане. Един поглед към буреносното му лице ѝ бе

достатъчен, за да установи, че Хедър ѝ беше казала истината. Алекс бе адски ядосан.

Рязко прекъсна разговора си, изправи се и ѝ заговори с тъй зловещо тих глас, че тя направо щеше да умре от страх.

— Когато ти кажа, че в точно определено време трябва да бъдеш някъде, искам да си там.

— Но аз закъснях едва с половин час.

Гласът му стана още по-тих.

— Нямах си и представа от истинския живот, нали така, Дейзи? Това е работа, а не час при фризьорката и от сега нататък ще ти удържам по пет долара от заплатата за всяка минута закъснение.

Лицето ѝ светна.

— Нима ще ми се плаща?

Той въздъхна.

— Разбира се, че ще ти се плаща. В случай, че започнеш да вършиш някаква работа. И не очаквай да можеш да си купиш със заплатата си диаманти. Надниците в цирковете са си все така ниски.

Това изобщо не я интересуваше. Самата мисъл, че щеше да се сдобие със собствени пари, бе вълнуваща.

— Само ми кажи какво да правя. И обещавам, че повече няма да закъснявам.

Алекс я отведе до билетното гише, монтирано встрани и ѝ обясни накратко процедурата. Беше проста работа и тя веднага я схвана.

— Ще проверявам сметките до стотинка — рече той, — тъй че не си въобразявай да заемаш пари за цигари.

— Няма да го направя.

Той не изглеждаше много убеден.

— И внимавай да не оставиш касата без надзор дори и за секунда. Циркът действа винаги на ръба и не можем да си позволим никакви загуби.

— Разбира се. Не съм толкова глупава.

Имаше мъчителното чувство, че бе готов да оспори казаното, но вместо това той отвори гишето. Остана при нея, докато обслужи първите клиенти, за да се убеди, че се справя и като видя, че няма да има проблеми, ѝ каза, че тръгва.

— Не отиваш във фургона, нали?

— Не, докато не дойде време да се преоблека. Защо?

— Защото ми остава да свърша още някои неща там.

Тя трябваше да се върне във фургона, преди той да е видял бъркотията, която бе сътворила. Когато започна да чисти, трябваше да остави шкафовете и чекмеджетата затворени до последно, но искаше да бъде щателна, затова извади всичко, за да почисти лавиците и да започне отначало. И сега шкафовете бяха чисти, но не ѝ стигна времето да подреди всичко, макар че и във фургона нямаше свободно местенце от дрехи, завивки, инструменти и застрашителен брой камшици.

— Сигурна съм, че ще успея да довърша работата, след като свърша тук.

Той кимна и си тръгна.

Следващите няколко часа минаха без инциденти. Харесваше ѝ да си бърби с хората, които идваха да купят билети, а в няколко случая, когато семействата бяха очевидно бедни, тя измисляше чудесни причини да получат безплатни пропуски.

Новината, че е жена на Алекс се бе разпространила и доста циркови артисти си намираха извинение да поспрат край гишетото, за да задоволят любопитството си. Тяхната дружелюбност към един напълно непознат човек я стопли. Запозна се с мъжа, който ръководеше будките на продавачите, както и с неколцина клоуни и с членове на семейство Лискомб, които изпълняваха номера с коне. Забеляза, че някои от шоугърлите с мъка прикриха ревността си от факта, че бе успяла да впримчи Алекс Марков, и оцени щедростта на духа им. За пръв път от пристигането си усети искрица надежда. Може би в крайна сметка нямаше да се провали.

Може би най-интересният от всички бе Брейди Пепър, бащата на Хедър. Той се появи в бял прилепнал костюм, пристегнат в кръста с жълт колан. Златни верижки висяха на шията му и обгръщаха глезените му.

Едно момиче от миманса на име Шарлийн вече ѝ бе казало, че Брейди бил най-привлекателният мъж в цирка след Алекс и тя се улови, че бе съгласна с него. Брейди Пепър ѝ напомняше на малко по-грубоват вариант на Силвестър Сталоун, мускулист, с наперена походка и нюйоркски уличен акцент. Чертите му на суров мъж бяха привлекателни, макар и начинът, по който я огледа преценяващо, ѝ

подказа, че бе отявлен женкар. Седна на края на бюрото с разкрячени крака, като мъж, който владееше напълно тялото си.

— Значи идваш от някой цирк, така ли?

Зададе въпроса с агресивния, почти обвинителен тон, който мнозина кореняци-ньюйоркчани използват и при най-елементарните светски разговори, и на нея ѝ потрябваха няколко секунди, преди да схване какво имаше предвид.

— Аз ли? О, не. Семейството ми никога не е било свързано с цирка.

— Тогава тук никак няма да ти е леко. В „Братя Куест“ не те броят за нищо, освен ако не можеш да проследиш произхода си поне три поколения назад. Само попитай Шеба.

— Шеба ли?

— Тя е собственичката на цирка. Батшеба Кардоса Куест. Беше една от най-прочутите изпълнителки на трапец в света. Сега тренира братята Толея, които са на трапеца. Румънци са. Освен това поставя хореографията на някои други номера, шефка е по костюмите — все от този сорт неща.

— След като циркът е неин, защо не го управлява вместо Алекс?

— Това е мъжка работа. Управителят трябва да се оправя с пияниците, със схватките с ножове, с тежкото оборудване. Шеба не обича подобни неща.

— Още не съм се запознала с нея.

— Така е, защото тя отсъства няколко дни. Прави го понякога, когато свалките тук не са достатъчно задоволителни.

Сигурно бе очевидно, че не бе схванала нищо, защото той дообясни:

— Шеба обича мъжете. Не се задържа за дълго, с който и да е от тях обаче. Би могло да се каже, че е снобка. За нея никой мъж не влиза в сметката, ако не произлиза от старо цирково семейство.

Предварителната ѝ представа за собственичката на цирка като за възрастна вдовица вече избледня и начинът, по който Брейди сви устни, накара Дейзи да се запита дали Шеба Куест не бе за него повече от шефка.

— А пък аз... моят старец бе месар от Бруклин. Избягах с един пътуващ цирк в деня, в който завърших гимназия, и изобщо не се озърнах назад. — Изглежда я почти ядно, сякаш очакваше тя да му

възрази. — Децата ми обаче имат по-стар цирков произход по майчина линия.

— Мисля, че не се познавам с нея.

— Каси почина преди две години, но бяхме се развели преди дванайсет години, което означава, че не съм съвсем в траур. Тя мразеше цирка, макар и да бе израснала в него, затова се премести в Уичита и получи разрешение за търговия с недвижими имоти; на мен обаче ми харесваше да играя и останах.

Значи и Хедър като нея бе изгубила майка си. Искаше ѝ се да научи още.

— Разбрах, че имате деца.

— Хедър израсна при майка си в Уичита, но на Каси ѝ бе трудно да се справя с момчетата, затова те започнаха да пътуват с мен от малки. Направих номер с тях и оттогава го изпълняваме. Мат и Роб са вече на двайсет и двайсет и една години. Ужасни беляджии са, но какво може да очаква човек, след като аз съм старецът им?

Дейзи не се интересувахе от синовете беляджии и затова пренебрегна очевидната горда нотка в тона му.

— Значи Хедър живее отскоро с теб?

— От миналия месец, но всеки сезон прекарваше при мен по няколко седмици. Ала това не е като да е тук през цялото време.

Смръщеното му лице ѝ подсказа, че нещата не вървяха така, както ги бе планирал, а и тя самата си бе имала достатъчно неприятности със собствения си баща, затова отново изпита болезнено съчувствие към Хедър. Нищо чудно, че пушеше тайно и си имаше разпавии с баща си. И докато Брейди Пепър бе определено привлекателен мъж, то той не ѝ направи впечатление на най-търпеливия родител.

— С Хедър се запознах. Вижда ми се доста чувствителна.

— Прекалено чувствителна. Тук животът е суров, а тя е твърде мекушава. — Той рязко се изправи. — Най-добре е да се махам оттук, преди публиката да е започнала да влиза. Радвам се, че се запознахме, Дейзи.

— Аз — също.

Като стигна до вратата, той отново я огледа внимателно с очите на мъж, който харесва жените.

— Алекс е истински късметлия.

Тя се усмихна учтиво, искаше ѝ се и самият Алекс да мислеше същото.

Доста след началото на второто представление тя можа да затвори гишето и да наблюдава номера на Алекс. Надяваше се снощните ѝ опасения да се разсеят, но уменията му изглеждаха още по-впечатлителни. Къде бе научил тези неща?

Чак когато представлението свърши, тя си спомни за бъркотията, която бе оставила във фургона. Побърза да се върне и тъкмо отвори вратата, когато се появи Джил със заговорническа усмивка на уста. Франки пак бе кацнал на рамото ѝ и като видя Дейзи, веднага започна да пищи и да закрива очите си.

— Млъкни, миризливецо. Ела, Дейзи, искам да ти покажа нещо.

Дейзи бързо затвори вратата, преди новата ѝ позната да е видяла бъркотията вътре и да разбере каква ужасна домакия бе. Джил я хвана за ръка и я поведе покрай редицата фургони. Видя вляво Джак Дейли, церемониалмайстора, който говореше с Алекс, докато сценичните работници вече подреждаха дървените пейки.

— Ох! — изписка Дейзи. Някой дръпна силно кичур от косите ѝ. Франки изкряка.

— Непослушничко! — ласкаво го сгълча тя, докато Дейзи се отдръпваше извън обсега на лапата му. — Не му обръщай внимание. След като установи, че не може да те докопа, ще те остави на мира.

Дейзи реши да не споменава за съмненията си, че това едва ли ще стане.

Заобиколиха последния фургон и тя ахна от изненада, когато видя артистите, все още в костюмите си, заобиколили сгъваема маса, върху която имаше квадратна торта с двойка младоженци в средата. Маделин, момичето, с което се бе запознала по-рано, стоеше най-близо до тортата, заедно с Брейди Пепър и синовете му, най-малкия от семейство Лискомб и няколко от клоуните; тук бяха и повечето от хората, с които се бе запознала. Само Хедър стоеше встрани от масата.

Широко усмихнат, Джак Дейли избута Алекс напред, докато Маделин вдигна ръце като хорова диригентка.

— Добре, внимавайте всички. Нашите поздравления! Нашите поздравления!

Докато групичката пееше, очите на Дейзи се замъглиха. Тези хора едва я познаваха, но ѝ протягаха приятелска ръка. След хладната

церемония на венчавката интимността на този миг я трогна. В присъствието на събралите се приятели на Алекс тя се чувстваше така, сякаш присъстваше на истинска церемония, на признанието, че се бе случило нещо съкровено и лично, нещо, което не бе единствено наказание, наложено ѝ от баща ѝ, но и повод за радост.

— Благодаря ви — прошепна тя, когато песента свърши. Опитваше се да не се разплаче. — Благодаря много на всички ви.

Обърна се към Алекс и радостта ѝ моментално се стопи, като видя помръкналото му от неудоволствие лице.

Насъбралите се постепенно утихнаха. Усетили реакцията му, разбраха, че нещо не бе наред. „Моля те, не постъпвай така — помисли си тя. — Искam тези хора да станат мои приятели. Моля те, престори се, че се радваш.“

Няколко от жените тайничко се спогледаха. Предположението, че Алекс е щастлив младоженец, бързо се стопи и тя видя как няколко чифта очи се впериха в корема ѝ, за да видят дали не бе бременна.

Напъна се да заговори.

— Мисля, че никога не съм имала по-приятна изненада. А ти, Алекс?

Последва дълга пауза, преди той отсечено да поклати глава.

Тя вдигна брадичка и върху лицето ѝ се появи усмивка.

— Тортата изглежда великолепна. Обзалагам се, че всеки ще си вземе парче. — Погледна Алекс право в очите, умоляваше го. — Хайде да я разрежем двамата.

Мълчанието му сякаш продължи цяла вечност.

— Ръцете ми са мръсни. Но ти давай, разрежи я.

С пламнали от притеснение бузи тя отиде до масата, взе ножа и започна да разрязва тортата на квадратни парчета. И тъй като тишината ставаше все по-оглушителна, тя се опита да се престори, че всичко наред.

— Не мога да повярвам, че сте успели да се справите толкова бързо. Как, за бога, успяхте?

Маделин се усмихна неловко.

— Ами... ъ-ъ-ъ, не бе трудно.

— Е, силно съм впечатлена.

С пламнало лице от усилието да се усмихва, Дейзи извади първото парче, постави го на картонена чинийка и го подаде на Алекс.

Той го взе, без да пророни и дума.

Тишината бе вече непоносима. Най-накрая се намеси Джил, погледът ѝ се стрелкаше нервно между младоженеца и булката.

— Съжалявам, че е шоколадова. Но нямаше време за бяла торта, а пък и в сладкарницата бяха свършили сметаната.

Алекс остави картонената си чиния на масата тъй рязко, че недокоснатото парче торта се преобърна и падна върху глазурата си.

— Извинете ме. Трябва да се връщам на работа. Благодаря на всички ви.

Ръката на Дейзи, с която подаде парче торта на Маделин трепереше. Някой се изсмя. Дейзи вдигна глава и видя, че бе Хедър.

Девойчето ѝ хвърли самодоволен поглед и изтича подир Алекс.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Разбира се, скъпа. — Гласът му, топъл, пълен с чувство, се понесе в нощната тишина. — Имаме проблеми с лебедката на камиона. Можеш да ми помогнеш да я прегледаме.

Дейзи премигна силно. Лесно се разплакваше, но ако заплачеше сега, никога нямаше да може да погледне отново тези хора.

— Ето ти малко торта.

Тя подаде парче на мъж с рошава руса коса и вид на застаряващ калифорнийски сърфист. Спомни си, че като се поспря до Червения фургон, се бе представил като Нико Мартин, дресьор на слоновете.

Той взе тортата, без да изрече нищо, обърна ѝ гръб и каза нещо на един от клоуните. Маделин пристъпи да помогне на Дейзи, очевидно решила, че ще е по-добре всичко да приключи по най-бързия начин. Артистите си взеха тортите и един по един се отдалечиха.

Не след дълго край масата остана само Джил.

— Съжалявам, Дейзи. Мислех, че идеята е добра, но трябваше да се сетя, че на Алекс няма да му хареса. Той много държи на уединението си.

Толкова държи, че не си бе направил труда да спомене на тези хора, че се бе оженил. Дейзи се опита да се усмихне.

— Бракът изисква от всекиго известен период на привикване.

Джил вдигна остатъка от тортата и го пъхна в ръцете на Дейзи.

— Ето. Защо не го вземеш?

Дейзи усети как жлъчта се надига в гърлото ѝ, но взе тортата, макар да не можеше изобщо да я гледа.

— Благодаря ти, става вече късно, а имам да свърша милион неща преди лягане.

И избяга.

През следващите няколко часа, докато прибираха шапитото и го подготвяха за транспортиране до следващия град, тя се зае с уморителната задача да върне всичко на място в шкафове. Беше смазана от отчаяние и бе толкова уморена, че едва държеше изправена главата си; продължи обаче да работи.

По скъпите ѝ панталони се виждаха ивици мръсотия, а блузата ѝ бе прилепнала по тялото, но тя не ѝ обръщаше внимание. Беше пожелала тези хора да ѝ станат приятели, ала сега това никога нямаше да стане, след като знаеха колко малко внимание ѝ обръщаше Алекс. И колко уважаваше брака им. Церемонията с тортата бе едно малко тайнство, а той се бе отнесъл към нея с презрение.

Алекс влезе във фургона малко след полунощ. Интериорът му изглеждаше все така зле, сякаш току-що бе пристигнала. Макар най-сетне да бе успяла да прибере, нямаше нито време, нито сили да изчисти друго, освен шкафове. Мръсните чинии изпълваха мивката, а на печката си седеше същият хванал кора тиган.

Той сложи ръце на хълбоците си и огледа мръсния плот, прашната маса и парчетата, останали от сватбената им торта.

— Мислех си, че ще изчистиш този фургон. Но той е още мръсен.

Тя стисна челюсти.

— Шкафовете са чисти.

— Кой го е еня за шкафове? Не можеш ли поне едно нещо да направиш като хората?

Тя изобщо не помисли. Беше работила с часове, бракът ѝ бе една подигравка, публично бе унижена от един мъж, който се бе заклел пред Бога да я обича. С рязко движение тя грабна остатъка от тортата и го запрати по него.

— Тъпанар такъв!

Ръцете му машинално се вдигнаха, за да се предпази, но не бе достатъчно. Тортата го улучи по рамото и се пръсна.

Тя гледаше поразията със смесица от любопитство и безразличие. Белият пълнеж се полепи по косата и веждите, дори и по миглите му. Шоколадови бучици полепнаха по брадата му и по ръкава на тениската му. Безразличието ѝ изчезна изведнъж, когато видя как той почервява.

Ще я убие!

Той вдигна ръка да изтрие очите си и в същото време пристъпи към нея. Тя направи крачка встрани и, възползвайки се от моментното му заслепяване, избяга през вратата.

Огледа се отчаяна: търсеше къде да се скрие. Шапитото бе свалено, по-малките палатки бяха изчезнали, повечето камиони бяха заминали. Прекоси тичешком поляна с изсъхнала трева и се мушна в тясното пространство между два фургона. Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите ѝ. Как можа да го направи?

Подскочи, като чу мъжки глас и се притаи още по-навътре в сенките, но се блъсна в нещо твърдо. Без да погледне какво бе то, тя приклекна, опита се да успокои дъха си. Колко време щеше да му е необходимо да я намери? И какво ще направи тогава?

Зад нея, току до ухото ѝ се чу изръмжаване.

Косата ѝ настръхна, по гърба ѝ потече ледена струйка. Обърна се. И се взря в чифт светлорозови очи.

Тялото ѝ се парализира. Позна звяра. Разбра, че гледаше в очите на тигър. Но не бе в състояние да осмисли цялата реалност на положението.

Животното бе толкова близо, че можеше да усети дъха му върху лицето си. То оголи зъби — остри като шила, смъртоносни. Подуши миризмата му, долови как заплашителното му ръмжене се засили, как се надигна в зловец, лаещ рев. Парализата ѝ се стопи, когато животното отскочи назад от железните пръти, които ги разделяха.

Гърбът ѝ се удари в нещо много твърдо и много човешко, но тя не можеше да откъсне очи от тигъра. В главата ѝ кънтеше ужасен звън. В този миг звярът сякаш олицетворяваше всичкото зло на света и тя се усещаше така, сякаш цялата тази злост бе насочена към нея. В тази съдбоносна нощ в Южна Каролина тя като че наистина бе срещнала съдбата си.

Завъртя се, не можеше да понесе повече силата, която излъчваха онези розови очи. И като потъна в онази солидна топлина, която се

излъчваше зад нея, тя вече знаеше, че бе намерила убежище.

Сетне усети по бузата си размазания пълнеж от тортата. Страхът, изтощението, потресаващите събития през последните два дни я съкрушиха и тя изхлипа.

Ръката му, учудващо нежна, повдигна брадичката ѝ. Взря се в още един чифт бледозлатисти очи, толкова подобни на тигровите, че имаше чувството, че бе попаднала от един звяр на друг.

— Синджун не може да те нарани, Дейзи. Той е в клетка.

— Няма значение!

Беше на ръба да изпадне в истерия. Не можеше ли да разбере, че клетката не би могла да я предпази от онова, което бе видяла в очите на тигъра?

Не, той не можеше да разбере и тя не би могла изобщо да му обясни онова мигновено усещане, че се бе изправила лице в лице със съдбата си. Отдръпна се от него.

— Извинявай. Прав си. Държах се глупаво.

— Не ти е за първи път.

Тя го погледна. Дори и опръскан с пълнежа на тортата, той изглеждаше жестоко великолепен и абсолютно ужасяващ. Досуц като тигъра. Откри, че се боеше от него по някакъв друг начин — не го разбираше напълно, само знаеше, че този страх бе с измерения, които далеч надхвърляха физическата заплаха. Беше трудно уловимо усещане, но тя се боеше, че той може да застраши душата ѝ.

Стигнала бе до ръба на издръжливостта си. При тези прекалено големи промени и твърде остри конфликти тя бе изгубила борбеността си. Сякаш самите ѝ кости бяха пропити от умора, не ѝ стигаха сили дори да заговори.

— Предполагам сега ще ме заплашиш с нещо ужасно.

— Не мислиш ли, че го заслужаващ? Децата се замерят, възрастните — не.

— Прав си, разбира се. — Прокара трепереща ръка през косата си. — Какво ще последва, Алекс? Унижение? Тази вечер вече ми поднесе солидна доза от него. Какво ще кажеш за пренебрежение? Доста и от него. Отвращение? О, не, това няма да сработи. Вече съм безчувствена към него. — Замълча, запъна се. — Боя се, че този път си решил да се спреш на нещо съвсем различно.

Алекс я погледна — тя изглеждаше толкова нещастна, че нещо у него трепна. Знаеше, че се бои от него — искаше да е сигурен в това — но все още не можеше да повярва, че бе намерила куража да запрати онази торта. Горката, вятърничава главица. Още не бе разбрала, че като му премигва с тези свои бебешки очета и като се влачи подире му с котешките си лапки, това няма да ѝ донесе нищо добро.

Усети я как потреперва под ръцете му. Сега ноктите ѝ бяха скрити в лапите, а очите ѝ излъчваха единствено отчаяние. Дали знаеше, че всяка нейна емоция се изписва по лицето ѝ?

Запита се колко ли мъже бе имала. Навярно дори не им знаеше бройката. Въпреки тази невинност на широко отворените ѝ очи, тя си бе естествена търсачка на удоволствието. Беше и лекомислена, затова не му бе трудно да си я представи как свършва в леглото на не един плейбой, без изобщо да има ясната представа как е попаднала в него.

Но поне имаше едно нещо, за което ставаше. Докато я гледаше, трябваше да се пребори с неочаквания подтик да я вдигне на ръце и да я отнесе във фургона, да я положи на леглото и да намери отговор на всички онези въпроси, които бе започнала да му поставя. Как ли щяха да се разпръснат тези пухкави къдрици върху възглавницата — досущ като панделки? Искаше да я гледа гола в смачканите чаршафи, да види как бледата ѝ кожа контрастира на неговата по-тъмна, да усети тежестта на гърдта ѝ в ръката си. Искаше да вдиша аромата ѝ, да я почувства, да я докосне.

А бе едва вчера, на венчавката, когато си бе казал, че не бе типът жена, който би избрал за сексуална партньорка; това обаче бе и преди да бе зърнал закръгленото ѝ задниче да наднича изпод тениската му, когато я събуди. Беше и преди да я гледа в кабината на пикапа — как кръстосва и прекръстосва тези сладки свои крачета, как глупавото ѝ сандалче се люлее на палеца ѝ. Имаше красиви ходила — малки, добре оформени, с висок свод и с нокти, лакирани в същия онзи червен цвят, който има робата на мадоната в картината на Синьорели.

Не му се нравеше фактът, че други мъже познаваха по-добре от него сексуалните ѝ вкусове. Но знаеше също, че още бе твърде рано. Не можеше да я пипне с пръст дори, преди да е сигурен, че тя ще е наясно какви ще са отношенията помежду им. А съществуваше и голяма възможност преди още това да стане, тя да си събере багажа и да замине.

Взе ръката ѝ и я поведе към фургона. В един миг тя се възпротиви, но сетне се отказа.

— Наистина започвам да те намразвам — рече безчувствено тя. — Знаеш го, нали?

Учуди се, че го заболя от думите ѝ, особено след като бе пожелал тъкмо това. Не бе скроена за такъв начин на живот, а и той нямаше желание да я изтезава, като проточва събитията до безкрай. Нека още отсега бъде наясно, че тук не можеше да пробие.

— Може би е за добро.

— До този момент не съм мразила нито едно човешко същество. Нито дори Амелия или баща си, а и двамата са ми давали достатъчно поводи. Но ти не се интересуваш какво изпитвам към теб, нали така?

— Да.

— Мисля, че не съм срещала по-студен човек.

— Сигурен съм, че не си.

„Студен си, Алекс. Толкова си студен.“ Беше чувал и преди тези думи — произнесени и от други жени. Добри жени, с нежни сърца. Компетентни, интелигентни жени, които заслужаваха много повече, отколкото този мъж, чиято емоционална нагласа бе деформирана далеч, преди да се запознаят с него.

Когато бе по-млад, си мислеше, че ако има свое семейство, то би могло да изличи дълбоката рана и самотата в душата му. Но всичко, което бе постигал в търсенето на трайната човешка връзка, се състоеше в това да нарани онези жени с добри сърца и да докаже пред себе си, че някои хора са лишени от способността да обичат още преди да са успели да я развият.

Стигнаха до фургона. Той се пресегна да отвори вратата, сетне я последва.

— Ще взема душ. Ще ти помогна да почистим след това.

Тя го спря, преди да е стигнал вратата на банята.

— Не можеше ли тази вечер да се престориш, че поне малко се радваш?

— Аз съм това, което съм, Дейзи. Не играя игри с никого. И никога.

— Те се опитаха да направят нещо мило. Толкова ли щеше да те заболи, ако се бе опитал да го приемеш?

Как да ѝ обясни така, че да разбере?

— Ти си израснала мекушава, Дейзи, докато аз съм тъкмо обратното. По-груб съм, отколкото можеш да си представиш. Когато човек израсте по начина, по който аз израснах, той се научава, че трябва да намери нещо, за което да се държи и което винаги да е там, нещо, което да не ти позволява да се превърнеш в животно. За мен това е гордостта ми. И от нея не се отказвам. Никога.

— Човек не може да изгради живота си около нещо такова. Гордостта е по-маловажна от маса неща.

— Като например?

— Като... — Тя се поколеба, сякаш знаеше, че няма да му хареса онова, което ще каже. — Като обичта, състраданието. Като любовта.

Той се почувства стар и уморен.

— За мен любовта не съществува.

— Тя съществува за всички.

— Не и за мен. Не се опитвай да ме разнежваш, Дейзи. Само ще си изгубиш времето. Научил съм се да живея по свои закони. Опитвам се да бъда честен, да бъда справедлив. Това е единствената причина, поради която няма да предприема нищо за номера ти с тортата. Знам, че за теб е трудно да свикнеш, предполагам, че се стараеш с все сили. Но не бъркай справедливостта с чувството. Не съм сантиментален. Всички тези мекушави чувства могат да действат при други хора, но не и при мен.

— Това не ми харесва — прошепна тя. — Ама никак не ми харесва.

Той заговори и откри, че не си спомняше да е чувал гласа си толкова тъжен.

— Попаднала си на дявола, миличка. И колкото по-скоро го приемеш, толкова по-добре за теб.

Влезе в банята, затвори вратата зад себе си, сетне затвори очи, опитваше се да прогони от паметта си онези изблици на чувства, които бе прочел върху лицето ѝ. Бе видял всичко: умора, почти детска невинност, ужасяваща надежда, че може би той не е чак толкова лош, колкото изглеждаше.

Горката вятърничава главица.

6.

— Разкарай се!

— Последно предупреждение, ангелско лице! Потегляме след три минути.

Тя отвори с мъка очи, колкото да види, че будилникът до дивана показваше пет сутринта. Нямаше никакво намерение да ходи някъде в пет сутринта, затова се сгуши още по-дълбоко във възглавницата си и миг по-късно потъна отново в сън. Следващото нещо, което усети, бе, че той я вдига.

— Престани! — изкряка тя. — Какво правиш?

Без да изрече и думица, той я изнесе навън, на хладния утринен въздух, хвърли я в кабината на пикапа и затръшна вратата. Усети хладината на тапицерията от изкуствена кожа по голите си крака и моментално се събуди, осъзнала, че бе облечена единствено в сивата му тениска и чифт леденосини бикини. Той се качи от другата врата и след малко вече напускаха пустата площадка.

— Как може да направиш това? Та часът е само пет! Никой не става толкова рано.

— Ние ставаме. Днес пътуваме за Северна Каролина.

Изглеждаше отвлечено буден. Беше гладко избръснат, облечен в чифт дънки и бяла фланелена риза. Погледът му се плъзна по голите й крака.

— Следващия път може би ще станеш, когато ти извикам.

— Не съм облечена! Трябва да си взема дрехите. И да се гримирам. Косата ми... трябва да си измия зъбите!

Той бръкна в джоба си и извади смачкано пакетче дъвка Дентин.

Тя го грабна от него и като лапна едно драже, в съзнанието й изплуваха събитията от предишната вечер. Потърси по лицето му някакъв знак на разкаяние, но не откри нищо подобно. Беше прекалено уморена и потисната, за да подхваща нова караница, но ако оставеше нещата просто така, щеше да стане на неговата.

— Трудно ще ми е да свикна тук, след онова, което стана снощи.

— Ще ти е трудно, независимо от това какво се е случило.

— Аз съм твоя жена — рече тихо тя, — и ти не си единственият, който има гордост. Ти ме постави в неудобно положение пред хората, без да съм го заслужила.

Той не отвърна нищо и ако не бе лекото потрепване на въглчетата на устните му, би могла да повярва, че дори не я бе чул.

Извади дъвката и я зави в книжката ѝ.

— Моля те, отбий и спри, за да си взема дрехите от фургона.

— Имаше възможност да го направиш, но я пропиля.

— Не бях се събудила.

— Предупредих те.

— Ти си като робот. Не изпитваш никакви човешки чувства, нали?

Подръпна долния ръб на тениската, който все се повдигаше нагоре.

— О, изпитвам човешки чувства. Но може би не са онези, за които искаш да чуеш точно сега.

Тя продължи да се занимава с тениската си.

— Искam си дрехите.

— Събудих те съвсем навреме, за да се облечеш.

— Сериозно говоря, Алекс. Не е никак смешно. На практика съм почти гола.

— Няма нужда да го казваш.

Може би ако бе поспала още малко, нямаше да е толкова заядлива.

— Възбуждам ли те?

— Да.

Не бе очаквала такъв отговор. Мислеше си, че ще я отреже за пореден път. Съвземайки се от изненадата си, тя го изгледа яростно.

— Е, жалко тогава, защото това не ме интересува. В случай че не го знаеш, мозъкът е най-важният сексуален орган, а моят мозък не се интересува от нищо, свързано с теб.

— Мозъкът ти ли?

— Да, представи си имам такъв.

— Не съм казвал, че нямаш.

— Тонът ти го намекна. Не съм глупава, Алекс. Образованието ми може и да не е съвсем ортодоксално, но бе учудващо всестранно.

— Баща ти май не е на такава мнение.

— Знам. Той обича да казва на всички, че съм зле образована, защото майка ми много често ме отписваше от училище. Но когато предприемаше интересно пътуване, тя смяташе, че и аз ще спечеля, ако я придружа. Понякога минавах по няколко месеца, преди да ме прати отново на училище. Но дори и тогава невинаги се връщах в същото училище, от което се бях отписала. Въпреки това тя държеше да уча.

— И как го постигаше?

— Молеше всички, които я посещават, да прекарат известно време с мен и да ме научат поне малко на онова, което знаят.

— Доколкото ми е известно, майка ти се е мъкнела с рокзвезди.

— И наистина научих доста за халюциногенните препарати.

— Има си хас.

— Но тя прекарваше маса време и с други хора. Принцеса Маргарет ме научи на повечето от онова, което знам за историята на британското кралско семейство.

Той я изглежда недоверчиво.

— Сериозно ли говориш?

— Напълно сериозно. И тя не бе единствената. Израснала съм около някои от най-известните хора на света. — Единствено опасението ѝ, че ще я вземе за хвалипръчка, ѝ попречи да спомене какви забележителни оценки бе получавала на тестовете за интелигентност. — Тъй че бих го оценила високо, ако престанеш да ровичкаш относно интелигентността ми. Насреща съм винаги, когато поискаш да говорим за Платон.

— И аз съм чел Платон — рече той с доволна степен на самозащита.

— На гръцки ли?

След това продължиха да пътуват в мълчание и Дейзи задряма. В съня си потърси възглавница и я намери на рамото на Алекс.

Кичур коса се развя на вятъра и докосна устните му. Остави го известно време да си се ветрее по устните и брадата му. Ухаеше сладко и скъпо, досущ като букет диви цветя в средата на бижутерски магазин.

Беше права за предишната вечер. Държа се като пълен глупак. Но цялата тая работа го изненада напълно, а той не желаше никакви празненства за нещо, което се опитваше с всички сили да омаловажи.

Ако не бе внимателен, тя можеше да приеме този брак съвсем на сериозно.

Никога досега не бе срещал жена, тъй коренно противоположна на самия него. Беше му казала, че е робот, че не изпитва никакви човешки чувства, но не бе права. Е, имаше емоции. Но не и онези, които тя смяташе за важни, онези, които опитът го бе научил да смята, че не е в състояние да изпита.

Макар да си повтаряше да си гледа пътя, не можеше да устои да не погледне дребното, стройно тяло, което се бе сгушило толкова топло до него. Беше пхнала единия си крак под другия, виждаше се нежната извивка на бедрото ѝ от вътрешната му страна, старата му тениска бе изгубила битката да я завие. Погледът му се спря върху оскъдното парче плат на бикините, което минаваше между краката ѝ. Усети как страстта напирва в слабините му и отмести поглед, ядосан на предизвиканото от самия него мъчение. Господи, тя бе тъй красива!

Беше освен това глупава и разглезена, невероятно суетна. Никога не бе срещал жена, която можеше да прекара толкова време пред огледалото. Но въпреки недостатъците ѝ, трябваше да признае, че не бе егоистичната дама от обществото, за каквата я бе взел първоначално. У нея имаше някаква свежест — и неочаквано смуцаваща, защото я правеше далеч по-уязвима, отколкото му се искаше на него.

Като излезе от тоалетната на крайпътния ресторант, където успя да изпроси цигара от една жена-шофьорка, Дейзи забеляза, че Алекс пак флиртуваше с някаква сервитьорка. И макар да ѝ бе дал ясно да разбере, че няма никакво намерение да се обвързва с брака им, гледката я потисна. Докато го гледаше как кима на нещо, което сервитьорката му казваше, тя осъзна, че притежава съвсем основателно извинение да се отрече от обета, който бе поела. Беше ѝ дал съвсем ясно да го разбере между ужасната сцена със сватбената торта и онова, което ѝ бе казал след това. Нямаше никакво намерение да спазва обета си, тогава защо тя да го спазва?

Защото трябваше. Съвестта ѝ нямаше да ѝ позволи да постъпи другояче.

Събра кураж и, наложила усмивка на лице, се насочи към тапицираното с оранжева изкуствена кожа сепаре. Нито сервитьорката, нито Алекс ѝ обърнаха внимание, когато зае мястото си. Табелката с формата на чайниче идентифицираше тази жена като Трейси. Бе прекалено гримирана, но въпреки това — определено привлекателна. А пък Алекс бе самият Господин Чар, с ленивата усмивка и блуждаещия си поглед.

Най-сетне той се направи, че забелязва присъствието ѝ.

— Върна ли се, сестричке?

Сестричка!

Той се усмихна, в очите му блесна предизвикателно пламъче.

— Трейси и аз тъкмо се опознавахме.

— Опитвам се да убедя брат ви да останете тук още малко — рече Трейси. — Смяната ми свършва след час.

Дейзи знаеше, че ако не сложи веднага край на всичко това, той ще си мисли, че ще може да си продължава и в следващите шест месеца. Тя потупа ръката на сервитьорката, която лежеше върху масата.

— Горкичкото сладко момиче. Той е толкова стеснителен с жените, откак му поставиха диагнозата. А аз все му повтарям: при сегашните чудеса, на които са способни антибиотиците, онези досадни болести, предавани по сексуален път, вече не представляват никакъв проблем.

Усмивката на Трейси помръкна. Взря се в Дейзи, сетне — и в Алекс, а хубавият ѝ тен неочаквано придоби сивкав оттенък.

— Шефът ми се вбесява, когато разговарям прекалено дълго с клиентите. Ще се видим пак...

И тя бързешком се отдалечи от масата им.

Чашата на Алекс изтрака върху чинийката си.

Дейзи срещна погледа му, без да премигне.

— Не ме предизвиквай, Алекс. Поехме обет.

— Пет пари не давам.

— Ти си мъж с положение. А мъжете с положение не флиртуват със сервитьорки. Моля те да го запомниш.

Той ѝ крещя по целия път до пикапа, подхвърляше думи като недоразвита, досадна, сляпа. Замлъкна чак когато потеглиха.

Пътуваха в мълчание повече от миля, когато тя дочу нещо, което ѝ заприлича на кикот, но когато го погледна, видя все същото строго лице и неусмихващата се уста, които познаваше още от началото. И тъй като знаеше, че тъмната руска душа на Алекс Марков не притежаваше и грам чувство за хумор, реши, че бе сбъркала.

В късния следобед тя вече бе замаяна от умора. Едва като се напегна до краен предел, успя да завърши с почистването на фургона, да вземе душ, да си стъкми нещо за хапване и на всичкото отгоре да успее да заеме навреме мястото си зад гишето за билети в Червения фургон. Работата щеше да ѝ отнеме дори още повече време, ако Алекс не бе изчистил предишната вечер остатъците от тортата. А тъй като тя я бе хвърлила, помощта му бе неочаквана за нея.

Беше събота и от дочутите разговори между работниците разбра, че очакваха да получат вечерта пликовете със заплатите си. Алекс ѝ бе казал, че някои от хората, които се занимаваха с издигането на шапитото и с товаренето и разтоварването на екипировката, са пияници и наркомани, тъй като при ниските надници в цирка и лошите условия на труд било трудно да се привлекат стабилни надничари. Неколцина от тях работели в цирка от години, просто защото нямали къде другаде да отидат. Други били авантюристи, привлечени от романтиката на цирка, но те обикновено не издържали дълго.

Когато влезе във фургона, Алекс вдигна глава от очуканото бюро, устните му бяха свити в постоянното му, както вече ѝ се струваше, мръщение.

— Сметката на билетите от вчера не излиза.

Тя внимаваше много, когато връщаше ресто и бе сигурна, че не бе сгрещила. Заобиколи го и се взря в чисто отпечатаните числа.

— Покажи ми.

Той ѝ посочи листа, който лежеше на бюрото.

— Проверих номерата на билетите и ги сравних с приходите, сметките ти не излизат.

Достатъчен ѝ бе един поглед, за да разбере къде бе грешката.

— Разликата е в гратисните билети, които раздадох. Те са само дванайсет или тринайсет.

— Гратиси ли?

— Онези семейства бяха съвсем бедни, Алекс.

— И ти сама реши да ги пуснеш гратис?

— Не можех да взема парите им.

— Не, *можеше*, Дейзи. И отсега нататък ще го правиш. В повечето градове цирковете се спонсорират от местни организации. Те раздават гратиси, освен в някои по-особени случаи, в които думата имам аз. Но не и ти. Ясно ли е?

— Но...

— Разбра ли?

Тя кимна сърдито.

— Добре. Ако сметнеш, че някой се нуждае от гратис, идваш при мен и аз ще се заема със случая.

— Добре.

Той се изправи и се намръщи.

— Днес се връща Шеба, тя ще ти намери костюм за парада. Когато е готова да те облече, ще пратя някой да поеме касата.

— Но аз не съм артистка.

— Това е цирк, ангелско лице. В него всички са артисти.

Любопитството ѝ към тази мистериозна Шеба, чието име караше лицето на съпруга ѝ да помръква, се засили.

— Брейди ми каза, че била прочута изпълнителка на трапец.

— Шеба е последната от Кардосови. На трапеца семейството ѝ бе онова, което са Уоленда в изпълнението на опънато високо въже.

— Но вече не играе, така ли?

— Би могла. Само на трийсет и девет години е и поддържа върхова форма. Но се отказа, тъй като вече не е най-добрата.

— Очевидно приема нещата на сериозно.

— Прекалено сериозно. Стой колкото е възможно по-настрани от нея. — Отиде до вратата. — И не забравяй какво ти казах за касата. Не я изпускай из очи.

— Помня.

Кимна отривисто и излезе.

Тя се справи с продажбата на билети за първото представление без проблеми. Работата намаля след започването на спектакъла, тя излезе и седна на стъпалата на фургона да се наслади на вечерния вец.

Погледът ѝ спря върху палатката на менажерията и тя си спомни, че в нея бе и тигърът Синджун. Днес, докато се опитваше да изтрие най-грозните петна от килима, тя си бе мислила за него, може би

защото да мисли за тигъра бе по-лесно, отколкото да се опита да сложи в ред обърканите си чувства към Алекс. Испита силно желание да погледне отново свирепото животно, само че от безопасно разстояние.

На площадката, сподирян от шлейф прахоляк, паркира последен модел кадилак. От него слезе екзотична на вид жена с грива от ярка чевеникаво-кестенява коса. Носеше прилепнала блуза с цвят на шартрьоз, запасана с щампована пола тип саронг, която разкриваше дълги, голи крака и чифт обсипани с фалшиви скъпоценни камъни сандали. Големи златни халки проблясваха през разрошените ѝ коси, комплект подходящи им гривни украсяваха тънките ѝ китки.

Докато жената крачеше към входа на шапитото, Дейзи успя да зърне за миг лицето ѝ: бяла кожа, остри черти, пълни устни, подчертани от алено червило. Имаше излъчването на собственичка и човек не можеше да я сбърка със случаен посетител, затова Дейзи реши, че това можеше да бъде единствено Шеба Куест.

Приблужи се клиент, който поиска да купи билети за второто представление. Дейзи побъбри малко с него и когато той си тръгна, Шеба вече бе изчезнала. Когато нямаше клиенти, Дейзи се зачиташе в папката, натъпкана със стари вестникарски изрезки от най-различни местни вестници.

В няколко от тях отпреди две години се споменаваха за номера на Алекс с камшиците, но после имаше пауза, продължила допреди предишния месец. Тя вече знаеше, че цирковете си обменяха различни номера и се зачуди къде ли бе играл, докато не бе с „Братя Куест“.

Когато свърши първото представление, при нея дойде един от охраната — възрастен мъж с мъдро лице и голяма бенка на бузата.

— Аз съм Пийт. Алекс ми каза да те сменя за малко. Трябва да идеш във фургона си за проба на костюма.

Дейзи му благодари и се запъти към фургона. Като влезе, с изненада видя Шеба Куест, застанала на мивката да мие чиниите от бързата закуска, която Алекс и Дейзи бяха хапнали този следобед.

— Не бива да правите това.

Шеба се обърна и сви рамене.

— Не обичам да стоя и да чакам без работа.

Дейзи се почувства двойно наказана: веднъж за занемарената кухня, втори път — за закъснението си. Но нямаше намерение да прибави към това и негостоприемност.

— Желаете ли чаша чай? Или нещо безалкохолно?

— Не. — Жената взе пешкира и избърса ръце. — Казвам се Шеба Куест, но предполагам вече го знаеш.

Като се вгледа по-отблизо, Дейзи забеляза, че собственичката на цирка носеше по-ярък грим, отколкото Дейзи би решила да използва сама. Не че бе крещящ.

Напротив, бе очевидно, че стандартите ѝ за красота с яркото ѝ и донякъде провокативно облекло, комбинирани с пищните ѝ аксесоари, бе повлияно от дългата ѝ практика на циркова артистка.

— Казвам се Дейзи Девро. Или по-скоро Дейзи Марков. Още не съм свикнала с промяната.

По лицето на Шеба пробяга дълбоко чувство — на отвращение, примесено с почти осезаема враждебност. Дейзи мигновено разбра, че в лицето на Шеба Куест не бе намерила приятелка.

Опита се да запази спокойствие под втренчения, оценяващ поглед на Шеба.

— Алекс обича да си хапва. А в хладилника няма почти нищо.

— Знам. Не съм много добре организирана.

Не намери куража да упрекне Шеба, че не бива да наднича в кухнята им.

— Харесва спагети и лазаня, много обича мексиканска кухня. Не си губи времето обаче да му правиш десерти. Не обича сладкото, освен на закуска.

— Благодаря ти, че ми каза. — На Дейзи леко ѝ призля.

— Този фургон е направо ужасен. Алекс започна с нов, но миналата седмица го остави и взе този.

Дейзи не успя да скрие слисването си. Защо Алекс бе настоял да живеят по този начин, след като можеха да имат и по-хубав фургон?

— Възнамерявам да го пооправя — рече тя, макар че до този момент подобна мисъл не ѝ бе хрумвала.

— Повечето младоженци отвеждат булките си на някое хубаво място. Учудена съм, че Алекс не се възползва от предложението ми.

— Сигурна съм, че е имал причини за това.

Шеба огледа дребната фигурка на Дейзи.

— Още нямаш представа в какво си се замесила с него, нали?

Шеба изгаряше от желание да я въвлече в котешка схватка, но тъй като бе почти сигурна, че ще изгуби, тя извърна глава към двата

костюма, проснати върху облегалката на стола.

— Трябва да ги пробвам, нали?

Шеба кимна.

Дейзи взе горния и видя, че държеше в ръцете си мизерна купчинка пайети.

— Вижда ми се ужасно оскъден.

— Това е идеята. Това е циркът. Публиката очаква да види доста плът.

— И трябва ли тя да е моята?

— Не си дебела. Не виждам какъв е проблемът.

— Ами, не притежавам кой знае какво тяло. Никога не съм успявала да изпълнявам някоя фитнес-програма по-дълго от няколко минути.

— Тогава ще се наложи да се понаучиш малко на самодисциплина.

— Да, така е, и в тая работа много-много не ме бива.

Шеба я огледа критично, очевидно очакваше съпругата на Алекс Марков да демонстрира малко повече характер. Но от опита си, придобит, докато живееше с майка си, Дейзи знаеше много добре, че не бива да влиза в игра с grosмайстор. Честността бе единствената защита срещу майсторите на коварството.

Отиде в банята и свали всички дрехи, освен бикините си, но когато облече оскъдния костюм, видя, че той бе тъй изрязан на бедрата, че и бикините се виждаха. Събу ги и започна отначало.

След като най-сетне бе готова, се огледа в огледалото и се почувства като проститутка. Два обсипани с пайети сини фестона прикриваха гърдите ѝ, а един по-голям — тялото ѝ от там надолу. Основата на костюма бе нищо повече от тънък воал от прилепнала копринена мрежа.

— Не мисля, че бих могла да нося това нещо — извика тя през вратата.

— Нека видим.

Пристъпи напред.

— Наистина е прекалено...

Думите ѝ секнаха, когато видя Алекс, застанал до мивката в казашкия си костюм. Искаше ѝ се да избяга обратно в банята и ако

Шеба не бе там, сигурно щеше да го направи. Сега ли точно трябваше да се появи той — когато изглеждаше по този начин?

— Излез, за да можем да те видим — рече Алекс.

Дейзи пристъпи с нежелание напред. Шеба отиде до него, двамата безмълвно станаха едно цяло, а Дейзи се почувства чуждо тяло.

Алекс не рече нищо, но начинът, по който я гледаше, караше Дейзи да се чувства така, сякаш бе съвсем гола.

— Обърни се — нареди Шеба.

Дейзи се почувства така, сякаш бе проститутка, предложена от мадам на любим клиент. Макар огледалото в банята да бе прекалено малко, за да може да се види как изглежда отзад, имаше ясна представа какво виждаха те: две окръглени, голи бузи и съвсем тънък фестон на мястото, където се събираха. Когато се обърна, кожата ѝ пламтеше от изчервяване.

— Представлението е за семейства — рече Алекс. — Не ми харесва.

Шеба отиде при нея и взе да оправя бодито.

— Май си прав. Не може да изпълни достатъчно костюма. Виси ѝ. — Дейзи усети пръстите ѝ на шията си. — Дай да видим дали другият няма да е по-добър.

Без да я предупреди Шеба дръпна костюма надолу и разголи Дейзи до кръста. С вик на изненада, Дейзи сграбчи шепата пайети и мрежата, които висяха на корема ѝ, но пръстите ѝ бяха несръчни, сякаш се опитваше да разнищи пара. Погледът ѝ се стрелна към Алекс.

Той се бе подпрял на мивката, с кръстосани глезени, с опрени върху плота зад себе си длани. Дейзи безмълвно го умоляваше да се обърне, но той не отвърна поглед.

— Господи, Дейзи, изчервяваш се като девственица. — Устните на Шеба се извиха в тънка усмивка. — Учудена съм, че човек, който е прекарал известно време в леглото на Алекс, още си спомня как да се изчерви.

Скъпоценните камъни на пояса му проблеснаха, като пристъпи напред.

— Достатъчно, Шеба. Стига си я дразнила.

Шеба се обърна да вземе другия костюм. Алекс застана между двете, сякаш искаше да прикрие голотата на Дейзи от Шеба, което бе

смехотворно, след като самата Дейзи искаше да се скрие от него.

— Дай да видя. — Широките ръкави на бялата му риза се надиплиха, докато вземаше костюма с червени пайети от Шеба; огледа го, след това го подаде на Дейзи.

Тя грабна костюма от него и се втурна в банята. След като затвори вратата, се облегна на нея и се опита да успокои дишането си, ала сърцето ѝ биеше лудо и кожата ѝ гореше. Бе пораснала до майка, която се печеше гола на слънцето, затова си рече да не прави чак такъв проблем от случилото се. Ала въпреки това то я безпокоеше.

Най-накрая успя да навлече костюма и за нейно облекчение той бе малко по-солиден от другия. Червените езици на пламъците от пайети се надигаха от чатала към бодито, там обгръщаха гърдите ѝ в несиметрични, неравни форми. На бедрата бе изрязан почти до кръста, но поне средната част на тялото бе донякъде прикрита.

Алекс стоеше сам, отпуснал бедро на ръба на масата. Дейзи преглътна с мъка.

— Къде е Шеба?

— Наложил ѝ се да поговори с Джак. Обърни се.

Тя прехапа устни и си остана на място.

— Дватама сте били любовници, нали?

— Сега не сме, тъй че това няма нищо общо с теб.

— И все пак, тя изглежда те обича.

— Мрази ме и в червата.

Въпреки всичките приказки на Алекс за гордостта му, той изглежда не притежаваше никаква чест, иначе нямаше да се остави баща ѝ да го купи; имаше нещо, което тя трябваше да узнае.

— Тя беше ли омъжена за Оуен Куест, когато имахте любовна връзка?

— Не. Престани да ровичкаш и се обърни.

— Не мисля, че да искам да науча нещо за теб означава ровичкане. Така например, като преглеждах вестникарските изрезки, забелязах, че миналата година не си бил с „Братя Куест“. Къде беше?

— Какво значение има?

— Просто бих искала малко повече информация.

— Любопитството ти не е мой проблем.

Той бе най-потайният човек, когото бе срещала, и тя разбра, че няма да изкопчи нищо повече.

— Този костюм не ми харесва. И двата не ми харесват. В тях изглеждам като евтина...

— Изглеждаш като момиче от шоуто. — И тъй като тя не се обърна, както я бе помолил, той я заобиколи отзад. Неприятно ѝ бе да я оглеждат така, затова понечи да се извърне, но само за да усети ръката му на рамото си. — Стой мирна. — Другата му ръка бръсна кръста ѝ. — Този ти стои по-добре.

— Прекалено оскъден е.

— Не, всъщност не е. Други жени носят далеч по-оскъдни костюми и не изглеждат никак по-добре, отколкото теб.

Беше толкова близо до нея, че когато се обърна към него, гърдите ѝ се докоснаха до меката материя на ризата му. Усети как стомахът ѝ кой знае защо се сви.

— Наистина ли мислиш, че изглеждам добре?

— Комплимент ли търсиш?

Тя кимна, коленете ѝ трепереха.

Той плъзна ръката, която обгръщаше кръста ѝ надолу, покрай ръба на костюма и разтвори длан около дупето ѝ.

— Смятай го за комплимент. — Гласът му бе дрезгав и приглушен.

Тя усети как я облива вълната на възбудата. Отдръпна се леко, но не защото искаше да се махне, а защото страшно ѝ се щеше да останат така.

— Ние наистина не се познаваме никак.

Без да отмества ръката си той сведе глава и я зарови в шията ѝ. Тя настръхна, като усети дъха му в ухото си.

— Женени сме, всичко е наред.

— Брак при определени условия.

Той се отдръпна достатъчно, за да види тя пламъчетата на кехлибара в очите му.

— Мисля, че е време да превърнем обстоятелствата в официален факт, не смяташ ли?

Пулсът ѝ скочи рязко, не можеше да се отдръпне от него, дори и да искаше. Вдигна очи и сякаш всичко наоколо бе изчезнало и бяха останали само те двамата.

Устните му изглеждаха изненадващо нежни за острите си очертания. Разтвориха се и леко докоснаха нейните. В същото време я

привлече силно към себе си и тя го усети — силен и тежък. След като устните му се сляха с нейните, изпита миг на чудо. Устните му бяха топли и нежни, пълен контраст на цялата му същност.

Разтвори своите устни, не би могла да ги държи затворени повече, с по-голям успех би отлетяла за Луната. Той всмука долната ѝ устна, докосна езика ѝ със своя. Усещането я зашемети окончателно и тя обгърна с ръце бедрата му, усещайки коприната под пръстите си. Заби нокти в тях.

Той изстена.

— Господи, как те желая! — И езикът му нахлу в устата ѝ.

Целувките им се превърнаха в диво, животинско чифтосване. Повдигна я и я отнесе назад, подпря я на плота. Тя повдигна ръце и обхвана гърба му, за да запази равновесие. Той влезе между краката ѝ, камъните на пояса му се впиха в бедрото ѝ.

Езикът ѝ галеше неговия. Тихият му стон отекна в пещерата на собствената ѝ уста. Усети как ръцете му опипват врата ѝ. Отдръпна се достатъчно, за да свали костюма ѝ до кръста.

— Толкова си красива — прошепна той, свел поглед към нея. Повдигна с длани гърдите ѝ, прокара палци по възвишенията им, а сладостта на удоволствието рикошира у нея. Зацелува я отново, докато галеше зърната ѝ. Тя стисна ръцете му и усети силата им през широките ръкави.

Остави гърдите ѝ и стисна бедрата ѝ там, където се съединяваха с голото ѝ дупе. Дойде ѝ твърде много. Забитите в бедрата ѝ камъни... нежните милувки на ръцете му...

— Пет минути до представлението! — Нечий юмрук издумка по фургона. — Пет минути, Алекс!

Тя подскочи като гузно девойче и се спусна от плота. Обърна се гърбом към него и се зае с костюма си. Усещаше се възбудена, замаяна, ужасно притеснена. Как можа да изпита такова силно желание да се отдаде на мъж, който дори не ѝ бе казал блага дума, мъж, който не вярваше в спазването на обета?

Втурна се към банята, но той я спря, преди да влезе там с дрезгавия си, тих глас.

— Не си прави труда да оправяш дивана тази вечер, ангелско лице. Ще спиш при мен.

7.

Докато Шеба проверяваше касата, а сетне се зае с купчината книжа в кабинета, Дейзи продаваше билети на закъснели посетители на второто представление. Правеше го машинално, усмихваше се като автомат на клиентите; беше толкова разтърсена от страстната им целувка с Алекс, че почти не съзнаваше какво казва. Тялото ѝ пламна от спомена, но в същото време изпитваше и срам. Не биваше изобщо да се отдава с такова увлечение, след като той се отнасяше към брака им с нищожно уважение.

Музиката на парада свърши и Шеба излезе от фургона, без да обели и дума. Дейзи затвори гишето и тъкмо подреждаше отвореното чекмедже на касата, когато се появи Хедър. Беше в костюм, обсипан със златисти пайети, а гримът ѝ изглеждаше твърде груб на тъй младото ѝ лице. Пет червени гривни подрънкваха на малката ѝ тънка китка и Дейзи се запита дали изобщо някога ги сваляше.

— Виждала ли си Шеба?

— Излезе преди няколко минути.

Хедър се огледа, сякаш да се убеди, че са сами.

— Имаш ли цигари?

— Изпуших последната тази сутрин. Това е отвратителен навик, да не говорим, че е и скъп, затова възнамерявам да ги откажа. Ще съжаляваш, ако се пристрастиш, Хедър.

— Не съм пристрастена.

Хедър закри безцелно из фургона офис, пипна писалището, шкафа за документи, прелисти календара на стената.

— Баща ти знае ли, че пушиш?

— Предполагам, че ще му кажеш.

— Не съм казала такова нещо.

— Нищо, карай — отвърна тя войнствено. — Той и без това сигурно ще ме прати при леля Тери.

— Там ли живееш?

— Да. Тя и без това има четири деца и единствената причина да ме приема, е, че татко ѝ плаща, а тя се нуждае от парите. Освен това получава и безплатна детегледачка. Мама едва я понасяше. — Изражението ѝ стана мрачно. — Той няма търпение да се отърве от мен.

— Сигурна съм, че това не е вярно.

— Но ти не го познаваш, нали така? Той обича само братята ми. Шеба казва, че вината не е у мен, защото той не знае как да се държи с жена, с която не спи, ала тя просто се опитва да ме огорчи още повече. Все си мисля, че ако мога да жонглирам по-добре, би могъл и да ме задържи тук.

Едва сега Дейзи разбра защо Хедър не се разделяше от обръчите си. Опитваше се да спечели обичта на баща си с жонглирането си. Дейзи бе наясно какво означаваше да опитваш да угодиш на отнасящия се с неодобрение към теб баща, затова моментално застана на страната на това младо момиче с личице на фея и с мръсна уста.

— Опита ли да поговориш с него? Може би не е наясно колко силно е желанието ти да не се връщаш при леля си.

Хедър отново придоби изражение на непослушно девойче.

— Много го е еня него! Пък и виж ти кой ми дава съвети. Всички говорят за теб. Как Алекс се оженил за теб, само защото си забременяла.

— Това не е вярно! — Клетъчният телефон звънна и Дейзи не можа да продължи, защото отиде до писалището да отговори. — Цирк „Братя Куест“.

— Моля ви Алекс Марков — рече мъжки глас.

— Съжалявам, но в момента го няма.

— Бихте ли му предали, че го е търсил Джейкъб Соломон? Той има номера ми. А, предайте му също, че и доктор Тиоболд се опитва да се свърже с него.

— Ще му предам.

Дейзи остави слушалката и докато записваше съобщението, се запита кои ли бяха тези хора. Около него имаше толкова неща, които не разбираше, а той пък нямаше никакво желание да ги разкрие.

Разбра, че Хедър си бе тръгнала, докато разговаряше по телефона. Въздъхна, заключи касата, изгаси осветлението и излезе от фургона.

Работниците вече бяха скатали палатката на менажерията и тя отново се улови, че мисли за тигъра. Отиде до мястото, където бе издигната палатката, чувстваше се тъй, сякаш нямаше сили да противостои на съдбата си.

Клетката бе поставена на ниска платформа, на около метър от земята. Сноп отразена от прожекторите светлина ту осветяваше, ту оставяше животното в сянка. Сърцето на Дейзи се разтуптя и като приближи, забави крачка. Синджун се надигна и се обърна към нея.

Когато срещна погледа на златистите му очи, тя замръзна на място. Погледът му притежаваше хипнотична сила — гледаше право в нея, без да премигне. По гърба ѝ пробягаха студени тръпки, имаше чувството, че се разтваря в тези жълти тигрови очи.

Съдба.

Думата витаеше в съзнанието ѝ, сякаш не бе я извикала сама, сякаш бе произлязла от тигъра.

Съдба.

Беше приближила, без да се усети, долови мускусната миризма на животното, миризма, която би трябвало да ѝ е неприятна, но не бе. Спря се на около метър от железните решетки и не помръдна. Секундите течаха една подир друга, превръщайки се в минути. Изгуби представа за времето.

Съдба.

Думата клокочеше в мислите ѝ.

Тигърът бе едър мъжкар с огромни лапи и с бяло лигавче под шията си. Разтрепери се, когато той завъртя ушите си така, че се показаха белите петна с овална форма върху задната им част; някак си успя да разбере, че това не бе приятелски жест. Мустаците му предяха. Оголи зъбите си. Пот се застича между гърдите ѝ, когато от гърлото му изригна ужасният съскащ рев — демоничен звук, чието единствено място бе в някой филм на ужасите.

Не можеше да откъсне очи от него, макар някак си да усещаше, че той искаше от нея тъкмо това. Немигащите му очи бяха истинско предизвикателство: тя трябваше да извърне поглед първа. Искеше да го направи — нямаше никакво желание да предизвиква един тигър — но бе като парализирана.

Решетката сякаш се бе изпарила и нищо повече не я предпазваше от него. Острите нокти можеха да разкъсат гърлото ѝ с едно махване на

лапата му. Но въпреки това тя не можеше да помръдне. Взираше се в него с усещането, че в душата ѝ се бе отворил някакъв прозорец.

Времето минаваше. Минути. Часове. Години.

С очи, които вече не ѝ принадлежаха, тя видя цялата слабост, цялата недостатъчност, всички страхове, които я превръщаха в своя пленница. Видя себе си — как се носи в един привилегирован живот, как я люлееха насам-натам чужди воли, по-силни от нейната, как се бореше да се противопостави, как се опитваше да угоди всекиму. Очите на тигъра ѝ разкриха всичко, което би искала да запази скрито.

И тогава той премигна.

Тигърът.

Не тя.

С безкрайна изненада забеляза как белите петна на ушите му се скриха. Той изтегна голямото си тяло на пода на клетката, погледна я съвсем сериозно и ѝ произнесе присъдата.

Ти си мекушава и страхливка.

Видя истината в очите на тигъра и радостният миг от спечелената битка кой ще премигне пръв се стопи, отново усети краката си омекнали, слаби. Отпусна се на тревата, прегърна коленете си и остана така, загледана безмълвно, не толкова уплашена, колкото напълно изтощена.

Чу заключителните акорди от музиката на последния номер, долови като в просъница гласовете на работниците, които ходеха насам-натам из площадката, както и шума от товаренето на павилиончетата. Тъй като предишната вечер бе спала съвсем малко, ѝ се додряма. Клепачите ѝ натежаха, но не се затвориха. Тя положи буза върху коляното си и продължи да гледа тигъра с полупритворени очи, а той ѝ отвърна със същото.

Бяха сами на този свят — две изгубени души. Усещаше всеки удар на сърцето му. Дъхът му сякаш изпълваше дробовете ѝ, постепенно страхът сякаш се стопи. Вместо него изпита чувството на дълбок покой. Душата ѝ сякаш се сля с неговата — превърнаха се в едно цяло — и в този миг тя би била дори щастлива да се превърне в храна за него, защото бариерата между тях вече не съществуваше.

Но изведнъж — по-бързо, отколкото можеше да си го представи — покоят ѝ се срина на парчета, беше зашеметена от експлозията на такава силна болка, че изстена на глас. С някаква най-дълбока частица

на съзнанието си тя осъзна, че болката идваше от тигъра, а не от самата нея, но въпреки това бе не по-малко остра.

Велики боже! Стисна корема си и се преви надве. Какво ѝ ставаше? Велики боже, накарай я да спре! Почти непоносимо беше.

Падна ничком. Бузата ѝ опря праха. Знаеше, че ще умре.

Но болката изчезна тъй неочаквано, както и бе дошла от изневиделица. Опита се да си поеме дъх. Изправи се трепереща на колене.

В очите на тигъра гореше тиха ярост.

Сега вече знаеш как се чувства един пленник.

Алекс беше бесен. Крачеше из площадката редом с Шеба, с навит камшик в ръка. Бе събота вечер, ден, когато плащаха на работниците и някои от тях вече бяха пияни, затова носеше камшика като възпиращо средство. Ала в момента не работниците му създаваха трудности.

— Никой не може да ме краде — заяви Шеба. — И Дейзи няма да се измъкне, само защото ти е жена.

Ниският отсечен тон на собственичката само подчертаваше гнева ѝ. Червеникавата ѝ коса пламтеше, а в очите ѝ проблясваха пламъчета.

Обещанието, което Алекс бе дал на смъртния одър на Оуен, го изправяше непрекъснато в битки с волята на неговата вдовица. Шеба Куест бе негова работодателка и бе решена да го притиска, доколкото може, но той бе не по-малко решен да следва желанията на Оуен. И до тук всичко бе поредица от компромиси, които не задоволяваха нито един от двамата, а откритата война бе неизбежна.

— Нямах доказателства, че Дейзи е откраднала парите.

Но веднага след като го каза, се ядоса на себе си, че се опитва да я защити. Нямахше друг заподозрян. Не би изключил тя да вземе негови пари — изглежда смяташе, че това е в правото ѝ — но не очакваше да открадне от цирка. Това бе просто доказателство, че все още бе в състояние да позволи на сексуалния си порив да попречи на трезвата му преценка.

— Слез на земята — сопна му се тя. — Проверих касата преди тя да застъпи. Погледни истината в очите, Алекс. Жената ти е крадла.

— Не мога да отправям никакви обвинения, преди да съм разговарял с нея — отвърна упорито той.

— Но парите ги няма, нали така? А Дейзи бе отговорна за тях. Ако не ги е откраднала, тогава как са изчезнали?

— Ще я намеря и ще я попитам.

— Искам да бъде арестувана, Алекс. Тя открадна от мен и веднага щом я откриеш, ще повикам полицията.

Той се закова на място.

— Никога не сме викали полиция. Знаеш го не по-зле от всички други. Ако е виновна, аз ще се погрижа за това, така както се справям с всички останали, които нарушават закона тук.

— Последният човек, за кого се погрижи бе онзи шофьор, който продаваше наркотици на работниците. След като свърши, от него не бе останало много нещо. Така ли ще постъпиш и с Дейзи?

— По-кратко.

— Ти си истински мръсник, нали го знаеш? Но няма да успееш да защитиш своята малка, завейана, празноглава кукличка. Искам си всеки цент обратно и искам тя да бъде наказана. И ако не получа удовлетворение, ще направя така, че да го получа чрез властите.

— Казах, че аз ще се погрижа.

— Гледай да го направиш.

Шеба бе най-коравата жена, която познаваше, но сега той я погледна право в очите.

— Дейзи няма нищо общо с онова, което се случи помежду ни. Не искам да се опитваш да ми отмъщаваш чрез нея.

Мярна сянката на уязвимост, която така рядко се проявяваше, но тя изчезна тъй бързо, както се бе и породила.

— Неприятно ми е да засягам самочувствието ти, но изглежда имаш преувеличена представа за важността си в моите очи.

Тя се обърна и си тръгна, но докато я гледаше, той вече знаеше, че бе излъгала.

Взаимоотношенията между двамата бяха отдавнашни и сложни; започнаха в онова лято, когато той току-що бе навършил шестнайсет години и прекарваше ваканцията си в пътуване с цирка „Братя Куест“ и в слушане на възгледите на Оуен за мъжествеността. Тогава в

представлението участваха и Летящите Кардоса и Алекс моментално се влюби до полуда в двајсет и една годишната кралица на арената.

Нощем сънуваше красотата ѝ, грациозността и гърдите ѝ. Момичетата, които бе познавал дотогава, бяха дечурлига, в сравнение със сочната и недостижима Шеба Кардоса. Освен страстта, която изпитваше към нея, той се чувстваше и сроден с нея, заради общия им стремеж към съвършенство, заради неуморното домогване до върха. У Шеба той откри сила на волята, която бе сходна с неговата.

В характера ѝ обаче имаше и егоистична жилка, подхранвана от баща ѝ — нещо, което Алекс никога не бе притежавал. Сам Кардоса бе възпитал дъщеря си във вярата, че тя е по-добра от всички други. Но тя притежаваше и по-мека, майчинска черта на характера и макар да бе млада, играеше и ролята на квачка за останалите членове на трупата; гълчеше ги, когато правеха бели, пълнеше им тумбаците с приготвени собственоръчно спагети, съветваше ги в любовните им мъки.

Дори и на двајсет и една годишна възраст тя обичаше да играе ролята на царицата майка и не мина много време, преди да привлече и Алекс в своя клан: изпитваше жалост към шестнайсетгодишния сирак, който я гледаше с младите си, навлажнени от страст очи. Гледаше Алекс да се храни добре и вадеше душата на Оуен да го държи настрана от свадливите работници, без да си дава сметка, че Алекс бе прекарал твърде много години с цирковете, за да се нуждае от защита.

Алекс желаше нещо повече от майчинското ѝ суетене около него, но на пътя му се бе изпречил красивият изпълнител на трапец — мексиканецът Карлос Мендес. Досуц като Шеба, Карлос бе последната издънка на стара циркова фамилия и бащата на Шеба го взе като нов член на трупата. Но мислите на Сам Кардоса далеч не бяха заети само с майсторството му. Макар произходът на Карлос Мендес да не бе така впечатляващ, както на фамилията Кардоса, в очите на Сам той бе достатъчно приемлив като бъдещ баща на следващото поколение изпълнители на трапец от семейство Кардоса. Шеба угоди на баща си, като се влюби в Карлос.

Ревността разяждаше Алекс. Произходът му бе далеч по-впечатляващ от този на Мендес, но Шеба виждаше в негово лице единствено мършавия тийнейджър, който има подход към конете и талант за изпълненията с камшик. Бъбреше за планове си да се

омъжи за елегантния мексиканец и довери, че Сам вече успял да накара Карлос да се съгласи децата им да носят името Кардоса.

Когато лятото бе вече към края си и Алекс се готвеше да се върне в училище, семейство Кардоса получи съобщение, че следващия сезон са поканени да играят в прочутия цирк Ринглинг. Карлос се носеше из площадката като надут петел, но притежаваше повече високомерие, отколкото мозък в главата си и в деня, в който Алекс трябваше да замине, Шеба го завари най-неочаквано да разсъблича във фургона си едно от момичетата от миманса.

Алекс никога нямаше да забрави онази нощ. Излезе от шапитото и завари Шеба да го чака. Очите ѝ бяха сухи, бе призрачно спокойна.

— Ела.

Изобщо не му мина през ума да не ѝ се подчини. Тя го отмъкна от останалите и го отведе към края на площадката, където се вмъкнаха в потънало в сенки местенце между павилионите. Сърцето му се разтуптя от тази потайност, от тъмното чувство за целта ѝ, която бе тъй недостъпна за него, както и мускусния аромат на парфюма ѝ.

Вгледа се дълбоко в очите му. Без да пророни и дума, тя разтвори блузата си и я остави да се свлече на раменете ѝ. Пълните ѝ гърди с големите им тъмни зърна блестяха на лунната светлина, която се процеждаше между фургоните. Вдигна ръцете му и ги постави върху тях.

Той си бе представял нещо подобно стотици пъти, но фантазиите му не го бяха подготвили за реалността — да държи гърдите ѝ и да усеща под пръстите си големите им зърна.

— Целуни ги — рече тя.

Той изстена и сведе глава, смаян от предложението на тази великолепно жена. Макар да не бе девствен, сексуалният му опит бе ограничен и никога не бе изпитвал такова силно вълнение. Ерекцията му пулсираше в тесните панталони. В същото време бе изпълнен с благоговение и мъчителна благодарност за дара, който тя му бе предложила.

Пръстите ѝ дръпнаха ципа му. Дишаше тежко, прилепил устни към плътта ѝ. Бръкна в панталона му. Усети ръката ѝ и изгуби всякакъв контрол върху себе си. Изстена и експлодира.

Потрепери от страст и унижение. Тя притисна устни о неговите и му предложи дълга и дълбока целувка. Сетне вдигна глава и с все още

влажни от устните му гърди се обърна към процепа между павилионите.

Тогава Алекс забеляза, че Карлос стоеше там и ги гледаше.

Леденият триумфален блясък в очите на Шеба подсказва на Алекс, че Карлос е бил там през цялото време; обхвана го чувството на предателство — тъй силно, че го задушаваше. Тя изобщо не го обичаше. Беше го използвала, за да си отмъсти.

Гледаше бившия си любовник и сякаш бе забравила за съществуването на Алекс.

— Ще наема нов изпълнител — рече ледено тя. — Уволнен си.

— Не можеш да ме уволниш — изпелтечи онзи. — Аз съм Мендес.

— Ти си едно нищо. Дори и това момче е повече мъж от теб.

Обърна се и отново впи устни в младите устни на Алекс. И въпреки страстта си, през мъглата на чувството, че е предаден, той усети вледеняващата искра на възхита, която го изплаши дори повече, отколкото някога го бе плашил камшикът на вуйчо му. Осъзна безскрупулната ѝ проява на гордост. И Шеба, като него, не би допуснала някой или нещо да заплаши онова, което бе, независимо от цената. И макар да я възненавидя, че го бе използвала като пионка, той изпита уважение към нея.

Шеба прекара следващите шестнайсет години като звезда в най-големите циркове по света и не се върна в „Братя Куест“, докато кариерата ѝ не пое по низходяща линия. По онова време баща ѝ вече бе починал и Шеба, все още неомъжена и без деца, бе останала последна от рода Кардоса.

Оуен я прие с радост в „Братя Куест“ и изгради представлението около нейния номер. В редките им телефонни разговори с Алекс той разкри достатъчно, за да схване Алекс, че старикът бе напълно обсебен от нея.

Алекс и Шеба се срещнаха преди две лета и веднага стана очевидно, че балансът на силите между двамата се бе променил. На трийсет и две години той бе навлязъл в мъжката си сила и нямаше вече какво да доказва, докато нейните най-добри години като изпълнителка бяха отминали. Той знаеше стойността си и отдавна бе оставил в миналото самосъмненията на младостта. Тя бе красива, неспокойна и

по причини, които той не успя веднага да разбере, все още неомъжена и без деца.

Огънят помежду им се разгоря с буйна сила, но този път тя бе търсещата. Той не искаше да наранява Оуен, затова отначало не обръщаше внимание на сексуалната ѝ агресивност. Скоро обаче стана ясно, че собственикът на цирка се бе примирил с връзката им и по някакъв странен начин дори се чувстваше обиден, че Алекс продължава да отриква жената, която самият той поставяше над всичко друго.

В крайна сметка Алекс я допусна в леглото си. Беше гъвкава и ловка, чувствена и страстна, той никога не се бе наслаждавал така на секса. Харесваше му куражът ѝ, както и фактът, че повече не притежаваше властта да го нарани. Но макар да изпитваше обич към нея, любовта я нямаше.

— Защо не си се омъжила? — попита я той една нощ, седнал зад масата в луксозния им фургон, докато тя се готвеше да го нахрани за втори път този ден. И двамата бяха по хавлии: неговата — обикновена, а нейната — с екзотични индийски шарки, които сякаш обогатяваха огъня на червено-кестенявата ѝ коса. — Мислех си, че си луда по децата. А знам, че и твоят старец очакваше това от теб.

Тя постави пред него чиния с лазаня, сетне се върна до печката да вземе своята. Не му отговори обаче веднага. Вместо това остана права там, където бе, вперила поглед в храната, която бе приготвила.

— Предполагам, че исках твърде много. Знаеш не по-зле от мен, че има неща, на които човек не може да бъде научен. Най-добрите изпълнители на трапец се раждат с вродени способности, тъй че мъжът, за когото бих се омъжила, трябва да произхожда от добро семейство. Няма да се омъжа за по-долен от мен, но освен това трябва и да го обичам. Любов и родословие. Твърде сложно съчетание.

Донесе чинията си на масата.

— Баща ми казваше, че е по-добре родът Кардоса да се затрие, отколкото да има внуци с нечиста кръв. — Тя седна и взе вилицата си. — Аз пък си имам собствена максима. По-добре родът Кардоса да се затрие, отколкото да се омъжа за някой смотаняк, когото не мога да уважавам.

— Правилно.

Тя набоде с вилицата си, но я остави и най-откровено взе да го разглежда с предизвикателен блясък в очите.

— Родословието на Маркови е дори по-далечно, отколкото на Кардоса. Сам непрекъснато ми повтаряше през всичките тези години, че не бивало да те оставям. Аз му се смеех, защото ти бе още хлапе, но тези пет години разлика помежду ни нямат голямо значение, нали така? Ние и двамата сме последните издънки на две циркови династии.

Развеселен, той поклати глава.

— Нямам никакво намерение да продължавам династията на Маркови. Съжалявам, сърце мое, но ще трябва да потърсиш банка със сперма на циркова звезда някъде другаде.

Тя се засмя, взе си ролце и се опита да го лапне цялото.

— Добре че не те харесвам. Ако не бе така, нямаше да имаш никаква друга възможност.

Връзката им продължи да се разгаря, беше толкова страстна и приятна, че той не обърна внимание на увеличаващото се собственическо чувство в погледите ѝ, или на това, че вече не го дразнеше, че е с по-нисш произход от нея.

— Ние сме сродни души — му каза тя една нощ, с дрезгав от чувственост тон. — Ако беше жена, щеше да си като мен.

Беше права, но нещо дълбоко в душата му въстана срещу сравнението ѝ. Възхищаваше се на Шеба, но у нея имаше коравосърдечност, която го отблъскваше, може би защото съзираше нещо подобно и у себе си. За да ѝ попречи да каже нещо повече, той разтвори мускулестите ѝ крака и проникна в нея с единствен, мощен тласък.

Въпреки неуловимата промяна в поведението ѝ, той бе неподготвен за онова, което се случи в онзи зноен следобед на пустата площадка досами град Уейкрос, Джорджия. Тъкмо там Шеба му призна, че го обича. И когато го каза, той разбра, че говореше напълно сериозно.

— Съжалявам — рече той колкото можа по-внимателно, след като го бе казала, — но това няма да стане.

— Разбира се, че ще стане. Това е съдба.

Тя не поиска да чуе думите му, че не би могъл да обича когото и да е — способността му да обича бе прогонена с бой в детството му — а пламъчето в очите ѝ му подсказа, че приема отхвърлянето му като

игра. Тя възприе предизвикателството със същата решимост, с която някога бе усвоила тройното салто, но едва след като той се зае да събира багажа си след последното представление, тя наистина схвана случилото се. Той говореше сериозно. Не я обичаше. И нямаше да се ожени за нея.

След като осъзна крайната решителност на отказа му, всичко, което Шеба си бе мислила за обвързаността им, се бе срутило. Тя побесня. Тъкмо тогава направи немислимото — постъпка, която никога нямаше да му прости. Тогава тя го помоли да не я изоставя.

Може би той бе единственият човек на света, който можеше да оцени изключителната важност на онова, което тя разрушаваше, когато заплака и падна на колене пред него. Тя потисна гордостта си — онази нейна същина, която я правеше такава, каквато бе.

— Шеба, престани. Трябва да престанеш.

Опита се да я вдигне, но тя го стискаше силно и плачеше с такова отчаяние, тъй опустошително, че той щеше да носи това в сърцето си до гроб. И точно в онзи момент любовта ѝ се превърна в омраза.

Привлечен от шума, Оуен Куест се бе втурнал във фургона и бе видял всичко. Погледна Алекс, кимна му с глава към вратата.

— Излез. Аз ще се заема с това.

Седмица по-късно тя се омъжи за Оуен, почти два пъти по-възрастен от нея, той не можеше да я дари с деца и Алекс бе единственият, който знаеше защо. Той бе наранил самата ѝ същност и тя можеше да се възстанови единствено, ако бе свързана с властен мъж, който би я поставил на пиедестал. След като баща ѝ бе починал, тя се бе обърнала към Оуен.

— Алекс! — Гласът на Хедър се вряза в обезпокоителните му спомени. — Видях Дейзи! Седи пред клетката на Синджун.

Шеба чу думите на Хедър, остави Джак Дейли и се върна към Алекс.

— Аз ще се заема с нея.

— Не, няма. То е моя работа.

Погледите им се сключиха в люта битка на воли и той безмълвно изруга Оуен Куест, че бе поставил и двамата им в подобно положение. Едва след смъртта на Оуен той разбра как го бе манипулирал старият

ястреб. Беше разчитал Алекс и Шеба да закърпят старите си различия, да се оженят и да запазят цирка „Братя Куест“. Оуен всъщност никога не бе разбирал характерите и на двамата. И той определено не бе подозирал, че малкото изчадие-крадла на име Дейзи Девро ще провали плановете му.

Хедър го настигна, опитваше се да върви в крак, смръщила от възмущение чело.

— Не са много пари. Само двеста долара. Не е много.

Той я прегърна през рамо и я притисна.

— Искам да стоиш настрана, Хедър. Разбираш ли ме?

Тя се взря в него, очите ѝ бяха тъмни и неспокойни.

— Няма да я нашибаш с камшика, нали Алекс? Брат ми го каза. Рече, че ще я нашибаш.

Дейзи се разбуди от гласове. Тя вдигна глава от коляното си и осъзна, че бе задрямала на земята пред клетката на Синджун. Протегна се, спомни си болката, която бе изпитала при призрачното си сливане с тигъра. Колко странно! Сигурно бе сънувала, ала всичко бе толкова истинско.

Погледна към клетката. Синджун бе вдигнал глава, ушите му бяха така обърнати, че се виждаха белите петънца по тях. Тя проследи погледа му и видя как Алекс крачи решително към нея, следван от Шеба и Хедър. Бавно се изправи на крака.

— Къде са? — попита Шеба.

— Аз ще се заема с това — сопна ѝ се Алекс.

Дейзи усети тръпки, когато видя студеното, решително изражение на лицето му. Синджун започна да обикаля неспокойно клетката си.

— С какво ще се заемеш? Какво се е случило?

Шеба я изгледа с ледено презрение.

— Не си прави труда да се правиш на невинна. Знаем, че си взела парите, затова ги върни. Или вече си ги скрила някъде?

Синджун изръмжа.

— Не съм крила нищо. За какво говорите?

Алекс прехвърли камшика от едната си ръка в другата.

— От касата липсват двеста долара, Дейзи.

— Не е възможно.

— Вярно е.

— Не съм ги взела.

Не можеше да повярва в онова, което ставаше.

— Не само аз работих там. Може Пийт да е видял нещо. Той пое от мен, докато пробвах костюмите.

Шеба приближи.

— Забравяш, че се отбих да проверя касата, след като се върна на работа. Всичко бе наред. Двеста долара са изчезнали след това.

— Не е възможно. Бях там през цялото време. Не биха могли да изчезнат.

— Ще я претърся, Алекс. Може би са още у нея.

Алекс не повиши тон, но не можеше да се сбърка властността в гласа му.

— Няма дори да я докоснеш.

— Какво ти става? — възкликна Шеба. — Откога мозъкът ти се е смъкнал в топките?

— Нито дума повече! — Обърна се към Хедър, която попиваше всяка дума. — Хайде, миличка. Утре ще изясним всичко.

Хедър тръгна с неохота, но Дейзи забеляза, че започнаха да се скупчват други хора. Нико Мартин, дресьорът на слоновете, дойде заедно с Джак Дейли, а Брейди приближи с една от шоугърлите.

Алекс също забеляза, че се събира народ и се обърна към Дейзи.

— Ако дадеш парите сега, можем да предотвратим нещата да придобият по-грозен характер.

— Нямам никакви пари!

— Тогава ще трябва да ги намеря и ще започна като претърся теб.

— Не!

Той сграбчи ръката ѝ, а Синджун издаде дълбок, лаещ рев, когато Алекс я поведе към фургона им. Шеба тръгна вляво от Алекс, очевидно имаше намерение да ги последва.

С ъгълчето на окото си Дейзи забеляза строгите, сериозни изражения на останалите, същите хора, които предишната вечер се бяха събрали около сватбената им торта. И Джил бе там, но този път не пожела да срещне погледа на Дейзи. Маделин се извърна, а Брейди Пепър я изгледа свирепо.

Със забиването на пръстите на Алекс в дланта ѝ, тя изпита чувството, че е предадена, и то проникна вдън душата ѝ.

— Не оставяй това да продължи. Знаеш, че никога няма да открадна.

— В интерес на истината, не знам нищо такова. — Стигнаха фургона и той посегна да отвори вратата с ръката, в която държеше камшика. — Влизай.

— Как можеш да го направиш?

— Това ми е работата. — Бутна я нагоре по стъпалата.

Шеба ги последва във фургона.

— Ако си невинна, няма защо да се безпокоиш, нали така?

— Невинна съм!

Алекс хвърли камшика на един стол.

— Тогава няма да имаш нищо против да те претърся.

Погледът ѝ се стрелкаше ту към единия, ту към другия, от хладната решителност в очите им ѝ призля. Независимо какви бяха миналите им отношения, сега те двамата бяха се обединили срещу нея.

Той пристъпи към нея, а тя отстъпи към плота на мивката, мястото, където само преди няколко часа той я бе целунал тъй страстно.

— Не мога да ти позволя това — рече отчаяно тя. — Ние изрекохме клетви, Алек. Не им обръщай гръб.

Знаеше, че така изглеждаше в очите му още по-виновна, но браковете се основават на доверието и ако той го разрушеше, то пред тях нямаше да има повече възможности.

— Нека свършим с това.

Тя се придвижи странично покрай плота.

— Няма да допусна да ме докоснеш. Моля те, приеми думата ми! Не съм откраднала парите! Никога през живота си не съм откраднала нищо!

— Престани, Дейзи. Само влошаваш положението си.

Тя обаче нямаше намерение да се предаде. Решен до крайност да постигне целта си, той я притисна до килера.

Тя го гледаше като вцепенена.

— Не го прави — прошепна. — Моля те. Умолявам те.

За миг той спря. Сетне дланите му обхванаха хълбоците ѝ. Докато Шеба гледаше, той ги спусна надолу по бедрата ѝ, сетне нагоре, към корема, гърба, гърдите ѝ, които бе погалил тъй нежно само

часове по-рано. Тя затвори погнусена очи, когато ръцете му се плъзнаха между краката ѝ.

— Трябваше да ми повярваш — прошепна тя, когато той свърши.

Той отстъпи крачка назад, в очите му се четеше тревога.

— Щом не са у теб, защо тогава се съпротивляваше?

— Защото исках да ми повярваш. Аз не съм крадла.

Погледите им се срещнаха.

Той сякаш понечи да каже нещо, но се намеси Шеба.

— Разполагала е с достатъчно време да се отърве от парите. Защо не претърсиш фургона, а аз ще погледна в пикапа?

Алекс кимна и Шеба излезе. Зъбите на Дейзи затракаха, макар че вечерта бе топла. Независимо какви бяха взаимоотношенията между Алекс и Шеба, бе ясно, че в този момент те си имаха доверие. Нито един от двамата обаче не ѝ вярваше.

Дейзи се отпусна на дивана, обхвана с длани колене, за да спре треперенето си. Не гледаше как Алекс преравя чекмеджетата и претърсва вещите ѝ. Бе я обзело чувството за неизбежност. Вече не помнеше какво означава да държиш живота си в свои ръце. Може би никога не го бе правила. Първо изпълняваше нареденото от майка ѝ, сетне — от баща ѝ. А сега животът ѝ бе в ръцете на този опасен мъж.

Шумоленето на хартия бе последвано от тежко мълчание. Бе забила поглед в износения килим.

— Намери парите, нали?

— На дъното на чантата ти — там, където си ги скрила.

Тя вдигна глава и видя отворената чанта в краката му.

— Някой ги е сложил там. Аз не съм ги крила.

Той мушна парите в джоба си.

— Престани да играеш игрички. Сега си натясно, в ъгъла. Поне намери куража да кажеш истината и да понесеш последствията.

— Не съм откраднала парите. Някой е искал да ме натопи. — За Дейзи бе очевидно, че Шеба стоеше зад всичко това. И Алекс сто на сто го виждаше. — Не съм го направила! Трябва да ми повярваш.

Молбите ѝ секнаха, като видя каменното изражение на лицето му и осъзна, че с нищо не можеше да промени мнението му. С ужасното чувство на примирение тя каза:

— Спирам да се защитавам. Казах истината и не мога да направя нищо повече.

Той отиде до стола срещу нея и седна. Изглеждаше уморен, но не и толкова уморен, колкото се чувстваше.

— Ще повикаш ли полиция?

— Ние се справяме сами с проблемите си.

— Значи си и съдия, и прокурор.

— Така стават работите тук.

Циркът би трябвало да е магическо място, но единственото, което откри тя тук, бе гняв и подозрение. Взя се в него, опитваше се да проникне зад непроницаемата фасада на изражението му.

— Ами ако сбъркаш?

— Не бъркам. Не мога да си го позволя.

Усети ледено предчувствие в уверения му тон. Такова съвършено високомерие бе сигурно предизвестие за нещастieto. В гърлото ѝ заседна буца. Бе казала, че повече няма да се защитава, но я обзе силно вълнение. Преглътна с мъка, вторачена в окъсаните грозни пердета, които закриваха прозореца зад него.

— Не съм откраднала двестата долара, Алекс.

Той стана и отиде до вратата.

— Ще се оправяме с последствията утре. Не се опитвай да напуснеш фургона. Ако го направиш, знай, че ще те намеря. Обещавам ти.

Усети ледената нотка в тона му и се запита какво ли наказание щеше да ѝ наложи. Не ще и дума, че щеше да бъде строго.

Той отвори вратата и излезе в нощта. Тя чу рева на тигъра и потрепери.

Шеба гледаше как Алекс се отдалечава от нея. Сетне сведе поглед към двестата долара, които ѝ бе дал, и разбра, че трябва да се махне; малко по-късно тя вече летеше по магистралата с кадилака си, без да се интересува накъде отива, нуждаеше се само от уединение, за да се наслади на унижението на Алекс. Защото при цялото си високомерие и гордост Алекс се бе оженил за една дребна джебчийка.

Само допреди часове, когато Джил Демпси ѝ каза, че Алекс се бил оженил, на Шеба ѝ се прииска да умре. Можеше да понесе грозния спомен за онзи ден, в който бе изгубила гордостта си и се бе унижила пред него — единствено поради увереността си, че той никога няма да се ожени. Как би могъл да намери друга жена, която да го разбира тъй добре, като нея, неговата близначка, неговото друго аз? Щом не искаше

да се ожени за нея, значи нямаше да се ожени изобщо — така гордостта ѝ бе спасена.

Но днес всичко това бе свършило изведнъж. Не можеше да повярва, че я бе отхвърлил заради тази безполезна играчка. Споменът за това как плачеше и се бе впила в него, как го молеше да я обича, възкръсна отново — ярък и силен, сякаш бе станало преди минути.

И ето че Алекс бе наказан далеч по-бързо, отколкото бе очаквала, и тя отново можеше да изправи глава. Не би могла да си представи поблезнен удар върху гордостта му. Нейното унижение бе поне на четири очи, а неговото — пред очите на целия свят.

Шеба натисна бутона на радиото и колата се изпълни със звуците на твърд рок. Горкият Алекс! Наистина го съжаляваше. Беше пропуснал шанса да се ожени за кралицата на арената и свърши с една обикновена крадла.

Докато Шеба се носеше по обляната в лунна светлина магистрала в Северна Каролина, Хедър Пепър се бе свила зад вентилатора във фургона на баща си, обвила с тънички ръце гърдите си, с мокри от сълзите бузи.

Защо бе извършила такова ужасно нещо? Ако майка ѝ бе жива, можеше да поговори с нея, да ѝ обясни, че не го бе планирала, че чекмеджето на касата бе отворено, а тя ненавиждаше Дейзи и всичко стана просто от само себе си. Майка ѝ щеше да ѝ помогне да оправи нещата.

Но тя бе мъртва. А Хедър знаеше, че ако баща ѝ научеше какво бе сторила, щеше да я намрази завинаги.

8.

— Ето я лопатата, мис — рече слонарят. — А ей там е количката. Изчисти им фургона.

Дигър, който се грижеше за животните на дресьора Нико Мартин, ѝ подаде лопатата и закуцука навън. Старецът бе съсухрен, имаше артрит, а устата му бе хлътнала поради липсата на предни зъби. Дигър бе новият ѝ шеф.

Дейзи гледаше тъпо лопатата си. Това бе наказанието ѝ. Кой знае защо си бе мислила, че Алекс ще я затвори във фургона, ще го използва като подвижна затворническа килия, но би трябвало да се досети, че нямаше да се отърве тъй лесно.

Предишната вечер плака, докато не заспа на дивана. Не го усети кога се бе прибрал, дори не знаеше дали се бе върнал. Би могъл да прекара нощта и при някоя от шоугърлите. В душата ѝ се надигаше мъка. Той почти не разговаря с нея по време на сутрешното им пътуване, само ѝ съобщи, че ще работи за Дигър и че не може да напуска площадката без негово разрешение.

Отмести поглед от лопатата си към вътрешността на камиона фургон. Слоновете вече бяха разтоварени през плъзгащите се врати в средата му, които се отваряха към рампа. Стомахът ѝ се преобърна, в гърлото ѝ се надигна вълна на гадене. Цялата вътрешност бе пълна с купчинки. Купчинки. Някои от тях бяха почти непокътнати, със стърчащи от тях стръкове слама. Други бяха размазани от гигантските стъпала. И миризмата.

Тя извърна глава и пое глътка чист въздух. Съпругът ѝ смяташе, че бе крадла и лъжкиня и я бе наказал, като я прати да чисти на слоновете, макар да му бе казала, че се бои от животни. Погледна отново вътрешността на фургона.

Пресвета Дева Марийо!

Обзе я усещането за поражение и точно в този момент тя разбра, че се бе провалила. Просто не можеше да направи това. Другите хора изглежда разполагаха със скрити източници на сила, на които да

разчитат по време на криза, но тя ги нямаше. Беше мекушава и безполезна. Всичко, което баща ѝ твърдеше за нея, бе вярно. И всичко, което ѝ бе казал Алекс. Не я биваше за нищо, освен да води разговор на приеми, а това нямаше никаква стойност.

Късното сутрешно слънце напичаше тила ѝ, тя се взря в душата си и не откри дори и най-малката следа от смелост. „Предавам се.“ Лопатата ѝ изтрака, като падна на рампата.

— Стига ли ти вече?

Сведе поглед и видя Алекс, застанал в долната част на рампата, и бавно кимна.

Той я изгледа отдолу, сложил ръце на хълбоците си.

— Мъжете се обзалагаха дали ще намериш сили да влезеш във фургона или не.

— И ти на какво заложи? — Гласът ѝ бе сведен до едва доловим шепот, прокрадна се и зловеща нотка.

— Не си научена да си служиш с лопатата, ангелско лице. Това е видно за всички. Но, в интерес на истината, аз се въздържах да участвам.

Не и от лоялност към нея — сигурна бе в това — а само за да защити репутацията си на шеф. Изгледа го с отчуждено любопитство.

— Знаеше още от началото, че няма да мога да се справя с това, нали?

Той кимна бавно.

— Знаех.

— Тогава защо ме накара да го направя?

— Трябваше да разбереш, че няма да успееш да се наложиш тук. Но ти изглежда схващаш бавно, Дейзи. Опитах се да кажа на Макс, че нямаш и най-мизерния шанс да оцелееш тук, но той не поиска да ме чуе. — Тонът му стана почти благ, а това по неznайни причини я обезпокои повече, отколкото ако беше презрителен. — Върни се във фургона, Дейзи и се преоблечи. Ще ида да ти купя самолетен билет да си идеш оттук.

„И къде да отида?“ — запита се тя. Нямаше къде да избяга. Чу лаещия рев на Синджун и погледна към клетката, но водоноската ѝ пречеше да я види.

— Ще ти дам малко пари — да се издържаш, докато си намериш работа.

— Когато бяхме в лимузината и те помолих за заем, ти не поиска да ми го дадеш. Защо го правиш сега?

— Обещах на баща ти, че ще ти дам справедлива възможност. Удържах на думата си.

След като свърши, той се обърна и се запъти към фургона, сигурен, че тя го следва. И тъкмо тази му абсолютна увереност прогони мъката ѝ и я замени с неочаквано инжектирана, неразредена ярост, толкова чужда на слънчевата ѝ природа, че тя едва ли разбра същността ѝ. Той бе толкова сигурен в безгръбначността ѝ, че дори не постави под съмнение факта, че ще се предаде.

И тя щеше да го направи, нали така?

Погледът ѝ отново спря на лопатата върху рампата. Засъхнала тор бе полепнала по дръжката и металната ѝ част, и привличаше орляци мухи. Гледаше я и същевременно осъзнаваше, че мръсната лопата бе всъщност крайният избор — резултатът на всички останали избори, които бе правила през живота си.

С разтърсващо ридание тя я грабна и се втурна във вонята на фургона. Задържайки дъха си, тя гребна с лопатата първата купчинка, вдигна я с усилие и с треперещи ръце я отнесе до количката. Дробовете ѝ пламнаха от усилието. Отвори уста да поеме дъх и едва не повърна от миризмата. Без да си дава време за размисъл, тя се зае със следващата купчинка, с по-следващата. Заболяха я ръцете, но не намали темпото.

Ботушите на Алекс изтрополяха по рампата.

— Престани, Дейзи, и излез оттам.

Тя преглътна с мъка, гърлото ѝ бе свито.

— Махай се!

— Не можеш да оцелееш тук. Инатът ти само отлага неизбежното.

— Може и да си прав.

Тя изгуби битката да задържи сълзите си и те потекоха по бузите ѝ. Подсмръкна, но не спря да работи.

— Единственото нещо, което сега ми доказваш, е колко си глупава.

— Не се опитвам да докажа нищо на теб, а и не искам повече да разговарям.

С ридание, което я разтърси, тя повдигна поредната тежка купчинка и едва успя да я довлече до количката.

— Плачеш ли?

— Махай се.

Той влезе във фургона и застана пред нея.

— Да, плачеш.

Гласът ѝ потрепери.

— Извинявай, но ми пречиш.

Той посегна за лопатата, но тя я грабна, преди той да успее да я хване. Изблик на породен от яростта ѝ адреналин ѝ даде силата да зарие лопатата под следващата купчинка, да я вдигне и да тръгне с нея срещу него.

— Махни се! Говоря сериозно, Алекс! Ако не ме оставиш на мира, ще получиш ей това!

— Няма да посмееш.

Ръцете ѝ трепереха, сълзите се стичаха от бузите ѝ върху тениската, но срещна погледа му, без да потрепне.

— Не бива да предизвикваш човек, който няма какво повече да губи.

В първия момент той не предприе нищо. Сетне поклати бавно глава и отстъпи.

— Както искаш, но само си утежняваш положението.

Необходими ѝ бяха два часа, за да изчисти фургона. Най-трудно бе да прекара количката по наклонената рампа. Първият път тя се преобърна и ѝ се наложи отново да почиства мръсотията. Плака през цялото време, но не спря. От време на време вдигаше глава, виждаше минаващия наблизо Алекс, златистите му, внимателно наблюдаващи я очи, но не му обръщаше внимание. Болката в раменете и ръцете ѝ стана непоносима, но тя стискаше зъби и някак си успяваше да продължи.

След като изми фургона с шланга, тя застана на вратата му. Дънките и тениската, които Алекс ѝ бе купил преди два дни, бяха целите покрити с мръсотия, както и всяка друга частица от нея. Кичури коса бяха прилепнали по лицето ѝ, ноктите ѝ бяха изпочупени. Огледа фургона и се опита да изпита някаква гордост от постигнатото, но усети единствено пълно изтощение.

Облегна се безпомощна на товарната врата на фургона. От гледната ѝ точка в най-високото място на рампата можеше да види, че възрастните слонове бяха вързани край пътя, за да рекламират цирка пред преминаващите с коли.

— Слез тук, мис — рече Дигър. — Денят още не е свършил.

Куцукайки, тя слезе по рампата, без да изпуска от очи младите слонове, които бродеха незавързани на не повече от три метра разстояние.

Дигър ги посочи с ръка.

— Бебетата трябва да се напоят. За да ги подкараш, трябва да използваш ей онази гега.

Той ѝ посочи пръта, дълъг няколко метър, завършващ с кука, сетне отиде при слоновете бебета, всеки от които тежеше близо тон. С комбинация от команди и подбутвания с пръта, той ги подкара към поцинкован резервоар, пълен с вода. Дейзи стоеше колкото е възможно по-далеч, сърцето ѝ щеше да се пръсне от страх.

Той се извърна да я погледне.

— От сега нататък ти ще я вършиш тая работа.

Тя предпазливо пристъпи напред, казваше си, че въпреки размерите им, животните бяха все пак бебета. Поне не бяха гадни малки кученца.

Видя как някои пиеха направо с уста, докато други сърбаха първо с хоботите си, които сетне пъхаха в уста. Дигър забеляза как се боеше да приближи.

— Нали не се страхувате от тях, мис?

— Наричай ме Дейзи.

— Никога не бива да покажеш на животното, че се страхуваш от него.

— Всички все това ми говорят.

— Трябва да им покажеш кой е шефът. Да им покажеш, че ти командваш.

Той плесна едно от животните, за да го отмести и да направи място за другите. От нейната гледна точка на пейките, тя намери слончетата за симпатични с клепналите им уши, с дълги, извити клепки, със сериозните им изражения, но въпреки това я плашеха до смърт.

Забеляза, че Нико Мартин бе при възрастните животни — мъжкарите, напомни си тя, макар и да ѝ бяха казали, че до едно са женски. Потрепери, когато видя как ръчна един от слоновете с шоковия прът. Може и да не обичаше животните, но нещо в нея въстана от негодувание и отвращение. Слоновете не бяха избрали да живеят в цирка и тя не смяташе, че трябва да бъдат мъчени, само защото не спазват правилата, наложени им от хората, особено когато тези правила влизаха в противоречие с инстинктите на вида им.

— Трябва да помогна на Нико да подготви слоновете за парада — рече Дигър. — А ти откарай слончетата до коневръза им. Ще ти помогна да ги вържем след малко.

— О, не! Не, не мисля, че бих могла да...

— Ей онзи там е Пудинг. Другият е Тейтър. В края е Пебълс, а онзи там е Бам-бам. За по-кратко го наричаме Бам. И внимавай. — Той хвърли гегата към Дейзи и замина.

Дейзи погледна слисана пръта в ръката си, а сетне и слоновете. Бам отвори уста — или да се прозее, или да я глътне — не бе наясно кое от двете възнамеряваше да направи, затова тя отскочи назад. Два от слоновете потопиха хоботи във водата.

Е, сега вече ще се откажа, помисли си тя. Успя да изчисти оня фургон, но да приближи още към слоновете бе извън възможностите ѝ. Беше достигнала абсолютната граница на онова, което би могла да стори.

Видя, че Алекс я наблюдава отдалеко, чакаше досущ като лешояд, който да налети върху непотребния ѝ труп и да я захвърли след това.

Тя потрепери и пристъпи неуверено към слончетата.

— Ъ-ъ-ъ, хайде, приятелчета.

И с неуверено движение посочи с пръта към коневръза.

Бам, а може би беше Пебълс, вдигна глава и ѝ се присмя.

Тя направи още една неуверена крачка напред.

— Моля ви, не ми правете бели. И без това бе ужасен ден.

Тейтър вдигна хобот от водата и обърна глава към нея. И без изобщо да се усети, в следващия миг тя получи солиден душ върху лицето.

— Ох! — ахна тя и отскочи назад. Тейтър тежко-тежко пристъпи встрани, но не се насочи към коневръза, а към фургоните. — Върни се!

— извика тя, докато още бършеше водата от лицето си. — Не го прави! Моля те!

Нико се втурна към тях, държеше дълъг метален прът с връх във формата на буквата „U“. Мушна с него Тейтър, като избра място зад ухото му. Слонът издаде силен рев на болка, потрепери от ужас и моментално се насочи към коневръза. Другите безмълвно го последваха. Дейзи погледна животните, а сетне и Нико.

— Какво му направи?

Той прехвърли пръта от лявата в дясната си ръка и отметна дългата си сиворуса коса от лицето си.

— Това е нова работа. Шокова палка. Използвам я само когато се наложи, но животните знаят, че ще ги мушна, ако не се държат както трябва.

Тя го изгледа с отвращение.

— Значи ги третирате с електрошок? Не е ли прекалено брутално?

— С животните не бива да има сантименти. Аз ги обичам, но не се правя на глупак с тях. Те трябва да знаят кой е шефът, иначе ще пострадат хора.

— Няма да ме бива в тая работа, Нико. Всички знаят, че се боя от животни, но изглежда никой не ще и да чуе.

— Ще го преодолееш. Трябва само да прекарваш повече време с тях. Те не обичат внезапни шумове, както и някой да се промъква изотзад, затова винаги ги приближавай отпред. — Взе от нея пръта и ѝ даде шоковата палка. — Ако те видят, че носиш това, ще ти демонстрират известно уважение. Бебетата лесно се поддават на контрол; няколко бързи смущения и вниманието им вече е твое. А когато използваш обичайния прът, гледай да ги мушнеш зад ушите. Там са разположени важни нервни центрове.

Тя имаше чувството, че са я насилили да вземе нещо неприлично. Хвърли поглед към животните и видя, че Тейтър я гледаше. Изглежда видя шокския прът и, може би това се дължеше на въображението ѝ, но ѝ се стори, че бе разочарован.

След като Нико си тръгна, тя приближи слончетата, като покашляше, та да не би да ги изненада. Те вдигнаха глави и неспокойно се размърдаха, като видяха какво носеше в ръка. Бам отвори уста и нададе висок, тъжен рев.

Трябваше да бъдат приучени да се подреждат в редица чрез шоковете и тя откри, че Нико не ѝ харесва. От шоковия прът по-скоро ѝ приляваше, отколкото да се чувства по-уверена. Няма значение колко се страхуваше от животните, тя не бе в състояние да им причини болка, затова захвърли пръта зад купа сено.

Погледна с копнеж към фургона на Алекс. Само преди три дни ѝ се струваше грозен, а сега ѝ се виждаше най-желаното място на света. Припомни си, че щом бе издържала да изчисти онзи фургон, сигурно щеше да издържи и на това.

Отново приближи животните, този път без пръта. Те я погледнаха. Очевидно доволни, че вече не представляваше заплаха, се заеха отново да се ваят в праха.

Всички, освен Тейтър. Нима си въобразяваше или той наистина се усмихваше? И дали в усмивката му имаше нещо дяволито?

— Добри слончета. Д-д-д-обри бебета — напя им тя. — И добрата Дейзи. Много, много добрата Дейзи.

Пebълс и Бам-бам вдигнаха глави, спогледаха се и тя можеше да се закълне, че извъртяха отворени очи. Междувременно Тейтър вдигна стиска сено и я пусна на гърба си. Другите бебета продължаваха да я гледат, ала Тейтър изглежда вече не се вълнуваше от присъствието ѝ и бе като че най-достъпния от квартета.

Той поръси гърба си с нова стиска сено. Тя направи още няколко стъпки с рамото напред, вече ги разделяше не повече от метър. Той изсумтя с хобот в праха.

— Добричкият Тейтър. Тейтър е добро слонче. — Тя пристъпи още няколко сантиметра напред, говореше му, като че бе малко човече. — Добро момче. Възпитано. — Гласът ѝ се разтрепери. — Тейтър е толкова възпитано момче. — Беше вече толкова близо, че можеше да го потупа по хобота, кожата ѝ лепнеше от пот. — Тейтър обича Дейзи. Дейзи е приятелка на Тейтър.

Тя бавно протегна ръка напред, сантиметър по сантиметър, повтаряше си непрекъснато, че слоновете не ядат хора, че всичко...

Шляп!

Хоботът на слончето я хвана през кръста и я запрати на земята. При падането си се удари толкова силно, че ѝ изскочиха звезди посред бял ден. Болката прониза цялата ѝ лява половина. Успя да фокусира

отново погледа си, за да види как малкото, доволно слонче вдигна хобота си и нададе хлапашки и безспорно победен рев.

Дейзи продължи да седи на земята, прекалено обезкуражена, за да се изправи на крака. В полезрението ѝ се появиха синкави сандали, украсени с малки сребърни звездици. Вдигна глава и видя Батшеба Куест да се взира в нея през чифт слънчеви очила. Шеба бе облечена в бяла блуза и бели шорти, пристегнати на кръст със синкав колан. Носеше едно чернокосо хлапе — Дейзи си спомни, че го бе виждала с един от братята Тол и жена му. Шеба продължи да я гледа, сетне вдигна очилата си на челото, изпъвайки назад косата си достатъчно, за да се разкрият огромните обеци с изкуствени диаманти с формата на звезди.

Дейзи очакваше да види в очите ѝ триумф, но забеляза само единствено задоволство и разбра, че бе паднала толкова много в очите на Шеба, че тя дори не я смяташе за заплаха.

— Откъде по дяволите, те намери Алекс? — Поклати глава, прекрачи краката на Дейзи, отиде до Тейтър и го потупа по хобота. — Ти си един малък миризливец, нали, приятелче? Нали е такъв, Тео? — И тя щипна хлапето по крачето.

Дейзи бе изгубила битките на всички фронтове и просто не можеше да понесе повече. Според нея, бе свършила работата си за деня и бе оцеляла, макар и едва-едва. Изправи се с мъка на крака и се запъти към фургона, но забеляза Алекс да влиза в него. Нямаше желание да се сблъска отново с него, затова се обърна и пое безцелно из цирковата площадка.

Две от танцьорките я забелязаха и се извърнаха. Един от клоуните се направи, че не я вижда. Страшно ѝ се пушеше.

Подскочи, когато пронизителен писък процепи въздуха. Вдигна глава и забеляза Франки до един от фургоните, държеше Джил за ръката. Сочеше я с пръст и пищеше. Джил го вдигна и без да пророни и дума забърза нанякъде.

На Дейзи ѝ призля. Знакът бе от ясен по-ясен. Бе обявена за отлъчена.

Продължи да върви безцелно и накрая се озова до палатката на менажерията. Страничното ѝ платно бе вдигнато и всички животни изглежда бяха вътре, с изключение на Синджун, чиято клетка още седеше на слънцето. Животното наостри уши, като я видя да

приближава и я изглежда презрително. Предишната вечер бе тъмно, за да види състоянието на клетката му, но сега забеляза, че бе мръсна. Знаеше, че Дигър би трябвало да се грижи и за менажерията, но тя бе на доста по-задно място в списъка от задачите му.

И отново погледът ѝ срещна погледа на тигъра, и отново не можеше да откъсне очи от него. Предишната нощ козината на тигъра сякаш блестеше на светлината на прожекторите, но сега изглеждаше унила и болнава. Взираше се в загадъчните златисти ириса и докато секундите течаха неумолимо една подир друга, усети как ѝ става непоносимо топло.

Потта се стичаше под мишниците ѝ, изпълваше трапчинката под шията ѝ. Лицето ѝ пламна, гърдите ѝ бяха мокри. Никога не ѝ е било толкова топло. Искаше ѝ се да разкъса дрехите си и да скочи във вир с ледена вода. Направо гореше, но без да знае как, разбра, че топлината не идеше от самата нея, а от тигъра.

— А, ето къде си била.

Извърна глава и видя приближаващия Алекс. Той я огледа от глава до пети и под погледа на студения му, безразлични очи тя усети как тялото ѝ се смръзва.

— Имаш малко време преди да се подготвиш за парада — рече той. — Защо не се измиеш и да не хапнем нещо?

— Парадът ли?

— Казах ти, че това е част от работата ти.

— Но не и тази вечер. Не мога тази вечер. Погледни ме само!

Алекс я погледна и едва не се смили. Порядъчността изискваше да я остави на мира. Беше побледняла от изтощение и бе неузнаваемо мръсна. Единственият остатък от козметика по лицето ѝ бе петно стар грим под очите ѝ. Меките ѝ устни се бяха отпуснали в ъгълчетата си, струваше му се, че едва ли бе виждал някой, който да е определено на края на силите си.

В същото време с неохота усети как у него пламна и искрица възхищение от самия факт, че бе още на крака. Спомни си как го бе заплашила с лопатата с тор и знаеше какъв кураж се изискваше от нея да го стори. Днес го бе изненадала. За съжаление, малкият ѝ бунт само отлагаше неизбежното.

Защо не се предаде? Не знаеше къде бе намерила този извор на вътрешни сили, които ѝ позволиха да издържи дотук, но той нямаше да

я поддържа вечно, а и Алекс не желаше да я измъчва. Той се пребори с мекушавостта си, която го подтикваше да се смили, знаеше, че това по-скоро идеше да е жестокост, отколкото доброта. Колкото по-силно я притисне сега, толкова по-бързо ще съзре тя истината.

Подкрепи решителността си, като си напомни, че бе крадла и независимо от обстоятелствата, това не бе нещо, което можеше да прости.

— Първото представление е в шест. Ще излезеш със слоновете.

— Но...

Забеляза драскотината на ръката ѝ и я взе да я разгледа.

— Кога за последен път са ти били инжекция против тетанус?

Тя го погледна с немиждащи очи.

— Против тетанус. Против инфекция.

Тя премигна, изглеждаше толкова изтощена, че трябваше да се пребори с желанието си да я грабне и да я отнесе във фургона. Не искаше да мисли за това как ще държи това малко, меко телце в ръцете си. Ако не бе откраднала парите, щеше да прекара нощта в леглото му, но след всичко случило се, той бе толкова бесен, че не можеше да си позволи дори да я докосне. Не искаше да я докосне.

— Кога за последен път са ти били инжекция против тетанус? — попита той още по-настойчиво.

Тя погледна издрасканата си ръка.

— Миналата година. Порязах се, докато плавахме с яхтата на Бифи Брогенхаус.

Господи! Как можа да се ожени за жена, която познава някакъв тип с име като Бифи Брогенхаус? Майната ѝ!

— Сложи си някакво антисептично лекарство — сопна ѝ се той.

— И се пригответи за представлението, инак ще чистиш и фургона на конете.

Тръгна си, лицето му бе още по-намръщено. Винаги се бе гордял с чувството си за справедливост, но тя го караше да се чувства като долнопробен кавгаджия. Записа ѝ още една черна точка.

Дейзи изкара и представлението, бе толкова изтощена, че притеснението ѝ да излезе в онзи оскъден червен костюм бе изцяло притъпено. Макар Алекс да ѝ каза да излезе със слоновете, тя остана доста назад от тях и изглеждаше по-скоро като участничка в трупата на Летящите Толея.

Потрябва ѝ цяла вечност да се измие, а подпухналите ѝ ръце протестираха при всяка стъпка от този процес. Изми косата си с шампоан, изсуши я, гримира се, следвайки указанията на Алекс да сложи по-ярък грим. Между двете представления заспа във фургона със сандвич с фъстъчено масло в ръка. Ако не я бе разбудил, щеше да пропусне парада.

След последното представление Нико я засече на изхода.

— Помогни на Дигър да прибере слончетата във фургона.

Дигър не изглеждаше да се нуждае от някаква помощ, но това очевидно бе част от работата ѝ и тя не искаше Алекс да ѝ навира в лицето поредния ѝ провал.

— Съмнявам се, че ще съм много от полза — рече тя.

— Те трябва да свикват с теб — това е целта.

Облече синята хавлия на Алекс. И макар да нави ръкавите, тя пак ѝ бе много голяма, ала така поне запазваше известно благоприличие.

Слончетата тъкмо излизаха и тя предпазливо наближи Дигър.

— Нямах нужда от помощ, нали?

— Защо само не повървиш с тях, мис. Те още се плашат от теб.

Тя с неохота пое подир Дигър, на няколко метра от слоновете. Не ѝ бе трудно да разпознае Тейтър, той бе най-малкият от квартета, и като си спомни как я бе тръшнал, тя го погледна със страх, докато той тичаше в тръс, стиснал опашката на Пудинг с хобота си. Когато стигнаха коневръза, Дигър започна да ги връзва.

— Ела тук, Бам. Гледай сега, мис, че да видиш как става.

Беше толкова унесена да наблюдава какво прави Бам, че не разбра, че Тейтър се бе промъкнал зад нея докато не усети нещо влажно да я погъделичква по врата, току над яката на халата. Изписка и отскочи от протегнатия хобот на слончето.

То я изгледа с инатливо пламъче в окото, пристъпи и отново протегна хобот. Парализирана от страх, тя само гледаше как двете извиващи се ноздри приближават лицето ѝ.

— Д-д-д-о-бър, Тейтър. Добро слонче.

Нададе изплашен писък, когато Тейтър зарови хобот в шията ѝ и халатът ѝ се разтвори.

— Дигър... — изписка тя.

Дигър вдигна глава и разбра какво се бе случило.

— Сложила ли си парфюм?

Тя преглътна и ужасена кимна. Със самия връх на хобота си слончето нежно я докосна зад ухото.

— Тейтър е луд по женски парфюми.

— Какво — рече останала без дъх тя, — какво трябва да направя?

Дигър я погледна неразбиращо.

— В какъв смисъл?

— Ами, за Т-т-т-ейтър?

— Не знам, мис. Какво искаш да направиш?

Чу дрезгав смях.

— Може би й се иска да припадне. Нали така, Дейзи?

Зад гърба й се появи Алекс и тя се опита да събере поне мъничко кураж.

— Не, не съвсем.

— Сигурно си си сложила парфюм.

Той посегна и погали Пудинг. Междувременно Тейтър изсумтя радостно и хоботът му зашари около яката на халата на Дейзи задуши шията й.

— Н-н-н-икой не ми каза да не го правя.

За неин ужас, хоботът на слончето се спусна по-надолу, към червените пламъци от пайети на бодито й. Спомни си, че се бе пръснала с парфюм между гърдите.

— Алекс... — Тя отправи умоляващо взор към него. — Той ще... Готви се да докосне... — Хоботът на Тейтър достигна целта си. — ... гърдите ми! — изпищя тя.

— Мисля, че си права. — Той небрежно потупа слончето по хобота и го отмести. — Достатъчно, приятелче. Навлизаш в моя територия.

Тя бе толкова слисана от думите му, че не забеляза как Тейтър се оттегли.

Дигър се изкиска и кимна към слончето.

— Комай Тейтър се е влюбил.

— Боя се, че е така — отвърна Алекс.

— В мен ли? — Тя погледна с невяра двамината мъже.

— Нима смяташ, че гледа някоя друга? — попита Алекс.

Ами да, слончето я гледаше с неѝа.

— Но той ме мрази. Този следобед ме удари и ме събори.

— Този следобед не си била парфюмирана.

Дигър се надигна, ставите му изпукаха и пое към слончето.

— Ела, приятелче. Гаджето ти не се интересува от тая работа.

Докато Дигър го отвеждаше, Тейгър я погледна през рамо — наистина приличаше на влюбен до уши юноша. Дейзи се разкъсваше между ужаса и отлитащото чувство на благодарност, че поне едно същество в този ужасен цирк я харесва.

Тази вечер тя заспа веднага, щом главата ѝ докосна възглавницата. В просъница разбра, че Алекс се прибра във фургона няколко часа по-късно и докато отново заспиваше, усети, че придърпва завивките върху раменете ѝ.

9.

На следващия ден Дейзи се появи накуцвайки на рампата в десет сутринта. Всяко мускулче на краката ѝ протестираше бурно дори само като вървеше, а ръцете си чувстваше така, сякаш я бяха разпъвали на машина за изтезания.

— Извинявай, Дигър. Заспала съм в пикапа.

Въпреки изтощението си предишната вечер, някъде около три часа я събуди сън, в който двамата с Алекс се носеха с розова лодка в старовремски тунел на любовта. Алекс я бе целунал, лицето му бе самата нежност, а тя сякаш се топеше в лодката, във водата, в тялото му. Изживяването я събуди и лежа до зазоряване, замислена за болезнения контраст между красивия сън и реалността на брака ѝ.

Когато пристигнаха на новото място в Хай поинт, Северна Каролина, фургонът със слоновете още не бе дошъл и тя остана в пикапа да подремне. Два часа по-късно се събуди със схванат врат и главоболие.

Изкачи рампата и видя, че Дигър почти бе приключил с почистването на фургона. Чувството ѝ на облекчение се примеси с бодването на чувството за вина. Това бе нейна работа.

— Ще довърша вместо теб.

— Повечето свърши.

Тонът му бе на човек, който отдавна е свикнал с негодите и обидите на живота.

— Извинявай. Повече няма да се повтори.

Той изсумтя и ѝ каза, че ще изчака да види дали наистина ще стане така.

От високата си гледна точка на рампата можеше добре да огледа новата площадка, разположена между пицария от веригата Пица Хът и бензиностанция. Алекс ѝ бе казал, че повечето от изпълнителите предпочитали гладката повърхност на някой паркинг, но това означаваше, че после дупките за пилоните трябваше да бъдат запълвани и асфалтирани.

Чуваше се грохотът на пилотонабивачната машина. Дейзи погледна към задната част на площадката и видя Хедър да седи в шезлонг пред фургона си, а застаналата зад нея Шеба ѝ сплиташе плитка. Предишния ден забеляза, че Шеба помагаше на Хедър в гимнастическите ѝ упражнения. Видя също собственичката на цирка да кърпи един от работниците и да се опитва да утеши един шестгодишен участник в трупата на Лискомбови след падането му. Шеба Куест бе изпълнена с противоречия: зла вещица с Дейзи, истинска майчица за останалите.

Сепна я радостно тръбене, тя сведе поглед към Тейтър, който бе застанал в основата на рампата и я гледаше с обожание с очите със смешновати, извити мигли.

Дигър изкряка:

— Приятелят ти е дошъл да те види.

— Ще се разочарова. Не съм се парфюмирала.

— Май ще трябва сам да се увери в това. Отведи го при останалите. Трябва да се напият. — Кимна с глава. — Прътът е ей там.

Тя изгледа с отвращение пръта, облегнат на фургона. Долу Тейтър нададе ново тръбене и започна да се върти на място, досущ както го правеше на арената. След това спря, вдигна единия си крак, сетне — другия в бебешкия си стептанц. Може би грешеше, но той май изпълняваше това за нея.

— И какво да правя с теб, Тейтър? Не разбираш ли, че ме плашиш до смърт?

Събра кураж и предпазливо слезе по рампата, бръкна в джоба си и внимателно извади увехналия морков, който бе намерила в хладилника и бе взела за всеки случай. С надеждата, че той ще я последва, ако знае, че държи храна, тя протегна ръка.

Той издаде хобота си напред, нежно я подуши и погъделичка по ръката. Тя отстъпи, използвайки моркова като примамка, за да го откара при другите. Той го грабна от ръката ѝ, отнесе го до устата си и морковът изчезна.

С опасение изгледа как хоботът му отново се протяга към нея.

— Н-н-яма повече за ядене.

Но той не търсеше храна; търсеше парфюма ѝ. Завря хобот в деколтето на тениската ѝ, дирейки миризмата, която обичаше.

— И-и-звинявай, приятел. Аз...

Шляп! С трагичен рев, почувствалият се предаден Тейтър я перна с хобот и я събори на асфалта. Тя изписка. В същото време вдигна глава и извести света за предателството. Нямаше парфюм!

— Дейзи, добре ли си? — Алекс се появи сякаш отникъде и клекна до нея.

— Нищо ми няма. — Потрепери от болката в бедрото.

— По дяволите! Не бива да позволяваш на едно животно да постъпва така с теб. Шеба ми каза, че те съборил и вчера.

Естествено, Шеба не би могла да се въздържи и да не пусне клюката, помисли си Дейзи, докато се опитваше да премести центъра на тежестта си.

С периферното си зрение зърна Нико да приближава към тях.

— Аз ще се заема с тая работа.

Тя ахна, когато той взе шоковия прът.

— Не! Не го удряй! Вината бе моя. Аз... — Пренебрегвайки болката, тя се изправи с мъка на крака и скочи да застане между Нико и Тейтър, но закъсня.

Ужасена видя как Нико убоде слончето в нежното място зад ухото. Тейтър нададе рев и отстъпи. Нико го последва, вдигнал пръта за втори удар.

— Достатъчно, Нико.

Тя не чу тихите думи на Алекс, защото вече се бе хвърлила върху гърба на Нико.

— Не го удряй пак!

И с вик на негодувание тя се спусна към пръта.

Слисаният Нико се олюля, сетне възстанови равновесието си и се обърна. След като пусна рамото му, тя усети, че ще падне — за втори път този ден — но чувства как Алекс я подхваща под мишниците.

— Хайде по-кратко.

Дотича Шеба.

— За бога, Алекс, тук има вестникари!

След като я пусна, Дейзи се стегна в очакване да я навикат. Но вместо това, Алекс се обърна към Нико.

— Мисля, че Тейтър разбра още от първия път.

Нико се наежи.

— Знаеш не по-зле от мен, че няма нищо по-опасно от слон, който се е обърнал срещу гледача си.

Дейзи не можа да се сдържи.

— Но той е още бебе! И вината бе моя. Не бях се парфюмирала и той се разстрои.

— Млъкни, Дейзи — процеди тихо Алекс.

— Това бебе тежи един тон. — Нико сви устни. — Няма да позволя на никой, който работи с мен, да се отдава на сантименти. Никога не поставяме под угроза безопасността. Тук залогът е животът на хората и животните трябва да са наясно кой командва парада.

Отчаянието на Дейзи взе връх.

— Но животът на животните също си има своя цена! Тейтър не е искал да попадне в този ужасен цирк. Не е искал да го разкарват из цялата страна във вонящия фургон, да бъде оковаван и връзван, да го карат да марширува пред тълпи невежи хора. Господ не е създал слоновете да се изправят на глава и да правят разни номера. Те са създадени да бродят свободни.

Шеба скръсти ръце на гърдите си и саркастично вдигна вежди.

— Следващото, което ще направи тя, Алекс, ще е да хвърля червена боя по кожените палта. Или ще вземеш жена си под контрол, или ще я разкараш от цирка ми.

Без по лицето му да потрепне и мускулче, той срещна погледа на Шеба.

— Дейзи се грижи за слоновете. Доколкото видях, тя си вършеше работата.

Сърцето ѝ трепна. Нима току-що я бе защитил? Удоволствието ѝ се стопи в мига, в който той се обърна към нея, кимна към фургона на слоновете.

— Вече е късно, а не виждам да си го измила. Хващай се на работа.

Тя се обърна и след като мислено си пожела и тримата да потънат във владенията на Хадес, се зае с работата си. Разбираше, че щом животните трябва да пътуват с цирка, то те трябва да бъдат държани под контрол, но я безпокоеше самата идея, че ги насилват да се държат по начин, който противоречи на природата им. Може би това се дължеше и на факта, че се чувстваше така, сякаш има нещо общо с тях. Досуц като цирковите животни, и тя бе пленничка против волята си, досуц като при тях нейният стопанин бе всевластен.

Шеба почти бе стигнала до Червения фургон, когато Брейди Пепър я настигна. Макар и да я дразнеше, Шеба не можеше да отрече, че бе хубав с маслинената си кожа и мъжествените черти на лицето си. Знаеше, че бе четирийсет и две годишен, но къдравата му коса бе съвсем леко прошарена, а силното му тяло на акробат нямаше и грам тлъстинка.

— С Нико ли спиш? — попита той с обичайната си враждебност, която винаги успяваше да я вбеси.

— Не е твоя работа.

— Бас лоя, че е така. Той е от онзи тип, който най-много ти харесва. С добър външен вид и глуповат.

— Върви по дяволите.

Раздразнението ѝ се подсили от факта, че тя наистина бе спала с Нико няколко пъти в началото на сезона. Бързо обаче бе изгубила интерес и не изпитваше никаква склонност да повтаря изживяването. Нямаше намерение да даде на когото и да е възможността да я заподозре, че за нея сексът вече губеше привлекателността си.

— С мъж като Нико ще трябва да се радваш на всяко попадение. Докато с човек като мен...

— Човек като теб никога не би ме задоволил. — Усмихна му се престолено и прокара показалец по делтоидния мускул, изпъкнал под блузата му. — Шоугърлите казват, че вече не си можел да го вдигаш. Вярно ли е?

За нейно раздразнение той не отвърна на язвителните ѝ думи, а само се изсмя.

— Имаш език на усойница, Шеба Куест. Някой ден това ще те вкара в беля.

— Обичам неприятностите.

— Знам. Особено от мъжки пол.

Тя се запъти отново към Червения фургон, но вместо да възприеме намека ѝ, той я последва. Широката му крачка, стойката му, всичко у него говореше, че се смята за дар божи за жените. Освен това се отнасяше с презрение към тях, което пък означаваше тя непрекъснато да му напомня кой бе шефът. И все пак, колкото и да я дразнеше, той бе от онзи тип изпълнители, които харесваше най-много: горд, работлив и честен. Под сърдитата му външност се криеше

благородна душа, която, за разлика от Алекс Марков, не криеше никакви потайни дълбини.

Погледът му пробяга по нея, както винаги. Брейди никога не криеше факта, че разбира от жени, и въпреки че си губеше времето с младите шоугърли, той я гледаше по начин, който я караше да мисли, че все още бе номер едно за него. Не че му бе дала да го разбере. Сексуалното му перчене не можеше да скрие факта, че Брейди бе син на месар от Бруклин и във вените му не течеше и капка наследствена циркова кръв.

— С Хедър прекарвате напоследък доста време заедно — рече той.

— Днес ѝ сплетох косата, ако това имаш предвид.

Той я хвана за ръката и я накара да спре.

— Не това имам предвид и ти го знаеш. Имам предвид допълнителните ѝ тренировки под твое ръководство.

— Е, и какво?

— Не искам да ѝ вдъхваш излишни надежди. Знаеш, че не притежава качествата на една прилична изпълнителка.

— Кой го казва? Ти не си ѝ дал истинска възможност.

— Да не ме будалкаш? Работя с нея откак е дошла тук и все още е наникъде.

— Нима е чудно?

— Какво искаше да кажеш с това?

— Искях да кажа, че може и да си много добър изпълнител, но си калпав треньор.

— Как ли не! Аз съм страхотен учител. — Той мушна показалец в гърдите си. — Научил съм синовете си на всичко, което знаят.

— Мат и Роб са твърдоглавци като теб. Едно е да обучиш две буйни момчета, но съвсем друго е да работиш с чувствително младо момиче. Как може да научи нещо, след като непрекъснато ѝ навикваш?

— Какво, по дяволите, знаеш ти за чувствителните млади момичета? Доколкото ми е известно, още с раждането си си засукала арсеник от майка си.

— Много смешно.

— Само се опитай да ми кажеш, че твоят старец те е глезил, когато те е учил да правиш тройното салто.

— Нямаше нужда да ме глези. Знаех, че ме обича.

Устните му се свиха и се превърнаха във войнствена чертичка.

— Да не искаш да кажеш, че не обичам дъщеря си?

Тя стовари ръце върху хълбоците си.

— Глупав смотаняк! Не ти ли е минавало през главата, че сега за Хедър е по-важно да бъдеш баща, отколкото треньор? Ако не престанеш да я гониш толкова, тя ще се справя по-добре.

— Я глей ти, пред очите ми изведнъж се появява някаква си шибана даскалица.

— Мери си приказките!

— Намери се кой да ми го каже! Предупреждавам те, Шеба, не се заигравай с Хедър. И без това животът ѝ не е лесен, та да я настройваш срещу мен.

Той рязко се извърна и тръгна — самата враждебност.

Тя отключи вратата на Червения фургон и влезе. Отношенията ѝ с Брейди бяха тръгнали на зло още от началото, но между двамата винаги съществуваше сексуалното излъчване, което я държеше нащрек. Жестокият ѝ опит я бе научил да бъде предпазлива с мъжете, които подбираше да бъдат нейни любовници, а в деня, в който се омъжи за Оуен Куест, си бе дала дума никога повече да не ляга с мъж, когото не може да държи под контрола си. По въпроса за мъжете бе изживяла доста саморазрушителни мигове, а на два пъти едва не се съсипа: първо с Карлос Мендес, а сетне — още по-жестоко с Алекс Марков.

Тя бе накарала Карлос Мендес да си плати за стореното, а сега си помисли, че и Алекс също си бе получил наказанието. Отиде до прозореца и видя Дейзи Марков да се бори с купа сено. Шеба почти я съжали — ако бе някоя друга, сигурно щеше да я съжали искрено — но Дейзи бе инструментът, с който да накаже Алекс. Колкото и да е унизително това за него.

Тя сигурно бе бременна; нямаше друга причина той да се ожени за толкова безполезна жена. Но колкото и да ненавиждаше Алекс, за Шеба циркът означаваше всичко на света и ѝ се струваше обидно кръвта на Маркови — една от най-прочутите циркови фамилии в света — да се смеси с тази на онази недоразвита малка крадла. Всеки път като я погледнеше, Шеба се питаше как ли би могла да държи главата си изправена, ако истината за Дейзи не бе излязла наяве.

По-късно Дейзи нямаше да може да си спомни как бе издържала следващите десетина дни, докато циркът лъкатушеше из Северна Каролина и сетне пресече границата на Вирджиния. През деня тя и Алекс бяха заедно само в пикапа по време на преход, а когато благоволяваше да я заговори, тя имаше чувството, че я подлагат на студен душ. Дори не се и хранеха заедно. Алекс обикновено отваряше някаква консерва, докато тя бе в банята да се подготви за представлението, оставяше ѝ чиния с ядене, докато се обличаше. Никога не я попита какво би искала да хапне, нито пък предложи тя да приготи вечеря за двама им; а и не ѝ оставаха сили за готвене.

Понякога ѝ се струваше, че страстната им целувка бе един сън. Вече не се и докосваха, освен в онези случаи, когато заспиваше в пикапа и се събуждаше сгушена в него. Когато това станеше, тя рязко се отдръпваше колкото да усети, че сексуалната енергия пулсираше помежду им, почти осезаема като ветреца, който нахлуваше през отворените прозорци на пикапа.

А може пък да си я бе въобразила. Може би изобщо не му харесваше. Как би могъл да харесва някоя с ръце, потънали в пришки, с обелен от слънцето нос, изранени лакти и с непрекъснато мръсни дрехи? По някое време през изминалата седмица тя дори престана да се гримира до самото си излизане на арената. През деня прибираше косата си на конска опашка, непокорни кичури избягваха от ластичето и се спускаха по врата и бузите ѝ. За две седмици установилите се дотогава нейни жизнени навици бяха напълно разрушени. Тя дори не можеше да се познае, като се погледнеше в огледалото.

Непрекъснато бе изтощена. Падаше и заспиваше на дивана преди полунощ, но след като Алекс се върнеше във фургона ѝ бе почти невъзможно да спи повече. Въртеше се с часове в леглото, най-сетне потъваше в дрямка на пресекулки, само да чуе изръмжаването му сутринта — будеше я далеч, преди да е отпочинала. Бе изсмукана, объркана и безкрайно самотна.

След като всички я смятаха за крадла, членовете на трупата продължаваха да я избягват, а и отношенията ѝ със слоновете не се бяха подобрили. Тейтър все още се държеше така, сякаш го бе предала. На няколко пъти Дейзи бе обмисляла дали да се напръска с парфюм, но се боеше повече от проявата му на чувства, отколкото от нехаресването му. Когато Дигър и Нико бяха наблизко, слончето я

оставяше на мира, но ако не се виждаха наоколо, той търсеше възможност да я събори, вече толкова пъти го бе правил, че цялата бе изранена.

Другите слончета бързо разбраха, че бе лесна плячка и тя се превърна в мишена и на тяхното немирство. Пръскаха я с вода, ревяха срещу нея, пляскаха я, ако приближеше повечко. Даже по-лошо, изчакваха я да застане наблизко, когато се облекчаваха. Дигър ѝ каза, че след като отказва да използва пръта, си заслужавала онова, което получава, но тя нямаше намерение да ги бие.

Макар и да се държеше надалеч от Синджун, тя понаучи това-онова за него от приказките на другите. Бил стар тигър, на около осемнайсет години и имаше репутацията на своенравен звяр. Според Дигър никой от дресьорите изобщо не успял да се сприятели с него и всички го смятали за непредвидим и опасен.

Досуц като мъжа ѝ. Алекс я объркваше толкова много, че вече не знаеше какво да си мисли. Веднага щом решише, че не е нищо друго, освен садистично чудовище, той се появяваше при фургона на слоновете с чифт нови работни ръкавици или бейзболна шапка, та да не изгори на слънцето. И неведнъж се озоваваше наблизко тъкмо навреме, за да смъкне вместо нея по рампата натоварената ръчна количка. Но повечето време той само я натъжаваше.

Бе необичайно топъл ден за средата на май. Температурата приближаваше трийсет градуса, а от високата влажност се дишаше трудно. Площадката отново бе заела празен паркинг, този път в малко градче, южно от Ричмънд, и черният асфалт сякаш увеличаваше жегата. Слоновете я бяха събаряли вече на два пъти, като втория път при падането си ожули лошо лакътя. И на всичкото отгоре останалите от цирка изглежда си почиваха, с изключение само на нея.

Брейди Пепър и Пери Лискомб седяха на сянка под вентилатора на семейство Пепър, пийваха изстудена бира и слушаха по портативното радио репортаж от бейзболен мач. Джил се бе обляла с вода и се бе изтегнала на шезлонга с последния брой на Космо в ръце. Дори Дигър се бе отдал на дрямка на сянка.

— Дейзи, размърдай си задника и направи нещо с това сено.

Нико извика от входа на фургона на танцьорките, сетне обви с ръка раменете на Шарлийн. След сблъсъка им за шоковия прът Нико се държеше враждебно. Избираше най-неприятната работа за нея и гледаше да е достатъчно продължителна — с часове и часове, докато Алекс не се появеше и не му кажеше, че за днес бе работила достатъчно.

Започна да прехвърля сено и всяко мускулче на тялото ѝ пламтеше. Пропитата ѝ с пот тениска се бе раздрала на ръкава; дънките ѝ бяха целите в мръсотия; мръсотия, сено и тор бяха полепнали върху всеки сантиметър от голата ѝ, влажна кожа. Косата ѝ бе залепнала за черепа, а мръсните ѝ нокти — изпочупени.

В отсрещния край на площадката Шеба посърбваше нещо студено от оранжева пластмасова чаша и лакираше ноктите си. Потта се стичаше до очите на Дейзи и ѝ лютеше, ала ръцете ѝ бяха прекалено мръсни, за я избърше.

— Побързай, Дейзи! — извика Нико, а Шарлийн се изкикоти. — Скоро ще пристигне нов товар сено.

Нещо в нея се пречупи. Писна ѝ да бъде момченце за всичко и на всички. Писна ѝ слончетата да я събарят, а хората да се отнасят към нея с презрение.

— Ела си го премести сам!

Хвърли вилата и си тръгна. Край, стига ѝ толкова. Ще намери Алекс и ще поиска да ѝ купи самолетен билет. Нищо, което би ѝ се наложило да посрещне сама, не би било по-тежко от това тук.

Силният рев проехтя над площадката. И ведно с него кожата ѝ пламна от горещината, а пресъхналото ѝ гърло се нуждаеше от глътка вода. Видя шланга, който бе пуснат от водоносната към менажерията, и забърза към него, леко разтревожена, защото никога досега не се бе чувствала тъй прегряла.

И отново чу рева, вдигна глава и видя, че клетката на Синджун бе оставена на слънцето. От асфалта се надигаха горещи вълни и черно-оранжевите ивици на козината на животното сякаш припламваха.

Не всички животни бяха вкарани в палатката. Някои от тях бяха оставени в малкото оградено пространство между менажерията и шапитото. Дръгливата камила Честър бе вързана недалеч, заедно с Лолипоп, бялата лама с влажни очи. Голямо парче найлон със следи от

плесен по него им осигуряваше известна сянка, но нищо не предпазваше Синджун от палещото слънце, което нахлуваше през железните решетки. Досуц като нея, Синджун сякаш бе нарочен за мъчение.

Той я изгледа с някакво примесено с тъга примирение, дори не си направи труда да наостри уши. Зад него ламата издаде странен кудкудякащ звук, докато камилата най-прилежно не ѝ обърна внимание. Горещината от асфалта проникваше през гуменките ѝ и гореше краката ѝ. Потта се стичаше между гърдите ѝ. Очите на Синджун сякаш прогаряха душата ѝ.

„Топло. Толкова ми е топло.“

Мразеше това място, където животните бяха затворени в клетки, за да ги зяпат хората. Кудкудякането на ламата проехтя в ушите ѝ. Главата я болеше, а от миризмата на плесента от найлона ѝ се повдигна. Направи неволна стъпка назад, искаше да се махне от слънцето, от тези тъжни животни и от жегата. Една от гуменките ѝ цопна в локва вода. Погледна и видя фланеца на шланга, по който течеше водата към коритата за поене на животните.

Без изобщо да се замисли какво прави, тя изтича покрай него, докато не стигна до бронзовия накрайник, от който водата течеше в коритата. Взе го и завъртя крана, за да спре водата. Накрайникът бе студен в ръцете ѝ и прокапваше.

Присви очи, когато излезе отново на ярката светлина, и усети как погледът на Синджун сякаш прогаря и без това топящата ѝ се кожа.

„Топло. Толкова ми е топло.“

Тя погледна капещия накрайник — тъй хладен в ръцете ѝ. Рязко въртна крана, вдигна шланга и насочи хладната струя право към клетката на тигъра.

„Да!“

Веднага почувства как тялото ѝ се облива от вълна на облекчение.

— Ей! — Дигър се затича към нея, бързаше толкова, колкото можеха да му позволят поразените от артрит колене. — Престани, мис! Престани веднага, чуваш ли?

Тигърът оголи зъби към него. Тя се завъртя и насочи струята студена вода към старика, намокри мръсната му риза.

— Стой настрани!

Той се спря и отстъпи.

— Какво правиш? Ще я убиеш тая котка! Котките не обичат да ги мокрят.

Тя обърна отново водата към тигъра и усети как облекчението се просмуква до самите ѝ кости, сякаш обливаше собственото си тяло.

— Тази обича.

— Престани ти казвам! Не бива да го правиш.

— На Синджун му харесва. Погледни го, Дигър.

Ами да, вместо да се отдръпне от водата, тигърът се протягаше, обръщаше тялото си под студения душ.

Докато обливаше тигъра, ѝ се прииска да каже на Дигър, че това не би било необходимо, ако се грижеше по-добре за животните, но знаеше, че и той е преуморен, затова и замълча.

— Дай ми го!

Нико приближи зад гърба ѝ и посегна да избие шланга от ръката ѝ. Но Нико Мартин ѝ бе дошъл до гуша и тя не го пусна.

Водата струеше. Тя ахна, когато пое цялата сила на струята в лицето си, но не отпусна хватката си.

Той ѝ бе извил ръката.

— Престани, Дейзи! Дай ми шланга.

Влудяващият рев на Синджун процепи тежкия следобеден въздух и удави всички останали звуци. Клетката потрепери, когато тежкото му тяло се стовари върху решетката, сякаш се опитваше да достигне Нико и да я защити. Слисан, дресьорът пусна ръката ѝ и се обърна към източника на смразяващите звуци.

Синджун бе свил уши, ръмжеше и съскаше срещу него. Дейзи освободи шланга.

— Проклет, побъркан тигър — промърмори Нико. — Би трябвало отдавна някой да го застреля.

Дейзи насочи струята отново към клетката. Водена по-скоро от самохвалство, отколкото от убеденост, тя рече:

— Не му харесва, когато ми се пречкаш.

— Погледни, Нико — рече Дигър. — На този кучи син водата му харесва.

— Какво става тук?

Всички се обърнаха към приближаващия Алекс. Дейзи избърса очи с мръсния си ръкав, без да спира да облива клетката на тигъра.

— Дейзи реши да пусне на Синджун един душ — рече Нико.

— Дейзи ли е решила? — Алекс я изгледа с неразгадаемите си руски очи.

— На Синджун му бе горещо — обясни уморено тя. — Искаше да го поразхладя.

— Той ли ти го каза?

Бе прекалено изтощена, за да отвърне. Освен това, как би могла да обясни, че Синджун наистина ѝ го бе казал? Тя самата не разбираше мистичната връзка, която изглежда бе установила с тигъра.

Насочи струята към купчината нечистотии, която се бе сбрала в дъното на клетката.

— Тези клетки са мръсни. Трябва да се почистват по-често.

Дигър веднага се засегна.

— Не мога да свърша всичко сам. Щом мислиш, че са толкоз зле, може би сама ще ги почистиш.

— Добре. Ще го направя.

Какво каза? Допреди минути само бе решила, че си тръгва, а сега доброволно поемаше още работа. Как можеше да поеме още, след като не бе в състояние да се справи и с досегашните си задължения?

Алекс се намръщи.

— Имаш си достатъчно работа. И сега очите ти се затварят от умора, няма да позволя да се товариш още.

На нея взе да ѝ писва от начина, по който съпругът ѝ диктуваше всяка нейна стъпка.

— Казах, че ще го направя, значи ще го направя. А сега, ако с Нико не искате да се измокрите като Дигър, най-добре ме оставете на мира.

В очите на Алекс блеснаха искрици на изненада. Нико се намеси:

— Тя не може да свърши цялата си работа за мен. Как ще се справи още и с менажерията?

— Няма да го прави — рече твърдо Алекс.

— Не, ще го направя.

— Дейзи...

— Няма да ми казваш какво да правя в свободното си време.

— Нямаш никакво свободно време — напомни и той.

— Ами, тогава ще трябва да работя по-бързо.

Той ѝ хвърли продължителен поглед. Помежду им премина нещо, което тя не успя да схване напълно. Някаква искра на признание? Пламъче на уважение?

— Наистина ли искаш да го правиш? — попита той.

— Да.

— Даваш ли си сметка в какво се набъркваш?

Тя срещна погледа му, без да премигне.

— Нямам никаква представа.

По лицето му пробяга сянката на някакво чувство, близко до нежността, но той веднага я прогони с отривисто кимване.

— Добре, ще те пробвам в следващите няколко дни. Можеш да поработваш тук по два часа сутрин, след което ще работиш за Нико.

Дигър запелтечи.

— Но на мен ми е необходима повече помощ! Не мога да върша всичко сам.

— Нито пък Дейзи може — рече тихо Алекс.

Тя с изненада се взря в него.

Той повдигна вежди.

— Нещо друго?

Тя със закъснение се сети, че се боеше от животните, но сега не бе време да му го напомня, затова поклати отрицателно глава.

— Тогава менажерията е изцяло твоя.

Той си тръгна, а на нея ѝ хрумна, че всеки път, когато го определяше за главния подлец в живота ѝ, той я изненадваше с нещо. Осъзна също, че вече не се страхуваше от него. Съвсем не се боеше. Маниерът му на поведение бе суров, а в нейните очи — и несправедлив, но винаги реагираше в установените рамки и тя дори не можеше да си представи, че би направил какъвто и да е компромис с убежденията си.

През следващите няколко часа тя изми клетките, измете насъбралата се мръсотия, като същевременно се опитваше да стои колкото е възможно по-далеч от животните. След като свърши, беше дори и по-мръсна, отколкото като започна, защото сега към останалата мръсотия се бе добавила и кал.

Накара един от работниците да премести клетката на Синджун на сянка, сетне сложи прясно сено на Честър и Лолипоп. Камилата се опита да я ритне, но ламата си остана невъзмутима и като се взря във

влажните ѝ очи, Дейзи реши, че най-сетне бе открила животно, което да харесва.

— Много приятна дама си, Лолипоп. Може би двете ще се разбираме добре.

Ламата сви устни и изстреля вонлива хрчка право към нея.

Толкова за благодарността.

10.

Алекс си помисли, че никога не бе виждал нещо по-жалко от тази бедна негова женица. Извърна глава от гърнето с яхния чили, която готвеше, за да я види как влиза залитайки във фургона; дрехите ѝ бяха по-мръсни от одеждите и на най-изпадналия общ работник. По разчорлената ѝ коса бяха полепнали слама и остатъци от няколко вида храна за животни. Ръцете ѝ бяха изпръскани с кал. Вонеше лошо.

След като самият той бе атакуван нееднократно от раздразнената лама, веднага разпозна миризмата.

— Приближила си твърде много Лолипоп, нали?

Тя промърмори нещо неразбираемо и се затътри към банята.

Той се усмихна и разбърка яхнията.

— Не можах много добре да чуя. Какво каза?

Отговорът ѝ дойде с учтивия, добре усвоен акцент на млада жена, привикнала към далеч по-приятен живот.

— Върви по дяволите! — Затръшна силно вратата.

Той се изсмя.

— Доколкото разбирам, това ти е първата схватка с лама...

Тя не отвърна.

Той досипа още една лъжица прах чили, добави малко горещ сос и опита манджата. Нуждаеше се от още подправки.

От банята все още не се чуваше нищо, дори и шум от течаща вода. Той се намръщи и остави соса.

— Дейзи?

След като не отвърна, той отиде до вратата и почука.

— Дейзи? Добре ли си?

Той завъртя топката и надникна вътре: тя стоеше вторачена в огледалото, а по бузите ѝ се стичаха мълчаливо сълзи. Усети някаква непозната за него досега нежност.

— Какво има, скъпа?

Тя не помръдна, сълзите продължаваха да се стичат по бузите ѝ.

— Никога не съм била красива като майка си, но сега съм грозна.

Вместо да го подразни, зле пострадалата ѝ суета някак си му се стори трогателна.

— Мисля, че си красива, ангелско лице, дори и мръсна. Ще се почувстваш по-добре, след като се измиеш.

Тя остана неподвижна, взряна в отражението си, а сълзите капеха от брадичката ѝ.

Той клекна до нея, вдигна краката ѝ един по един и събу гуменките и чорапите ѝ.

— Моля те, махни се. — Тя заговори със същата тиха гордост, която бе забелязал на няколко пъти през последните десет дни, когато с големи усилия се опитваше да изпълни поредната си тежка задача. — Правиш го, само защото отново плача, но то е защото съм уморена. Съжалявам. Не бива да ми обръщаш внимание.

— Дори не забелязах, че плачеш — излъга я той, разкопча дънките ѝ и след моментно колебание ги смъкна на бедрата ѝ. Красивите извивки на стройните ѝ крака моментално го възбудиха и трябваше да откъсне поглед от примамливото триъгълниче, което образуваха ментовозелените ѝ бикини.

Колко още време щеше да издържи, без да посегне към нея? През последните десетина дни тя бе толкова уморена, че едва се държеше на крака, ала той мислеше единствено за това как се заравя в мекото ѝ, гъвкаво тяло. Беше стигнал дотам, че дори не можеше да я погледне, без да получи ерекция и това го дразнеше ужасно. Искаше да държи под контрол всеки аспект от живота си, а в това отношение определено не успяваше да се овладее.

Дори на една жена, израснала в цирка, щеше да ѝ бъде трудно да се справи с цялата работа, която се бе стоварила върху плещите на Дейзи. Той непрекъснато си повтаряше, че е само въпрос на дни, дори и на часове, преди тя да хвърли пешкира на ринга и да си тръгне. Това означаваше, че не бива да я пипа, не и по начина, който желаше. Сексът в този момент щеше само да усложни положението ѝ. Независимо от желанията на тялото му, трябваше да я остави на мира.

Ала тя още не се отказваше и той не знаеше колко време щеше да е в състояние да се държи настрана от нея. Когато предишната вечер си легна, така силно усещаше присъствието ѝ — свита на кравай на дивана, само на няколко метра от него — че му бе трудно да заспи. А и

само като я зърнеше през деня, вече му бе невъзможно да се съсредоточи върху работата си.

Защо не си тръгваше? Беше мекушава. Слаба. Разплакваше се по най-незначителни поводи. Но като се замисли, си спомни, че намери куража да се възпротиви на Нико Мартин и да защити онези нещастни, тъжни същества в менажерията. Дейзи Девро Марков не бе чак такава слабачка, за каквата я смяташе.

Фактът, че не се бе оказала чак толкова предвидима, колкото бе очаквал, го подразни почти толкова силно, колкото бе болезнено въздействието върху тялото му и той рече безцеремонно:

— Вдигни си ръцете.

Случилото се през деня я бе омаломощило докрай и тя машинално се подчини. Издърпа тениската през главата ѝ и тя остана по миниатюрния си зелен сутиен и бикините в същия цвят. Беше толкова уморена, че главата ѝ клюмаше, но той си нямаше вяра, че може да довърши работата, което още повече го ядоса. Обърна се, нагласи водата на душа и я бутна под нея, както си бе по бельо.

— Ще те нахраня веднага щом свършиш. Писна ми да ям от консерви и тази вечер съм сготвил чили.

— Знам да готвя — смънка тя.

— За днес ти стига.

Тя вдигна глава към душа и остави струята да облее тялото ѝ с все бельото.

Когато най-накрая излезе от банята, бе причесала мократа си коса назад, облечена с неговата синя хавлия. Като седна зад кухненската масичка, не изглеждаше по-възрастна от девойчетийнейджърче.

Той ѝ сервира купичка с горещо чили, сетне се върна до печката да вземе своята.

— Мога ли да не участвам в представлението тази вечер? — попита тя.

— Да не си болна?

— Не.

Той остави своята купичка на масата, седна срещу нея и намери сили да се противопостави на тихата ѝ гордост.

— Тогава не може.

Тя изглеждаше тъй примирена след отговора му, че това го обезпокои повече, отколкото ако бе възразила.

— Никога не са ме плюли.

— Ламите го правят. Не го приемай лично.

— И Франки ме мрази. Днес ме замери с кутия бисквити за животни.

— Сигурно е случайно. Франки е благ по характер, като всички от породата си. Харесва всички.

Тя се облакът на масата и подпря с една ръка главата си, а с другата апатично разбърка чилито.

— Да не правиш нищо, а само да ходиш по арената с онзи оскъден костюм — това е експлоатация на жената от най-долен вид.

— Но привлича публиката.

Моментално съжали за заяждането си, особено след като знаеше, че бе прекалено уморена, за да спори с него. Истината бе, че костюмът ѝ може би го безпокоеше повече, отколкото самата нея. Не бе висока като другите момичета от миманса, нито имаше забележителен бюст, но свежата красота на лицето ѝ и сладката ѝ усмивка я караха да изпъкне пред тях; на няколко пъти му се наложи да обезкуражава неколцина разгонени мъжкарите от публиката, които напиреха подир представлението да се доберат до нея. За негова изненада, тя изобщо не забелязваше реакцията, която предизвикваше.

— При всичките ти приказки за това колко добре се грижи циркът за животните си, менажерията е истински позор.

— Съгласен съм. Оплаквам се за нея от години, но Оуен обичаше менажерията и отказа да се отърве от нея.

— Ами Шеба?

— Тя е на моето мнение. Все се надявам да я затвори, но напоследък много не се търсят застарели циркови животни. А и при нас ще им е по-добре, отколкото, ако ги продаде на някой западнал туристически център.

Тя поднесе лъжица чили към устата си, но я върна отново в купичката, сякаш усилието да се храни ѝ дойде много.

Той не можеше повече да понесе това. Не даваше и пет пари дали всички от цирка щяха да го обвинят, че толерира жена си, но не можеше повече да понесе тези морави петна под очите ѝ.

— Иди си легни, Дейзи. Можеш да пропуснеш тазвечерните представления.

— Наистина ли? Сигурен ли си?

Радостта ѝ го накара да се почувства още по-гузен.

— Казах, че може, нали така?

— Да! Да, каза го. О, благодаря ти, Алекс! Няма никога да го забравя.

Дейзи проспa първото представление, но за изненада на Алекс се появи за парада на второто. Двата часа сън имаха чудодееен ефект върху нея, изглеждаше по-отпочинала, отколкото преди десетина дни. Гледаше я как обикаля арената върху гърба на Миша, как маха на публиката и праща въздушни целувки на децата, без да съзнава какво въздействие има с огненочервения си костюм върху бащите им. Щеше да му се наложи да сдържи желанието си да свали с камшика си няколко от шапките с надпис Джон Диър.

След като спектакълът свърши, той отиде във фургона, за да се преоблече в работните си дрехи. Обикновено Дейзи вече бе преоблечена по това време, но този път я нямаше.

Неспокоен, той се преоблече набързо и се върна при шапитото. Зърна огненочервения ѝ костюм до входа на голямата палатка и видя жена си заобиколена от три симпатични местни момчета. Те се държаха учтиво с нея и определено тя не бе в опасност, но въпреки това му се дощя да забие десен прав в самодоволните им млади лица.

Единият каза нещо, тя се засмя и смехът ѝ звънна в нощния въздух. Той изруга под носа си.

— За какво си толкова ядосан?

Брейди наближи откъм гърба му и Алекс се застави да се отпусне.

— Кое те кара да мислиш, че съм ядосан?

Между устните на Брейди се въртеше клечка за зъби.

— Ами като виждам как гледаш тези местните момчета.

— Не разбирам за какво говориш.

— Не те разбирам, Алекс. Мислех си, че изобщо не те вълнува.

— Разкарай се!

— Всъщност, току-що реших да разговарям с теб за нея. — Той прехвърли клечката от единия ъгъл на устата си в другия. — Мисля си, че дори и да е крадла и да изглежда, че я мразиш до немай-къде, все

пак нямаш правото да караш една бременна жена да работи толкова много.

— Кой ти каза, че е бременна!

— Ами така сметнахме всички. Онази вечер, когато решихме да ви изненадаме с тортата, изобщо не приличаше на щастлив младоженец.

Алекс сви устни.

— Не е бременна.

Клечката увисна в устните на Брейди.

— Тогава защо, по дяволите, се ожени за нея?

— Изобщо не ти влиза в работата — отвърна Алекс и се отдалечи.

Малко подир полунощ свършиха с работата. Както винаги, когато влезе във фургона, Дейзи вече спеше, но вместо да се сгуши в гнезденцето си от омотани чаршафи, този път лежеше на дивана в костюма си, сякаш бе приседнала за минутка и бе заспала, без да ще. Той реши, че едно бе да я стегне, а съвсем друго да я докара до ръба на издръжливостта ѝ, и в този миг вече знаеше, че не бива да я кара да работи толкова много. По негово мнение тя вече си бе платила дълга към обществото и бе време да ѝ поотпусне малко юздите.

Черната ѝ коса падаше на копринени вълни върху възглавницата, устните ѝ бяха полуотворени. Спеше по корем и устата му пресъхна, като видя сладкото ѝ дупе да стърчи, прикрито единствено от мрежестата материя на чорапогащника ѝ. Тясната лента от пайети в средата само правеше гледката още по-примамваща. С мъка откъсна очи, съблече дрехите си, отиде в банята и застана под ледения душ. Сигурно шумът на водата я бе събудил, защото когато той излезе, загърнат с пешкир, тя стоеше до мивката, облякла синята му хавлия върху костюма си. Макар да бе навила ръкавите, малките ѝ ръце едва се подаваха изпод маншетите, докато разопаковаше самун ръжен хляб.

— Искаш ли да ти направя сандвич? — Тонът ѝ бе много поведър, отколкото през последните дни. — Заспала съм, преди да хапна и сега съм гладна.

Халатът му се разтвори и разкри извивката на гърдта ѝ под огнените пламъци на костюма ѝ. Той извърна поглед и вместо да благодари за предложението ѝ, се сопна:

— Ако Шеба те види да се търкаляш с някой от костюмите ѝ, ще ти се наложи да се криеш.

— Тогава ще внимавам да не ме види.

Новият дух в тона ѝ повдигна и неговото настроение.

— Май не бива да очаквам да научиш всичко изведнъж.

Тя се обърна, но онова, което възнамеряваше да каже, сякаш застина на устните ѝ. Погледът ѝ пробяга надолу по гърдите му към жълтата хавлиена кърпа, заципана на кръста му.

Искаше му се да ѝ изкрещи да не го гледа по такъв начин, освен ако не иска да свърши по гръб. И без това отслабеният му самоконтрол падна още една степен надолу.

— Искаш ли си... ъ-ъ-ъ... хавлията? — попита тя.

Той кимна.

Тя дръпна колана ѝ, съблече я и му я подаде. Той я остави да падне на пода. Изгледа го въпросително.

— Нали каза, че я исках?

— Исках да я съблечеш.

Тя облиза устни и той видя, че търсеше някакъв отговор. И макар непрекъснато да се наричаше с най-обидни думи, той знаеше, че не би могъл да остане още една нощ настрани от нея.

— Не съм много сигурна какво искаше да кажеш с това — рече колебливо тя.

— Исках да кажа, че май не мога повече да издържам, без да те пипна.

— Боях се, че е тъкмо това. — Тя пое дълбоко дъх и вдигна брадичка. — Съжалявам, но реших, че не мога да го направя с теб. Няма да е правилно.

— Кой го каза?

— Защото няма да е свещенодействие. Аз ценя високо любенето. И това не е нещо, което бих могла да направя с всекиго.

— Радвам се да го чуя.

Воден от сила, на която не можеше да противостои, той отиде до нея.

Тя се отдръпна към тезгяхчето, но не извърна поглед.

— Не мога да го направя ей така.

— Предполагам, това означава, че не бива да се безпокоя, че ще хвана някоя от онези предавани по сексуален път болести, които

спомена на сервитьорката преди две седмици.

— Разбира се, че не!

— Добре. Не се безпокой и за мен. Чист съм като вода ненапита.

— Много мило от твоя страна, но...

— Някой казвал ли ти е, че говориш прекалено много?

Той подпря длани на плота зад нея, затвори я в капан.

— Трябва да поговорим за това. Важно е. То е...

— Това, което трябва да направим, е да престанем да говорим. — Обхвана с ръце кръста ѝ. — Играхме си твърде дълго на котка и мишка, ангелско лице. Не мислиш ли, че е време да предприемем нещо по-сериозно?

Обгърна го облак от парфюма ѝ и само усили мъчението му. Сведе поглед към тялото ѝ, тъй примамливо подчертано от костюма ѝ с пайети, тихото ѝ дишане разроши космите на гърдите му.

— Как... как можеш само да си помислиш за нещо такова с човек, когото не уважаваш?

Той затвори очи, наведе се и бръсна с устни шията ѝ.

— Защо не ме оставиш аз да се безпокоя за това?

— Ти мислиш, че съм крадла.

— Нека речем, че малко-малко ми е преминало.

Тя вдигна лице към него и той отново усети острото бодване на чувството за вина, когато виолетовите ѝ очи се озариха от радост, а меката ѝ, глупава устица се изви доволна.

— Значи ми вярваш! Знаеш, че не съм откраднала парите!

Не бе казал такова нещо. Просто вече не бе толкова ядосан. И макар да не можеше да ѝ прости стореното, знаеше, че е отчаяна и повече не искаше да влиза ролята на палач.

— Вярвам, че си адски секси! — Прокара палец по долната ѝ устна и усети колко е влажна. — Вземаш ли противозачатъчни или аз да се погрижа?

В очите ѝ блесна яростно пламъче.

— Вземам хапчета, но...

— Това е добре. — Наведе глава ѝ покри устните ѝ със своите. Те потрепнаха. Господи, колко бе мила! Сигурно бе хапнала някоя слива от кесията на плота, защото усети аромата на плода в дъха ѝ.

Устните ѝ се разтвориха леко, но движението ѝ бе толкова колебливо, сякаш още не можеше да се реши. Той намери в неохотния

й, несигурен отговор нещо безкрайно вълнуващо. В същото време знаеше, че няма да й даде повече време за размисъл и я привлече към себе си.

Отвън, извън малкия свят на фургона, зачукаха първите капки дъжд, потропваха лекичко по металната черупка. Звукът бе успокояващ, хипнотичен. Ромоленето на дъжда сякаш ги изолираше, отделяше ги от всички останали във Вселената и им даваше уединение.

Дейзи въздъхна, почувствала целувката на Алекс — нежна, търпелива. Иконката се докосна до нея, а когато върхът на езика му близна чувствителната вътрешна страна на долната й устна, се чувства така, сякаш в кръвта й се вля горещ мед. В този миг всичките й принципи се изпариха, всички намерения да му противостои изчезнаха. Още от началото бе желала това, а сега вече не можеше да противостои на силата, която я привличаше към него.

Разтвори устни и го пусна.

Той проникна бавно и целувката се получи дълбока и цялостна. Отвърна му с пламенност и той я остави да води играта, както пожелае.

Използва езика си, устните си, за да целуне тази непреклонна уста, втурна се в нея. Обгърна с ръце раменете му и, надигнала се на пръсти, гризна долната част на ухото му. Остави малко белегче от зъби върху челюстта му, преди да се завърне и отново да се гмурне в устните му.

Възбудата й нарастваше, подсилвана от накъсаното му дишане, от допира на ръцете му, които я притискаха толкова силно — едната на кръста, другата на гърба й. Как можеше изобщо да се страхува от него? В паметта й се появи отново картината на скритите под леглото камшици, но тя я прогони. Той нямаше да я нарани. Не би могъл.

Облиза една капка пот, която се стичаше от врата към гърдите му, продължи надолу, мушна език в космите, които покриваха гърдните мускули, за да стигне до кожата. Дишането му вече бе по-ускорено и когато заговори, гласът му бе станал дрезгав.

— Щом така целуваш, ангелско лице, нямам търпение да видя как... — Той изстена, когато тя намери зърното на гърдата му.

Беше обвила ръце около врата му и един от пръстите й се закачи в златната верижка на иконката. Тази игра на страстни целувки и ласки

бе толкова възхитителна, че не можеше да ѝ се насити. Тялото му бе на нейно разположение и тя искаше да изучи всеки сантиметър от него.

— Искам да свалиш кърпата — прошепна тя.

Пръстите му потънаха в косите ѝ.

Посегна към възела, но усети ръката му върху своята.

— Не бързай толкоз, скъпа. Първо ти трябва да ми покажеш нещо.

— Какво искаш да видиш?

— Предоставям избора на теб.

— С този костюм ми се струва, че показвам почти всичко, което имам.

— А може пък да искам да погледна по-отблизо.

Тя знаеше, че сексът може да е вълнуващо изживяване, но не бе очаквала този чувствен, възбуждащ тон на гласа му. Мина ѝ през ума, че може би трябваше да си признае, че е девствена, но тогава сигурно щеше да я помисли за сбъркана. А той не би разбрал, ако не му кажеше. Обратно на писанията в любовните романи, нежните девойчета не запазват девствеността си след двацет и шест години физическа активност и лекарски прегледи.

Тя отметна назад глава, гледаше как погледът му се стремеше отчаяно да я обхване цялата, а тя стоеше пред него в костюма си на шоугърла и намираше идеята да играе ролята на фаталната жена за безкрайно вълнуваща. Беше чела доста книги, би могла и да се справи. Какво палаво нещо би могла да стори?

Обърна се гърбом към него, опитвайки се да спечели време да помисли, и забеляза, че отпуснатите сини пердета на прозорчето не бяха дръпнати докрай. Съмняваше се, че някой ще мине покрай тях в дъжда, но за всеки случай отиде бързешком до него. Подпря се на гетинаксовия плот и се наведе да ги дръпне.

Чу приглушен шум зад себе си — почти като стенание.

— Добър избор, скъпа.

Нямаше представа за какво става дума, докато не го усети, когато бе дошъл зад гърба ѝ, как се отрива о изпъкналото ѝ задниче. Масажира го през мрежестата тъкан. Зърната на гърдите ѝ се втвърдиха, а кожата ѝ пламна от непознатото усещане. В същото време нарасна и нервността ѝ. Независимо от това, което искаше да повярва,

тя нямаше опит и с обичайното любене, да не говорим за нещо по-екзотично.

Единият от пръстите му се мушна под парчето плат, обсипано с пайети и последва извивката на дупето ѝ. Тя прехапа устни, за да съдържа вика на удоволствие.

Не можеше да издържи повече, затова се изви, обърна се в ръцете му.

— Искам... искам да целувам пак.

Той изстена.

— Точно сега едва ли бих могъл да издържа още на целувките.

— Той пооправи възела на кърпата и тя забеляза, че вече не се спускаше право надолу. Даже въобще не се спускаше.

Тя го гледаше с пресъхнали устни.

— И все пак... искам още.

— Да се спазарим. Ти ще откопчееш този костюм отзад, а после ще се целуваме колкото искаш.

Тя с нежелание откъсна очи от кърпата и вдигна ръце, за да откопчее костюма. Веднага след това бодито започна да се свлича. Притисна го към гърдите си.

Той сведе глава, целуна ръцете ѝ, после ги хвана и двете в една шепа. А когато езикът му нахлу в устата ѝ, костюмът ѝ се свлече до кръста. Той я подпря на стената, вдигна китките ѝ нагоре и ги прикова с длан.

— Не е честно — прошепна тя. — Ти си по-силен от мен.

— Сега е мой ред — прошепна ѝ в отговор той.

Продължи да държи китките ѝ леко и в същото време използва единствено устата си, за да я възбуди. Гризна долната част на ухото ѝ, сетне шията ѝ. Целуна ключицата, основата на шията ѝ. Сетне се отдръпна достатъчно назад, за да може погледът му да обхване тялото ѝ.

С вдигнатите ѝ ръце гърдите ѝ бяха щръкнали нагоре. Той се зае първо с едната, после с другата, смучеше, докато огънят на страстта у нея се разгоря толкова силно, че повече не можеше да издържа.

— Престани — рече сподавено тя. — Пусни ме.

Той веднага пусна китките ѝ.

— Да не би да те заболя?

— Не, но... прекалено бързаш.

— Бързам ли? — Изглежда я и се усмихна криво. — Нима подлагаш на критика техниката ми?

— О, не, техниката ти е чудесна.

Думите ѝ излетяха прекалено бързо, прекалено честни и прекалено пламенни и той се усмихна. Притеснена, тя избягна погледа му. Сетне осъзна, че ако бе решила да прави любов с този силен и горд мъж, то трябваше да срещне силата му със своята.

Вдигна очи и погледите им се срещнаха.

— Не искам още да го правим. Може би по-късно, но не сега.

— Нима искаш по този начин да ми кажеш, че известно време ти ще водиш екшъна?

Тя кимна. И макар да бе толкова нервна, нищо не можеше да ѝ попречи да изследва онези чудесни тайнства, скрити под кърпата.

— При едно условие, ангелско лице. — Той стисна ръба на костюма, събран на кръста ѝ. — Оставаш само по чорапогащи. Всичко друго се сваля.

Тя преглътна. Чорапогащникът нямаше пришити отвътре бикини. Бе просто мрежеста материя от кръста до краката, а и мрежата бе твърде рехава, за да скрие каквото и да е.

Той вдигна предизвикателно вежди, сетне я пусна и седна на леглото.

— Искам да се съблечеш.

Е, това вече бе прекалено палаво. Тя се прокашля и заговори колкото е възможно по-небрежно.

— Имаш предвид тук? Както е запалено осветлението и тъй нататък?

— Не отлагай. Съблечи се, ама наистина бавно.

Тя събра всичкия си кураж, решена да не му отстъпва.

— Но си наясно, че веднага след това идва ред и на кърпата, нали?

— Едно по едно.

Тя бавно смъкна костюма надолу, наведе се напред, за да прикрие голотата си. Костюмът ѝ се свлече до глезените. Махна мъхче памук от крака си, взря се в шарките на килима, заслуша се в трополенето на дъжда по покрива на фургона.

— О, не, недей — засмя се той. — Изправи се. И остави този костюм там, на пода.

Сластният му тон почти я довърши. Ръцете ѝ трепереха, докато изпълни онова, което ѝ бе казал.

— Красиво — прошепна той, когато се изправи пред него — гола, ако изключим чорапогащника, който повече подчертаваше, отколкото да прикрие долната част на тялото ѝ.

Реши, че вече бе дошъл нейният ред.

— Лягай на леглото — рече тихо тя.

Той се поколеба за миг, сетне се изтегна на хълбок и се облакът на възглавницата.

— Така ли?

— О, не. Това изобщо не върши работа. По гръб, моля.

За нейно удовлетворение, той го направи. Освен това си подложи две възглавници под главата, за да не пропусне нищо.

Тя облиза устни, не бе сигурна как ще се справи, но бе решена да даде всичко от себе си.

— А сега вдигни ръце, докато не докоснат стената. И, Алекс, искам да си останат там.

Той ѝ се усмихна лениво и чак костите ѝ се размекнаха.

— Сигурна ли си?

— Съвсем.

Направи както му бе наредила и тя се почувства много горда от себе си. Приблужи. Погледът му изгаряше гърдите и корема ѝ, караше я да се чувства в този чорапогащник по-гола, отколкото би била без него. Докато стигне леглото, всяка частица от тялото ѝ трептеше от възнение и очакване. В един момент отново се появи мисълта за камшиците, но тя я прогони.

Гледаше го — легнал по гръб, с наужким завързани ръце. Неин пленник. И докато си останеше така, всяка част от тялото му бе нейна, можеше да я изследва колкото си ще — включително и внушителното възвишение, което нарушаваше гладката повърхност на кърпата. Тя отмести поглед и седна на края на леглото.

— Помни какво ти казах — прошепна му. — Трябва да държиш ръцете си там, където са. Не бива да ги мърдаш.

— Ако поотвориш малко краката си, скъпа, ще бъда най-послушен, тъй както си знам.

Е, справедливостта си е справедливост, реши тя и разтвори леко бедра. Той се вторачи в онова, което му разкри. Дясната му ръка

потрепна, сякаш бе готов да я помръдне, но сетне се отпусна.

Тя се наведе и започна отново да го вкусва, лекичко хапеше кожата му под ребрата. Плътта му бе стегната, мускулите — силни. Плъзна ръце по гърдите му, наслаждавайки се на влажната му кожа. Не можа да устои на кафявите зърна на гърдите му и прокара устни по тях, принуждавайки го да се загърчи под нея. Протегна ръце, обхвана бицепсите му и ги стисна. Пръстите ѝ намериха пулсиращите вени под кожата му. Проследи ги надолу и намери пътя си към меките косми под мишниците му. В този момент кожата му настръхна и той издаде нечленоразделни, гърлени звуци. Тя бавно вдигна глава и срещна погледа му.

— Сега ще махна кърпата.

— Нима?

Дивото желание в очите му ѝ подсказа, че си играеше с огъня, ала нямаше никакво намерение да отстъпи и ръцете ѝ обхванаха ръба на кърпата. С едно бързо и ловко движение тя я отвори и отметна.

— О...

Беше великолепен. Тя протегна ръка и внимателно го докосна с върха на пръста си. Той едва не подскочи от леглото и тя бързо отдръпна ръка.

Погледът ѝ потърси лицето му. Бе изкривено, сякаш бе изпитал болка.

— Заболя ли те?

— Разполагаш с шейсет секунди — рече задавено той, — сетне ръцете ми влизат в действие.

По тялото ѝ премина тръпката на удоволствието, след като разбра, че всичко това бе част от играта.

— Не и докато не ти разреша — рече строго тя.

— Петдесет секунди — отвърна той.

Тя побърза да го докосне отново, остави любопитните си пръсти да пробягат по всеки сантиметър от него, галеше го тук и там. Поразтвори бедрата му и намери още места за галене.

— Двайсет секунди — изстена той.

— Престани да броиш толкова бързо.

Той се изсмя и изстена едновременно, карайки я да се усмихне. Но сетне усмивката ѝ се стопи. Как след всичките тези години дребното ѝ тяло би могло да приеме нещо като това? Докато обвиваше

пръсти около него, ѝ хрумна, че нейните вътрешни органи сигурно бяха атрофирали, неизползвани толкова години. Ръката ѝ се плъзна.

— Край!

Без никакво предупреждение тя се озова по гръб, притисната от тежестта му.

— Мисля, че е време да получиш от собственото си лекарство, мила. Заеми позиция.

— Какво искаш да кажеш?

— Ръцете към стената.

Тя преглътна с мъка и се сети за камшиците. Може би планът ѝ да се направи на фатална жена бе въздействал прекалено силно. И той бе повярвал, че е по-опитна, отколкото беше.

— Алекс?

— Никакви приказки, докато не се уверя дали знаеш да изпълняваш команди.

Тя бавно вдигна ръце към възглавницата.

— Казах ти да ги допреш до стената.

Изпълни нареждането му, никога не се бе чувствала побеззащитна и по-възбудена. Когато кокалчетата на ръцете ѝ докоснаха стената зад нея, се почувства безсилна от тревожното съчетание на безпокойство и дълбок, чувствен глад. Искаше ѝ се да го помоли да бъде нежен. И в същото време желаше да я люби с цялата си мощ.

Лежеше под него като завързана пленница. И някак си фактът, че нищо не я държеше привързана на място не правеше подчиненото ѝ положение по-малко реално. Беше толкова по-силен от нея, толкова мощен, че би могъл да направи каквото пожелае, независимо дали тя го искаше или не. Лека тревога смути възбудата ѝ, но веднага изчезна, когато върхът на пръста му пробяга по корема ѝ, после върху мрежестата тъкан по-надолу и ѝ се прииска да извика. Докосна къдрите отдолу.

— Отвори, скъпа.

Изпълни желанието му, но изглежда той не бе доволен, защото хвана бедрата ѝ и ги разтвори още.

Чорапогащникът не бе никаква преграда и тя изведнъж се почувства прекалено разкрита, прекалено уязвима. Започна да сваля ръце от стената.

— Хич не си го и помисляй — пошепна той и ръката му пробяга по онова, което му бе разкрила.

Тя изстена, отпусна се назад и усети как палците му я разтварят през мрежестата тъкан. Главата му се спусна надолу. Тя извика и задумка с юмруци по стената, когато я докосна с устни и я погали през мрежата. Нисък, сподавен стон на удоволствие заклокочи в гърлото ѝ. Почувства стегнатата мрежа, паяжината се забиваше дълбоко в мекотата ѝ.

Раменете му приковаваха коленете ѝ, дланите му покриваха гърдите ѝ. Дъждът барабанеше по металната утроба, в която бяха потънали и двамата, а нейната собствена утроба потреперваше в отговор на онова, което става. Тя усети вибрациите на гърма, които преминаха от стената към ръцете ѝ и пробягаха по всяко нервче на тялото ѝ. Гърбът ѝ се изви нагоре и тя се отдаде на разтърсващ оргазъм.

Той я бе прегърнал в последвалите отгласи. Чак когато се посъвзе, тя усети някакво необичайно подръпване между краката си. Не разбра какво бе то, докато той не се установи върху нея и тя не усети онова дълго очаквано опъване в самия вход към тялото си.

— Пробил си дупка в чорапогащника ми — промърмори глуповато тя, плъзна ръце по раменете му и се отдаде на насладата, която изпитваше от тежестта на тялото му, което я притискаше към леглото.

Той я целуна по слепоочието.

— Ще ти купя нов. Обещавам.

Натисна леко.

И не стигна доникъде.

Тя се напрегна. Най-лошите ѝ страхове се бяха сбъднали. Бе атрофирана от толкова години неизползване.

Той се отдръпна леко и ѝ се усмихна, но тя усети напрегнатостта на тялото му и разбра, че бе на ръба да изгуби контрол върху себе си.

— Мислех си, че си готова, но май не си свърших докрай работата.

Той леко премести тежестта на тялото си и започна да я гали. След миг гласът му сякаш долетя до нея от много далеч.

— Много си стегната. Сигурно отдавна не си го правила, а?

Тя заби нокти в раменете му.

— Ами, да. Сигурно... — Тя ахна, когато усети как ново усещане завибрира в нея. — ... съм се затворила малко.

Той изпъшка и промени положението на тялото си.

— Тогава ще трябва да те поотворим малко. — И с тези думи той натисна силно напред.

Тя извика и се изви, за да го избегне или пък да му помогне — не знаеше кое от двете. Тялото ѝ гореше от сладкото и болезнено отваряне. Той обгърна задничето ѝ и проникна още по-дълбоко. В същото време устните му покриха нейните, сякаш да я погълне. Обладаването му бе силно, мощно, но напрегнатостта, която усещаше в тялото му, ѝ подсказа, че все още се въздържаше. Не разбра защо, докато не чу едва доловимия му шепот.

— Хайде, мила, хайде.

И тогава разбра, че той я чакаше, а нежните му думи отново я подлудиха.

След като тя пое, усети кожата му мокра под пръстите си, а тялото му — стегнато от жажда. Но той бе силен и щедър любовник.

— Още веднъж, мила. Още веднъж.

— Не, аз...

— Да!

И той отново нахлу в нея — дълбоко и силно.

Навън гърмеше, а вътре във фургона тя направи онова, за което я бе помолил. Този път обаче той продължи. Никога нямаше да го забрави. Въпреки ужасните неща, които бяха довели до този момент, едва ли би могла да получи по-добро въведение към любенето и завинаги щеше да му бъде благодарна за това. Тя притисна устни към гърдите му, а той я погали с длан. В крайна сметка онова най-последно се бе случило.

— Вече не съм девствена.

Усети как тялото му се стегна под пръстите ѝ. И чак тогава осъзна, че бе изрекла тайната си на глас.

11.

— Какво каза? — Алекс се надвеси над нея.

Искаше ѝ се да прехапе език. Как може да изрече думите на глас?
Беше тъй унесена и доволна, че се бе отдала на глупостта.

— Н-н-н-ищо — заекна тя. — Не съм казала нищо!

— Чух те.

— Тогава защо ме питаш?

— Каза, че вече не си девствена.

— Така ли?

— Дейзи... — В тона му се прокрадна зловещо предупреждение.

— Трябва ли да приема това буквално.

Тя се опита да възприеме тон на морално превъзходство.

— Изобщо не ти влиза в работата.

— Глупости.

Той скочи от леглото, грабна дънките си и ги обу, сякаш за него бе важно да издигне някаква бариера помежду им. Обърна се към нея.

— Що за игра играеш?

Не пропусна да забележи, че не бе вдигнал ципа и не можеше да откъсне очи от примамливия триъгълник, който разкриваше плоския му, мускулест корем.

— Не искам да говорим за това.

— Нима наистина смяташ, че ще повярвам, че си девствена?

— Разбира се, че не го очаквам. На двацет и шест години съм.

Той прокара пръсти през косата си и закрачи в тясното пространство, заговори — все едно не я бе чул.

— Беше толкова стегната. Помислих си, че отдавна не си го правила, но никога не съм смятал, че... как е възможно толкова години да не си се чукала?

Тя се изправи като ужилена на възглавницата.

— Не е необходимо да използваш такъв език, настоявам веднага да се извиниш!

Той я гледаше така, сякаш бе мръднала. Тя отвърна на погледа му. Ако си мислеше, че ще му отстъпи, този път се лъжеше. Беше се наслушала на мръсни приказки през всичките тези двайсет и шест години с Лейни, стигаше ѝ за цял живот и нямаше никакво намерение да бъде повече обект на подобен език.

— Чакам.

— Отговори на въпроса ми.

— След като се извиниш.

— Извинявай! — изкрещя той, изгубил прословутото си самообладание. — А сега веднага ми кажи истината, инак ще те удуша с този чорапогащник, ще изхвърля тялото ти в канавката и ще танцувам върху него.

Не бе кой знае какво извинение, но тя прецени, че това бе всичко, което щеше да получи.

— Не съм девствена — рече внимателно.

В един миг той изглежда изпита облекчение, но сетне я погледна, изпълнен с подозрение.

— Сега не си, но какво ще кажеш за мига, в който влезе в този фургон?

— Може и да съм била — измърмори тя.

— Може да си била или беше?

— Добре де, бях.

— Не мога да повярвам! Никоя с твоята външност не може да стигне двайсет и шест годишна възраст, без да... — Тя му хвърли яростен поглед-предупреждение. — ... без да го направи, за бога! Защо?

Тя замачка крайчето на чаршафа.

— През целия ми живот вратата на спалнята на майка ми непрекъснато зееше.

— И това какво общо има с теб?

— Тая досадна безразборност не е приятна за едно растящо дете и затова се разбунтувах.

— Разбунтувала си се?

— Реших да бъда точно обратното на майка си.

Той седна на края на леглото.

— Дейзи, ако човек има от време на време по някой любовник, това не означава безразборност. Ти си страстна жена. Заслужаваш да

имаш свой сексуален живот.

— Не бях омъжена.

— Е, и какво?

— Алекс, аз не вярвам в секса извън брака. — Той я гледаше тъпо. — Не вярвам в секса извън брака — повтори тя. Не и за жените. Но и за мъжете също.

— Шегуваш се.

— Не съдя другите, но така мисля. Ако искаш да ми се присмиваш, карай.

— Как е възможно в наши дни човек на такава възраст да мисли подобни неща?

— Аз съм извънбрачно дете, Алекс, а подобно нещо може да промени начина на мислене на човек. Може би ще си помислиш, че се правя на целомъдрена, но така е, не мога да се променя.

— След онова, което се случи тази нощ, едва ли бих могъл да те нарека целомъдрена. — За пръв път се усмихна. — Откъде научи всичките тези номера?

— Номерът ли?

— Ами, за начало — например привързването към стената.

— О, това ли. — Усети, че се изчервява. — Прочела съм някоя и друга мръсна книга.

— Браво на теб.

Тя се намръщи, изведнъж изпита неувереност.

— Не ти ли хареса? Мога да приема конструктивна критика. Искам да се науча и затова можеш да ми кажеш истината.

— Хареса ми много.

— Но може би не съвсем изобретателно за теб. — Помисли си за камшиците. — Да си кажа правичката, не мисля, че мога да бъда още по-ексцентрична. А и може би още отсега трябва да знаеш, че не се интересувам от физическата болка.

В първия момент той изглеждаше объркан, но сетне се усмихна.

— Ама ти наистина доста се безпокоиш за онези камшици, а?

— Трудно е човек да не си мисли за тях, след като се търкалят навсякъде.

— Май ще ми е доста трудно да повярвам, че човек с такъв интерес към екзотичния секс има същевременно толкова ограничени възгледи относно морала и секса.

— Не съм казала, че се интересувам особено; просто исках да бъда сигурна, че двамата се разбираме. А що се отнася до ограничените ми възгледи — преди майка ми да почине, тя имаше любовници, по-млади и от мен. И това наистина ме отвращаваше.

Той се надигна от леглото.

— Защо не ми каза, че си девствена още в началото?

— Това щеше ли да промени нещо?

— Не знам. Може би. Определено не бих бил толкова груб.

Очите ѝ се разшириха.

— Груб ли беше?

Острите черти около устните му се смекчиха. Седна до нея и прокара палец по устните ѝ.

— И какво ще те правя сега?

— Имам предложение, но може и да не ти хареса.

— Казвай.

— Не бихме ли могли — не знам колко време ще ти е необходимо да се възстановиш — но когато си...

— Да не се опитваш да ми кажеш, че би искала го направим отново?

— Да, моля.

Той се усмихна, но в същото време изглеждаше обезпокоен.

— Добре, мила, предполагам, че човек, който е чакал толкова дълго, заслужава да си навакса.

Устните ѝ се отвориха, жадни за целувката му, той само се дръпна и я притесни, като ѝ рече, че няма да направи нищо, докато не се убеди, че е добре. Пренебрегвайки протестите ѝ, той свали остатъците от чорапогащника и направи тъкмо това. Когато най-сетне въздъхна, доволен, че не я бе наранил, започна отново да я люби. Дъждът потропваше по первазите на прозорците, а когато свършиха, тя заспа с първия наистина отморителен сън, който бе имала от месеци.

Едва потеглиха на следващата сутрин и той започна да я кастри буквално на тресчици. И всичко това, защото я бе разсеял, преди да успее да му обясни една дребна подробност.

— Аз предположих. Предположих! Господи, какъв глупак съм. Наистина заслужавам да бъда женен за теб. И защо да приема, че ще

постъпиш правилно, след като досега не си направила нищо като хората?

След нежната магия на предишната нощ, нападките му бяха двойно по-болезнени. Когато се запознах гневът му бе студен и мълчалив, но сега сякаш бе избил някакъв предпазен клапан.

— Не можа ли да довършиш с обясненията? — продължи да беснее той. — Не, разбира се, че не. Щеше да е прекалено логично.

Тя премигна, възненавидя себе си, че не бе онзи тип личност, която веднага да му закреши в отговор.

— Когато каза, че вземаш противозачатъчни, трябваше да довършиш, Дейзи. Трябваше да ми кажеш, че си започнала отскоро, че още не си ги пила един месец, че все още има възможност да те забременя, по дяволите! Не можа ли да довършиш онова, което започна да ми казваш, Дейзи?

Тя заби нокти в дланите си, за да не се разплаче. И в същото време изруга наум, че му позволяваше да се нахвърля така върху нея.

— Отговори ми веднага!

Буцата, заседнала в гърлото ѝ, бе станала толкова голяма, че думите ѝ излязоха задавени:

— Аз... аз бях надмогната от страстта.

Част от напрежението сякаш напусна тялото му. Отпусна малко педала на газта, погледна я и се намръщи.

— Плачеш ли?

Тя вдигна брадичка и поклати глава, макар една сълза да се търкулна по бузата ѝ. Не можеше да понесе мисълта да заплаче отново пред него. Винаги се бе ненавиждала за лекотата, с която се разплаква.

Той намали малко темпото и тонът му стана по-благ.

— Извинявай, Дейзи.

Погледна в страничното огледало и започна да отбива от пътя.

— Да не си посмял да спираш!

Гумите изсвистяха по чакъла и той спря, пренебрегвайки както винаги желанията ѝ. Посегна към нея, но тя се отдръпна.

— Не съм ти мамино детенце! — сопна му се тя и ядно изтри сълзите си с юмруци.

— Не съм казвал, че си.

— Но си го мислиш! Просто лесно се разплаквам. Но това не означава нищо и не се опитвам да те манипулирам със сълзи. Искам да

се извиниш не защото плача и това те кара да се чувстваш гузен, а защото се държа като глупак.

— Определено се държах като глупак.

— Защото не мога да сдържа сълзите си. Винаги съм била прекалено емоционална. При вида на новородени бебета, сантиментални сапунени опери, някоя добра кьнтри песен. Виждам или чувам нещо и в следващия миг вече...

— Дейзи, опитвам се да се извиня. Можеш да си продължиш да плачеш, но само не говори, става ли?

Тя подсмръкна и бръкна в чантичката си за салфетка.

— Окей.

— Нямах право да ти крещя така. Бях бесен на себе си, а си го изкарах на теб. Аз те прекъснах снощи и ти не можа да обясниш. Вината е моя. Никога не съм бил толкова безотговорен и не мога да си го обясня. Предполагам, че просто... — поколеба се той.

Тя избърса носа си.

— Че просто те е заслепила страстта?

Той се усмихна.

— Мисля, че това е достатъчно добра причина. Но, Дейзи, ако си забременяла само поради моята глупост...

Ужасът, който долови в тона му, бе на път да я разплаче отново. Но вместо това тя издуха силно носа си.

— Сигурна съм, че не съм забременяла. Периодът не е подходящ. Мензисът ми трябва да дойде след два дни.

Видя облекчението, изписано върху лицето му, и от него я заболя още повече. Не че искаше да забременее, напротив! Но не ѝ харесваше как самият намек за това го отвращаваше.

Той прокара пръсти през косата си.

— Малко подлудявам, когато стане дума за това, но не мога да се сдържа. Не искам да имам деца, Дейзи.

— Няма нужда да се безпокоиш. Амелия ме прати при лекаря си преди няколко седмици.

— Това е добре. Не мога да ти обясня колко много държа на това. Като казвам, че не искам да имам деца, имам предвид изобщо, никога. Ще бъда ужасен баща, а никое дете не заслужава това. Обещай ми, че няма да забравяш тези хапчета.

— Няма. И, честно казано, Алекс, взе да ми омръзва да се отнасяш с мен като с неграмотна.

Той погледна страничното огледало и вкара пикапа в магистралата.

— Ще използвам презерватив до следващия месец, когато вече няма да има опасност.

Не й хареса начинът, по който той прие като даденост, че тя ще продължи да спи с него.

— Не съм много сигурна, че ще потрябва.

Той я погледна.

— Какво искаш да кажеш?

— Държиш се така, сякаш онова, което се случи снощи, ще се случи отново.

— Можеш да бъдеш сигурна. То наистина ще се случи отново.

Самодоволството му я засегна.

— На твое място не бих била толкова самоуверена.

— Не се преструвай, че не ти хареса. И аз бях там, да не си забравила?

— Не се преструвам за нищо. Беше чудесно. Едно от най-хубавите неща, които са ми се случвали. Просто ти казвам, че в отношението ти към любенето има още много какво да се желае.

— Какво му е на отношението ми?

— Непочтително е. Да вземем за пример речника ти. Думите, които използваш. Те определено са непочтителни.

— Не мисля, че е така.

— Любенето би трябвало да е свещенодействие.

— То е мръсно, потно и приятно.

— И това също, предполагам. Но и свещено.

— Свещено ли? — Погледна я с невяра. — Как може човек, израсъл сред компания на обществени паразити и дрогирани рокзвезди, да бъде толкова целомъдрен?

— Знаех си аз! Знаех си, че ме мислиш за целомъдрена, но снощи не бе достатъчно искрен, за да го признаеш.

— Сега го разбирам. Ти определено искаш да ме подлудиш. Независимо какво казвам, ти веднага ми се ядосваш, не е ли така? — Изглежда я косо и това още повече я подразни.

— Престани да се правиш на толкова мил. Прекалено си лош, за да си мил.

Той отметна глава и за нейна изненада, изглежда наистина го заболя.

— Наистина ли мислиш, че съм лош?

— Невинаги — призна тя. — Но повечето време. Определено си лош през повечето време.

— Когато и да попиташ в този цирк, ще ти каже, че съм най-справедливият мениджър, с когото са работили.

— Наистина си справедлив. — Направи малка пауза. — С всички други, освен с мен.

— И с теб съм справедлив. — Алекс се поколеба. — Може би не бях справедлив онази вечер, когато бе изненадата с тортата, но бях изненадан и... не, това не е извинение, нали? Извинявай, Дейзи, не биваше да те поставям в такова неловко положение.

Тя го погледна изпитателно и кимна леко.

— Приемам извинението ти.

— Но снощи не бях лош.

— Не бих искала да говорим за снощи. И искам да ми обещаеш, че няма да се опитваш да ме прелъстиш отново тази вечер. Необходимо ми е първо добре да помисля и смятам да го направя на дивана.

— Не виждам какво има да се мисли. Ти не вярваш в секса извън брака. Омъжена си. Какъв е проблемът?

— Омъжена при известни условия — напомни му благо тя. — Има известна разлика.

Той измърмори под носа си особено гадна ругатня! Но преди да успее да го укори за нея, той рязко зави надясно и спря пред крайпътния ресторант.

Този път сервитьорката им бе намусена и далеч надхвърлила средна възраст, затова Дейзи се почувства спокойна да го остави и да отиде в тоалетната. Но би трябвало да е по-предвидлива, защото като излезе, тя видя, че се бе разговорил с една крещяща блондинка от съседното сепаре. Знаеше, че я бе видял, дори и когато блондинката си взе чашата с кафе и се премести при него. Дори й се струваше, че знае защо го прави. Искаше да й внуши да не отдава голямо значение в емоционален план на случилото се помежду им.

Стисна зъби. Независимо дали Алекс Марков искаше да го приеме или не, той бе женен мъж и всичкото флиртуване на света не можеше да промени този факт.

Отиде до телефонния автомат на стената, недалеч от сепарето, където блондинката се възхищаваше на мускулите му. Веднага след като се овладя, тя вдигна слушалката и я държа до ухото си, докато преброи до двасет и пет. Сетне се обърна и извика към съпруга си:

— Алекс, скъпи! Познай какво?

Той вдигна глава и я погледна с опасение.

— Добри новини! — изчурулика тя. — Докторът казва, че този път близначетата ще са трички!

Чак когато пристигнаха на новата площадка Алекс най-сетне ѝ проговори. Като слезе от пикапа и започна да откача фургона, ѝ каза, че повече няма да работи с животните. Вместо това ще се заеме с по-лека работа — ще поддържа и кърпи костюмите и, разбира се, ще излиза всяка вечер в представленията.

Тя се намръщи.

— Мислех си, че ще се зарадваш, че няма да работиш толкова много — рече той. — Какво има сега пък?

— Защо чака до тази сутрин, за да ми облекчиш задълженията?

— Без особена причина.

— Сигурен ли си?

— Престани да го увърташ, ами кажи какво си си наумила.

— Чувствам се малко нещо като проститутка, на която току-що са ѝ платили за услугата.

— Това е смешно. Бях решил, преди да сме спали заедно. Освен това кой казва, че трябва да ти се плаща. Мисля, че и аз се справих доста добре.

Тя игнорира заяждането.

— Казах, че ще поема менажерията и говорех напълно сериозно.

— Аз пък ти казвам, че няма нужда да го правиш.

— А аз пък ти казвам, че искам да го правя.

От опита си със слоновете знаеше, че работата ще е трудна, но не би могла да е по-лоша от онова, което вече бе преживяла. А тя наистина бе оцеляла. Беше ринала тор, докато ръцете ѝ не се покриха с

пришки, буташе тежката количка, събаряха я заядливи слончета. Гледала бе страха право в очите и все още бе на крака — посмачкана, може би, изранена — със сигурност, но все още изправена.

Погледът му съдържаеше смесица на недоверие и нещо, което доста приличаше на възхита, макар тя да знаеше, че не би могло да бъде точно това.

— Ще издържиш ли? Няма ли да избягаш?

— Не мога да дам дългосрочна прогноза. Засега мога да говоря само ден за ден. — Тя прехапа долната си устна и се намръщи. — Знам само, че трябва да го направя.

— Дейзи, това е твърде много работа.

— Знам — усмихна се тя. — Точно за това трябва да я върша.

Гледа я дълго и сетне, за нейна изненада, се наведе и я целуна. Точно там, по средата на задния двор, където работниците щъкаха насам-натам, където Брейди и синовете му тренираха акробатичните си номера, а Хедър жонглираше, той я целуна дълго и страстно.

Когато най-сетне се разделиха, тя се почувства топла и бездиханна. Той вдигна глава и се огледа. Очакваше да бъде притеснен от тази публична изява, но не бе. Може би се опитваше да компенсира за инцидента с тортата или мотивите му бяха по-сложни, но каквато и да бе причината, той даде на всички в цирка да разберат, че тя означаваше нещо за него.

Нямаше много време да мисли за случилото се, защото трябваше да се заеме с менажерията. Появи се един млад работник на име Трей Скинър и й каза, че Алекс го пратил за неин помощник в по-тежката работа. Тя го накара да премести клетката на Синджун на сянка и да й пренесе малко сено, след което го освободи.

За нейна радост Лолипоп не опита да я наплюе отново, но тя все още заобикаляше ламата отдалеч. Освен Лолипоп, Синджун и Честър, в менажерията още се намираха леопард на име Фред, лешояд с подрязани криле и една горила. Имаше и боа, но за радост на Дейзи змията бе любимка на Джил и тя я държеше във фургона си, когато менажерията бе затворена.

Следвайки непълните указания на Дигър, Дейзи нахрани животните, след което се зае да изчисти клетките им, започвайки от Синджун. Тигърът се отнесе към нея с високомерно снизхождение,

докато тя го обля с поредния му душ — държеше се така, сякаш великодушно ѝ бе разрешил да го обслужва.

— Не те обичам — изропта тя, докато насочваше водната струя към него.

Лъжкиня.

Тя едва не изпусна маркуча.

— Престани — изсъска. — Престани да ми внушаваш разни думи.

Той се прозя и се потопи под душа, правейки я да изглежда пълна глупачка.

След като свърши с душа на Синджун, тя отиде в дъното на палатката и се вторачи в горилата на име Глена, чиято клетка бе в ъгъла. Тъмните ѝ шоколадови очи, тъжни и примирени, я гледаха през решетките на очуканата клетка, която изглеждаше твърде тясна за нея. Нещо в тихото покорство на животното очарова Дейзи и тя се улови, че приближава клетката.

Глена си седеше и я гледаше — поредното човешко същество от безкрайната върволица хора, които минаваха покрай клетката ѝ всеки ден. Дейзи спря и зачака, чувстваше се така, сякаш някак си искаше позволението на Глена да приближи още, сякаш поне в това горилата трябваше да има правото на избор.

Глена дойде в предната част на клетката и я огледа. Бавно вдигна ръка и протегна длан през решетката. Дейзи се взря в нея и разбра, че горилата посягаше към нея.

Глена чакаше търпеливо с протегнатата ръка, а сърцето на Дейзи се разтупка. Досега не бе намирала куража да погали коте, а какво остава за диво животно; искаше ѝ се да се обърне, но горилата толкова приличаше на човек, че да пренебрегне жеста ѝ, щеше да е непростимо нарушение на добрите обноски, и затова Дейзи пристъпи колебливо напред.

Ръката на Глена бе с дланта нагоре. Дейзи протегна ръка и с връхчето на показалеца си боязливо докосна пръста на Глена. Беше мек и гладък. Сдобила се с повечко кураж, тя погали целия ѝ пръст. Глена затвори очи и тихичко въздъхна.

Дейзи постоя при нея известно време, галеше ръката ѝ и имаше чувството, че животът ѝ някак си бе придобил нов смисъл и цел.

С изтичането на сутринта въпросите ѝ относно правилните грижи за животните се бяха умножили. На няколко пъти изтичва до Дигър за съвет за храненето и всекидневната практика, и всеки път, когато приближеше, Тейтър я посрещаше с тръбния зов на хулиган-дребосък.

Дигър отговаряше на въпросите ѝ с нежелание, тя съзнаваше, че бе още ядосан на онова, което се бе случило между тях предишния ден. Когато се обърна да си върви след втората серия от въпроси, той се изплю и едва не улучи гуменката ѝ.

— Нямам време за повече въпроси, мис. Не бих искал някой да си помисли, че съм мързелив.

— Дигър, не съм казвала, че си мързелив. Просто се безпокоях за състоянието на менажерията.

Тайничко в себе си тя се съмняваше доколко Дигър наистина бе наясно за правилните грижи за животните в менажерията. Той обичаше слоновете, но не го беше много грижа за останалите. И определено не знаеше, че тигрите обичат водата. Реши сама да проучи нещата в свободното си време.

Погледът на сълзящите му очи бе пълен с презрение.

— Аз съм около животните от петдесет години. А ти откога си тук?

— Само от две седмици. Ето защо се нуждая от съвета ти.

— Нямам време за приказки. Имам сума работа за вършене.

Той погледна зад нея, устните му се разтеглиха в усмивка, която разкриваше пожълтели зъби, извити около няколко дупки. Прекалено късно разбра какъв бе поводът за веселостта му. Тейтър се бе промъкнал зад нея.

Шляп!

Сякаш я бяха ударили в гърдите със стегнато навито парче килим. Без да има време да се стегне, тя отлетя на няколко метра и се препъна в купа сено. Приземи се върху бедрото си, болката прониза цялото ѝ тяло. Хрипящият смях на Дигър отека в ушите ѝ. Вдигна глава навреме, за да съзре в очите на Тейтър изражение, което доста ѝ заприлича на довольна усмивка.

В главата ѝ сякаш избухнаха фойерверки. Стига, достатъчно ѝ беше!

Пренебрегна болката в бедрото, скочи на крака и се впусна към слончето, размахала юмрук.

— Да не си посмял повече да го правиш! Никога! Чуваш ли ме?

Слончето отстъпи тежко крачка назад, а тя дойде още по-близо.

— Ти си груб, гаден и лош! И следващия път, когато ме събориш, ще съжаляваш за това! Няма да позволя да ме обиждат! Разбра ли ме?

Тейтър издаде жалостиво мучене и сведе глава, но тя бе твърде ядосана. Забравила за отвращението си при докосването до животни, тя мушна с показалец хобота му.

— Ако желаеш вниманието ми, ще го спечелиш, като се държиш любезно! Няма да го спечелиш, като ме събаряш всеки път, когато приближа!

Хоботът клюмна, едното му ухо се обърна. Тя се повдигна на пръсти, за да изглежда по-висока.

— Разбрахме ли се или не?

Той вдигна глава толкова, колкото лекичко да я докосне по рамото. Тя кръстоса ръце, отхвърляйки предложението за мир.

— Не мога да се правя, че нищо не се е случило.

Той я бутна отново. Тя събра всички сили, за да не се поддаде на тези невероятно къдрави негови мигли.

— Съжалявам, но това ще отнеме известно време. А сега, ако ме извиниш, трябва да се връщам в менажерията.

И тя се обърна и тръгна.

Той измуча. Жалостиво. С разбито сърце. Като всяко момче на света, което току-що е изгубило любимата си.

Тя забави крачка и сърцето ѝ омекна, като видя убитото от скръб слонче с увиснали уши и тъжни кафяви очи. Сломеният му хобот се влачеше по земята, върхът му се извиваше в праха.

— Ти сам си го направи — каза му тя.

Лекичко, умолително изтръбяване.

— Опитях се да бъда мила с теб.

Още едно патетично изтръбяване. И сетне за своя изненада тя видя как от очите му се затъркаляха сълзи. Дигър ѝ бе казал, че слоновете са сред най-емоционалните животни на света и че могат да плачат, но тя не му повярва. А сега, като гледаше как сълзите се стичат по набръчканата кожа на Тейтър, негодуванието ѝ се стопи.

И за втори път през този ден тя забрави за отвращението си от допира до животни. Протегна ръка и погали Тейтър по хобота.

— Не е честно. Ама и ти си един плачльо, като мен.

Той надигна глава и направи няколко предпазливи крачки към нея. После спря, сякаш искаше позволение да потърка глава о рамото ѝ.

И отново за малко не я запрати надалеч, само че този път това бе жест на обич. Тя го почеса по челото.

— Не си мисли, че след като ти прощавам, може да правиш каквото си щеш. Ще внимаваеш в обноси си, инак между нас е свършено.

Той се сгуши в нея, нежно като коте.

— Край на събарянията. И никакви гадни номера. — Той въздъхна тихичко и тя се предаде. — Глупаво бебе.

Алекс наблюдава цялата сцена от задния вход в шапитото. Видя как слончето обвива хобот около ръката ѝ и се усмихна вътрешно. Независимо дали Дейзи съзнаваше или не, но тя току-що си бе намерила приятел до гроб. Алекс се засмя и пое към Червения фургон.

Никога досега Хедър не се бе чувствала толкова жалка. Седеше до масичката във фургона, взряна в домашните си за деня, но не можеше да се съсредоточи върху текста. Досущ като останалите деца от цирка, тя учеше чрез кореспондентски курс в училището Калвърт в Балтимор, специализирано в образованието на деца, които не могат да ходят редовно на училище. През няколко седмици получаваше дебел плик, пълен с учебници, лекции и тестове.

Шеба си бе изработила навика да надзирава учението ѝ, но и нейното образование не бе кой знае какво, затова контролът ѝ се свеждаше единствено до проверка на тестовите. Хедър имаше проблеми с геометрията и бе получила двойка на последното си съчинение по английски.

Тя бутна книгите настрани и се вторачи в листа от тетрадка, върху когото си драскаше. Мисис Алекс Марков. Хедър Марков. Хедър Пепър Марков.

По дяволите! Защо ѝ бе позволил да го направи? Защо Алекс бе оставил Дейзи да го целуне пред всички? На Хедър ѝ се прииска да умре, когато видя тази целувка. Ненавиждаше до смърт Дейзи и най-

хубавото нещо, което ѝ се бе случило през последните седмици, бе да я види цялата изцапана да рие лайна. Тя заслужаваше да рие лайна.

Отново и отново Хедър се опита да изличи вината си за това, което ѝ бе причинила, като си казваше, че Дейзи заслужаваше онова, което я бе сполетяло. Мястото ѝ не бе тук. Не се вписваше. И не би трябвало изобщо да се омъжва за Алекс Марков. Алекс принадлежеше на Хедър.

Беше се влюбила в него шест седмици след като го видя за първи път. За разлика от баща ѝ, той винаги намираше време да поговори с нея. Не възразяваше тя да го следва и преди да се появи Дейзи, той дори я вземаше със себе си, когато трябваше да изпълнява разни поръчки. Веднъж, докато бяха в Джаксънвил, влязоха в картинна галерия и той ѝ обясни маса неща за картините. Освен това я насърчаваше да говори за майка си и бе казал това-онова за причините баща ѝ да се държи толкова упорито.

Но колкото и да го обичаше, тя знаеше, че той я смяташе още за дете. Напоследък си мислеше, че ако бе осъзнал, че вече бе жена, щеше да погледне на нея с други очи и нямаше да се ожени за Дейзи.

Отново я бодна чувството за вина. Не бе възнамерявала да вземе парите и да ги скрие в чантата на Дейзи, но се бе озовала в Червения фургон, а Дейзи отговори на телефонното обаждане, чекмеджето на касата бе отворено и всичко просто се случи от само себе си.

Беше лошо, но тя непрекъснато си казваше, че не бе чак толкова лошо. Алекс не желал Дейзи — и Шеба го казваше. Дейзи щеше да го направи нещастен, а благодарение на стореното от Хедър, той можеше да го осъзнае сега, а не по-късно.

Ала целувката, на която бе станала свидетелка днес, ѝ подсказваше, че Дейзи нямаше да го пусне толкова лесно. Хедър още не можеше да повярва как се бе хвърлила към него. Алекс не се нуждале от нея! Не му трябваше Дейзи, след като можеше да има Хедър.

Но как да узнае онова, което изпитваше към него, след като изобщо не му бе казвала? Тя бутна книгите настрана и скочи. Не можеше да търпи повече. Трябваше да го накара да види, че вече не бе дете. Трябваше да го накара да разбере, че не се нуждае от Дейзи.

И без да си остави време да помисли отново, тя изскочи и се запъти към Червения фургон.

Когато Хедър влезе, Алекс вдигна глава. Беше пъхнала палци в джобовете на едноцветните си шорти, почти изцяло покрити от твърде голямата за нея тениска. Изглеждаше бледа и нещастна, досущ като фея с подрязани криле. Сърцето го заболя за нея. Трудно ѝ бе, но не се предаваше и това у нея му харесваше.

— Какво има, скъпа?

Не отговори веднага. Вместо това закри безцелно из фургона, докосна дивана, дръжката на шкафа. Забеляза оранжево петно на скулата ѝ — бе се опитала да скрие пъпчица, и го обля вълна на нежност. Някой ден, при това съвсем скоро, тя щеше да се превърне в истинска красавица.

— Проблеми ли имаш?

Тя рязко вдигна глава.

— Не и аз.

— Това е добре.

Тя преглътна с мъка.

— Мислех си, че ще искаш да узнаеш...

Наведе глава и загриза кожичките около изгризан нокът.

— Какво да узная?

— Видях какво направи с теб Дейзи днес — рече бързо тя — и искам да ти кажа, че знам, че не можеше да сториш нищо и така нататък.

— И какво е направила Дейзи с мен?

— Ами начина, по който... нали разбираш?

— Боя се, че не.

— Знаеш. — Заби поглед в килима. — Целуна те пред всички, всички да те видят и така нататък. Постави те в неудобно положение.

Доколкото той си спомняше, той бе инициаторът за целувката. Не му се нравеше всички от цирка да я гледат в корема и да броят месеците на пръсти. Освен това не му харесваше как хората я подиграват зад гърба ѝ, особено след като бе наясно, че вината за това бе отчасти негова.

— Не разбирам какво общо има това с теб, Хедър.

Тя сложи ръце на хълбоците си и изля всичко на един дъх.

— Всички знаят какво изпитваш към нея и така нататък. Че не я харесваш. А когато татко ми каза, че не била бременна, не можах да разбера защо си се оженил за нея. Сетне си спомних, че понякога

мъжете подлудяват донякъде, когато едно момиче е хубаво и може би искат — нали разбираш — да имат отношения с него, а пък тя казва, че може, но само след брак. И така разбрах защо си се оженил за нея. Но онова, което искам да ти кажа — имам предвид ако искаш да я накараш да си тръгне и така нататък... — За пръв път, откакто бе наченала тирадата си, тя го погледна право в очите и той видя отчаянието в тях. Лицето ѝ се изкриви и тя остави думите отново да се излеят.

— Знам, че ме смяташ за хлапе, но не съм. На шестнайсет години съм. Може и да не съм толкова хубава, колкото Дейзи, но въпреки това съм жена и бих могла — мога да ти позволя да правиш секс с мен и тъй нататък, за да не се налага да го правиш с нея.

Алекс се почувства тъй, сякаш го бяха хлопнали с кол по главата, не можеше да измисли какво да каже. Бузите ѝ бяха почервенели до алено, може би досущ като неговите — и тя отново бе забила поглед в земята.

Той бавно се изправи. Беше се изправял срещу гадни пияници и размахали ножове шофьори, но никога не му се бе случвало нещо подобно. Тя бе сбъркала дружелюбното му отношение с нещо различно и той трябваше да оправи нещата веднага.

— Хедър... — Прокашля се и заобиколи писалището. Когато спря, на входа зад Хедър се появи Дейзи, но девойчето бе толкова унесено, че изобщо не я усети. Дейзи сигурно усети, че ставаше нещо важно, защото моментално застина безмълвна на място.

— Хедър, когато едно младо момиче се увлече...

— Това не е увлечение. — Хедър вдигна глава и очите ѝ бяха влажни, а погледът — умоляващ. — Влюбих се в теб от пръв поглед, мислех си, че може би ме харесваш, но тъй като съм твърде млада и тъй нататък, може би се страхуваш да ми го кажеш. Затова реших да ти го кажа аз.

Искаше му се Дейзи да го отърве, но тя стоеше безмълвна и попиваше всичко. За доброто на Хедър той трябваше да я накара да осъзнае реалността на положението.

— Ти не ме обичаш, Хедър.

— Не, обичам те!

— Само си го мислиш. Но си твърде млада и то е просто едно глупаво увлечение. Ще го преодолееш. Повярвай ми — след два

месеца и двамата ще се смеем над всичко това.

Хедър изглеждаше така, сякаш току-що я бе зашлевил, и той разбра, че бе сбъркал. Тя пое дълбоко дъх и очите ѝ се изпълниха със сълзи. Ужасен, той се опита да измисли как да поправи стореното.

— Харесвам те, Хедър, наистина. Но ти си само на шестнайсет. Аз съм възрастен мъж, а ти си само дете.

По изражението на лицето ѝ разбра, че още повече влошаваше положението. Никога не се бе чувствал толкова безпомощен и затова отпрати към Дейзи поглед, изпълнен с настоятелна молба.

За негово разочарование, тя само извъртя очи, сякаш искаше да му каже, че е най-големият глупак на света. Сетне гордо закричи напред към Хедър, сякаш със заредени пищови.

— Знаех си аз, че ще те намеря тук, невъзпитано момиченце! Мислиш си, че понеже си толкова млада и тъй красива, ще можеш да ми отнемеш мъжа, но ще се наложи да се биеш с мен за него!

Хедър зяпна и машинално отстъпи крачка назад. Алекс гледаше Дейзи и не можеше да повярва. След всичките тъпи, идиотски неща, които бе натворила, това определено заслужаваше първа награда. Дори и един малоумник можеше да види, че играеше театрален етюд.

— Не ме интересува колко си млада или красива! — възкликна тя. — Няма да ти позволя да ми съсипеш брака! — И с драматичен жест ѝ посочи вратата. — А сега ти предлагам да се махаш веднага, преди да съм направила нещо, за което ще съжалявам.

Хедър затвори уста. И моментално се запъти към вратата. Побягна.

Минаха няколко секунди, преди Алекс да се тръшне на дивана.

— Провалих се, нали?

Дейзи го изгледа, в погледа ѝ се съдържаше нещо като съжаление.

— За един умен мъж определено ти липсва известно количество разум.

12.

Алекс погледна вратата, през която Хедър току-що бе изфирясала, а след това — към жена си.

— Това бе най-долното представление, което някога съм виждал. Нима бе необходимо да казваш „Ще се боря за него“?

— Тя ми повярва, а това е единственото, което има значение. След казаното от теб тя имаше нужда от някой, който да се отнесе към нея като към възрастен човек.

— Не исках да я нараня, но какво можех да направя? Тя не е възрастна; тя е дете.

— Тя ти предложи сърцето си, Алекс, а ти й каза, че то не струва нищо за теб.

— Не сърцето си ми предлагаше тя. Малко преди да дойдеш ми даде да разбере, че в предложението е включено и тялото.

— Тя се чувства отчаяна. Ако беше се съгласил, щеше да е адски изплашена.

Той потрепери.

— Шестнайсетгодишните не са в списъка на любимите ми перверзии.

— А какво влиза в списъка? — Тя веднага прехапа устни. Кога най-сетне първо щеше да помисли, преди да говори?

Той й се усмихна с влудяващата си усмивка и кожата й настръхна.

— Ще ти е по-забавно да откриеш сама.

— Защо не ми кажеш?

— Защо просто не почакаш да видиш?

Тя го погледна въпросително.

— Това има ли нещо общо с... не, разбира се, че не.

— Нима отново се тревожиш за онези камшици?

— Не, всъщност не — излъга тя.

— Добре. Защото няма за какво да се безпокоиш. — Той замълча за малко, след което добави: — Защото ако го направя точно както

трябва, изобщо не боли.

Очите ѝ се разшириха.

— Ще престанеш ли?

— Какво? — Невинното му изражение изобщо не я заблуди.

— Ще престанеш ли да сееш тези семена на съмнение в съзнанието ми?

— Не съм направил нищо. Ти сама си посяла съмненията си.

— Само защото продължаваш да играеш игрички с мен. Предизвикваш ме още от началото и това не ми харесва. Отговори ми само на един въпрос: да или не? Шибал ли си някога жена с камшик?

— Да или не ли?

— Точно това те помолих да кажеш.

— Без никакви други определения?

— Без.

— Добре тогава. Шибал съм. Да, определено съм пердашил жена с камшик.

Тя преглътна и рече тихо:

— Вземам си назад думите за другите определения.

— Съжалявам, мила, но изтърва възможността. — Ухилен, той седна зад писалището си. — Имам работа, затова може би ще е добре да ми кажеш защо дойде да ме видиш.

Минаха няколко секунди, преди тя да успее да събере мислите си и да си спомни какво я бе довело първоначално тук.

— Става дума за Глена.

— И какво за нея?

— Тя е едро животно и клетката ѝ е тясна. Нуждаем се от нова клетка.

— Само това ли? Искаш да купим нова клетка за горилата?

— Нечовешко е да я държим на толкова тясно. Тя наистина е много тъжна, Алекс. Пръстите ѝ са тъй чудно меки и ги подава през решетките, сякаш е зажадняла за контакт с друго живо същество. И това не е единственият проблем. Всички клетки са толкова стари, че не съм сигурна дали изобщо са безопасни. Вратичката на леопарда се връзва с тел.

Той взе някакъв молив и разсеяно забарабани по писалището с гумичката му.

— Съгласен съм с теб. Мразя тая менажерия — варварство е — но клетките са скъпи и Шеба все още възнамерява да продаде животните. Ще трябва просто да се справяш по най-добрия начин. — Той забеляза нещо през прозореца и се облегна назад, за да вижда най-добре. — Ха, я погледни. Май си имаш посетител.

Тя погледна навън и видя слончето, застанало незавързано пред Червения фургон.

— Тейтър е.

Докато го гледаше, слончето вдигна хобот и изрева, изглеждаше стопроцентово като трагичен герой, който зове изгубената си любима.

— Какво ли търси тук?

— Предполагам, че се мъчи да те открие. — Алекс се усмихна. — Слоновете създават много силни семейни връзки, а изглежда Тейтър се е свързал с теб.

— Малко е големичък за любимо домашно животно.

— Радвам се, че си на такова мнение, защото няма да го пусна в леглото ни, Дейзи, независимо колко ще ме молиш за това.

Тя се засмя. И в същото време се въздържа да му каже, че не бе сигурна дали самата тя ще спи при него. Все още имаше да изяснят доста неща помежду си.

Шеба се запъти към Алекс, изпаднала в най-лошото си настроение от маса дни насам. Сутринта Брейди ѝ бе казал, че Дейзи не е бременна. Самата идея, че някоя жена може да роди деца на Алекс Марков бе сама по себе си отвратителна и би трябвало да изпита облекчение, но вместо това стомахът ѝ се сви на някаква гадна топка. Щом Алекс не се бе оженил за Дейзи заради това, че е бременна, значи е било въпрос на избор и сигурно го бе сторил, защото я обича.

Душата ѝ бе изпълнена с жлъч. Как би могъл обича лишено от талант богаташко момиченце, а не самата нея! Не виждаше ли колко недостойна бе Дейзи. Нима бе изгубил цялата си гордост?

Сега възнамеряваше да задейства план, който зрееше в съзнанието ѝ от дни. Той бе от полза за работата — тя никога не правеше нещо, което да не е добро за цирка, независимо от личните си чувства, но идеята бе най-сетне Алекс да свали капациите, които му пречеха да види както трябва новоизлюпената си съпруга.

Приближи откъм гърба му, докато той се занимаваше с пилотонабивачната машина. Влажната тениска бе залепнала за силните мускули на гърба му. Спомни си как бе почувствала тази кожа с пръстите си, но вместо да я възбуди, споменът предизвика само омразата ѝ. Шеба Куест, царицата на арената, бе молила за любовта на този мъж и бе отхвърлена. Стомахът ѝ се сви от отвращение.

— Трябва да поговоря с теб за номера ти.

Той взе мръсен парцал и избърса ръцете си. Винаги е бил първокласен механик и някак си успяваше да поддържа старинната набивачка в действие, но точно сега тя не изпита никаква благодарност за това колко пари ѝ спестяваше.

— Давай.

Тя спусна клепачи, забави отговора си, накара го да чака. Най-сетне заговори:

— Мисля, че имаш нужда от промяна. От последния път, откакто си с нас, си направил само някои дребни промени, а остава доста време до края на сезона и номерът може да омръзне.

— Какво имаш предвид?

Тя свали слънчевите си очила и сгъна дръжките им.

— Искам да включа и Дейзи в него.

— Забрави го.

— Страхуваш се, че няма да се справи ли?

— Знаеш, че няма да се справи.

— Е, тогава ще се наложи да я заставиш. Или тя командва у вас?

— Какво целиш, Шеба?

— Дейзи вече носи името Марков. Време е да почне да се държи като човек с тази фамилия.

— Това е моя работа, а не твоя.

— Не и докато съм собственичка на този цирк. Дейзи допада на публиката и имам намерението да се възползвам от това. — Изгледа го продължително и остро. — Искам тя да участва в шоуто, Алекс, и ти давам две седмици да я подготвиш. Ако има нужда от допълнително убеждаване, напомни и, че все още мога да подам оплакване срещу нея.

— Взе да ми писва от заплахите ти.

— Тогава най-добре си помисли за представлението.

Алекс свърши с ремонта на набивачката, сетне се запъти към фургона да измие мръсотията от ръцете си. Взе четка за нокти и калъп сапун от напуканата чинийка под мивката в кухнята и се принуди да осмисли истината, която Шеба му бе казала. Дейзи наистина допаднаше на публиката и макар да не го бе признавал пред Шеба, той вече бе обмислял да я включи в номера си. Колебаеше се обаче, поради трудностите да я обучи.

Асистентките, с които бе работил в миналото, бяха до една опитни циркови изпълнителки и камшиците изобщо не ги плашеха, но Дейзи бе обладана от страхове. Ако потрепнеше точно когато не трябва...

Отхвърли мисълта за това. Можеше да я обучи да не потрепва. Както го бе научил чичо му Сергей. Дори когато представлението свършеше и онзи перверзен тип го биеше до смърт, заради някаква измислена вина, Алекс успяваше да запази пълно спокойствие.

Мислено бе преминавал многократно през целия мъчителен път на детството си, нямаше сега никакво намерение да разбутва отново цялата мръсотия, затова прогони образите от миналото надалеч. Имаше още едно предимство, ако използваше Дейзи като своя асистентка — и то бе по-важно за него в момента, отколкото просто да опресни номера си. Така щеше да се сдобие с реална причина да облекчи работата ѝ — причина, срещу която тя не можеше да възрази.

Още не можеше да повярва, че му бе отказала да направи нещата по-лесни за нея. Сутринта бе настоял, но съзря нещо в изражението ѝ, което му подсказа да отстъпи. Работата ѝ бе станала важна за нея, осъзна той — своего рода тест за оцеляване.

Но независимо какво си мислеше тя, Алекс нямаше никакво намерение да я докара до пълно изтощение. И независимо дали тя го знаеше или не, но изпълненията на арената бяха далеч по-лесни, отколкото да риеш торта на слоновете или да чистиш клетките на животните.

Изплакна ръцете си, взе хартиена салфетка да се избърше и си спомни колко крехка изглеждаше в ръцете му предишната нощ. Любенето им бе толкова хубаво, че чак го плашеше. Не бе много сигурен какво точно бе очаквал, но никога не си бе представял, че Дейзи ще притежава толкова неподозирани черти: знойна и изкусителна, невинна и несигурна, едновременно и агресивна, и готова

да даде. Беше му се приискало едновременно да я покори и да я защити, а тъкмо поради това бе адски объркан.

В другия край на площадката Дейзи излезе от Червения фургон. Алекс нямаше да е доволен, ако разбере, че провежда извънградски разговори по клетъчния му телефон, но бе особено доволна от онова, което бе научила от управителя на зоологическата градина в Сан Диего. Той ѝ даде някои предложения и тя щеше да опита: промени в храненето на животните, допълнителни витамини, смяна и на разписанието на хранене.

Запъти се към фургона, видяла бе мъжа си там преди няколко минути. След като свърши в менажерията, отиде да помогне на Дигър; старикът ѝ изръмжа, че не се нуждае от помощ, затова тя се възползва от няколкото часа за пътуване до библиотеката. Беше я зърнала порано, докато пресичаха града, и ѝ се искаше да проучи някои неща за животните. Първо обаче трябваше да накара Алекс да ѝ даде ключовете от пикапа. Нещо, което досега ѝ бе отказвал.

Като влезе във фургона, го видя да бърше ръцете си до мивката. Обзе я някакво глуповато лекомислие. Той изглеждаше прекалено едър за тясното пространство и тя реши, че със своите тъмни, красиви и замислени черти щеше да му приляга повече да броди из тресавищата на Англия от деветнайсети век, вместо да управлява цирк от двайсети. Той се обърна и тя затаи дъх при вида на силата в кехлибарените му очи.

— Бих искала да ми послужиш с ключовете на пикапа — рече тя, след като гласът ѝ успя да излезе. — Трябва да понапазаря.

— Да не си свършила цигарите?

— Сигурно не си забелязал. Отказах ги.

— Гордея се с теб. — Той хвърли мократа салфетка в кошчето, а тя забеляза как тениската му бе залепнала върху потните гърди. Петно от грес се спускаше по ръкава му. — Ако изчакаш около час, ще те отведа.

— По-скоро бих отишла сама. Тази сутрин забелязах една обществена пералня досами градската библиотека. Мислех си, че мога едновременно да изпера и почета малко. Това проблем ли е?

— Не съвсем. Просто си мисля, че ще е по-добре те откарам аз.

— Нима се боиш, че ще избягам с пикапа ти?

— Не. Аз... всъщност той не е мой. Принадлежи на цирка, а ти сигурно не си свикнала да караш нещо такова.

— Шофирам отлично. Няма да го съсипя.

— Не е съвсем сигурно.

Тя протегна ръка, решена да стане на нейното.

— Моля те, дай ми ключовете.

— Аз самият нямам нищо против да прескоча до библиотеката.

Тя го изгледа по възможно най-решителния си начин.

— Ключовете, моля.

Той потърка брадата си с кокалчетата на юмрука си, сякаш отново обмисляше въпроса.

— Виж какво ще ти кажа. Разкопчей блузата си и ще ти дам ключовете.

— Какво?

— Това е най-доброто ми предложение. Или го приемаш, или го отхвърляш.

След като видя как в очите му проблеснаха палави пламъчета, тя се запита как бе възможно един толкова сериозен мъж да притежава тъй игрив характер, щом станеше въпрос за секса.

— Всъщност ти очакваш от мен да...

— Аха.

Той се облегна върху мивката и кръстоса ръце на гърдите си в очакване.

През тялото ѝ премина тръпка на страст, като съзря желанието в очите му. Не бе в никакъв случай сигурна дали бе готова за нова сексуална среща с него, но от друга страна, какво можеше да навреди една малка, палава увертюра? Влагата между гърдите ѝ и напоси, че бе работила цяла сутрин и не бе много чиста. Но пък и той не беше, а и в крайна сметка само си играеха, какво значение имаше?

Тя сведе очи в най-добрата имитация на царствено поведение, на което бе способна.

— Определено няма да използвам тялото си за бартерна сделка. Това е обидно.

— Съжалявам, че го приемаш така.

Той извади ключовете от джоба си и с престорена наивност ги подметна на дланта си.

Меката кожа на гърдите ѝ я засърбя под влажната блуза, зърната ѝ се втвърдиха.

— Какво ще кажеш, ако аз постъпя по същия начин с теб?

— Скъпа, ами страшно ще ми хареса.

Потискайки усмивката си, тя разкопча най-горното копче.

— Само едно надзъртане.

Вътрешният ѝ глас ѝ нашепваше, че си играе с огъня, но не му обърна внимание. Разкопча още едно копче.

— Какво още трябва да направя, за да се сдобия с контактния ключ?

— Носиш ли сутиен?

— Да.

— Ще трябва да го свалиш.

Можеше веднага да сложи край на играта, но вместо това разкопча още едно копче.

— Ти носиш отговорност за пикапа, значи е справедливо да диктуваш условията.

Беше му забавно.

Тя се забави с последните копчета. След като ги разкопча, леко подхвана пешовете на блузата си, нарочно го дразнеше, макар и да разбираше, че тази ѝ палавост е опасна.

— Може би ще трябва да си помисля отново.

— Не ме карай да ставам груб. — Страстният му шепот не съдържаше и капчица заплаха, но въпреки това тя потрепери.

— След като поставяш въпроса по такъв начин... — Тя разтвори блузата си и разкри щампования на цветя сутиен.

— Разкопчей го.

Тя се опита, но закопчалката заяде.

— Направи каквото ти казвам и никой няма да пострада.

Тя не можа да сдържи усмивката си, когато успя да го откопчее. Бавно свали влажните дантелени чашчици от гърдите си и застана пред него, досущ като лека жена — напълно облечена, но с разкопчана блуза и с голи гърди.

— Красиво!

Прошепнатият комплимент я накара да се почувства като най-ценената жена на света.

— Стига ли, за да получа контактния ключ?

— Стига и за целия проклет пикап. — Направи две широки крачки и я грабна в обятията си. Устните му стремително намериха нейните и светът се завъртя като дяволска люлка. Смъкна блузата от раменете ѝ, сетне хвана бедрата ѝ и я вдигна достатъчно високо, за да се опре о нея. Усети го — твърд и настоятелен — и разбра, че времето на раздразването бе свършило.

Кръвта ѝ бучеше кипнала из вените ѝ. Отвори уста за езика му, докато той я вдигна на ръце и я понесе към леглото, където я пусна безцеремонно.

— Мръсна и потна съм.

— Аз също, тъй че нямаме проблем. — С мощен замах свали през глава мръсната си тениска. — Прекалено си облечена.

Тя изрита изцапаните си гуменки и засваля дънките си, но не действаше достатъчно бързо, за да е доволен.

— Много се бавиш.

И за секунди я разсъблече — беше гола, досущ като него.

Погледът ѝ пробяга по стегнатото му като струна тяло с тен на селянин, работил само на открито. Кичури косми обгръщаха иконката на гърдите му. Трябваше да го попита за нея. Трябваше да го попита за още маса неща.

След като легна до нея, тя подуши земната миризма на пот и на тежка работа, излъчвана от телата и на двама им, и се запита защо не се отвори. В прегръдката им имаше нещо първично и това я възбуди повече, отколкото би могла да си представи. Нейното примирение я изненада.

— Аз... трябва да взема душ...

— Не и преди да сме свършили.

Той извади презерватив от чекмеджето до леглото, отвори го и го надяна.

— Но аз съм толкова мръсна.

Той разтвори коленете ѝ.

— Такава те желая, Дейзи.

Тя изстена и заби зъби в рамото му, когато той нахлу в нея. Вкуси сол и пот и знаеше, че и той вкусва същото от кожата на гърдите ѝ. Гласът ѝ излезе гърлен и сподавен:

— Наистина трябва да се измия.

— После.

— О, господи, какво правиш?

— На какво ти прилича...

— Ами като че ти...

— Да. Искаш ли още?

— Да, о, да...

Миризми и вкусове. Докосване. Потта и мръсотията под дланите ѝ. Тласъците и контра тласъците.

По лицето ѝ бяха залепнали кичури коса, стрък слама убиваше на врата ѝ. Той обхвана с ръка дупето ѝ и я обърна върху себе си, размазвайки мръсотия по хълбока ѝ. Стисна я силно за бедрата.

— Язди ме.

И тя направи така, както ѝ бе казано. Извиваше тяло, надигаше се и се спускаше върху него инстинктивно, потреперваше, като я заболяше от силното нахлуване.

— Понамали малко, мила. Тук съм и няма да ходя никъде.

— Не мога.

Гледаше го със замъглени от болка и страст очи, виждаше лътящото му от пот лице, с тънки, побледнели устни. Петна мръсотия бяха полепнали върху онези сурови руски скули, от тъмната му, къдрава коса стърчеше стрък слама. Потта се стичаше между гърдите ѝ. Тя отново се спусна силно върху него и изгуби дъх от болка.

— Недей, мила. Ш-ш-ш-т... бавно, бавно. — Плъзна ръка по гърба ѝ и я притегли върху себе си, а гърдите ѝ — върху неговите, помогна ѝ да установи новия ритъм. Бедрата ѝ обгръщаха неговите, иконката я драскаше, но тя движеше тялото си върху неговото, отначало бавно, а сетне гърчейки се, наслаждавайки се на усещането тя да диктува положението, ритъма, силата. Нямахше вече никаква болка, а само удоволствие.

Той обхвана дупето ѝ и я остави тя да води. Тя усети по напрегнатостта, която усещаше в твърдите мускули под себе си какво му бе коствало да ѝ предостави контрола. Той ухапа меката плът над ключицата ѝ, без да я наранява, само използва част от тялото ѝ да запълни друга част от своето.

Тя се отдаде на усещането за кожа, пот и мускус. Той издаваше нечленоразделни звуци, тя му отвърщаше на същия език. И двамата се намираха на светлини години от цивилизацията, бяха се върнали в

джунглата, в пещерата, в дивата природа, докато, в един прекрасен дълъг миг, не уловиха силата на съзиданието.

Тя го остави веднага, щом можа, и се затвори в банята. Докато струята на душа я обливаше, бе потресена от тази нова, варварска същина на характера си. Нима това бе свещено или оскверняващо? Как можа да се отдаде така на мъж, когото не обича? Въпросът я измъчваше.

Когато излезе, загърнатата в хавлиена кърпа, с кожа, много почиста от разтревожената ѝ душа, той стоеше до мивката. Облечен само в мръсните си дънки, държеше бутилка бира в ръка.

Като видя изражението ѝ, се намръщи.

— Пак ще усложняваш нещата, така ли?

Тя извади чисти дрехи от шкафа и се обърна гърбом към него, за да се облече.

— Не съм много сигурна какво имаш предвид.

— Изписано е на лицето ти. Имаш всякакви задни мисли за онова, което се случи.

— А ти нямаш ли?

— Защо да имам? Сексът е просто нещо, Дейзи. Той е удоволствие и човек се чувства добре. Не бива да се усложняват нещата.

Тя кимна към леглото.

— На теб просто ли ти се видя?

— Хубаво беше. А единствено това има значение.

Тя вдигна ципа на късите си панталони и мушна крака в сандалите.

— Правил си секс с много жени, нали?

— Не съм ги дискриминирал, ако това имаш предвид.

— И винаги ли е било така?

Той се поколеба.

— Не.

В един миг напрежението ѝ спадна.

— Радвам се. Защото ми се иска това да означава нещо.

— Означава единствено, че докато мозъците ни имат проблеми с комуникирането помежду си, телата ни нямат никакви проблеми.

— Не мисля, че е толкова просто.

— Разбира се, че е.

— Беше като земетресение — рече тихо тя. — Сигурно е нещо повече от комуникирането на две тела.

— Понякога става между двама души, понякога не става. Между нас става и това е всичко.

— Наистина ли така смяташ?

— Дейзи, чуй ме. Само ще те заболи, ако започнеш да си въобразяваш неща, които няма да станат.

— Не разбирам какво имаш предвид.

Той я погледна право в очите и тя имаше усещането, че наднича в душата ѝ.

— Няма да се влюбя в теб, скъпа. Това просто няма да стане. Държа на теб, но не те обичам.

Как болеше от думите му! Нима бе поискала от него да я обича? Изпитваше желание. Уважаваше го. Но как би могла да заобича човек, който тъй малко я уважаваше? Знаеше го, усещаше го с цялата си същност, че не бе достатъчно корава, за да обича мъж като Алекс Марков. Той се нуждаеше от човек, не по-малко упорит и арогантен от него самия, от твърдоглав и неподвластен на страха — от жена, която да държи на своето, въпреки силата на това мрачно лице, и да дава всичко от себе си. Жена, която се чувства у дома си в цирка, която не се бои от животните или от непосилната работа. Той се нуждаеше от...

От Шеба Куест.

Загриза я ревност. И докато мисълта ѝ признаваше логиката в това Алекс и Шеба да бъдат заедно, сърцето ѝ отказваше да го приеме.

Животът ѝ с него я бе понаучил нещичко за гордостта и тя вдигна глава.

— Ако щеш ми вярвай, но не си прекарвам цялото време в чудене как да те накарам да се влюбиш в мен. — Взе препълнената кошница с дрехи за пране. — И всъщност не се нуждая от любовта ти. Онова, което ми трябва, са ключовете на скапания ти пикап!

Тя ги грабна от плота и закричи към вратата. Той бързешком ѝ прегради пътя. Взе кошницата от нея и рече:

— Не се опитвам да те засегна, Дейзи. Държа на теб. Не исках да стане така, но изглежда не можах да устоя. Ти си сладка и забавна, обичам да те гледам.

— Така ли?

— Аха.

Тя посегна да изчисти с пръст петно мръсотия от скулата му.

— Е, ти пък си сърдит и нямаш чувство за хумор, но и аз обичам да те гледам.

— Радвам се.

Тя се усмихна и понечи да си вземе кошницата, но той я задържа.

— Преди да тръгнеш... Шеба и аз разговаряхме, ще получиш нова работа.

Тя го погледна, изпълнена с опасения.

— Помагам при слоновете и се грижа за менажерията. Мисля, че нямам време за нищо друго.

— От сега нататък оставяш слоновете, а Трей може да поеме менажерията.

— Менажерията е моя грижа.

— Добре. Можеш да го надзираваш. Работата е там, Дейзи, че публиката те харесва и Шеба иска да се възползва от това. Ще участваш в моя номер.

Тя зяпна.

— Започваме репетиции утре сутринта.

Забеляза, че той избягваше погледа ѝ.

— Какво ще репетирам?

— В основни линии ще стоиш и ще изглеждаш красива.

— Какво друго?

— Ще държиш разни неща за мен. Нищо особено.

— Да държа ли? Какво означава да държа!

— Само онова, което казах. Ще говорим утре.

— Каж ми сега.

— Ще държиш разни неща, това е.

— Ще ги държа — тя преглътна с мъка, — а ти ще ги избиваш с камшик от ръката ми, нали така?

— От ръката ти — рече той и направи къса пауза — и от устата ти.

Тя усети как мозъкът ѝ се изпразва от кръв.

— От устата ми ли?

— Стандартен номер. Правил съм го стотици пъти и няма защо изобщо да се безпокоиш. — Той отвори вратата и сложи кошницата в ръцете ѝ. — А сега, ако искаш все още да се отбиеш в библиотеката, най-добре да побързаш. Ще се видим по-късно.

Лекичко я избута навън. Тя се обърна да му каже, че по никакъв начин няма да излезе на арената, но вратата се затвори, преди да е успяла да изрече и думица.

13.

— Защо не опиташ този път с отворени очи?

Дейзи виждаше, че Алекс губи търпение с нея. Двамата стояха зад фургоните, подредени в едно мерилендско бейзболно игрище, подобно и на онова, на което бяха стояли предишния ден и по-предишния, и така — почти две седмици.

Тейтър стоеше малко встрани и, или въздишаше по дамата на сърцето си, или ровеше из праха. След сблъсъка ѝ със слончето преди няколко седмици, Тейтър започна да се отделя от останалите и да я търси, а от време на време Дигър дори го наказваше с шокския прът. Дейзи не можеше да го понесе и затова бе поела отговорността за слончето през деня, когато то обикновено просто се шляеше. Всички от цирка, с изключение на Дейзи, вече бяха свикнали с картината: тя върви нанякъде, а Тейтър подтичва в тръс подире ѝ, досущ като свръхголямо пале.

— Ако отворя очи, ще потрепна — каза Дейзи на своя владеещ камшиците мъж, — а ти ми каза, че единственият начин да бъда ударена, е, ако помръдна.

— Ти държиш мишената толкова далеч от тялото си, че можеш да си танцуваш Лебедово езеро и пак няма да те засегна.

В думите му имаше голяма доза истина. Рулото хартия в ръката ѝ бе дълго около трийсетина сантиметра и тя го държеше с протегнатата ръка, но всеки път, когато камшикът му изплющяваше и срязваше края на рулото; тя трепваше. Не можеше да направи нищо за това.

— Може би утре ще отворя очи.

— След три дни излизаш на арената. Няма да е зле да го направиш преди това.

Дейзи бързо отвори очи, като чу гласа на Шеба — язвителен и обвиняващ. Собственичката на цирка стоеше малко встрани, там, където на земята лежеше навит един от камшиците на Алекс. Скръстила бе ръце, а спуснатата ѝ коса гореше като адски огън на слънцето.

— Вече би трябвало да свикнеш.

Наведе се и взе от земята едно от шестинчовите рула. Това бяха истинските мишени, които Дейзи би трябвало да държи по време на представленията, но Алекс досега не бе успял да я накара да тренира с руло, по-късо от един фут.

Шеба превъртя малкото, с формата на пура руло с пръсти, сетне отиде и застана до Дейзи.

— Отдръпни се.

Дейзи се оттегли.

Шеба погледна Алекс, в очите ѝ блесна предизвикателно пламъче.

— Хайде да видим сега какво можеш.

Обърна се в профил към него, опъна косата си назад и постави рулото между устните си.

В първия момент Алекс не направи нищо и Дейзи усети, че помежду им сякаш прескочиха искрите на цяла история, история, за която тя не знаеше нищо. И в следващия миг, толкова неочаквано, че тя почти не видя движението му, той завъртя китката си.

Шляп! Камшикът мина на сантиметри от лицето на Шеба и крайчето на рулото изчезна.

Шеба не помръдна. Стоеше си тъй спокойна, като гостенка на градинско парти, докато Алекс отново и отново изплющя с камшика и с всеки удар рулото намаляваше и намаляваше и накрая остана само едно нищожно парченце между устните на Шеба.

Тя го извади, наведе се да вземе ново и го подаде на Дейзи.

— Хайде сега да видим теб.

На Дейзи не ѝ бе трудно да съзре каквото и да е предизвикателство, но тези хора бяха възпитани да търсят опасността. Всичкият кураж, с който бе родена, тя го призова на помощ при сблъсъка си с Тейтър.

— Може би по-късно.

Алекс въздъхна и свали камшика си.

— Шеба, това няма да стане. Ще продължа да изпълнявам номера си сам.

— Дотам ли я докарахме, Алекс? Носиш в кръвта си наследството на пет поколения циркови артисти, а си дал фамилното име Марков на човек, който няма куража да излезе с теб на арената. —

Зелените ѝ очи потъмняха и тя изгледа презрително Дейзи. — Никой не те кара да ходиш по високо опънато въже или да яздиш без седло. Всичкото, което трябва да правиш, е само да стоиш тук. Но не можеш да направиш дори това, нали?

— То... съжалявам, но не ме бива за тая работа.

— А за какво изобщо те бива?

Алекс пристъпи напред.

— Не е честно! Дейзи се грижи за менажерията, макар повече да не е необходимо да го прави, и животните са в по-добра форма, отколкото от години насам.

— Браво на нея! — Погледът на Шеба ѝ подежда като изплющяването на алексовия камшик. — Знаеш ли нещо за фамилията Марков?

— Алекс не споделя много за миналото си.

Той не споделяше много и за настоящето. Винаги когато се опитваше да го попита нещо за живота му извън цирка, той сменяше темата. Подразбра, че е бил в колеж, че иконката, която носеше, бе семейна реликва и май — само толкоз.

— Остави това, Шеба — предупреди я Алекс.

Шеба мина покрай него, без да сваля очи от Дейзи.

— Фамилията Марков е една от най-известните циркови фамилии в света. Майката на Алекс бе най-прочутата ездачка без седло на своето време. Алекс също би могъл да бъде шампион при ездачите, ако не бе израсъл толкова като юноша.

— Дейзи не се интересува от това — вметна той.

— Не, интересувам се. Разкажи ми, Шеба.

— Семейството му по майчина линия е от пет поколения циркови артисти в Русия — там са играли пред царете. Интересното в тази фамилия е, че по-голямата част от историята ѝ се проследява по женска линия. Без значение за кого са се омъжвали, жените винаги са запазвали фамилията Марков и са я предавали на децата си. Но и мъжете от семейството са били големи изпълнители, майстори на камшика, едни от най-добрите ездачи, които някога са играли в цирка.

Алекс се бе заел да прибира хартиените рула в стара брезентова торба.

— Хайде, Дейзи, за днес стига.

Изражението на Шеба помрачня.

— Мъжете от фамилията Марков винаги са почитали традицията и много внимателно са подбирали съпругите си. Поне допреди Алекс. — Тя замълча, очите ѝ излъчваха ледено презрение. — Ти не ставаш да седиш в сянката му, Дейзи, да не говорим за това да носиш името му.

След тези думи тя се обърна и си тръгна с такава царствена походка, че дори невзрачната обстановка сякаш изглеждаше величествена.

На Дейзи леко ѝ призля.

— Тя е права, Алекс. Не ме бива за нищо тук.

— Глупости! — Той нави камшика, който бе праметнал през рамо. — Шеба се отнася към традициите в цирка както някои се отнасят към религията. Не ѝ обръщай внимание.

Дейзи се бе вторачила в торбата с хартиените рула. Разсеяно взе едно от тях.

— Какво правиш?

— Опитвам се да бъда жена от семейство Марков.

— Остави го, за бога! Казах ти да не ѝ обръщаш внимание. Във фамилията е имало и маса негодници. Вуйчо ми Сергей бе най-гадният от тях, когото съм срещал.

— Просто се опитваш да ме успокоиш, но аз не мога да пренебрегна думите ѝ. — Отиде до мястото, където стоеше преди, и се обърна в профил към него. — Писна ми непрекъснато да се провалям.

Вдигна рулото към устните си, но коленете ѝ трепереха така силно, че се боеше той да не забележи. Ако Алекс не улучеше, щеше да я удари през лицето и може би щеше да ѝ остави белег за цял живот.

— Престани, Дейзи...

Тя затвори очи.

— Дейзи!

Тя не го погледна.

— Просто го направи, Алекс. Колкото повече отлагаш, толкова е по-трудно за мен.

— Сигурна ли си?

Изобщо не бе сигурна, но захапа рулото и затвори очи, молеше се само да не трепне.

Шляп!

Изписка, когато изшляпването сякаш гръмна в ушите ѝ и силната въздушна струя зашлеви лицето ѝ. Ушите ѝ писнаха. Тейтър отвори

уста и измуча.

— Ударих ли те, Дейзи? По дяволите, знам, че те ударих!

— Не... не... няма нищо. Просто... — Тя се наведе, вдигна рулото, което бе изпуснала, забеляза, че бе отсякъл малко парченце от края му. — Само съм малко нервна, това е.

— Дейзи, няма нужда да...

Тя отново захапа рулото и затвори очи.

Шляп!

Отново изпищя. Тонът на Алекс бе сух:

— Дейзи, писъците ти започват да ме изнервят.

— Ще млъкна! Само не се нервирай. — Вдигна рулото, беше доста по-късо отпреди. — Колко пъти още?

— Два.

— Два ли? — Тонът ѝ бе писклив.

— Два.

Този път едва-едва захапа малкото парче.

— Опитваш се да мамиш.

Капчица пот се търколи между гърдите ѝ, докато наместваше рулото както трябва. Пое дълбоко въздух.

Шляп! Злокобният въздушен поток изсвистя и залепи кичур коса за бузата ѝ. Едва не припадна, но успя да сподави вика си.

Само веднъж още. Само веднъж.

Шляп!

Тя бавно отвори очи.

— Готово, Дейзи. Свърши се. Сега единственото, което ти остава, е да се поклониш на публиката.

Беше жива и без белези. Зашеметена, тя се обърна към него и рече с дрезгав шепот:

— Успях.

Той се усмихна и праметна камшика през рамо.

— Разбира се, че успя. Гордея се с теб.

Тя нададе победоносен вик, затича се и скочи към него. Той я улови машинално. Притисна я и усети как тялото ѝ изпука. Спусна я на земята.

Тя знаеше, че не му бе хубаво, дето му отказа да се любят след онзи следобед на пот и секс, който я бе обезпокоил тъй дълбоко. Мензисът ѝ служи за оправдание известно време, но и той мина преди

няколко дни. Беше го помолила да ѝ даде малко време, за да подреди мислите си, и той се бе съгласил, но не му бе никак хубаво.

— Има още един номер — рече той — и свършваме за деня.

— Можем да изчакаме до утре.

— Той е по-лесен, отколкото предишния. Дай да го направим, преди да си изгубила решителността си. Застани там, където беше.

— Алекс...

— Хайде. Няма да те заболи. Обещавам.

Тя неохотно се върна на мястото си.

Той взе най-дългия от камшиците си и подхвърли леко дръжката му на ръка.

— Ако искаш, можеш да затвориш очите си.

— Не искам.

— Довери ми се, скъпа. Трябва да затвориш очи.

Тя го направи, но усети как десният ѝ клепач потрепера.

— Вдигни ръце над глава.

— Ръцете си ли?

— Над глава. И кръстосай китките си.

Тя ококори очи.

— Май забравих да кажа на Трей за новата храна на Синджун.

— Всяка жена от семейство Марков е изпълнявала този номер.

Обзета от чувството на неизбежност, тя вдигна ръце, кръстоса китки и затвори очи. Повтаряше си през цялото време, че нищо не може да бъде по-страшно от срязването на рулото, което бе захапала.

Шляп!

Съзнанието ѝ едва регистрира изшляпването на камшика, когато усети как се увива около китките ѝ и ги свързва здраво. Този път писъкът ѝ излезе сякаш от дън душа. Свали бързо ръцете си и почувства как раменете ѝ се извиват. Погледна изумена китките си.

— Ти ме удари! Каза, че няма да ме удариш, но го направи.

— Спокойно, Дейзи, и престани да пискаш. Не заболя.

— Не ме е заболяло ли?

— Да.

Тя отново сведе поглед към ръцете си и бавно осъзна, че бе прав.

— Но как...?

— Изплюях камшика, преди да те е докоснал. — Той извъртя китка, за да свали напрежението на камшика и тя се освободи. — Това

е стар номер и публиката много го харесва. Но след като впримча китките ти трябва да се усмихнеш на публиката, за да разбере, че не съм те наранил. Иначе можеш да ме докараш и до арест.

Тя разтърка първо едната, а после и другата си китка.

— Ами какво... какво ще стане, ако изплюиш камшика, след като впримчиш китките ми?

— Няма да го направя.

— Можеш да сбъркаш, Алекс. Не можеш винаги изпълняваш номера си безпогрешно.

— Разбира се, че мога. Правя го от години и никога досега не съм наранявал асистентките си.

Той започна да събира камшиците си, а тя с почуда наблюдаваше абсолютната му арогантност, макар и да я безпокоеше понякога.

— Тази сутрин нещата потръгнаха по-добре — рече тя, — но не виждам как ще изляза с теб на арената след два дни. Джак казва, че трябва да играя ролята на необузdana циганска мома, но не мисля, че дивите циганки пицят като мен.

— Ще измислим нещо.

За нейна изненада той я целуна леко по върха на носа, понечи да тръгне, но се обърна. Изгледа я продължително, сетне се върна, сведе глава и устните му намериха нейните.

Ръцете ѝ обвиха врата му, когато я притисна към себе си. И докато съзнанието ѝ продължаваше да настоява, че сексът трябва да е свещенодействие, тялото ѝ копнееше за ласките му, не можеше да му се насити.

Когато най-сетне се разделиха, той я погледна — сладък, дълъг миг — и прошепна:

— Приличаш на слънчев лъч. — Тя се усмихна. — Ще ти отпусна още няколко дни, скъпа, защото знам, че това е ново за теб, но само няколко дни и толкоз.

Нямаше нужда да го пита какво има предвид.

— Може да ми потрѣбва и повече време. Трѣбва да се опознаем по-добре. Да изградим взаимно уважение.

— Скѣпа, когато работата опре до секса, не изпитвам нищо друго, освен уважение към теб.

— Моля те, не се преструвай, че не разбираш за какво говоря.

— Сексът ми харесва. На теб — също. Харесва ни да го правим заедно. И това е всичко.

— Въобще не е всичко! Сексът трябва да е свеще...

— Не го казвай, Дейзи! Ако изречеш думичката, която започва със „С“, кълна се, че ще флиртувам с всяка келнерка по пътя от тук до Синсинати.

Тя присви очи.

— Само да си посмял. А пък свещен не е мръсна дума. Хайде, Тейтър, имаме още работа.

Тя се затича, последвана от слончето. Ако ѝ бе хрумнало да се обърне, щеше да види нещо изненадващо. Щеше да види коравия си, мрачен съпруг широко усмихнат като някакъв тийнейджър.

Въпреки протестите на Алекс тя продължи да работи в менажерията, макар Трей вече да вършеше голяма част от всекидневните рутинни задачи. Синджун гледаше приближаващото слонче. Тигрите и слоновете са естествени врагове, но присъствието на Тейтър дразнеше Синджун повече от всичко. Алекс каза, че ревнувал, и тя никак не можеше да свърже една такава емоция със своенравния стар тигър.

Огледа доволна Синджун. Благодарение на подобреното му хранене и всекидневните душеве, козината му ѝ изглеждаше по-здрава. Направи му шеговит реверанс.

— Добро утро, Ваше Величество.

Той оголи зъби, жест, който тя интерпретира като напомняне да не се прави на много интересна с него.

Повече не ѝ се бяха случвали онези мистични контакти с него и бе започнала да мисли, че навярно са се дължали на преумората ѝ. И все пак, дори когато бе само наблизо до него, бе изпълнена с благоговение.

Оставила бе до купа сено торбата с лакомства, които бе напазарила с парите за храна; взе я и се запъти към клетката на Глена. Горилата вече я бе забелязала и бе притиснала лице към решетката в търпеливо очакване.

Сърцето на Дейзи се късаше от копнежа на Глена за човешки контакт, съчетан с безмълвното примирение, с което приемаше съдбата си. Погали меката като коприна длан, протегната през решетките.

— Здравей, мила, донесла съм ти нещо. — Извади от торбата зряла, тъмnochервена слива. Плодът ѝ приличаше при допир на пръстите на Глена. Твърда, гладка кожа, мекота под нея.

Глена взе сливата и седна в дъното на клетката, където я заяде на малки, деликатни хапки, поглеждайки с благодарност към Дейзи.

Дейзи ѝ подаде втора и продължи да ѝ говори. Като свърши, горилата отново протегна ръка, но този път към косата на Дейзи.

Първия път, когато го направи, Дейзи се изплаши, но сега вече знаеше какво иска Глена и махна ластичето, с което бе стегнала конската си опашка.

Стоя дълго и търпеливо пред клетката и остави горилата да я пощи като своя рожба — чистеше косата ѝ от въображаеми гниди и въшки. След като свърши, Дейзи усети как гърлото ѝ се свива от емоция. Кой каквото ще да говори, но не бе справедливо това човекоподобно същество да бъде затворено в клетка.

Два часа по-късно Дейзи и слончето ѝ поеа обратно към фургона; забеляза Хедър, която тренираше с обръчите си до входа на игрището. Сега, след като вече не бе толкова изтощена, Дейзи можеше да помисли по-ясно за онова, което се бе случило вечерта, когато бяха откраднати парите, и затова реши, че бе дошло времето да поговори с Хедър.

Като наближи, Хедър изпусна един от обръчите и докато се навеждаше да го вземе, погледна с опасение към Дейзи с ъгълчето на окото си.

— Искам да поговоря с теб, Хедър. Нека седнем на онези пейки.

— Нямам какво да ти кажа.

— Добре. Тогава аз ще говоря. Хайде, мърдай.

Хедър я погледна нацупено, но се подчини на властния ѝ тон. Събра обръчите си и последва Дейзи към пейките, влачейки обутите си със сандали крака.

Дейзи седна на третия ред, докато Хедър се настани един ред по-долу. Тейтър си намери място до входа и се зае да събира прах и да поръсва с него гърба си — това бе част от инстинктивната му охлаждащелна система.

— Предполагам, че ще искаш да ми се накараш заради Алекс.

— Алекс е женен, Хедър, а бракът е свещена връзка между мъжа и жената. Никой няма право да се опитва да я разруши.

— Не е честно! Не си направила нищо, за да го заслужиш.
— Не си ти човекът, който ще го прецени.
— Ти си наистина най-добричката, така ли?
— Как мога да съм най-добричката? — попита тихо Дейзи. —
Нали съм крадла, забрави ли?
Хедър сведе поглед към ръцете си и загриза една кожичка.
— Всички те ненавиждат за това, че открадна парите.
— Знам. И това също не е честно, нали?
— Не, честно е.
— И двете знаем, че не съм го направила.
Гърбът на Хедър се вдърви и тя закъсня съвсем малко с отговора си.
— Не, ти го направи.
— Ти беше в Червения фургон онази вечер във времето между проверката на Шеба и часа, в който затворих.
— И какво от това? Не съм откраднала парите, няма да можеш да ми го припишеш.
— Тогава потърсиха Алекс по телефона. Аз се обадох и докато вниманието ми бе отвлечено, ти си взела двестата долара.
— Не съм! Не можеш да докажеш нищо!
— Сетне си се промъкнала във фургона и си скрила парите в чантата ми, та всички да си помислят, че аз съм го направила.
— Лъжеш!
— Трябваше веднага да се сетя, но бях толкова уморена от усилията си да се адаптирам към всичко, че забравих за твоето присъствие там.
— Ти лъжеш — повтори Хедър, но този път далеч по-тихо. — И ако отидеш и кажеш на баща ми, ще съжаляваш.
— Не можеш да ме уплашиш с нищо по-лошо от онова, което вече ми направи. Аз нямам приятели, Хедър. Никой не иска да разговаря с мен, защото всички ме смятат за крадла. Дори и собственият ми мъж го вярва.
Лицето на Хедър бе самото изображение на вина и Дейзи разбра, че бе права. Погледна тъжно девойчето.
— Онова, което направи, е много грешно.
Хедър наведе глава, хубавата ѝ руса коса се спусна и скри лицето ѝ.

— Не можеш да докажеш нищо — промърмори тя.

— Така ли възнамеряваш да живееш? С нечестни постъпки? Като проявяваш жестокост към друг човек? Ние всички допускаме грешки, Хедър, и част от порастването е да се научиш как да се справяш с тях.

Раменете на девойчето увиснаха и Дейзи съзря, че бе дошъл моментът то да се предаде.

— Ще кажеш ли на баща ми?

— Не знам. Но ще трябва да кажа на Алекс.

— Ако му кажеш, той ще отиде право при баща ми.

— Може би ще стане така. Алекс притежава силно чувство за справедливост.

Една сълза капна върху бедрото на Хедър, но Дейзи събра кураж да не се размекне.

— Татко каза, че ако направя някоя беля, веднага ще ме прати да живея при леля Тери.

— Може би е трябвало да помислиш за това, преди да ме натопиш.

Хедър не отвърна нищо и Дейзи не я пришпори. Момичето избърса очи с крайчето на тениската си.

— Кога ще му кажеш?

— Не съм мислила за това. Може би тази вечер. Може би утре.

Хедър рязко поклати глава.

— Аз само... видях парите... не съм го планирала и така нататък.

Дейзи се опита да преглътне съжалението си към нея, напомни си, че поради постъпката на това дете мъжът ѝ я смята за крадла и бракът ѝ бе отровен, преди изобщо да бе получила каквато и да е възможност.

— Онова, което си сторила, е грешно. И трябва да понесеш последствията.

— Да, знам, ясно ми е. — Опита се да изтрие сълзите с ръка. — Донякъде даже се радвам, че си разбрала. Трудно ми бе — знам, че не го заслужавам, но не би ли могла да кажеш първо на Шеба, вместо на Алекс? Нека тя каже на баща ми. Те двамата непрекъснато се карат, но се уважават един друг и може би ако тя му каже, ще може да му попречи да се побърка напълно.

Дейзи се поизправи.

— Баща ти избухва ли много?

— Да, така е. Искам да кажа, че крещи и така нататък.

— А бие ли те?

— Татко ли? Не, никога не ме е удрял. Но толкова много се ядосва, че понякога ми се е искало по-скоро да ме удари.

— Разбирам.

— А и, струва ми се, рано или късно щеше да се наложи да се върна у леля. Знам, че се нуждае от помощта ми за децата и така нататък. Май постъпвам егоистично, като искам да остана тук. Вярно, децата са истински негодници, но понякога като направят беля, тя си го изкарва на мен.

Дейзи постигна повече, отколкото бе предполагала, и неочаквано усети, как в нея се забиват ноктите на вината.

Девойчето се надигна от пейката, очите му блестяха от сълзите.

— Извинявай, че бях такава глупачка и че ти причиних толкова неприятности. — Една сълза се откъсна от миглите ѝ. — Би трябвало да знам как се чувстваш, след като съм го изпитвала с децата на Тери и така нататък. Не биваше да го правя, но толкова ревнувах Алекс. — Гласът ѝ излизаше с леки спазми. Гърдите ѝ се вълнуваха. — Беше глупаво. Той е твърде стар... и никога не би пожелал някоя като мен. Но винаги се е държал мило и предполагам... предполагам, че желаех това да продължи завинаги, макар... — Тя с мъка пое дъх. — Макар да знаех, че не може да стане. Извинявай, Дейзи.

Тя изхлипа и побягна.

Дейзи се върна при Тейтър и слончето я обгърна с хобот. Облегна се на него и се опита да реши какво да прави. Преди разговора си с Хедър всичко ѝ се струваше ясно, ала сега не бе толкова сигурна. Ако не кажеше на Алекс истината за Хедър, той щеше да продължи да вярва, че е крадла. Но ако му кажеше, Хедър щеше да бъде наказана жестоко, а Дейзи въобще не бе сигурна, че би го преживяла.

Видя отсреща Алекс да се качва на пикапа да отиде до града. Беше ѝ споменал, че ще ходи да оправя някакъв проблем с компанията, поддържаща химическите тоалетни, и че може да отсъства няколко часа. А тя бе решила да използва това време, за да изрови тайните покупки, които бе правила през последните месеци — те трябваше да превърнат грозния зелен фургон в нещо, което поне да наподобява на дом; сблъсъкът ѝ с Хедър обаче я бе лишил от част от ентусиазма ѝ. И

все пак, по-добре бе да работи, отколкото да седи, потънала в нерадостни мисли.

Запъти се към фургона и усети как духът ѝ се повдига. Най-сетне щеше да се заеме с нещо, за което я биваше. Нямаше търпение да види изражението на Алекс след това.

14.

— Какво, по дяволите, си направила? — рече стъписан Алекс на самия праг.

— Не е ли чудесно?

Дейзи доволно огледа превъплъщението на фургона в очарователното и уютно гнезденце, в което го бе превърнала.

Бели чаршафи, весело поръсени с теменужки във виолетово и синьо, скриваха грозния диван, възглавниците в същия десен превръщаха старите мебели в комфортни и привлекателни. Прикрепила бе малки бронзови пръти над жълтите щори на прозорците и бе спуснала от тях тюлени пердета. Пердетата бяха привързани с виолетови и сини панделки от различни материи.

Копринен синьо-виолетов шал прикриваше дупката в абажура на лампата в ъгъла, докато няколко плетени кошници бяха поели купчините от вестници и списания. Привлекателна смесица от най-различни съдини — като се почне от вази от матово стъкло, глинени гърнета и синя кана от уеджуудски порцелан красяха очукания кухненски плот, а разноцветни сплетени ширити, забодени с кабарчета за стените, трябваше да ги държат привързани по време на преход.

Върху масата бяха поставени подходящи по цвят и по десен салфетки и сини порцеланови съдини. Бели пръстени чаени чаши и две кристални чаши за вино, едната с едва забележима пукнатина в основата си, бяха поставени до тъмносините стъклени салатиери. Глазираната пръстена купа в средата на масата бе пълна с диви цветя, които бе набрала в близост до площадката.

— Не можах да направя кой знае какво за килима — обясни тя, все още задъхана от усилията си до последния миг да подреди всичко, — но изчистих най-лошите петна, тъй че не е чак толкова зле. Когато посъбера пари, ще се заема и с леглото, ще му взема едно от онези красиви индиански постелки и ще купя още възглавнички. И макар че не ме бива много като шивачка, мисля, че ще мога да...

— Откъде взе парите за всичко това?

— От заплата си.

— Харчила си собствените си пари?

— В градовете, през които минавахме, открих всякакви магазини за вехтории, за стоки втора употреба. Знаеш ли, допреди две седмици изобщо не бях влизала в „Уол Март“? Направо е чудо колко много неща може да купи човек, ако е внимателен и пестелив... — Най-сетне съзря изражението на лицето му и усмивката ѝ се стопи. — Не ти харесва.

— Не съм казал такова нещо.

— Няма нужда да го казваш. Изписано е на лицето ти.

— Не че не го харесвам; просто не смятам, че си струва да харчиш пари за това място.

— Не мисля, че е излишно.

— Но това е фургон, за бога! Няма да живеем тук вечно.

Но не това бе истинската причина за възраженията му. Погледна го и разбра, че има две възможности. Можеше да се отдаде на едно напълно заслужено цупене или да го принуди да бъде искрен с нея.

— Каж ми какво точно не е наред.

— Вече го направих.

— Не, не си. Шеба ми каза, че си отказал много по-хубав фургон от този. — Той сви рамене. — Искал си да ми бъде възможно най-тежко, нали?

— Не го приемай лично. Дори не те познавах, когато взех решение за фургоните.

— Но си чувал за мен от баща ми.

Той отиде до хладилника и извади бутилка вино, която бе купил предишния ден — тя я бе намерила за прекалено разточителство за бюджета им.

Не ѝ се щеше да му позволи да прекрати разговора.

— Искало ти се е да продължаваш да живееш във фургона такъв, какъвто си беше.

— Нищо му нямаше на фургона.

Той извади тирбушона от чекмеджето.

— Не ти вярвам. Ти си мъж, който харесва красивите неща. Забелязвала съм как се наслаждаваш на пейзажа, когато пътуваме, или на нещо красиво в някоя витрина. Вчера като спряхме край онзи ресторант, спомена, че кошницата с плодове ти напомняла на Сезан.

— Искаш ли чаша вино?

Тя поклати глава, вгледа се в него и започна да ѝ просветва.

— Отново прекрачих границата, нали?

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Онази невидима граница, която мислено си установил между истинския брак и бракът на ужким. И аз отново я пресякох, нали?

— Изобщо не разбирам какво искаш да кажеш.

— И още как! Съставил си цял списък правила относно въображаемия брак. И аз трябва да следвам указанията ти безпрекословно, да не ти се изпречвам на пътя, освен когато поискаш да спиш с мен. Но най-важното е, че не бива да изпадам в емоционална привързаност. Нямам право да държа на теб, на брака ни, на съвместния ни живот. Нямам право дори да се погрижа за този малък, мръсен фургон.

Най-сетне успя да го извади от равновесие и той стовари пестник върху плота, бутилката вино подскочи.

— Не ми харесва идеята ти за гнезденце, това е всичко! Калпава идея.

— Права бях — рече тихо тя.

Той прокара пръсти през косата си.

— Ти си адски романтична. Понякога, като ме гледаш, си мисля, че изобщо не ме виждаш. По-скоро виждаш онова, което искаш да бъда. И правиш същото и с тази... тази законна връзка помежду ни. Правиш опити да я превърнеш в нещо, което не е.

— Това е брак, Алекс, а не просто законна връзка. Ние поехме свещен обет.

— За шест месеца! Не разбираш ли, че държа на теб? И се опитвам единствено да те защита, да не се почувстваш наранена.

— Да ме защитиш ли? Разбирам. — Тя пое дълбоко дъх. — Затова ли проверяваш непрекъснато дали си вземам противозачатъчните хапчета?

Изражението му стана каменно.

— Това пък какво общо има?

— Отначало не можех да разбера защо ги намирам на най-горната лавица на аптеката, след като съм ги оставила на най-долната. По-късно разбрах, че си ги пипал.

— Искях само да се уверя, че не си забравила да ги пиеш.

— С други думи си ме проверявал.

— Няма да ти се извиня. Вече ти казах колко много държа да нямам деца.

Тя го изглежда мрачно.

— Между нас не съществува нищо, нали така? Никакво уважение, никаква привързаност, никакво доверие.

— Привързани сме, Дейзи. Поне аз. — Той се поколеба. — А и ти спечели уважението ми. Никога не съм си мислил, че ще вземеш работата на сериозно. Ти си куражлия, Дейзи.

Не изпита благодарност за думите му.

— Но ми нямаш доверие.

— Вярвам в добрите ти намерения.

— Освен това вярваш, че съм крадла. Това някак не се връзва с добрите намерения.

— Когато си взела онези пари, беше отчаяна. Беше уморена и изплашена, иначе нямаше да го направиш. Сега вече го знам.

— Не съм взела парите.

— Добре, добре, Дейзи. Вече не ти се сърдя за това.

Не биваше фактът, че още не й вярва, да бъде толкова болезнен. Единственият начин да го убеди, бе да натопа Хедър, но сега вече знаеше, че не би могла да го направи. И какъв смисъл имаше? Не искаше тя да носи отговорността за наказанието на Хедър. А и щом се налагаше да представя на Алекс доказателства, то вярата му в невинността й щеше вече да е безпредметна.

— Щом ми вярваш, тогава защо проверяваш дали си вземам хапчетата?

— Не мога да допусна никакъв риск. Не искам дете.

— Вече го каза.

Искаше й се да го попита дали самата мисъл да има дете бе толкова отблъскваща или да има дете точно от нея, но се боеше от отговора, който би получила.

— Не искам да проверяваш повече хапчетата ми. Казах ти, че ще ги вземам и ще го правя. Ще трябва да ми се довериш за това.

Забеляза вътрешната му борба. Въпреки начина, по който майка й я бе предала с Ноел Блук, тя не бе изгубила вяра в хората. Но Алекс изглежда не се доверяваше никому, освен на себе си.

За своя изненада усети как негодуванието ѝ стихва, заместено от състрадание. Колко ли ужасно бе да живееш винаги в очакване хората около теб да постъпят по най-лошия начин?

Докосна леко с пръсти ръката му.

— Никога няма да те засегна умишлено, Алекс. Много ще се радвам, ако ми се довериш поне в това.

— Не е толкова лесно.

— Знам. Но е необходимо за самия теб да го направиш.

Той я изгледа продължително, преди да кимне леко.

— Добре. Никакви проверки повече.

Тя някак си усети колко много му струва тази отстъпка и се трогна от нея.

— И-и-и-и сега, за пръв път на арената на цирк „Братя Куест“ излиза Теодосия, красивата невеста на Алексей Казака!

Коленете на Дейзи трепереха толкова силно, че се препъна и развали първото впечатление от появяването си. Къде се бе дянала необузданата девойка-циганка, запита се Дейзи, докато слушаше въвеждащите думи на Джак за първи път. На сутрешната репетиция той бе започнал с темата за циганката, но когато тя изписка, излезе отчаян от арената. След като Шеба ѝ подхвърли този нов костюм, тя се досети, че бяха възприели друга идея, но Шеба си тръгна, без да благоволи да ѝ даде обяснения.

Музиката на балалайка изпълни шапитото, издигнато на празен паркинг в околностите на курортното градче Сийсайд Хайтс, Ню Джърси. Алекс стоеше в другия край на арената, от ръката му висеше камшик. Блещукащи яркочервени парченца от балоните, които току-що бе спукал, се бяха полепили по ботушите му, а червените пайети на пояса му блестяха като капки кръв.

— Вижда ли ви се изплашена, дами и господа? — Джак направи широк жест в нейна посока. — На мен ми се вижда. Никой от нас не би могъл да разбере напълно каква смелост е била нужна тази млада, израснала в града жена да излезе на арената със съпруга си.

Костюмът на Дейзи леко прошумоля, когато пристъпи бавно напред. Бялата булчинска рокля се спускаше царствено до украсения с изкуствени скъпоценни камъни ръб, а малко преди да излезе на

арената, Алекс бе прикачил изкуствена роза между гърдите ѝ. Каза ѝ, че това ще е част от костюма ѝ.

Усети погледите на публиката върху себе си. Гласът на Джак се извиси ведно с руската музика, а шапитото се изду от бриза, носещ се от океана.

— Дъщеря на богати френски аристократи, Теодосия расла далеч от съвременния свят, възпитавана от монахини, които я и образовали.

Монахини ли? Какво си бе наумил Джак?

Докато конференсието продължаваше историята, Алекс начена бавния танц с камшика, който преди бе кулминацията на номера му, а тя стоеше неподвижна точно срещу него, обляна от светлината на прожектора. Осветлението стана по-приглушено и меко, публиката слушаше приказката на Джак, взряна омаяна в грациозните движения на Алекс.

— Тя се запознала с казака, когато циркът изнасял представления край манастира, в който живеела, и двамата се влюбиха. Но родителите ѝ се възпротивили тяхната благородна дъщеря да се омъжи за мъж, когото смятали за варварин, затова се отрекли от нея. Теодосия трябвало да изостави всичко познато ней зад гърба си.

Музиката стана по-драматична и танцът на Алекс се промени от атлетична изява към младоженския танец на прелъстяването.

— А сега, дами и господа, тя излиза на арената със съпруга си, но никак не ѝ е лесно. Камшикът ужасява тази нежна, млада жена и затова ви молим да пазите тишина, докато тя се възправя срещу страховете си. Не забравяйте, че тя излиза на арената, защитена само от едно нещо — танцът на Алекс стигна кулминацията си, — от любовта, която изпитва към своя свиреп съпруг-казак.

Музиката достигна кресчендо и Алекс изненадващо изви камшика в дъга и изплющя над главата си. Дъхът ѝ секна от сподавен вик и изпусна рулото, което бе извадила от специалния джоб на роклята, който Шеба ѝ бе пришила само преди няколко часа.

Публиката ахна и тя разбра, че невероятната история на Джак бе подействала. Вместо да се смеят на реакциите ѝ, зрителите бяха на нейна страна. За нейна изненада Алекс дойде при нея, вдигна рулото и ѝ го подаде, сякаш бе роза. Сетне сведе глава и леко докосна с устни нейните.

Жестът бе тъй романтичен, че тя бе почти сигурна, че чу някаква жена на първия ред да въздъхва. И тя би въздъхнала, ако не знаеше, че го бе направил само заради публиката. Пръстите ѝ трепереха, когато протегна рулото колкото може по-далеч от тялото си.

Успя да запази самообладание, докато той го срязваше на парчета, но когато дойде ред да сложи рулото в уста, коленете ѝ отново се разтрепериха. Пъхна го между устните си, затвори очи и се обърна в профил към него. Камшикът изплющя и парче от рулото падна на земята. Тя сви отпуснатите си до тялото ръце в юмруци. Ако си бе мислила, че пред публиката ще ѝ бъде по-лесно, значи се бе заблуждавала.

Той изплющя още два пъти с камшика, докато между устните ѝ не остана само крайчецът на рулото. Гърлото ѝ бе тъй пресъхнало, че не можеше да преглътне. Намеси се отново гласът на Джек — дрезгав и развълнуван:

— Дами и господа, моля за вашето съдействие, докато Алексей ще опита последния удар върху това малко парченце хартиено руло, останало между устните на младата му съпруга. Той се нуждае от абсолютна тишина. Не забравяйте, че камшикът ще мине толкова близо покрай лицето ѝ, че и най-малката грешка от негова страна ще ѝ остави белег за цял живот.

Дейзи изстена. Ноктите ѝ се бяха забили толкова дълбоко в дланите, че се боеше да не е разкъсала кожата.

Плясъкът гръмна в ушите ѝ и камшикът срязва и последното парче от рулото.

Публиката избухна в овации. Дейзи отвори очи, беше толкова замаяна, че се боеше да не припадне. Алекс я посочи с жест, давайки ѝ знак да се поклони. Но единственото, за което имаше сили, бе да кимне леко.

Докато вдигаше глава, крайчецът на камшика вече цепеше въздуха към нея и в следващия миг червената роза, мушната между гърдите ѝ, се превърна в летящи, хартиени листенца.

Тя отскочи назад с вик на изненада и публиката заръкопляска. Той направи рязък жест — знакът да вдигне ръце над главата си и да скръсти китките. Вцепенена, тя изпълни командата.

Камшикът изплющя и публиката ахна, когато се уви около китките ѝ. Той изчака миг, преди да освободи напрежението. Откъм

публиката се понесе нестроен ропот. Той ѝ се намръщи и тя си спомни, че би трябвало да се усмихне. Успя някак си да повдигне ъглите на устните си и протегна ръце, за да видят хората, че не бе наранена. Но докато правеше това, камшикът отново изплющя.

Тя трепна. Погледна надолу и видя, че се бе увил около прасците ѝ. Алекс не го бе правил преди и тя го стрелна с обезпокоен поглед. Той я освободи и вдигна предупредително вежди. Тя дари публиката с още една застинала усмивка. Той отново ѝ даде знак да вдигне ръце. Обзета от чувството за неизбежност, тя изпълни заповедта му.

Шляп!

От гърлото ѝ се изтръгна писък — камшикът се бе увил около кръста ѝ. Тя изчака да я освободи, но този път той не го направи. Вместо това дръпна камшика и я принуди да приближи към него. Чак когато полата ѝ докосна бедрата му, той рязко отпусна камшика и я взе в прегръдките си за драматична целувка, която с голям успех би украсила корицата на някой любовен роман.

Публиката аплодира.

Тя се чувстваше замаяна, ядосана му бе, но в същото време бе и неизказано щастлива. Той подсвирна и на арената се върна конят Миша. Отпускайки я само за миг, той възседна коня изотзад, докато препускаше в кръг. По гърба ѝ се застича студена пот. Нима щеше да...

Краката ѝ литнаха във въздуха — той се провесил от коня и я грабнал в обятията си. И преди тя да разбере какво става, я положи в скута си.

Светлините изгаснаха и арената потъна в мрак. Аплодисментите бяха оглушителни. Той пусна едната си ръка от нея, но тя го стискаше здраво за кръста му. Миг по-късно се чу оглушителен плясък и над главите им затанцува големият огнен камшик.

Дейзи прекоси тесния асфалтов път, който отделяше паркинга, където бе построен циркът, от пустия плаж. Вляво от нея ослепителните светлини на крайбрежния булевард хвърляха огнените си отблясъци в нощта върху виенското колело, увеселителното влакче, многобройните павилиони. Първото представление на цирка в морския курорт бе белязано от дебюта ѝ и сега бе прекалено възбудена, за да заспи. Публиката на второто представление бе реагирала още по-

въодушевено и умората ѝ бе белязана от чудесното чувство на постигнатото. Дори и Брейди Пепър бе изоставил обичайното си мълчание ѝ и кимна хладно. Вдишвайки древния аромат на морето, тя закрачи по пясъка; изгубил вече топлината си, той стържеше в сандалите ѝ. Обичаше да бъде край океана и бе доволна, че тук бе едно от местата, където циркът щеше да остане повече от една вечер.

— Дейзи?

Обърна се и видя Алекс — бе застанал на стъпалата; силуетът на високото му стройно тяло се очертаваше на фона на светлинното сияние в нощното небе. Бризът рошеше косите му и прилепваше ризата о тялото му.

— Разходката лична ли е, или може да се присъедини и друг човек?

— Въоръжен ли си?

— Камшиците са прибрани.

— Тогава идвай.

Тя се усмихна и му протегна ръка. Той се поколеба за миг и тя се почуди дали жестът ѝ не му се бе сторил прекалено интимен. Той много добре илюстрираше взаимоотношенията им: бе по-интимен, отколкото секса. И все пак, тя не отпусна ръка. Това бе поредното предизвикателство пред нея.

Подметките на ботушите му затропаха по дървените стъпала. Взе ръката ѝ и мазолите по дланта му ѝ напомниха, че бе мъж, свикнал на тежка работа. Силната, топла ръка обхвана нейната.

Плажът бе пуст, но обсипан от боклуците, останали от посетителите през деня, избързали да започнат летния сезон: празни кутийки от безалкохолни напитки, счупения капак на хладилна чанта.

Поеха към водата.

— Публиката хареса новия номер.

— Толкова се изплаших, че коленете ми се подгънаха. Ако не бе новата приказка, номерът щеше да е пълен провал. Опитах се после да благодаря на Джак, но той каза, че идеята била твоя. — Погледна го и се усмихна. — Не мислиш ли, че малко е прекалено с тези френски монахини?

— Нали съм слушал лекциите ти на морални теми, скъпа? Ако не греша, поне част от несистематичното ти образование се дължи на монахините.

Тя не отрече.

Повървяха малко, потънали в спокойно мълчание. Вятърът рошеше косата ѝ, а тътенът на приборя заглушаваше далечните шумове на увеселителния парк, създаваше у нея усещането, че двамата са сами на света. Очакваше да пусне ръката ѝ, но той не го направи.

— Тази вече се справи добре, Дейзи. Ти си упорит човек.

— Наистина ли мислиш така? Наистина ли мислиш, че съм упорита?

— Да.

— Благодаря ти. Никой не ми е казвал досега нещо подобно. — Засмя се тихо и неодобрително. — А пък и да бяха ми го казали, нямаше да повярвам.

— Но на мен повярва.

— Ти не си човек, който лесно сипе похвали.

— Това комплимент ли е?

— Не съм много сигурна.

— Не е честно.

— Кое?

— Казах ти нещо мило. Можеше поне да ми отвърнеш с нещо подобно.

— Разбира се, че мога. Правиш страхотно чили.

За нейна изненада, той се намръщи.

— Добре. Забрави, че съм ти казал нещо.

Слисана, тя разбра, че го бе засегнала. Мислеше си, че ще я дразни, но би трябвало да разсъди по-добре за Алекс. И все пак, порази я това, че държеше на мнението ѝ.

— Това бе само за загарявка за добрите неща — рече тя.

— Е, не е толкова важно. Всъщност няма значение.

Имаше обаче значение и тя се зарадва.

— Чакай да си помисля.

— Остави.

Тя стисна ръката му.

— Ти правиш онова, което смяташ, че е правилно, дори и другите хора да не го одобряват, затова би трябвало да се възхищавам на последователността ти. И да, аз наистина се възхищавам на последователността ти, но... — Сви пръсти около ръката му. — Наистина ли искаш да бъда откровена?

— Нали го казах?

Тя игнорира войнствено свитата му челюст.

— Имаш чудесна усмивка.

Изглеждаше озадачен, ръката му в нейната се отпусна.

— Харесваш усмивката ми, така ли?

— Да. Много.

— Никой досега не ми е казвал нещо подобно.

— Малцина са я виждали. — Тя скри собствената си усмивка, като видя колко сериозно обмисля той думите ѝ. — Има и още нещо, но не знам как ще го възприемеш.

— Давай.

— Имаш страхотно тяло.

— Страхотно тяло? Това ли било? И това е второто хубаво нещо, което си открила у мен?

— Не съм казала, че е второ. Само споменавам хубавите неща, а то наистина е много хубаво.

— Тялото ми ли?

— Страхотно е. Наистина.

— Благодаря.

— Добре си дошъл.

Тътенът на приборя изпълни кратката пауза, която ги обгърна.

— Ти също — рече той.

— Какво аз?

— Тялото ти. Харесва ми.

— Моето ли? Че в него няма нищо! Раменете ми са твърде тесни, а бедрата — дебели. Коремът ми...

Той поклати глава.

— Следващия път, когато чуя жена да казва колко са невротизирани мъжете, ще си спомня за този момент. Казваш ми, че харесваш тялото ми и аз какво ти отговарям? Казвам „Благодаря“. Сетне аз ти казвам, че харесвам твоето и какво чувам? Дълъг списък от оплаквания.

— Това е обременеността на жените, които са израсли, играейки си с кукли Барби. — Недоволното му ръмжене ѝ хареса. — Благодаря за комплимента, но бъди искрен. Не мислиш ли, че гърдите ми са донякъде малки?

— Това е въпрос-уловка, нали?

- Кажи ми просто истината.
- Сигурна ли си, че го искаш?
- Да.
- Добре тогава.

Той я хвана за раменете, обърна я срещу океана, сетне застана зад нея. Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ и обхванаха гърдите ѝ. Кожата ѝ настръхна от желание, когато той леко стисна и разтри плътта ѝ. Прокара палци по меките им склонове и леко докосна втвърдяващите се зърна.

Дъхът ѝ се ускори. Устните му докосваха долната част на ухото ѝ, докато ѝ шепнеше:

- Мисля, че са свършени, Дейзи. С идеални пропорции.

Тя се обърна и никаква сила на света не би могла да ѝ попречи да го целуне. Сключи ръце на врата му, вдигна се на пръсти и притисна устни в неговите — нейните бяха меки, податливи. Езикът му я подразни и тя отвърна. Изгуби всякаква представа за време и за пространство. Тялото ѝ стана част от неговото, а неговото — част от нейното.

- Виж там, Дуейн! Онези двамата от цирка.

Дейзи и Алекс трепнаха и се разделиха рязко, като ученици, уловени от ченгетата да се целуват.

Жената, която бе произнесла думите, бе пълничка, на средна възраст, облечена в зелената шарена премяна, понесла голяма черна чанта. Бейзболната шапка на мъжа ѝ навярно прикриваше плешивостта му. Панталоните му бяха навити до прасците, а спортната му риза бе измъкната от панталона на корема му.

Жената им се усмихна широко.

— Видяхме представлението ви. Моят Дуейн, той не вярваше, че сте наистина влюбени. Каза, че всичко било измама, но аз му рекох, че не можете да ме измамите в нещо подобно. — Тя потупа мъжа си по тумбака. — С моя Дуейн сме женени от трийсет и две години, тъй че знаем някои неща за истинската любов.

Алекс се бе вдървил като ръжен и остави Дейзи да отвърне на усмивката на двойката.

- Сигурна съм, че е така.

— Нищо друго, освен брака не може да ти помогне да стъпиш здраво на земята.

Алекс кимна леко на двойката, хвана Дейзи за ръката и я помъкна. Тя се обърна и им извика:

— Дано да изкарате още трийсет и две години!

— Вие също, скъпа!

Тя остави Алекс да продължи както си знае, смяташе, че не си струва да възразява. Темата за любовта толкова го плашеше, че предизвикваше у нея абсурдното желание да го утешава. Когато стигнаха до стъпалата, тя реши да се откаже.

— Добре, Алекс, успокой се. Няма да се влюбя в теб.

Докато изричаше думите, усети някакво странно потрепване дълбоко в сърцето си. То я плашеше, защото знаеше, че ако се влюби в него, щеше да стигне до пълно нещастие. Бяха толкова различни. Той бе корав и строг циник, докато тя бе тъкмо обратното.

Тогава защо, питаше се тя, защо събуждаше у нея нещо тъй изконно и дълбоко? И защо ѝ се струваше, че го разбира тъй добре, когато не искаше да ѝ каже нищо за миналото си и за живота си извън цирка? Въпреки това, тя знаеше — по някакъв необясним начин — че ѝ бе помогнал да изгради наново себе си. Благодарение на него сега имаше самочувствието на независима — нещо, което не бе изпитвала никога. За пръв път през живота си тя бе доволна от себе си.

Той изкачи стъпалата.

— Ти си романтичка, Дейзи. Не че се мисля за чак толкова неотразим — Господ ми е свидетел, че не е така, но през всичките тези години съм забелязал, че в мига, в който един мъж вдигне пред жена червен флаг, тя го променя в съзнанието си на зелен.

— Пфу!

Изкачиха се най-горе. Той се облегна на перилата и я погледна.

— Виждал съм го да става много пъти. Жените искат онова, което не могат да имат, но дори и онова, което не могат да имат, не им стига.

— Така ли мислиш за себе си? Че не си достатъчно добър за онези хора, с които е свързан животът ти?

— Просто не искам да те наранявам. Затова се разстроих, когато те видях какво си направила с фургона. Той изглежда страхотно, ще е по-лесно и по-приятно да се живее в него, но не искам да играем ролите на съпруг и съпруга. Независимо от законността на брака, това си е само една връзка. И толкоз.

— Връзка ли?

— Любовна връзка. Както искаш го наречи. Добре — брак при определени условия.

— Глупак такъв!

— Ето, сама доказваш правилността на думите ми.

Тя се опита да овладее гнева си.

— Тогава защо се ожени за мен? Мислех си, че баща ми ти е платил, но сега не вярвам в това.

— Защо промени мнението си?

— Поопознах те.

— И сега смяташ, че не мога да бъда купен?

— Знам, че е така.

— Всеки си има цена.

— Тогава каква бе твоята?

— Дължах на баща ти една услуга и трябваше да се отплатя. Това е всичко.

— Трябва да е била голяма услуга.

Изражението му стана каменно и тя се изненада, че след известно време той продължи:

— Родителите ми загинаха при железопътна катастрофа в Австрия, когато съм бил само на две години и ме дали да ме отглежда най-близкият родственик — братът на майка ми, Сергей. Той бе едно садистично копеле, комуто доставяше удоволствие да ме пребива до смърт с камшици.

— О, Алекс...

— Не ти казвам всичко това, за да търся съчувствието ти. Искam само да разбереш в какво си замесена. — Той седна на пейката и гневът му кой знае защо се изпари. Наведе се напред и разтърка с палец и показалец основата на носа си. — Седни, Дейзи.

Сега, след като вече бе твърде късно, тя се запита дали изобщо трябваше да подхваща темата, но бе стигнала твърде далеч, за да даде заден ход; затова седна до него. Той гледаше право пред себе си, изглеждаше уморен, празен.

— Чела си истории за тормозени деца, за деца, държани затворени на тавана с години. — Тя кимна. — Психолозите твърдят, че дори и след като тези деца бъдат спасени, те не се развиват като останалите. Не притежават същите умения да общуват. Ако до

определена възраст не слушат човешка реч, никога не се научават да говорят. Мисля, че и с любовта е нещо подобно. Не съм я изпитал, когато съм бил малък, и сега не мога изобщо да я изпитам.

— Какво искаш да кажеш?

— Не съм от онези циници, които смятат, че любовта не съществува, защото съм я откривал в отношенията на други хора. Но аз не мога да я почувствам. Не и към някоя жена. Към никого въобще. Никога не съм я изпитвал.

— О, Алекс...

— Не, че не съм опитвал. Срещал съм през живота си няколко чудесни жени, но в крайна сметка само съм ги наранявал. Ето защо се безпокоях толкова за противозачатъчните ти хапчета. Защото никога не мога да имам дете.

— Не вярваш, че каквито и отношения да имаш с дадена жена, те ще издържат? Това ли е?

— Знам, че няма да издържат. Но има и нещо по-дълбоко.

— Не разбирам. Да не би да ти има нещо?

— Не слуша ли досега?

— Да, но...

— Не мога да изпитам емоциите, които изпитват другите мъже. Към никого. Дори към едно дете. Всяко дете заслужава да бъде обичано от баща си, а аз не мога да го направя.

— Не ти вярвам.

— Повярвай! Познавам себе си и не те будалкам. Много хора приемат децата твърде лекомислено, но не и аз. Децата се нуждаят от обич и ако не я получат, нещо се уврежда в душата им. Не бих могъл да го преживея, ако знам, че съм причинил подобно нещо на дете.

— Всеки е способен да обича, а още по-сигурно — собственото си дете. Ти искаш да се изкараш някакъв... някакво чудовище.

— По-точната дума е коренно променен. Израстването и възпитанието ми са ме отклонили от нормата. Не мога да понеса мисълта да имам дете, което, като порасне, ще разбере, че собственият му баща не го обича. Детският тормоз започва и свършва с мен.

Нощта бе още топла, но тя потрепери, като осъзна, че грозното наследство от бурното минало на Алекс изобщо не го бе напуснало. А освен това то се бе разпростряло и бе наранило и нея. Никога не си бе въобразявала, че двамата ще имат дете, но може би мисълта за това е

била скрита някъде дълбоко в подсъзнанието ѝ, защото сега се почувства ограбена.

Погледна го и видя профила му, очертан на фона на въртящата се в далечината люлка. Съпоставянето я изпълни със съчувствие. Боядисаните в ярки цветове кончета с дървените им гриви бяха сякаш олицетворение на невинността, на безгрижието, на детството, докато Алекс със замислените си очи и пустото си сърце бе олицетворение на прокълнатото. През цялото време досега си бе мислила, че тя бе човекът в нужда, но се оказа, че той бе много по-дълбоко наранен, отколкото тя някога е била.

По пътя към фургона не разговаряха, тя нямаше какво да рече. Тейтър се бе освободил отново и я чакаше. Нададе радостен тръбен звук и затича в тръс към нея.

— Аз ще го върна на мястото му — рече Алекс.

— Не, не е необходимо. Аз ще го направя. Имам нужда да остана за малко насаме.

Той кимна и я погали с палец по бузата, очите му бяха тъй мрачни, че не ѝ бе възможно да го понесе. Обърна се да погали Тейтър по хобота.

— Ела, скъпи.

Отведе го при другите слончета, завърза го, сетне взе старо, вълнено одеяло и го простря до него. След като седна и прегърна коленете си, Тейтър промени позицията си. В един миг ѝ се стори, че ще я настъпи и се напрегна, но сега единият му преден крак бе от едната ѝ страна, а другият — от другата. Спусна хобота си.

Намираше се в топла слонска пещера. Притисна буза към надиплената груба кожа между краката му и чу силното туптене на милото, немирно сърце. Знаеше, че трябва да се премести, но макар да се намираше под еднотонното слонче, никога не се бе чувствала на по-сигурно място. Стоеше там и си мислеше за Алекс, искаше ѝ се да бъде толкова малък, че да може да се вмести там, където сега бе тя — точно под сърцето на Тейтър.

15.

Когато Дейзи се върна във фургона, Алекс вече спеше. Съблече се колкото можа по-тихо, сетне навлече една от тениските му. Тръгна към дивана, но чу дрезгавия му глас.

— Не и тази вечер, Дейзи. Нуждая се от теб.

Тя се обърна и се взря в полуотворените му очи, изпълнени с желание. Косата му бе разрошена, а златната иконка на гърдите му блестеше, осветена от лунен лъч, който пронизваше прозореца. В съзнанието ѝ още ехтеше туптенето на сърцето на Тейтър и предаваше своето постоянно съобщение на безусловна обич; за нищо на света сега не можеше да му обърне гръб.

Този път нямаше усмивки. Нямаше галене. Той я облада яростно, почти отчаяно и когато всичко свърши, сви тяло около нейното и не я пусна да си върви. Заспа с ръка върху гърдата ѝ.

Тя не се върна на дивана и следващата нощ, и по-следващата. Остана при мъжа си и откри, че сърцето ѝ се изпълва с емоция, чието име се боеше да произнесе.

Седмица по-късно стигнаха в централните райони на Ню Джърси, настаняха се отново в училищен двор, този път разположен в предградие с удобни, просторни, двуетажни къщи с люлки в задните дворове и автомобили-комби, паркирани отпред. На път за менажерията, където бе вързан Тейтър, Дейзи спря до Червения фургон, за да направи още промени в заявките за храна на животните; като влезе, видя, че Джак прелистваше някакви папки.

Кимна ѝ. Тя му отвърна със същото и отиде до писалището, за да намери необходимите ѝ книжа. Звънна клетъчният телефон и тя отговори.

— Цирк „Братя Куест“.

— Търся доктор Марков — рече мъж с лек английски акцент. — Там ли е?

Тя се отпусна на стола.

— Кой?

— Доктор Алекс Марков.

Слиса се.

— Той... ъ-ъ-ъ... в момента го няма. Мога ли да му предам нещо? — С трепереща ръка записа името на мъжа и телефонния му номер. А като затвори, вече ѝ се виеше свят. Алекс — доктор. Знаеше, че бе добре образован, че има и друг живот извън цирка, но изобщо не си бе помисляла нещо подобно!

Мистериите около съпруга ѝ се задълбочаваха, но тя нямаше никаква представа как да разкрие истината. Засега той отказваше да отговаря на каквито и да е нейни въпроси, продължаваше да се държи така, сякаш не съществуваше друг негов живот, освен в цирка.

Облиза устни и погледна към Джак.

— Обади се някакъв мъж, който търсеше Алекс. Нарече го доктор Марков.

Джак прибра няколко папки в отворения шкаф за документи, без да вдигне глава.

— Остави съобщението на писалището. Ще го намери, като се върне.

Не показва никаква реакция, значи очевидно знаеше повече за мъжа ѝ от самата нея. И от това я заболя.

— Знам, че е поради недоглеждане, но Алекс никога не ми е казвал в коя област на медицината практикува.

Джак взе нова папка.

— Предполагам тогава, че така е пожелал.

Загриза я разочарованието.

— Каж ми какво знаеш за него, Джак.

— Хората в цирка бързо се научават да не задават въпроси за личния живот на другите. Ако някой иска да говори за миналото си, той ще го направи. Инак — негова си работа.

Тя осъзна, че всичко, което бе постигнала, бе да се постави в неудобно положение. Направи се, че прелиства книжата, след което се измъкна по най-бързия начин.

Намери Алекс при Миша, бе приклепнал и преглеждаше глезена на коня. Тя го гледа дълго време.

— Ти си ветеринар.

— Какво каза?

— Че си ветеринарен лекар.

— Откога?

— Не си ли?

— Не знам откъде ти хрумна.

— Току-що те търсиха по телефона. Някакъв мъж поиска да говори с доктор Марков.

— Е, и?

— Ако не си ветеринар, тогава какъв доктор си?

Той се изправи и потупа Миша по врата.

— Не ти ли мина през ума, че може да е прякор?

— Прякор ли?

— От времето, когато бях в затвора. Нали знаеш, че пандизчиите си слагат прякори.

— Бил си в затвора!

— Мисля, че ти го спомена. За убийство на сервитьорка.

Тя тропна ядно.

— Алекс Марков, веднага ще ми кажеш какво правиш, когато не си с цирка!

— Защо искаш да научиш?

— Защото съм твоя жена. Заслужавам да знам истината.

— Всичко, което трябва да знаеш, е онова, което виждаш пред себе си — злонравен циркаджия-скитник, лишен от чувство за хумор. Всичко останало само ще те обърка.

— Това е най-покровителственото, най-снизходителното...

— Не исках да прозвучи покровителствено, скъпа. Просто не искам съзнанието ти да се замъглява с илюзии. Само за това става дума. „Братя Куест“. Един сезон. Фургон и тежка работа. — Изражението му се смекчи. — Правя всичко, за да не те нараня. Помогни ми поне, а? Не задавай толкова въпроси.

Ако тонът му бе враждебен, тя щеше да го предизвика, но не можеше да възрази нищо на тази неочаквана промяна в гласа му. Отдръпна се и се взря в дълбоките му очи. Бяха златисти, като на Синджун, и също тъй загадъчни.

— Това не ми харесва, Алекс — рече тихо тя. — Никак не ми харесва.

Запъти се към менажерията.

По-късно, докато Дейзи почистваше клетката на Глена, в палатката дойде Хедър.

— Мога ли да поговоря с теб?

— Добре.

Спря водата в шланга и като забеляза тъмните петна под очите на девойчето, усети и напрежението му.

— Защо не си казала на Шеба за парите?

Нави шланга и го остави настрани.

— Реших да не го правя.

— Няма ли да й кажеш?

Дейзи поклати глава. Очите на Хедър се насълзиха.

— Не мога да повярвам, че след всичко, което ти сторих, още не си й казала.

— Можеш да ми се отблагодариш, като обещаеш, че повече няма да пушиш.

— Каквото поискаш! Ще направя всичко. Никога няма да го забравя, Дейзи. Никога. — Хедър грабна навития шланг. — Дай да ти помогна. Ще сторя всичко, което поискаш. Всичко.

— Благодаря за предложението, но вече свърших.

Тя отново се зае да навива шланга, но този път го изнесе навън и го пусна на земята до палатката.

Хедър я последва.

— Не би ли искала — знам, че съм само едно хлапе и така нататък, но след като нямаш други приятели заради мен, бихме могли да правим някои неща заедно. — Тя трескаво затърси в мислите си някакъв общ интерес, който да преодолее неприятната история на отношенията им и същевременно да съкрати разликата във възрастта. — Бихме могли някой път да хапнем пица или нещо подобно. Или да си правим косите една на друга.

Дейзи не можа да сдържи усмивката си, като долови искрицата надежда в тона на девойчето.

— Ще ми бъде приятно.

— Ще те възмездя, ще видиш.

Някои неща никога не могат да бъдат възмездени, но Дейзи не искаше да го каже на Хедър. Бе взела решението си и нямаше да допусне вината да виси над главата на девойката.

Намеси се Брейди Пепър, застана между двете като вестоносец на лоши новини.

— Какво правиш тук, Хедър? Казах ти да не се въртиш около нея.

Хедър се изчерви.

— Дейзи е много мила с мен и исках да ѝ помогна.

— Иди и намери Шеба. Искане да поработи с теб върху стойката ти на ръце.

Хедър изглеждаше все по-нещастна.

— Дейзи наистина е мила, тате. Не е такава, за каквато я мислиш. Тя е добра с животните и се отнася с мен като с...

— Веднага, млада госпожице.

— Върви, Хедър. — Дейзи ѝ кимна окуражително. — Благодаря за предложената помощ.

Хедър с неохота изпълни нареждането. Брейди бе наежен от враждебност — Силвестър Сталоун на двойна доза тестостерон.

— Стой настрани от нея, чуваш ли? Алекс може и временно да е заслепен от теб, но ние, останалите, не забравяме толкова лесно.

— Не се срамувам от нищо, което съм сторила, Брейди.

— А престъплението ти не бе ли достатъчно сериозно? Ако не бяха двеста, а две хиляди долара, щеше ли да се засрамиш? Съжалявам, миличка, но за мен крадецът си е крадец.

— А ти толкова невинно ли си живял, та да не съжаляваш за нищо сторено?

— Едно е сигурно — никога не съм крал.

— Но крадеш от чувството за сигурност на дъщеря си. Това не влиза ли в сметката?

Той сви устни.

— Не ме учи как да възпитавам дъщеря си. Нито ти, нито Шеба. Нито една от двете не е имала свое дете, тъй че можете да си държите проклетите усти затворени.

Той се обърна и тръгна, с лъщящи мускули, досущ като надут петел.

Дейзи въздъхна. Бе едва един часът. А вече бе спорила с Алекс и се бе сблъскала с Джак и Брейди. Какво ли още щеше да тръгне наопак днес?

Вниманието ѝ привлякоха оживени разговори на висок глас и тя видя нова група деца, които идваха от близкото начално училище. Цяла сутрин групи деца посещаваха цирковата площадка и при наличието на толкова много бродещи из района дечурлига, тя завърза здраво Тейтър, нещо, което на него никак не му хареса. Тази група деца бяха най-малки. Сигурно — от детската градина.

Дейзи с копнеж погледна жената на средна възраст, която ги съпровождаше. Навярно малцина смятаха това да бъдеш детски учител за върха на щастието, но не и тя.

Видя колко умело учителката опазваше децата да не залудуват и в един момент си се представи на нейно място. Но не се отдаде прекалено дълго на мечтанието си. За да стане учителка, би трябвало да е завършила колеж, а тя бе вече прекалено възрастна за това.

Не издържа на изкушението да иде при децата, когато приближиха клетката на Синджун, обградена с въжета, за да не се допускат посетителите прекалено близо. Усмихна се на учителката и се обърна към едно пълничко херувимче в розов комбинезон, което гледаше тигъра със страхопочитание.

— Името му е Синджун и е сибирски тигър. Сибирските тигри са най-големи.

— Яде ли хора? — попита хлапето.

— Не, хора не яде, но е месояден. Това означава, че се храни с месо.

— Моето коте яде котешка храна — изтъпани се момченцето до тях.

Дейзи се засмя. Учителката се усмихна.

— Обзалагам се, че знаете много за тигрите. Бихте ли разказали на децата малко повече за Синджун?

Усети тръпката на въодушевлението.

— С най-голяма радост.

Тя бързо си спомни онова, което бе научила при последните си посещения в библиотеките, и подбра онези подробности, които биха били най-разбираеми за децата.

— Преди сто години тигрите са бродели свободни на много места по света. Но това вече не е така. Хората са навлезли в земите, обитавани от тигрите...

Тя им обясни простичко за постепенното изстребване на тигрите и бе благодарна, че децата попиваха думите ѝ.

— Можем ли да го погалим? — попита едно от децата.

— Не. Той е стар и не е много дружелюбен, а и няма да разбере, че не искате да му причините зло. Не е като котка или куче.

Отговори на още редица въпроси, включително и за къпането на Синджун и всеки път отговорите ѝ се посрещаха с хоров смях. Изслуша историята на едно дете, чието куче умряло, и съобщението на друго, че току-що било оздравяло от варицела. Бяха толкова мили, че с лекота можеше да прекара цял ден в разговори с тях.

Групата се застыга да си тръгва, учителката ѝ благодари възторжено, а херувимчето в розовия комбинезон я прегърна. Дейзи се почувства като че ще литне.

Запъти се към фургона, за да хапне набързо, но продължи да гледа подир децата, когато забеляза позната фигура, облечена в тъмнокафяви панталони и светложълта риза, да излиза от Червения фургон. Спря, не можеше да повярва на очите си. В същото време се сети, че дрехите ѝ бяха изцапани, а косата — мръсна и разрошена от пощенето на Глена.

— Здравей, Теодосия.

— Татко! Какво търсиш тук?

В съзнанието ѝ баща ѝ винаги е бил могъща фигура, затова рядко забелязваше, че бе сравнително дребен, само с няколко инча по-висок от нея. Носеше с лекота всички аксесоари на богатството: сребристобяла коса, изкусно подстригана от бръснаря, който посещаваше кабинета му веднъж седмично, старомодни италиански мокасини с дискретни златни катарамии. Трудно ѝ бе да си го представи как някога бе забравил за достойнството си поне за толкова време, колкото да се влюби в модел и да стане баща на извънбрачно дете, но тя самата бе живото доказателство, че някога през живота си баща ѝ е бил и нормален човек.

— Дойдох да се видя с Алекс.

— А, така ли? — Тя се опита с все сили да скрие болката си, че не бе дошъл при нея.

— Искях, освен това, да проверя за теб.

— Направи ли го?

— Исках да се уверя, че още си при него. Че не си направила някоя глупост.

В един миг тя се почуди дали Алекс му бе казал за откраднатите пари, но сетне осъзна, че не би го направил. И тази й увереност я изпълни с топлота.

— Както виждаш, все още съм тук. Ако пожелаеш да дойдеш с мен във фургона, ще ти сипя нещо за пиене. Или ще ти направя сандвич, ако си гладен.

— Чаша чай ще ми дойде добре.

Поведе го към фургона. Като видя очуканата му външност, той се спря.

— Добри боже! Не ми казвай, че наистина живееш тук.

Тя изпита необичайния импулс да защити малкия си дом.

— Вътре не е чак толкова зле. Подредих го.

Отвори вратата и му направи път да влезе, ала въпреки направените от нея промени, той не бе по-впечатлен от интериора повече, отколкото от външния му вид.

— Алекс сигурно би могъл да си позволи и по-добър дом.

И странно, но критиката му я накара да заеме още по-отбранителна позиция.

— На нас ни харесва.

Погледът му се спря за миг на единственото легло. Тя се надяваше гледката да го накара да се почувства неудобно, но от изражението му не можа да разбере дали бе така.

Отиде до печката да сгрее вода за чая, а той седна на дивана, сякаш се боеше да не пипне някоя болест. Тя се настани на стола срещу него, докато кипне водата.

Последва неловко мълчание, което баща й най-сетне наруши.

— Как се разбирате с Алекс?

— Нормално.

— Той е сериозен мъжага. Малцина могат да преодолеят детство като неговото. Казвал ли ти е как се запознахме?

— Каза, че си му спасил живота.

— Не знам дали е така, но когато го намерих, вуйчо му го бе проснал на земята зад един фургон. Беше го настъпил с крак и го налагаше с камшика.

Тя потръпна. Алекс ѝ бе казал, че е бил малтретиран, но да го чуе от устата на баща си бе още по-ужасяващо.

— Ризата му бе разкъсана. По гърба му се виждаха червени ивици, някои от тях кървяха. Вуйчо му го ругаеше за някаква дребна беля и го налагаше с все сила. — Тя затвори очи, искаше ѝ се баща ѝ да спре да говори, ала той продължи. — Онова, което си спомням най-силно, бе пълното мълчание на Алекс. Не плачеше. Не викаше за помощ. Просто търпеше. Това е най-трагичната гледка, която някога съм виждал.

На Дейзи ѝ призля. Никак не бе чудно, че Алекс не вярваше в любовта.

Баща ѝ се облегна назад.

— По ирония на съдбата аз не знаех тогава кое бе това дете. Сергей Марков пътуваше по онова време със стария цирк Къргън и само благодарение на случайно хрумване реших да го потърся, когато циркът изнасяше представления край Форт Лий. Имаше някакви слухове за родовите връзки на семейството. Казаха ми, че били истински, но винаги съм се отнасял скептично към подобни неща и всъщност не вярвах в тях.

Макар да знаеше за страстния интерес на баща си към руската история, тя не предполагаше, че той се простира и върху цирка. Чайникът засвири и тя отиде до печката.

— Връзките наистина са автентични. Маркови принадлежат към една от най-известните циркови фамилии в света.

Той я изгледа странно, докато тя приготвяше чая.

— Маркови ли?

— В по-голямата си част наследствените връзки са по женска линия. Не мислиш ли, че това е необичайно?

— Едва ли има значение. Маркови са били селяни, Теодосия. Циркаджии. — Той сви презрително устни. — Интересувах се от Сергей Марков, поради слуховете за брака на сестра му Катя — майката на Алекс.

— За какво всъщност говориш?

— На практика аз се интересувах от семейството на бащата на Алекс. Семейството, в което Катя Марков е влязла. За бога, Теодосия, Маркови нямат никакво значение. Нищо ли не знаеш за съпруга си?

— Не много — призна тя и донесе две пръстени чаши чай, подаде му едната.

Стисна здраво с ръце своята чаша и седна в другия край на дивана.

— Мислех си, че вече ти е казал, но той е толкова потаен, че би трябвало да се сетя, че не го е сторил.

— Какво да ми е казал?

Очакваше го, но сега, когато вече бе дошло времето да узнае, не бе много сигурна дали го иска.

В тона на баща ѝ се прокрадна едва доловимо потреперване.

— Алекс е от семейство Романови, Теодосия.

— Романови ли?

— По бащина линия.

Първата ѝ реакция бе да се разсмее, но веднага я сподави, защото осъзна, че баща ѝ, тъй обсебен от руската история, се бе поддал на една циркова хипербола.

— Татко, това не е вярно. Алекс не е от Романови. Той е Марков — на сто процента. Тази история с Романови е просто част от номера, нещо, което използва, за да го направи по-драматичен.

— Не ме смятай за чак толкова глупав, Теодосия. Едва ли ще се заблудя от дубльор в цирков номер. — Той кръстоса крака. — Нямах представа през какво съм преминал, за да докажа произхода на Алекс. След като го направих, трябваше да го откъсна от Сергей Марков за негово добро: онзи негодник умря едва преди десет години. А освен това трябваше да се уреди образованието на Алекс, което до онзи момент бе направо отчайващо. Заех се с пансиона, но той искаше да кара колеж и така не можах да го откъсна от цирка. Мислиш ли, че бих преминал през всичко това, ако не бях абсолютно сигурен кой е той?

По гърба ѝ пробяга ледена тръпка.

— И кой точно е той?

Баща ѝ отново се облегна на дивана.

— Алекс е праправнук на цар Николай Втори.

16.

Дейзи гледаше зяпнала баща си.

— Това е невъзможно. Не ти вярвам.

— Вярно е, Дейзи. Дядото на Алекс е единственият син на царя — Алексей Романов.

Дейзи знаеше всичко за Алексей Романов, малкия син на Николай Втори. През 1918 година Алексей, заедно с родителите си и четирите си сестри бил откаран в подземията на един дом в Екатеринбург, където били екзекутирани. И го каза на баща си.

— Всички те са били избити. Цар Николай, жена му Александра, децата. През 1993 година намериха останките от семейството в Урал. Направиха ДНК-тестове.

Той вдигна чашата си.

— ДНК-тестовите идентифицираха царя, Александра и три от четирите дъщери. Едната дъщеря липсваше, някои смятат, че е била Анастасия. Не бяха открити и останките на престолонаследника великия княз Алексей.

Дейзи се опита да осмисли чутото. Почти цял век сума хора претендираха да са убитите деца на царя, но повечето от тях бяха жени, представящи се за великата княгиня Анастасия. Баща ѝ пренебрежително ги отхвърляше като самозванци. Той бе внимателен човек и тя не можеше да си представи да бъде измамен от какъвто и да е мошеник, затуй си зададе въпроса защо сега вярваше, че престолонаследникът е избягал? Нима обсебеността му от руската история бе стигнала дотам, че да иска да повярва на желаното и да е изгубил вярната си преценка?

Заговори внимателно.

— Не мога да си представя как престолонаследникът би могъл да оцелее в онова ужасно клане.

— Спасили го някакви монаси, които го крили при едно семейство в Южна Русия няколко години, след което верни на короната хора го извели зад граница. Станало е през 1920 година. Той

самолично бил видял колко жестоки могат да бъдат болшевиките, затова е разбираемо, че след преживяното е живеел тихо и кротко. Оженил се и имал едно дете — бащата на Алекс, Василий. Василий се запознал с Катя Маркова, когато тя участвала в цирково представление в Мюнхен и като първи глупак избягал с нея. Бил е едва юноша; баща му току-що бил починал; Василий бил непокорен и недисциплиниран. Инак никога не би се оженил за жена с толкова по-низш произход. Бил е само на двайсет години, когато се родил Алекс. Две години по-късно той и Катя загинали при железопътна катастрофа.

— Съжалявам, татко. Не искам да се усъмня в думите ти, но просто не мога да повярвам на това.

— Повярвай, Теодосия. Алекс е от Романови. И не е просто някой от тях. Мъжът, който се именува Алекс Марков, е пряк наследник на руската корона.

Тя гледаше баща си напълно слисана.

— Алекс е цирков изпълнител. Това е.

— Амелия ме предупреди, че ще реагираш по този начин. — С нехарактерен за него жест той я потупа по коляното. — Трябва ти известно време, за да приемеш казаното, но се надявам, че ме познаваш добре, за да знаеш, че никога не бих направил подобно изявление, ако не съм абсолютно сигурен в истинността му.

— Но...

— Много пъти съм ти разказвал нашата семейна история, но сигурно си я забравила. Още от осемнайсети век фамилията Петроф е служила при руските царе — още от времето на Александър Първи. Свързани сме били посредством чувството за дълг и обичая, но никога — чрез брак. До този момент.

Тя чу шума на прелитащ реактивен самолет, рева на дизела на някакъв камион. Постепенно започна да възприема казаното.

— И ти си планирал всичко това, така ли? Уредил си брака ми с Алекс, заради тази шантава твоя идея кой всъщност е той.

— Тя изобщо не е шантава. Само попитай Алекс.

— Ще го направя. — Тя се изправи. — Най-сетне разбирам за какво е било всичко това. Отредил си ми ролята на пионка в някаква твоя абсурдна династическа мечта. Искал си да съединиш двете фамилии — така, както бащите са го правели през Средновековието. Толкова е варварско, че направо не мога да повярвам.

— Не бих могъл да нарека омъжването ти за един Романов варварски акт.

Тя стисна с пръсти слепоочията си.

— Бракът ни ще продължи само още пет месеца. Как би могъл да си доволен от това? Един краткосрочен брак едва ли може да бъде началото на една династия!

Той остави чашата си и бавно приближи към нея.

— Не е необходимо ти и Алекс да се развеждате. И в интерес на истината, надявам се, че няма да го направите.

— О, татко...

— Ти си привлекателна жена, Дейзи. Може би не чак толкова красива, колкото майка си, но все пак хубава. Ако се научиш да бъдеш по-малко лекомислена, може би ще можеш да задържиш Алекс. Знаеш ли, съществуват определени секрети за това как да бъдеш добра съпруга. Първо, задоволявай желанията на съпруга си. Бъди сговорчива. — Той се намръщи, като погледна мръсните й дънки и тениска. — А и трябва да си по-грижлива към външния си вид. Никога не съм те виждал толкова запусната. Знаеш ли, че в косите ти има стръкчета сено? Може би Алекс няма да бърза чак толкова да се отърве от теб, ако се опиташ да бъдеш жена, при която мъжът да се прибира с нетърпение.

Тя го изгледа с отвращение.

— Да не искаш да го чакам до вратата на фургона с чехлите му в ръце?

— Именно подобна забележка е нещото, което би отблъснало човек като Алекс. Той е много сериозен мъж. Ако не ограничиш неуместното си чувство за хумор, няма изобщо да имаш възможността да го задържиш.

— Та кой казва, че го искам? — Но още като изрече думите, усети как нещо в нея потрепна.

— Виждам, че ще ми е трудно да говоря с теб на тази тема, затова си тръгвам. — Запъти се към вратата. — Само не изхвърляй и бебето с водата от коритцето, Теодосия. Не забравяй, че не си жена, която се справя лесно сама. Дори да оставим родословието на Алекс, той е стабилен човек, на когото може да се разчита, и аз не мога да си представя по-добър мъж, който да се погрижи за теб.

— Нямам нужда някой мъж да се грижи за мен!

— Тогава защо се съгласи да се омъжиш за него? — И без да очаква отговора ѝ, той отвори вратата на фургона и излезе на слънце.

Как би могла да му обясни промените, които бяха станали с нея? Знаеше, че вече не бе онази същата личност, която бе напуснала дома им преди малко повече от месец, но той не би ѝ повярвал.

Навън дечицата от детската градина, с които бе разговаряла по-рано, се бяха скупчили около учителката си, готови да поемат към училище. През последния месец тя бе свикнала с гледката и с миризмите на цирка „Братя Куест“, но сега погледна на него с други очи.

Алекс и Шеба стояха близо до шапитото, спореха за нещо. Клоуните репетираха някакъв жонгльорски номер, а Хедър опитваше стойка на ръце, докато Брейди се чумереше на формата ѝ. Франки си играеше на земята близо до Джил, а тя работеше с кученцата, дребни рошльовци, от които Дейзи настръхваше. Подуши хамбургерите, които цвърчаха на скарата с дървени въглища, запалена от момичетата от миманса, чу постоянното бръмчене на генератора, плющенето на флаговете на силния вятър.

И тогава едно дете изпищя.

Писькът бе тъй пронизителен, че всички го чуха. Алекс моментално вдигна глава. Хедър падна от стойката си, а клоуните изпуснаха бухалките, с които жонглираха. Баща ѝ спря рязко и ѝ попречи да вижда. Чу ахването му и го заобиколи, за да види какво бе предизвикало потреса му. И сърцето ѝ сякаш пропусна няколко удара.

Синджун бе избягал от клетката си.

Стоеше в ниската трева между менажерията и задната врата към шапитото, а зад него вратата на клетката му се бе килнала на счупената си панта. Белите петна на ушите му и бледозлатистите му уши се бяха фокусирали към цел на не повече от десет метра разстояние.

Дребното херувимче с розовия комбинезон.

Детето кой знае как се бе отделило от класа си и тъкмо неговият пронизителен писък бе привлякъл вниманието на Синджун. Детето виеше от ужас, замръзнало на място с треперещи ръце, върху комбинезона му бързо се разрастваше петно — беше се напишкало.

Синджун изрева, разкри смъртоносно острите си зъби, извити като ятагани, зъби, с които да задържи на място жертвата си, докато я разкъсва с нокти. Детето отново изписка, този път още по-

пронизително. Мощните мускули на Синджун се раздвижиха и кръвта се стече от главата на Дейзи. Усети го, че бе готов за скок. За тигъра детето с размаханите си ръце и остри писъци сигурно изглеждаше като възможно най-опасна жертва.

Нико се появи отнякъде и се втурна право към Синджун. Дейзи видя в ръцете му шоковия прът и направи неволна стъпка напред. Искаше да го предупреди да не го прави. Синджун не бе свикнал с пръта. Нямахше да позволи да го обуздаят като слоновете; само щеше да се разяри още повече. Но Нико действаше инстинктивно, опитваше се да се справи с тигъра по единствения познат нему начин, сякаш Синджун бе непослушно слонче.

Щом Синджун насочи вниманието си към Нико, Алекс изтича от отсрещната му страна. Хвърли се към момиченцето, грабна го и го отнесе на безопасно място. И сетне всичко стана изведнъж. Нико заби пръта в рамото на тигъра. Подлуденото животно нададе яростен рев, масивното му тяло се изстреля към Нико и събори дресъора на слоновете на земята. Нико изтърва пръта и той се търколи така, че не можеше да го стигне.

Дейзи никога не бе изпитвала подобен ужас. Синджун щеше да разкъса Нико и никой не можеше да стори нещо, за да го спре.

— Синджун! — Отчаяна, извика името му тя.

За нейна изненада тигърът вдигна глава. Дали я бе чул или реагира на някакъв непознат инстинкт — тя не знаеше. Краката ѝ бяха толкова омекнали, че едва можеше да помръдне, но въпреки това пристъпи напред. Нямахше и представа какво ще предприеме. Знаеше само, че трябва да действа.

Тигърът си остана надвесен над неподвижното тяло на Нико. В първия момент ѝ се стори, че дресъорът е вече мъртъв, но сетне видя, че лежеше неподвижен с надеждата, че тигърът ще го остави.

— Дейзи, нито крачка повече.

Чу гласа на съпруга си — тих, но заповеден. А сетне и бащиния си глас, по-пронизителен.

— Какво правиш? Върни се тук!

Тя не обърна внимание и на двамата. Тигърът бавно се извърна и двамата се взряха един в друг. Острите му извити зъби бяха оголени, ушите прилепнали към главата, погледът — подлудял. Усети ужаса, който животното изпитваше.

— Синджун — рече тихо тя.

Минаха няколко безкрайно дълги секунди. Дейзи зърна огненочервен отблясък между Синджун и шапитото, Шеба бързо крачеше към Алекс, който преди малко бе предал пиццата момиченце на учителката. Шеба подаде на Алекс нещо, но в този миг мозъкът на Дейзи бе парализиран.

Тигърът прекрачи неподвижното тяло на Нико и прикова цялото си внимание към нея. Всяко негово мускулче бе напрегнато, готово за скок.

— Имам пистолет — рече ѝ Алекс с едва доловим шепот. — Не мърдай.

Мъжът ѝ щеше да убие Синджун. Разбираше логичността на действията му — цялата площадка бе пълна с хора; тигърът бе подлудял от ужас и определено бе опасен — но в същото време тя знаеше, че не може да го допусне. Великолепният звяр не биваше да бъде убит, само заради това, че поведението му бе в съзвучие с инстинктите на вида му.

Синджун не бе сторил нищо лошо, освен че бе реагирал като тигър. Човешките същества бяха онези, които бяха пристъпили границата. Те го бяха измъкнали от естествената му среда, бяха го затворили в тясна клетка, бяха го принудили да живее под погледите на своите врагове. И сега, тъй като тя не бе забелязала, че клетката му се нуждае от поправка, щяха да го убият.

Тя се придвижи толкова бързо, колкото можа, и застана между мъжа си и тигъра.

— Отдръпни се, Дейзи. — Тихият му тембър ни най-малко не смекчаваше властността на тона.

— Няма да ти позволя да го убиеш — прошепна в отговор тя. И бавно запристъпва към тигъра.

Златистите му очи светеха срещу нея. През нея. Тя усети как ужасът му се просмуква във всяка клетка на тялото ѝ и се сливаше със страха ѝ. Душите им се сляха и тя го чуваше със сърцето си.

Мразя ги.

Знам.

Спри.

Не мога.

Тя скъси още разстоянието помежду им и бе вече на не повече от три метра от него.

— Алекс ще те убие — прошепна тя, взряна в очите на тигъра.

— Дейзи, моля те...

Усети напрегнатостта в отчаяната молба на Алекс, съжали за неприятностите, които му създаваше, но не можеше да се спре.

След като приближи тигъра, усети, че Алекс промени позицията си, за да може да стреля безпрепятствено от друга посока. Знаеше, че времето ѝ свършва.

Изпълнена с такъв страх, че едва дишаше, тя клекна пред тигъра. Усети мириса му на диво животно и се взря в очите му.

— Не мога да позволя да те убият — прошепна тя. — Ела с мен.

И бавно посегна към него.

Частица от съзнанието ѝ очакваше мощните му челюсти да се впият в ръката ѝ, но друга част — може би душата ѝ, тъй като единствено душата можеше да се противопостави тъй упорито на логиката — та тази друга част вече не даваше пет пари дали ще има ръка и дали ще оцелее. Боязливо докосна главата му между ушите.

Козината му бе едновременно и мека, и настръхнала. Остави го да свикне с допира ѝ и топлината му се пропи в ръката ѝ. Меката вътрешна част на ръката ѝ докосваше мустаците му, усети дъха му през тънката си памучна тениска. Той промени центъра на тежестта си и постепенно се отпусна на земята с протегнати предни лапи.

В тялото ѝ се просмука спокойствие, което зае мястото на страха. Испита блаженото чувство на завръщане у дома, което досега ѝ бе напълно непознато: тигърът се бе превърнал в нея, а тя — в тигъра. В една частица от мига тя разгада всичките тайнства на съзиданието, разбра, че всяко живо същество е част от всяко друго живо същество, че всички са част от Бога, свързани с любовта, че живеят на земята, за да се обичат едно друго. Разбра, че няма страх, няма болести, няма смърт. Не съществуваше нищо друго, тъй важно, както любовта.

И в тази частица от мига тя разбра също, че обича Алекс по онзи земен начин, по който една жена обича един мъж.

Стори ѝ се напълно естествено да обгърне с ръце шията на тигъра. И още по-естествено — да допре буза до него и да затвори очи. Секундите течаха. Чу тупкането на сърцето му, заглушено от дълбоко, гърлено мъркане.

Обичам те.

Обичам те.

— Трябва да те отведе обратно — прошепна тя накрая, а изпод стиснатите ѝ клепачи се процеждаха сълзи. — Но няма да те изоставя. Никога.

Мъркането и ударите на сърцето му се сляха.

Тя поседя известно време на земята, притиснала буза към врата на тигъра. Никога не бе изпитвала подобен покой, дори и когато седеше между предните крака на Тейтър. На света имаше толкова много зло, но не и тук. Този покой бе свещен.

Постепенно фокусира останалите. Бяха замръзнали на място, като статуи. От двете страни. Пред нея. Зад нея.

Алекс все още бе насочил пистолета срещу Синджун. Глупав мъж. Като че ли тя ще му позволи да нарани това животно. Здравословният тен на мъжа ѝ бе избелял до тебеширенобяло, знаеше, че му причинява ужасен страх. Ехото на биенето на тигърското сърце още кънтеше в ушите ѝ и тя разбра, че бе преобърнала света на Алекс по начин, който той трудно щеше да прости. След като всичко това свършеше, щеше да ѝ се наложи да се изправи пред ужасни последиствия.

Баща ѝ, остарял, слаб и с посивяло лице, стоеше недалеч зад Алекс, до Шеба. Хедър бе стиснала ръката на Брейди. Децата бяха абсолютно безмълвни.

Външният свят бе нахлул отново и тя повече не можеше да остане където бе. Бавно се изправи. Продължаваше да държи ръка върху врата на Синджун, пръстите ѝ потънаха в козината му.

— Синджун ще се върне сега в клетката си — обяви тя. — Моля, всички да стоят настрана.

Тя тръгна и изобщо не се изненада, когато тигърът я последва; душите им бяха така сплетени, че той нямаше друг избор. С външната част на крака си се допираше до него. Поведе го към клетката. И при всяка стъпка усещаше, че пистолетът на Алекс бе насочен към него.

Колкото повече приближаваха целта си, толкова повече усещаше тя тъгата на тигъра. Искаше ѝ се да може да му обясни, че това бе единственото място, където щеше да е в безопасност. Когато стигнаха до клетката, той изведнъж спря. Тя прекна и се взря в очите му.

— Ще остана при теб за малко.

Той я гледаше, без да мигне. И тогава, за нейно удивление, той потърка буза о нейната. Мустаците му бръснаха шията ѝ и тя отново чу дълбокото, гърлено мъркане.

В следващия миг него вече го нямаше. С мощен тласък на задните си крака скочи в клетката.

Чу шума от тичащи крака зад гърба си, обърна се и видя Нико и Алекс да се спускат към клетката, готови да грабнат строшената врата и да я поставят на място.

— Спрете! — вдигна ръце тя да ги върне. — Не приближавайте повече.

Те застинаха на място.

— Дейзи, махни се оттам. — Тонът на Алекс вибрираше от напрежение, хубавите му черти се бяха изострили силно.

— Оставете ни на мира.

Тя бързо отиде до зеещата врата на клетката и се обърна гърбом към тях.

Синджун я гледаше. Сега, след като отново бе в затвора си, той се бе изправил все така величествен, както всякога — царствен, отчужден от света, изгубил всичко друго, освен достойнството си. Тя бе узнала по някакъв начин какво желаше и не можеше да го понесе. Искаше тя да бъде неговият тъмничар. Бе я избрал тя да затвори строшената врата на клетката му и да го запре.

Не се усети, че плаче, докато не почувства сълзите да се стичат по бузите ѝ. Златистите му очи блещукаха, гледаше я с обичайното си презрение, караше я да се чувства като че бе по-нисшестояща от него.

— Направи го, слабачке! — повеляваха ѝ очите му. — Веднага!

Събра сили и вдигна ръце да хване вратата на клетката. Поради строшената панта вратата бе тежка и трудно се завъртя, но тя изхлипа и успя да я затвори.

Алекс се втурна към нея и хвана вратата, за да я закрепи, но в момента, в който я докосна, Синджун оголи зъби и нададе рев, от който да ти настръхне косата.

— Остави ме да го направя! — възкликна тя. — Дразниш го. Моля те. Аз ще я закрепя.

— По дяволите!

Той отстъпи бързешком, ядосан, разстроен.

Позицията ѝ бе доста неудобна. Платформата, върху която бе поставена клетката, се издигаше на почти метър височина и трябваше да вдигне високо ръце, за да държи вратата затворена. Нико се появи с дървено столче и го постави до нея. Сетне ѝ подаде парче въже.

В първия момент тя не разбра за какво ѝ бе нужно.

— Направи примка и привържи пантата за решетката — рече Алекс. — Облегни се на вратата, докато работиш, за да я държиш затворена с тежестта си. И, за бога, бъди готова да отскочиш, ако реши да нападне.

Той приближи изотзад и прегърна бедрата ѝ, за да ѝ даде устойчивост. Поддръжката му я успокои и се опита да направи онова, което ѝ бе казал: подпираше вратата с рамо и се мъчеше да завърже с въже строшената панта. Тялото ѝ се разтрепери от усилието и неудобната позиция. Усети издутината от пистолета, мушнат в колана на дънките му.

Ръцете му я стиснаха по-силно.

— Почти успя, мила.

Възелът се получи голям и грубоват, но държеше. Отпусна ръце. Алекс я свали от стола и я притисна към гърдите си.

Тя остана така няколко успокояващи мига, преди да вдигне глава и да се вгледа в очите му, толкова подобни на тигърските. Току-що бе разбрала, че обича този мъж и този факт я изпълваше с чувството на благоговение. Бяха напълно различни, ала тя долавяше повика на душата му тъй ясно, сякаш го бе изрекъл с думи.

— Извинявай, че те изплаших.

Сигурно щеше да я помъкне към фургона, та да ѝ набие обръчите насаме. Може би този инцидент щеше да бъде последната капка, която да прелее, и той да я изпрати у дома. Отхвърли тази мисъл и отстъпи крачка назад.

— Не мога още да си тръгна. Обещах на Синджун да поостана малко.

Бръчиците около устните му се изостриха, но не я попита нищо.

— Добре.

Баща ѝ се втурна напред.

— Нямаш акъл колкото едно дете! Чудо е, че си още жива! Какво те прихвана? Никога повече не се опитвай да правиш такива неща. Ако дори...

Алекс го прекъсна.

— Млъкни, Макс. Аз ще се погрижа за това.

— Но...

Алекс повдигна вежди и Макс Петроф моментално млъкна. Само това направи Алекс — повдигна вежди — но и то бе достатъчно. Никога не бе виждала властния си баща да отстъпва по такъв начин на когото и да е, и това ѝ напомни за казаното от него. От векове членовете на фамилията Петроф са смятали за свой дълг да изпълняват желанията на Романови.

В този момент с част от съзнанието си тя вече прие за истина казаното от баща ѝ, но насочи вниманието си към Синджун, който изглеждаше неспокоен и нервен.

— Амелия ще се чуди къде ли съм се дянал — рече баща ѝ зад гърба ѝ. — Най-добре да се връщам. Довиждане, Теодосия.

Той рядко я докосваше и тя се изненада, като усети лекото потупване по рамото си. Но преди да му отвърне, той се обърна, сбогува се с Алекс и си тръгна.

Циркът постепенно започна да се връща в обичайното си русло. Джак разговаряше с учителката, докато ѝ помагаше да поведе децата към училище. Нико и останалите се бяха заловили отново с работата си. Шеба пристъпи напред.

— Добре свършена работа, Дейзи.

Думите ѝ прозвучаха завистливо. И макар Дейзи да забележа как в очите на собственичката на цирка блесна пламъче на уважение, тя също така изпита и неясното чувство, че неприязънта на Шеба към нея се бе засилила. Шеба не погледна Алекс, тръгна си и ги остави насаме със Синджун.

Тигърът се изправи, напрегнат, бдителен, ала все още ги гледаше с обичайното си високомерие. Тя обхвана с ръце пръчките на решетката. Синджун пристъпи. Чу как Алекс тихичко ахна, когато тигърът потърка голямата си глава о пръстите ѝ.

— Не бих искал да му позволяваш това.

Тя протегна ръка и почеса Синджун зад ушите.

— Той няма да ме нарани. Не ме уважава, но ме обича.

Алекс тихичко се засмя и за нейна изненада я прегърна отзад, докато тя галеше тигъра. Брадичката му докосна темето ѝ.

— Никога през живота си не съм се плашил толкова много.

— Извинявай.

— Аз трябва да ти се извиня. Предупреди ме за клетките и би трябвало да ги проверя до една. Вината е моя.

— Не, моя е. Аз отговарям за менажерията.

— Не се самообвинявай. Няма да го допусна.

Синджун я близна по китката. Усети как мускулите на Алекс трепват, когато тигърът почна да я ближе.

— А сега би ли отдръпнала ръцете си от тази клетка? — попита тихо той. — Ще ме докараш до инфаркт.

— След малко.

— Това вече ми струва десет години от живота ми. Не мога да си позволя да губя още.

— Харесва ми да го докосвам. А освен това вие двамата много си приличате. Той не изразява лесно чувствата си и не искам да го обидя, като се отдръпна.

— Той е животно, Дейзи. Не притежава човешки емоции.

Тя бе в прекалено миролюбиво настроение, за да спори.

— Скъпа, ще трябва да спреш да се сприятеляваш с диви животни. Първо Тейтър, а сега пък Синджун. Виж какво ще ти кажа. Очевидно имаш нужда от животинка. Първата ми работа утре ще е да ти намеря куче.

Тя го погледна разтревожена.

— О, не, не можеш да го направиш!

— Защо не?

— Защото се боя от кучета.

Отпърво той я изгледа слисан, а сетне избухна в смях. В началото бе само едва доловимо хихикане, но скоро се превърна в богат, гърлен звук, който се отрази в стените на шапитото и проехтя над цялата площадка.

— Излиза — промърмори тя, усмихната на свой ред, — че Алекс Марков най-сетне се засмя и то за моя сметка.

Той обърна лицето й към слънцето, привлече я по-силно към себе си и се разсмя още по-дълбоко.

Синджун ги гледаше с леко раздражение, сетне се протегна към решетката, за да близне палеца на Дейзи.

Алекс си проправи път сред групата репортери и фотографи, които бяха наобиколили Дейзи след последното вечерно представление.

— На жена ми днес ѝ дойде много. Нуждае се от почивка.

Пренебрегвайки го, един репортер протегна касетофончето си към Дейзи.

— Какво ви мина през ума, когато разбрахте, че тигърът е избягал?

Дейзи понечи да отговори, но Алекс се намеси, знаеше, че е толкова учтива, че ще отговаря на всичките им въпроси, докато не падне от умора.

— Съжалявам, но стига толкова. — Прегърна я и я отведе.

На средствата за осведомяване не им отне много време, за да захванат историята с избягалия тигър и репортерите заприиха още след първото представление, за да я интервюират. Отначало Шеба се зарадва на популярността. Но сетне чу изявленията на Дейзи за това, че менажерията е проява на жестокост и нечовечност, и побесня. Когато се опита да се намеси в интервюто, Дейзи я погледна с невинните си очи и рече без всякакво угризение:

— Но, Шеба, на животните никак не им харесва да са в менажерията. Толкова са нещастни там!

Докато Алекс и Дейзи крачеха към фургона, той бе толкова радостен, че е жива и невредима, че нямаше кой знае колко против думите ѝ. Тя се препъна и той усети, че вървеше прекалено бързо. Винаги правеше така. Мъкнеше я подире си. Бутах я. Караше я да се препъва. Ами ако днес се бе наранила? Ами ако Синджун я бе убил?

Изпита съкрушаващ страх, като си представи как лапите на Синджун разкъсват това малко, нежно тяло. Ако ѝ се бе случило нещо, никога нямаше да си го прости. Беше твърде важна за него. Твърде необходима.

Усети уханието на тялото ѝ — сладко и ароматно, с привкус на нещо по-различно, може би бе уханието на добротата. Как бе успяла да влезе под кожата му за толкова кратко време? Изобщо не бе негов тип жена, но го бе накарала да изпитва емоции, за чието съществуване не бе и подозирал, дори и когато преобръщаше логиката с главата надолу и черното ставаше бяло, а редът — хаос. У нея нямаше нищо рационално. Превръщаше тигрите в свои питомци и умираше от страх

от малко кученце. Научи го да се смее. Успяла бе, освен това да направи нещо, което никой не бе успявал от ранното му детство досега. Разклати непоколебимото му самообладание и може би затова сега изпитваше такива болезнени чувства.

В съзнанието му се зароди образ, отначало неуловим, но постепенно — все по-ясен. Спомни си мразовитите зимни дни, когато бе прекарал прекалено дълго време на открито и влизаше да се стопли. Спомни си как боляха измръзналите ръце, докато топлината се връщаше в тях. Болката от размразяването. Какво ставаше с него? Нима изпитваше болката от размразяващите се чувства?

Дейзи хвърли поглед към репортерите.

— Ще си помислят, че съм неучтива, Алекс. Не биваше да си тръгвам тъй изведнъж.

— Не давам и пет пари какво ще си помислят.

— Така е, защото имаш високо самочувствие, докато моето на свой ред е ниско...

— Не започвай пак.

Завързаният близо до фургона Тейтър измуча, като видя Дейзи.

— Трябва да му пожелае лека нощ.

Усети ръцете си сякаш празни, когато тя се освободи от него, отиде при Тейтър и притисна буза към главата му. Той я обгърна с хобот и Алекс трябваше да сподави желанието си да я дръпне, преди слончето да я е смачкало от любвеобилност. Котка. Може би щеше да е по-добре да ѝ купи някакво коте. С извадени нокти, та да не драска.

Но и тази идея не успокои мислите му. Като знаеше Дейзи, тя сигурно се страхуваше и от домашни котки.

Най-сетне остави Тейтър и го последва във фургона. Започна да сваля костюма си, но се отпусна накрая на леглото.

— Хайде, почвай да ми се караш. Знам, че чакаш този момент цял ден.

Алекс никога не я бе виждал тъй окаяна. Защо винаги си мислеше най-лошото за него? И макар сърцето да му подсказваше да кара кротко, умът му диктуваше да я подметне веднага и да ѝ даде урок, който никога няма да забрави. Циркът бе изпълнен с опасности и той бе готов на всичко, за да я предпази.

Докато събираше мислите си, тя се взря в него и всичките беди на този свят сякаш се бяха насъбрали в тези виолетови дълбини на

очите ѝ.

— Не можех да те оставя да го убиеш, Алекс. Просто не можех. Добрите му намерения се изпариха.

— Знам. — Седна на леглото до нея, измъкна няколко стръкчета слама от косата ѝ и заговори с усилие. — Онова, което направи днес, е най-храбрата постъпка, която някога съм виждал.

— И най-глупавата. Хайде, кажи го.

— Това — също. — С показалец прибра черна къдрица от бузата ѝ. И като се взираше във вдигнатото ѝ нагоре лице, не можеше да си спомни нещо, което да го бе трогвало толкова силно. — Когато се запознах с теб, видях само едно разглезено, богато момиченце, глуповато и расло под похлупак, прекалено хубаво, за да е за негово добро.

Както и трябваше да се очаква, тя поклати глава.

— Не съм красива. Майка ми...

— Знам. Майка ти е била красавица, а ти си самото грозно пате. — Усмихна се. — Извинявай, че разрушавам любимите ти илюзии, но изобщо не смятам, че е така.

— Защото не си я познавал. — Тя отвърна толкова сериозно, че той едва потисна желанието си да се изсмее — а то се появяваше винаги, когато бяха заедно.

— Майка ти би ли могла да прибере тигър в клетката му?

— Може би не, но се справяше много добре с мъжете. Те бяха всичко за нея.

— Този мъж тук ще направи всичко за теб.

Очите ѝ се разшириха, а на него му се прииска да си върне думите назад, защото разкриваха твърде много. Беше дал клетва да я предпазва от собствените ѝ романтични мечти, а току-що ѝ бе дал да разбере колко държи на нея. След като познаваше Дейзи със старомодните ѝ възгледи за брака, сигурно щеше да приеме обичта му за любов и щеше да почне да гради в главата си въздушни кули за бъдещето им — мечти, които поразеното му емоционално състояние нямаше да му позволи да изпълни. Единственият начин, по който можеше да я предпази, бе да ѝ даде възможността да види що за гаден негодник е мъжът, с когото се е свързала.

Но не му бе никак лесно. От всичките жестоки удари, които съдбата бе стоварила върху него, най-жестокият се състоеше в това, че

го свързва с тази крехка, почитена жена с красиви очи и с прекалено щедро сърце. На нея обич не ѝ стигаше. Тя трябваше да бъде обградена с истинска любов. Нуждаеше се от деца и от добър съпруг — някой от онези сърдечни мъжаги, които манифестират на Празника на труда, а в неделя ходят на църква, би я обичал до полуда.

Усети как нещо болезнено го жегва, когато си я представи омъжена за друг, но преодоля болката. Независимо от цената, той щеше да я защити.

— Сериозно ли говориш, Алекс? Наистина ли ще направиш всичко за мен?

Въпреки всичките си добри намерения, той кимна като първи глупак.

— Тогава стой, без да мърдаш и ме остави да те любя.

Усети силна, пулсираща болка в слабините, толкова силно я желаше, че едва пое дъх. В последния миг, малко преди жаждата му да я притежава да вземе връх над него, устните ѝ се извиха в такава мека и сладка усмивка, че той се почувства така, сякаш го бяха ритнали силно в слабините.

Тя не спестяваше нищо. Съвсем нищо. Предлагаше му себе си безрезервно: сърцето, тялото и душата си. Как можеше човек да действа така саморазрушително? Той се взе в ръце. Щом тя не можеше да се предпази сама, то той щеше да свърши тази работа вместо нея.

— Сексът изисква нещо повече от две тела — рече сурово той. — Това ми го каза ти. Каза ми също, че трябва да е свещен; но при нас не може да бъде такъв. Няма любов. Не го забравяй. Има само секс.

За негова почуда тя го дари с нежна усмивка, с лек оттенък на печал.

— Глупав мъж. Разбира се, че има любов. Не знаеше ли? Аз те обичам.

Почувства се така, сякаш му бяха нанесли нокаутиращ удар.

А тя има и дързостта да се засмее.

— Аз наистина те обичам, Алекс, и няма нужда да се вцепеняваш така. Знам, че ти казах, че няма да го направя, но не можах да устоя. Криех се от истината, но днес Синджун ми показва какво изпитвам.

Въпреки всичките му предупреждения и заплахи, въпреки всичките упреци и наказания, които ѝ бе наложил, тя бе решила, че е

влюбена в него. И вината бе у него. Трябваше да я държи на по-голямо разстояние. Защо отиде на плажа с нея? Защо изля душата си? И — най-проклетото от всички неща! — защо не я бе държал далеч от леглото си? Сега трябваше да я убеди, че онова, което смяташе за любов, е само рефлексия от романтичните ѝ възгледи за живота, а това нямаше да бъде никак лесно.

Но преди да успее да ѝ посочи грешката, устните ѝ намериха неговите. Съзнанието му даде накъсо. Желаше я. Трябваше да я има.

Прокара връхчето на езика си по устните му, сетне лекичко навлезе. Той обхвана с длани главата ѝ, зарови пръсти в меката ѝ коса. Бе податлива в ръцете му, предлагаше му, отдаваше му всичко.

Тихичко измяука. Беше уязвима. Жадна. Звукът проникна в замъгленото му съзнание и го върна към реалността. Трябваше да ѝ напомни как стояха нещата помежду им. За нейно добро трябваше да бъде наистина корав. По-добре сега да я заболи малко, отколкото да я връхлети по-късно истинската мъка.

Отдръпна се рязко от нея. С една ръка я бутна да падне върху леглото, а другата положи върху издутината на дънките си.

— Едно добро чукане си е по-хубаво, от каквато и да е любов.

Той вътрешно потрепна, като видя потресеното изражение на зачервеното ѝ лице. Познаваше жена си и затова се стегна да посрещне онова, което щеше да последва. Щеше да скочи от леглото и с блеснали очи щеше да му изнесе поредната лекция за вулгарния език.

Но тя не го направи. Вместо това шокът ѝ премина в същото онова жалостиво изражение, което бе забелязал и по-преди.

— Знаех си, че ще го приемеш трудно. Толкова си предвидим.

Предвидим ли? Нима го виждаше такъв? По дяволите, той се опитваше да я спаси, а тя само му се присмиваше! Е, щеше да ѝ даде да се разбере.

Устните му се изкривиха в грозна, подигравателна усмивка.

— Събличай този костюм. Имам настроение за някои по-груби неща, а не искам да го скъсам.

— Груби неща ли?

— Точно това казах, миличка. А сега събличай дрехите.

17.

Дейзи преглътна.

— Искаш да се съблека ли?

Знаеше, че думите ѝ прозвучаха идиотски, но Алекс я изненада. Какво имаше предвид под груби неща? Погледът ѝ пробяга към навития камшик, който бе оставил върху облегалката на дивана. Беше го изплашила до смърт, като му каза, че го обича, но не бе очаквала чак такава реакция. И все пак, той бе толкова боязлив на тази тема, че би трябвало да очаква изненадваща реакция.

— Престани да се мотаеш.

Свали тениската си, дънките му бяха се свлекли надолу, изглеждаше неумолим и опасен, като застана пред нея гол до кръста, с онази права линия от тъмни косми, която пресичаше корема и сочеше пътя към опасността, досущ като просветваща неонова стрелка.

— Като каза груби работи...

— Имах предвид, че е време за известно разнообразие.

— Честно да си кажа, не мисля, че съм усвоила напълно дори основата.

— Стори ми се каза, че ме обичаш, Дейзи. Какво ще речеш за доказателствата?

Той определено я провокираше и тя преброи наум до десет.

— Знаеш, че не съм мъж, който си пада по нежностите и цветята. Обичам секса. Обичам да го правя често и необуздало.

Добри боже! Тя наистина го бе изплашила. Прехапа долната си устна. Въпреки казаното от нея, Алекс не бе чак толкова предвидим, затова трябваше да внимава. От друга страна Тейтър и приятелчетата му я бяха научили на едно основно правило при общуването ѝ с едри зверове. Ако отстъпи, се подлага на опасността да я съборят на земята.

— Много добре — рече тя. — Какво искаш да направя?

— Вече ти казах. Съблечи се.

— А аз казах, че искам аз да те любя, а не обратното.

— Може и да не искам да се любя. Може да искам просто да чукам.

Мръсник такъв! Нарочно я провокираше и тя трябваше да държи езика си зад зъбите, ако не искаше да падне в капана. Ако изгубеше самообладание, щеше да му отстъпи първенстващата позиция, а той желаше тъкмо това. Трябваше по някакъв начин да се възправи до него и то можеше да бъде осъществено само чрез собствените й методи. Обичаше го прекалено силно, за да го остави да я избудалка така.

Премисли възможностите си, сетне стана от леглото да се съблече. Той не рече нищо; само я гледаше. Изрита обувките си, свали костюма, но когато стигна до сутиена и бикините, изпита нежелание да продължи по-нататък. Той бе силно възбуден, дънките му подчертаваха това, а настроението му бе опасно и тя не знаеше какво би могла да очаква. Може би нямаше да е зле да го разсее. Така щеше да спечели малко време.

Толкова неща се бяха случили след разговора с баща й, че не й остана време да говори с Алекс за удивителните му твърдения. Ако повдигнеш въпроса сега, може би щеше да го улови със свален гард. А един разговор за семейната му история би могъл също да поразведри непредвидимото му настроение.

— Баща ми каза, че си бил потомък на Романови.

— Свали дънките ми.

— И не само това, ами баща ти бил внук на цар Николай Втори.

— Не ме карай да повтарям.

Изглежда я с такава арогантност, че изобщо не бе трудно човек да си го представи седнал на трона на Катерина Велика да нарежда на някаква вироглава женска от рода Петроф да се хвърли във водите на Нева.

— Каза, че си бил наследник на руската корона.

— Замълчи и направи онова, което ти казах.

Тя потисна въздишката си. Господи, колко бе трудно с него. Очевидно нямаше по-сигурен начин да накара този руснак да атакува от едно обяснение в любов. Трудно й бе да срещне погледа му с някакво достойнство, след като бе само по бельо, а той изглеждаше тъй заплашително потентен, но все пак вложи всичко в опита си. Очевидно

сега никак не бе време да се опитва да изкопчи отговорите, за които жадуваше.

Той ѝ се подигра.

— Когато сваляш дънките ми, застани на колене.

Непоносим тъпанар!

Устните му се свиха.

— Веднага!

Тя пое дълбоко дъх, още веднъж, трети път. Никога не си бе мислила, че ще постъпи така с нея. Удивително бе какво можеше да направи страхът с един мъж. Сега той имаше намерението да я притиска, докато не се откаже с гръм и трясък от обяснението си в любов. Колко тигри трябваше да смирява само за един ден?

Вгледана във високомерно присвитите му очи, в наглата извивка на ноздрите му, тя изпита неочакван прилив на нежност. Горкият ѝ любим. Той се бореше със страха си по единствения му познат начин, и ако се опиташе да го накаже за това, само щеше да го накара да заеме позиция на още по-глуха отбрана. О, Алекс, какво е сторил камшикът на вуйчо ти с теб?

Гледаше го в очите, докато бавно приклякваше. Усети силна тръпка на чувственост, като забеляза отново колко възбуден е той. Дори и страхът му не бе успял да попречи.

Стиснал бе юмруци до тялото си.

— По дяволите! Къде е гордостта ти?

Тя седна на пети и се взря в лицето му — неумолимо, безкомпромисно, високите му руски скули хвърляха дълбоки сенки, а тънките бледи бръчици обрамчваха устата.

— Гордост ли? Тя е в сърцето ми, разбира се.

— Ти се оставяш да те унизявам!

Тя се усмихна.

— Не можеш да го направиш. Мога да се унизя единствено сама. А съм на колене да те съблека, защото това ме възбужда.

Възцари се несигурно мълчание. Той изглеждаше тъй измъчен, че тя не можеше да го понесе. Изправи се на колене и притисна устни към коравия му корем, току над колана на дънките. И докато го правеше, дръпна копчето и то изщрака под пръстите ѝ. Сетне отвори и ципа.

Кожата му настръхна, а гласът му потрепери.

— Изобщо не мога да те разбера.

— Мисля, че ме разбираш. Себе си не можеш да разбереш.

Хвана я за раменете и я изправи. Очите му бяха толкова потъмнели и тъй нещастни, че ѝ стана мъчно.

— Какво да правя с теб? — попита той.

— Може би ще отвърнеш на любовта ми?

Дъхът му секна изведнъж и със сподавен стон устните му намериха нейните. Тя почувства отчаянието му, но бе безсилна да му помогне. Целувката ги сля: досущ като водовъртеж тя ги повлече в дълбините си.

Не разбра дали се съблякоха един друг или всеки поотделно, но скоро лежаха голи на леглото. Чувствеността — гореща, дълбока — се плъзна по пламналия ѝ корем. Устните му тръгнаха от рамото, слязоха към гърдите, целуна корема ѝ. Тя разтвори крака и го остави да вдигне коленете ѝ.

— Сега ще те галя навсякъде — прошепна той и дъхът му опари бедрата ѝ от вътрешната им страна.

И го направи. Господи, как го направи!

Не можеше да я обича със сърцето си, но можеше да я обича с тяло; направи го с необузdana щедрост, която я изпълни с емоции. Взе онова, което ѝ даваше, но в същото време му отвърщаше със същото, използвайки ръцете си, гърдите си, мекотата на кожата си, устните си.

Когато той най-сетне навлезе дълбоко в нея, тя обви с крака неговите и стисна силно.

— Да — прошепна тя, — о, да.

Барьерите между тях изчезнаха, а докато приближаваха заедно върха, тя заговори.

— О, да. Така. Обичам... Да. Дълбоко. О, да. Само това...

Напяваше му, водена от страст, от инстинкт. Ако спреше да говори, той щеше да опита да забрави коя бе и да я превърне в някакво анонимно женско тяло. А тя не би го понесла. Тя бе Дейзи. Беше негова жена.

Затова говореше, прегръщаше го силно, препускаше с него към онова място, което се нарича единение.

И накрая тъматa отстъпи място на светлината.

— Беше свещенодействие.

— Не бе, Дейзи. Беше си просто секс.

— Хайде да го направим отново.

— Карам със сто километра в час, снощи не сме спали повече от три часа и вече закъсняваме да пристигнем в Алънтаун.

— Надут тъпанар!

— Кого наричаш надут тъпанар?

— Теб.

Той я стрелна с поглед, в очите му блещукаше дяволито пламъче.

— Само посмей да го кажеш, когато си гола.

— Няма да се съблека, преди да си признал, че бе свещенодействие.

— Какво ще кажеш, ако призная, че бе по-специално? Защото определено бе по-специално.

Тя го погледна самодоволно и изостави темата дотук. Предишната вечер наистина бе далеч повече от специална и двамата го знаеха. Усетила го бе в жаждата, с която се любиха, и в начина, по който лежаха прегърнати след това. Когато погледите им се срещнаха, в тях нямаше нищо скрито, нищо спестено.

Тази сутрин тя го очакваше да прибегне пак до старите си номера, да се прави на начумерен и невъзможен, да стори всичко възможно, за да увеличи дистанцията.

Но за нейна почуда той бе забавен и мил. Сякаш се бе отказал от борбата си. С всеки удар на романтичното си сърце тя искаше да повярва, че се бе влюбил в нея, но знаеше, че няма да е толкова лесно. Засега бе довольна, че поне бе свалил малко гарда си.

Дъжд забарабани по пращното предно стъкло на пикапа с големи, разплискващи се като амеби капки. Беше хладна, мрачна утрин и според прогнозата, времето още щеше да се влоши. Той я погледна и тя изпита чувството, че чете мислите ѝ.

— Не мога да ти устоя — рече тихо. — Знаеш го, нали? Писна ми да се правя, че мога. — Изражението му стана още по-тревожно. — Но не те обичам, Дейзи, а ти нямаш и представа колко съжалявам, че е така, защото ако можех да избирам кого на този свят да обичам, то това щеше да си ти.

Тя преглътна с мъка заседналата в гърлото ѝ топка и рече:

— Пак ли за емоционалното ти изкривяване става дума?

— Не се шегувай с това.

— Извинявай. Просто е тъй невероятно...

„Глупаво.“ Беше глупаво, но тя спести думата. Докато той вярваше, че не може да обича, ако засегне темата, тя само щеше да предизвиква отбранителните му реакции. Освен ако не бе вярно. Тази тъжна мисъл отекна в съзнанието ѝ. Ами ако беше прав и мрачното му, изпълнено с насилие детство го бе обезобразило толкова лошо, че никога да не може да обича? Ами ако просто не можеше да обича нея?

Дъждът забарабани и по покрива на кабината. Тя погледна венчалната си халка.

— Разкажи ми как би изглеждало. Ако ме обичаше.

— Ако те обичах ли?

— Да.

— Да говорим за нещо, което не може да се случи, е само губене на време.

— Знаеш ли какво си мисля? Мисля, че не би могло да бъде много по-добро, отколкото е сега. Сега е много хубаво.

— Но няма да трае. След като свършат шестте месеца, свършва и този брак. Не бих могъл да живея в мир със себе си, като те гледам как страдаш, само защото не мога да ти дам онова, което заслужаваш. Не мога да ти дам любов, Дейзи. Не мога да ти дам деца. А това са нещата, от които се нуждаеш, Дейзи. Такъв тип жена си и без тях ще линееш и вехнеш.

Думите му предизвикаха малки експлозии на болка у нея, но тя нямаше намерение да го наказва за искреността му, като го напада само заради страданието си. Знаеше също, че не би могла да понесе повече от това и затова смени темата.

— Знаеш ли какво ми се иска?

— Предполагам няколко седмици в скъп курорт и да си направиш маникюр.

— Не. Искам да стана детска учителка.

— Така ли?

— Глупаво, нали? Ще трябва да постъпя в колеж, а съм твърде стара за това. Като завърша, ще съм минала трийсетте.

— А на колко ще си, ако не постъпиш в колеж?

— Моля?

— Годиците и така ще си минат, независимо дали ще постъпиш в колеж или не.

— Сериозно ли смяташ, че трябва да го направя?

— Не виждам защо не.

— Защото в живота си съм преживяла достатъчно провали и не бих искала да изживея и още един. Знам, че съм интелигентна, но образованието ми в най-добрия случай може да се нарече несистемно, а съм и съвсем недисциплинирана. Не мога да си се представя да се състезавам с куп умни, осемнайсетгодишни хлапета със стандартното им образование.

— Може би е време да престанеш да се подценяваш. Не забравяй, че си дамата, която може да усмирява тигри.

Той ѝ се усмихна загадъчно и тя се почуди кой точно тигър имаше предвид — Синджун или себе си. Но не, Алекс бе твърде арогантен, за да помисли за себе си като за усмирен.

Тя забеляза поредицата от указателни стрелки върху стълб за улично осветление.

— Следва завой.

Откриването на знаците, сочещи пътя към цирка, бе за Алекс толкова естествено, колкото и дишането, и тя заподозря, че ги бе забелязал, но въпреки това ѝ кимна. Дъждът се бе усилил и той пусна чистачките на по-голяма скорост.

— Предполагам, че не бива да се надявам да имаме късмета да играем на асфалтирана площадка.

— Боя се, че не. Площадката ще е в полето.

— И май ще трябва да разбере от първа ръка защо на представленията на циркове като „Братя Куест“ им викат калните шоута. Само се надявам дъждът да не разстрои животните.

— Нищо им няма. Работниците ще си изпатят най-много.

— И ти. Нали ще си с тях навън. Винаги си бил.

— Това ми е работата.

— Необичайна работа за мъж, който ще бъде цар.

Тя го погледна изкосо. Ако си бе въобразил, че е забравила за това, жестоко се лъжеше.

— Пак ли ще се връщаме към това?

— Само ми кажи истината и повече няма да засягам темата.

— Обещавах ли?

— Кълна се.

— Добре тогава. — Той пое дълбоко дъх. — Има доста основания да се смята, че това е истина.

— Какво?!

Главата ѝ се отметна тъй рязко, че едва не строши врата си.

— Определено нося кръвта на Романови, а от това, което Макс е успял да узнае, бих рекъл, че има доста голяма вероятност да съм праправнук на Николай Втори.

Тя се сви на мястото си.

— Не вярвам.

— Добре. Тогава няма нужда повече да говорим за това.

— Наистина ли си?

— Макс разполага с доста убедително доказателство. Но след като нямам никакво намерение да предприемам нещо, няма и смисъл да обсъждаме въпроса.

— Наистина ли си наследник на руския трон?

— Русия няма трон. В случай, че си забравила, тя не е монархия.

— Но ако беше...

— Ако беше, от гората щяха да изпълзят сума Романови — претенденти за трона.

— А от онова, което баща ми каза, ти имаш най-добрия шанс от всички претенцията ти да издържи, нали така?

— Може би. Но какво от това? Руснаците мразят Романови повече дори от комунистите, тъй че е малко вероятно да възстановят монархията.

— Ами ако го направят?

— Тогава ще си сменя името и ще се скрия на някой тропически остров.

— На баща ми това никак няма да му хареса.

— Баща ти е фанатик.

— Знаеш, че именно затова е уредил брака ни, нали? Мислех си, че се опитва да ме накаже, като ми намери възможно най-необичайния съпруг, но изобщо не е било това. Искал е родовете Романов и Петроф да се сродят и ме е използвал за тази си цел. — Тя потрепери. — Досуц като някакъв византийски заговор. И направо тръпки ме побиват от това. Знаеш ли за какво поиска да разговаряме вчера?

— Може би за същото, за което говори и с мен. За причините, поради които трябва да си останем женени.

— Каза ми, че ако искам да бъда с теб, трябвало да огранича изблиците на личността си. И трябвало, освен това, да те посрещам с чехлите ти на прага.

— Каза ли го?

— Не точно така, но в общи линии това бе идеята му. — Тя замълча, след което попита: — Не разбирам. Защо би искал всичко това за един брак, който ще трае само шест месеца?

— Не е ли очевидно? Той се надява да сбъркаме и ти да забременееш.

Тя го зяпна.

— Иска да осигури продължението на династията. И освен това иска бебето да носи в жилите си кръвта на Романови и фамилията Петроф, за да заеме място в историята. Баща ти е планирал всичко. Ти раждаш митичното бебе, а той дори не дава пет пари дали сме женени или не. Всъщност, той по-скоро би предпочел да изчезна, за да може да те сплаши и да му позволиш да се заеме с детето.

— Но той знае, че вземам противозачатъчни. Амелия ме заведе при нейния лекар. Тя дори изпълни рецептата, защото каза, че не ми вярвала.

— Очевидно Амелия не е толкова въодушевена, колкото баща ти, из къщата да защъка някой ситен Петроф-Романов. А може и да не иска да става още баба. Предполагам, че той не знае за хапчетата, а се и съмнявам, че мащеха ти изобщо ще му спомене за тях.

Тя се загледа мрачно през стъклото напред към четирипистовата магистрала, осеяна с крайпътни заведения за стриптийз. Изпита чувството на нереалност като възприемаше контраста между табелите на модерната цивилизация и разговора за древни монархии. И тогава ѝ хрумна ужасна мисъл.

— Княз Алексей е страдал от хемофилия, а тя е наследствена, нали? Алекс, и ти ли си поразен от тази болест?

— Не. Тя се предава само по женска линия. И макар Алексей да е бил болен, той не е бил приносител. — Навлезе в лявото платно. — Вслушай се в съвета ми, Дейзи, и прогони всичко това от мислите си. Ние няма да останем женени, ти няма да забременееш, тъй че моите

семејни врџки нямат нищо общо. Казах ти всичко това, само за да престанеш да ровиш.

— Не ровя.

Плъзна похотлив поглед по тялото ѝ.

— Това е все едно да кажеш, че не...

— Спри се дотук. Ако още веднџ произнесеш думата, която започва с „Ч“, ще съжаляваш горчиво.

— Каква беше тази дума? Прошепни ми я на ухо, та да знам за какво говориш.

— Няма да ти я прошепна.

— Кажи я по букви.

— Няма да я кажа по букви.

Той я предизвиква по целия път до площадката, но въпреки това не успя да я накара да я изрече.

В ранния следобед дџдџът се превърна в истински потоп. И макар якето дџдџобран, което Дейзи бе заела от Алекс, да пазеше горната ѝ половина суха, докато свърши с обиколката на менажерията и се види с Тейтър, дџнките ѝ бяха изкаляни от глезените до коленете, а маратонките ѝ тџй натежаха от калта, сякаш бяха бетонни тежести.

Вечерта преди първото представление при нея минаха на разговорка всички изпълнители. Брейди ѝ се извини за грубостта си от предишния ден, а Джил я покани да пазаруват заедно към края на седмицата. Семействата Толея и Лискомб я поздравиха за храбростта ѝ, а клоуните ѝ подариха букет от изкуствени цветя.

Въпреки лошото време, популярността на цирка, дџлжаща се на бягството на Синджун, бе предизвикала интереса на доста публика и ранното представление в два часа мина добре. Дџак се възползва докрай от героизма на Дейзи, но тя развали донякъде ефекта, като изписка, когато Алекс обвърза китките ѝ с камшика.

Когато спектакълът свърши, тя обу отново калните си дџнки в импровизираната съблекалня на изпълнителите, спретната в дџното на шапитото, за да не излизат и да мокрят костюмите си. Закопча якето, сви глава и изскочи под потоците силен дџжд. Макар още да нямаше и четири часџт, температурата бе спаднала рязко и докато стигна до фургона, зџбите ѝ вече тракаха. Събу дџнките, включи малкия отоплител и запали осветлението, защото бе много мрачно.

След като фургонът се позатопли, а украсата ѝ бе меко осветена, интериорът му ѝ се видя тъй уютен, както никога. Тя извади пухен анцуг в прасковен цвят, обу памучни чорапи и се зае с работа в кухничката. Хранеха се обикновено преди последното представление, а през последните седмици тя бе поела повечето от готвенето — доставяше ѝ удоволствие, след като не трябваше да следва каквито и да е рецепти.

Тананикайки си, нарязва един лук, парче целина и започна да ги пасира в малка тенджерка, добавяйки чесън и стиска розмарин. Намери кутия ориз, но изхвърли приложеното пакетче подправки и добави свои билки. Пусна портативното радио на плота на станция с класическа музика. Фургонът се изпълни с приятната миризма на домашна манджа и със сочните акорди на рахманиновата прелюдия в до диез минор. Направи салата, сложи две порции пилешки гърди върху сместа от зеленчуци и ги напръска с малко бяло вино от бутилката, която бяха отворили преди няколко дни.

Прозорците започнаха да се запотяват отвътре, кондензираната влага се застича по черчеветата. Дъждът барабанеше по металната конструкция, а тихата музика и приятните миризми от готвенето я превръщаха в топъл пашкул. Седна на масата със сините ѝ порцеланови съдини, пръстените чаши, кристалните бокали и старата купа за мед с червена детелина — бе я набрала предишния ден, преди да се случат всички онези събития. Огледа стореното и се улови да мисли, че нито една от красивите къщи, в които бе живяла, не бе тъй хубава, като този очукан фургон.

Вратата се отвори и влезе Алекс. По жълтото му яке се стичаше вода, косата му се бе слепнала. Докато затваряше вратата, тя грабна пешкир и му го подаде. Фургонът се разтреса от далечен гръм.

— Тук мирише на хубаво.

Той огледа топлия и меко осветен интериор, а тя забеляза някакъв копнеж в изражението му. Нима никога не бе имал дом? Е, като дете — сигурно, но като възрастен?

— Вечерята е почти готова — рече тя. — Защо не се преоблечеш?

Докато той обличаше сухи дрехи, тя напълни наполовина кристалните чаши с вино и разбърка салатата. По радиото пуснаха

Дебюси. Когато се върна на масата, облечен в дънки и сив пуловер, тя вече бе сипала пилето и ориза.

Изчака я да седне и тогава зае мястото си, сетне взе чашата и я вдигна в мълчалив тост.

— Не знам дали яденето стана — рече тя. — Използвах наличните продукти.

Той го опита.

— Много е вкусно.

Известно време се храниха в мълчание, потънали в покоя на музиката, храната и уюта на фургона на фона на дъжда.

— Като си взема заплатата следващия път, ще ти купя мелничка за черен пипер — рече тя. — Така ще можеш да използваш истински пипер, а не от кутия — ужасен е.

— Не искам да си харчиш парите за мелничка.

— Но ти обичаш черния пипер.

— Не в това е работата, а в...

— Ако аз обичах черен пипер, ти щеше ли да ми купиш мелничка?

— Стига да поискаш.

Тя се усмихна.

Той изглеждаше озадачен.

— Това ли искаш да направя? Да ти купя мелничка?

— О, не. Не съм голяма любителка на пипера.

Устните му се изкривиха в усмивка.

— Срамувам се да го призная, Дейзи, но всъщност вече започвам да схващам тези твои усукани приказки.

— Не се учудвам. Ти наистина си интелигентен. — Тя му се усмихна палаво.

— Госпожо, ти си страхотия и половина.

— И секси също.

— Това си се знае от само себе си.

— Но би ли го казал въпреки това, моля?

— Добре. — Изражението му стана нежно. Пресегна през масата и хвана ръката ѝ. — Ти си, без всякакво съмнение, най-секси от всички жени, които съм познавал. И най-сладката.

В гърлото ѝ заседна буца, изгуби се в жълтия кехлибар на очите му. Как бе могла да си мисли, че са студени? Наведе глава, преди да е

видял, че очите ѝ се насълзиха.

Той заговори за представлението, посмяха се на гафа на един от клоуните с дама от първия ред. Споделяха малките новинки от деня: проблема на Алекс с един от работниците, нетърпението на Тейтър да го приберат в палатката. Планираха крайно необходимото ходене до пералнята за следващата сутрин, а Алекс спомена, че трябва да смени маслото на пикапа. Изглеждаха съвсем като семейна двойка, помисли си тя, обсъждаха проблемите на деня; не може да прогони зародилата се надежда, че в крайна сметка всичко помежду им ще се подреди.

Каза ѝ, че той ще измие чиниите, стига да остане да му прави компания, сетне се оплака добродушно за броя на съдините, които бе изпоцапала. Докато я дразнеше, в главата ѝ се зароди една идея.

Макар Алекс да сподели открито за романовския си произход, той не разкриваше нищо за сегашния си живот, който бе далеч по-важен за нея. Докато не ѝ кажеше с какво се занимава, когато не пътува с цирка, помежду им не можеше да се установи истинска връзка. Не можеше обаче да се сети за друг начин да измъкне истината от него, освен чрез измама. Може би в една малка лъжа нямаше нищо лошо, реши тя, след като залогът бе щастието им.

— Алекс, мисля, че май ухото ми се е възпалило.

Той веднага остави всичко и я погледна тъй разтревожен, че се почувства гузна.

— Боли ли те?

— Малко. Не много. Съвсем малко.

— Ще идем на лекар веднага щом представлението свърши.

— Дотогава всичко ще е затворено.

— Ще те заведа на спешен кабинет.

— О, не бих искала. Сигурна съм, че не е толкова сериозно.

— Няма да позволя да ходиш насам-натам с инфекция на ухото.

— Може би си прав — тя се поколеба, знаеше, че следва най-деликатната част, — но имам едно предложение — рече предпазливо. — Би ли имал нещо против ти да го погледнеш?

Той стихна съвсем.

— Искаш аз да го погледна?

Чувството за вина изпълваше всяка нейна пора. Сведе глава и запрегъва хартиената салфетка. В същото време си спомни как я бе разпитвал кога за последен път ѝ бяха слагали инжекция против

тетанус, сети се и колко пъти бе оказвал първа помощ на наранили се работници. Имаше правото да узнае истината.

— Предполагам, че независимо от специалността ти, можеш да се справиш с едно ушно възпаление. Освен ако наистина не си ветеринар.

— Не съм.

— Е, тогава...

Той не отвърна нищо. Тя бе много напрегната, докато подреждаше купата с вехнещите детелини, бурканчетата със сол и пипер. Насили се да си мисли, че бе за негово собствено добро. Бракът им не можеше да се осъществи напълно, ако криеше толкова много тайни от нея.

Чу го да се раздвижва.

— Добре, Дейзи. Ще го погледна.

Рязко вдигна глава. Успя! Най-сетне бе паднал в капана! Използвайки цялата си хитрина, тя бе постигнала истината. Мъжът ѝ бе лекар и тя го бе принудила да си признае.

Знаеше, че ще се ядоса, когато я прегледа и разбере, че ухото ѝ не е възпалено, но щеше да му мисли после. Можеше, разбира се, да го убеди, че го е направила единствено за негово добро. Не бе здравословно да е толкова потаен.

— Иди и седни на леглото — рече той. — По-близо до светлината.

Тя изпълни нареждането му.

Алекс изтрива известно време ръцете си с кърпата, преди да я остави на мивката и да приближи.

— Няма ли да ти трябва лекарската ти чанта?

— Тя е в багажника на пикапа и предпочитам да не се мокря, ако не се налага. Освен това възпалението на ухото може да се диагностицира по няколко начина. Кое ухо е?

Тя се поколеба за миг, сетне посочи дясното. Той приглади косата ѝ назад и се наведе да го прегледа.

— Осветлението е слабо. Легни.

Главата ѝ се отпусна на възглавницата. Леглото увисна под тежестта му — седна и обви с ръка гърлото ѝ.

— Преглътни.

Направи го.

Натисна малко по-силно с пръсти.

— Отново.

Тя пак преглътна.

— Хм. Отвори уста и кажи „А“.

— А-а-а-а.

Наведе главата ѝ към светлината.

— Какво мислиш? — попита най-накрая тя.

— Определено имаш инфекция, но не съм убеден, че причината е в ухото.

Имала инфекция ли?

Той мушна ръка под колана ѝ и натисна корема.

— Така боли ли?

— Не.

— Добре. — Обърна се да улови единия ѝ глезен, отдалечи го леко от другия. — Стой неподвижна да премеря алтернативния пулс.

Не помръдваше. Челото ѝ се бе сбърчило от тревога. Как бе възможно да има инфекция? Чувстваше се добре. Сетне си спомни, че предишния ден сутринта я бе боляла леко глава, а по-късно се почувства замаяна, когато се изправи рязко. Може би бе болна, без дори да знае.

Погледна го обезпокоена.

— Пулсът ми нормален ли е?

— Ш-ш-ш-ш-т.

Той премести и другия ѝ глезен, за да разтвори краката ѝ, сетне обхвана леко коленете ѝ през анцуга.

— Наскоро да са те болели ставите?

Дали я бяха болели?

— Не, не мисля.

— Би трябвало да се очакват болки в ставите.

— Така ли?

Вдигна горницето на анцуга и докосна гърдта ѝ.

— Някаква изострена чувствителност тук?

— Не.

Пръстите му докоснаха зърното и макар да изглеждаше съвсем небрежно, тя сви подозрително очи. Сетне се успокои, като видя крайната съсредоточеност, изписана на лицето му. Действаше съвсем професионално: в жестовете му не се долавяше и намек за извратеност.

Докосна другата ѝ гърда.

— А тук? — попита.

— Не.

Свали анцуга ѝ, загърна я и тя се засрами, че се бе усъмнила.

Изглеждаше замислен.

— Боя се, че...

— Какво?

Покри ръката ѝ с длан и я потупа успокоително.

— Дейзи, не съм гинеколог и при нормални условия не бих го направил, но трябва да те прегледам. Имаш ли нещо против?

— Против ли? — Тя се поколеба. — Ами, не, май не. Искам да кажа, че нали сме женени и си ме виждал... но какво мислиш, че ми има?

— Почти съм сигурен, че няма нищо, но проблемите с жлезите могат да се окажат доста сложни и просто искам да се уверя.

Мушна палец под ластика на анцуга ѝ. Тя повдигна бедра и го остава да изуе анцуга ведно с бикините ѝ.

След като захвърли дрехите ѝ настрани, подозрението отново я бодна, но веднага се стопи, след като видя, че дори не я гледаше. Вместо това изглеждаше някак отвлечен, сякаш потънал в размисъл. Ами ако имаше някаква рядка болест и той се опитваше да намери начин да ѝ съобщи?

— Искаш ли да те покрия с този чаршаф? — попита.

Бузите ѝ пламнаха.

— Ти... ъ-ъ-ъ... няма нужда да го правиш. Искам да кажа, че при стеклите се обстоятелства...

— Добре тогава. — Натисна леко коленете ѝ. — Кажи ми ако заболи.

Не болеше. Ама съвсем. Докато я преглеждаше, клепачите ѝ натежаха и се спуснаха и тя сякаш се понесе във въздуха. Докосването му бе удивително. Нежно. Изискано. Пипне тук, нежно бръкне там. Възхитително. Пръстите му оставяха подире си влажна следа. Устните му. Устните!

Главата ѝ рязко отскочи от възглавницата.

— Перверзен тип такъв! — изпищя тя.

Той избухна в гръмък смях и падна на леглото, хванал се за корема.

— Ти не си лекар!

— Нали ти казах! Толкова си лековерна. — Смехът му се засили. Тя се хвърли върху него, а той се отбраняваше с една ръка, докато с другата сваляше ципа си. — Заслужаваше си го, малка измамнице, с твоето измислено ушно възпаление.

Тя присви очи, като видя, че сваля дънките си.

— Какво правиш?

— Има само един лек за boleжката ти, мила. И аз съм мъжът, който може да го приложи.

В очите му грееха весели пламъчета, изглеждаше толкова доволен от себе си, че раздражението ѝ се стопи и с голяма мъка успя да запази намръщеното си изражение.

— Ще те убия!

— Не и преди да съм получил хонорара си.

Дънките му изшумоляха, като паднаха на пода ведно с шортите му. С дяволска усмивка той покри с тяло нейното и нахлу в нея с плавно движение.

— Перверзник! Ужасен си... о... ужасен... м-м-м.

Усмивката му се разтегли широко.

— Какво казваш?

Тя се съпротивляваше срещу растящата си възбуда, решена да не му се даде толкоз лесно.

— Мислех си, че ми има нещо, а ти... ти през цялото това време... ах... през цялото време си се възползвал да пускаш ръка.

— Внимавай какъв език използваш.

Тя изстена и стисна с ръце бедрата му.

— Да ми го казва човек, който току-що е нарушил Хипократовата клетва.

Той се изсмя отново и смехът му предизвика дълбоки и приятни вибрации в цялото ѝ тяло. Погледна лицето му и видя, че онзи напрегнат, опасен непознат, за когото се бе омъжила, бе изчезнал. На негово място се бе появил мъж, когото досега не бе виждала — болезнено млад, радостно безгрижен. Сърцето ѝ пееше.

Очите му заблестяха. Захапа лекичко долната ѝ устна.

— О, Алекс...

— Тихо, обич моя. Мълчи и ме остави да те любя.

Думите му ускориха рязко пулса ѝ. Следваше ритъма му, притисната силно до него, а очите ѝ се изпълниха със сълзи. След няколко часа щеше да се изправи срещу него на арената, но сега нямаше никаква опасност, а само наслада. Тя танцуваше в тялото ѝ, изпълваше сърцето, изригваше в ярки звезди по небесния балдахин.

След това, докато стоеше в банята и слагаше грима си за следващото представление, чувството ѝ на благополучие се изпари. Независимо от това, в което ѝ се искаше да повярва, помежду им не съществуваше истинска интимност, след като Алекс криеше толкова тайни.

— Искаш ли да пием кафе, преди да излезем на дъжда?

Тя остави червилото и излезе от банята. Той стоеше до кухненския плот, само по дънки, с праметната през врата си жълта хавлиена кърпа. Дейзи мушна ръце в джобовете на хавлията му.

— Онова, което искам, е да седнеш и да ми кажеш какво правиш, когато не пътуваш с цирка.

— Пак ли се връщаме към това?

— Мисля, че изобщо не сме го изоставяли. Стига ми толкоз, Алекс. Искам да знам.

— Ако има нещо общо с онова, което ти направих...

— Просто ми напомни. Не желая повече загадки. Щом не си лекар или ветеринар, тогава що за доктор си?

— Какво ще кажеш за зъболекар? — По лицето му бе изписана такава надежда, че тя едва не се усмихна.

— Не си зъболекар. Знам го от това, че не си миеш зъбите всеки ден.

— Не е вярно.

— Лъжеш. Миеш ги най-често през ден. И определено не си психиатър, макар че си достатъчно невротизиран.

Той взе чашата си с кафе от плота и се вторачи в нея.

— Преподавател в колеж съм, Дейзи.

— Какво си?

Той вдигна очи.

— Професор по история на изкуството в един малък частен колеж в Кънектикът. Сега съм в академичен отпуск.

Беше се подготвила за какво ли не, само не и за това, макар че като се замисли впоследствие, не би трябвало да се учудва. Имаше

няколко трудно уловими доказателства за това. Спомни си, че веднъж Хедър ѝ бе казала как Алекс я завел в картинна галерия и ѝ говорил за картините. Имаше и списания за изкуство, тя си мислеше, че бяха останали от предишните обитатели на фургона, а освен това на няколко пъти бе споменавал различни картини.

Отиде при него.

— И защо превърна това в такава мистерия? Чакай да отгатна. По същата причина, поради която си постъпил така и с фургона, нали? Избрал си този, вместо някой по-хубав. Знаел си, че ще ми бъде далеч по-удобно с професор, отколкото с Алексей Казака, а не си искал да се чувствам удобно?

— Не исках да изгубиш представа колко сме различни. Аз все пак съм цирков артист, Дейзи. Алексей Казака заема доста съществена част от онова, което съм.

— Но си и университетски професор.

— В някакво си западнало колежче.

Спомни си износената тениска, с която понякога спеше.

— В университета в Северна Каролина ли си учил?

— Там изкарах подготвителните години, а се дипломирах в нюйоркския.

— Трудно е да повярва човек.

Той погали с палец брадата ѝ.

— Това не променя нищо. Вън пак вали като из ведро, предстои ни представление, а ти си толкова хубава, че ми се иска единствено да сваля тази хавлия и да започна отново да си играя на чичо доктор.

Тя се опита да отхвърли тревогите си и да се наслади на мига.

— Ти си безспорно много храбър мъж.

— И защо?

— Защото този път ти ще си пациентът.

Същата вечер по средата на вечерното представление вятърът рязко се засили. Обшитото с найлон шапито започна да се издува и свива като гигантски мях. Алекс пренебрегна уверенията на Шеба, че бурята щяла да премине и нареди на Джак да прекрати представлението.

Конферансието съобщи това с тих глас: обясни на публиката, че шапитото трябва да бъде свалено от съображения за сигурност и че всички ще си получат обратно парите за билетите. И докато Шеба беснееше заради изгубените приходи, Алекс нареди на музикантите да засвирят жива мелодия, за да ускорят излизането на публиката.

Някои от зрителите пожелаха да останат в голямата палатка до шапитото, за да не се намокрят, но и те бяха накарани да напуснат. Докато помагаше за евакуацията, Алекс не го напускаше мисълта да иде при Дейзи и да се увери, че е последвала инструкциите му да си седи в пикапа, докато вятърът не поутихне.

Ами ако не бе изпълнила нарежданията му? Ами ако бе излязла в бурята, за да търси нечие изгубено хлапе или да помогне на някой възрастен зрител да стигне до колата си? По дяволите, това наистина щеше да е напълно в стила ѝ! Тя притежаваше повече сърце, отколкото здрав разум, нямаше изобщо да помисли за собствената си безопасност, ако сметнеше, че някой друг е загазил.

Изби му студена пот, потребно бе цялото му самообладание, за да изглежда спокоен, докато се евакуира публиката. Продължаваше да си повтаря, че тя ще е добре, дори успя да се усмихне, като се сети какъв номер ѝ бе извъртял.

За късото време, през което бяха заедно, се бе смял повече, отколкото през целия си досегашен живот. Никога не знаеше какво ще предприеме тя в следващия момент; караше го да се чувства като онзи хлапак, който никога не е бил. Какво щеше да прави, когато тя си замине? Не пожела да мисли за това. Ще се справи, това е, както се бе справял с всичко друго. Животът го бе превърнал в самотник и така му харесваше.

Когато и последният зрител напусна шапитото, вятърът освирепя съвсем, мокрият найлон плющеше и се издуваше. Алекс се боеше, че ако не го свалят бързо, можеха и да го изгубят; затова обхождаше групичките работници една по една, издаваше нареждания, помагаше да бъдат освободени обтегачите, за да се свалят и подпорните пилони. Един от работниците освободи обтегача прекалено бързо и той изплющя по бузата му; не му бе за първи път, преодоля болката и продължи да работи.

Студеният дъжд се стичаше във врата му, ослепяваше го, вятърът залепяше якето на гърдите, но през цялото време, докато работеше,

Алекс мислеше за Дейзи. „Дано си в пикапа, ангелско лице. Дано си там, в безопасност. В безопасност за мен.“

Дейзи седеше в средата на клетката на Синджун, тигърът се бе свил на кравай около нея, а дъждът се лееше през решетките. Алекс нямаше вяра в безопасността на фургона и ѝ бе наредил да иде в пикапа, докато вятърът отслабне. Тя пое нататък, но чу дивия рев на Синджун и разбра, че бурята го ужасяваше.

Бяха го оставили навън, на милостта на природната стихия, докато работниците се мъчеха да свалят шапитото. Първо постоя пред клетката, но поради поривите на вятъра и дъжда трудно можеше да остане права. Тигърът обезумя, когато тя се опита да намери подслон под клетката и не ѝ остави никакъв друг избор, освен да влезе при него.

И сега той се бе проснал до нея като голям котарак. Усещаше ритъма на дишането му в гърба си, топлината на тялото му прогони студа. Сгуши се още по-силно в козината му, усещаше се в такъв покой, какъвто бе изпитала само преди няколко часа, когато лежеше в обятията на Алекс.

Дейзи не беше в пикапа. Не беше и във фургона.

Алекс пресече тичешком площадката, диреше я трескаво. Какво ли бе направила този път? Къде ли бе отишла? По дяволите, вината бе негова! Знаеше колко бе лекомислена и не биваше да я изпуска из очи. Когато бурята избухна, трябваше да я отведе в пикапа и да я върже за волана.

Винаги се бе гордял, че притежава хладен ум по време на криза, но сега не можеше да размишлява. Силата на бурята понамаля малко, след като свалиха шапитото, и той прекара няколко минути в бърз преглед на пораженията. Носени от вятъра предмети бяха строшили предното стъкло на един камион, а един от павилионите бе преобърнат. Тук-там найлонът бе прокъсан, но изглежда пораженията не бяха значителни и той се зае да намери Дейзи. Когато обаче не я откри в пикапа, го обзе паниката.

Защо не я бе държал под око? Беше твърде крехка за този начин на живот, прекалено доверчива. Господи, нека не ѝ се случи нещо лошо!

Видя проблясък на светлина в другия край на площадката, но един от фургоните му пречеше да види. Затича натам, чу гласа на Дейзи и усети как мускулите му се отпускат от облекчение. Втурна се напред и видя нещо така красиво, каквото не бе виждал през целия си живот: с фенерче в ръка тя насочваше двама от работниците, които вкарваха клетката на Синджун в каросерията на камиона на менажерията.

Искаше му се да я нахока за това, че го бе изплашила, но устоя на този порив. Не бе нейна вината, че се бе превърнал в треперещ страхопъзльо.

Като го видя, тя се усмихна толкова доволна, че топла вълна го обля от глава до пети.

— Няма ти нищо! Толкова се безпокоях за теб. — Той се прокашля, пое дъх, за да се успокои. — Имате ли нужда от помощ?

— Мисля, че вече свършихме. — Тя се покатери в камиона.

Макар че единственото, което желаше, бе да я отнесе във фургона и да я люби до сутринта, той вече я познаваше твърде добре, за да знае, че никакви заплахи от негова страна нямаше да са в състояния да я изкарат от камиона, докато не се увери, че животните са на сигурно място за през нощта. Ако я оставеше, сигурно щеше да им разкаже и приказка за лека нощ.

Тя се появи най-накрая, без никакво колебание протегна ръце и скочи в обятията му. Усети я близо до гърдите си и реши, че най-много харесваше това у нея. Липсата на колебание. Знаеше, че ще я улови на всяка цена.

— В пикапа ли седя по време на бурята? — Целуна я силно по мократа коса.

— Хм... мога да ти кажа, че бях на топло.

— Добре. Хайде да вървим във фургона. И двамата се нуждаем от топъл душ.

— Първо трябва да...

— Да провериш Тейтър ли? Ще дойда с теб.

— Този път не го гледай сърдито.

— Аз никога не гледам сърдито.

— Последния път го направи. Оскърбяваш чувствата му.

— Той няма...

— Има, има, и той има чувства.

— Ти го глезиш.

— Той е въодушевен, а не разглезен. Има голяма разлика.

Той я изглежда косо.

— Повярвай ми, знам много добре каква е разликата между разглезен и въодушевен.

— Да ни би да искаш да кажеш, че...

— Това е комплимент.

— Не ми прозвуча съвсем така.

Дърли се с нея по целия път до фургона на слоновете, но нито за миг не изпусна ръката ѝ. И нито за миг не успя да потисне усмивката, разцъфнала на лицето му.

18.

През юни и юли циркът „Братя Куест“ достигна средата на дългото си пътешествие, проправяйки си път през малките градчета на Пенсилвания и Охайо. Понякога следваха реките — малки и големи: Алегения и Мононгаела, Хокинг, Скиото и Маумий. Играеха в малките градове, пренебрегвани от другите циркове: миньорски селища със затворени стари мини, стоманодобивни градчета с изгаснали пещи, фабрични центрове със затворени фабрики. Голямата промишленост може и да бе забравила за обикновените хорица от Пенсилвания и Охайо, но в „Братя Куест“ ги помнеха и циркът следваше своя път.

В първата седмица на август преминаха в Индиана и Дейзи бе неизказано щастлива. Чувстваше се така, сякаш бе друг човек: силна, самоуверена, способна да се справя сама. След бягството на Синджун бе спечелила уважението на останалите и вече не бе в ролята на прокажена. Момичетата от миманса споделяха с нея клюките, а клоуните търсеха мнението ѝ за поредните си номера. Брейди я потърси да говорят на политически теми и я подтикна да заякчи мускулите си с гирички. А Хедър прекарваше с нея известно време всеки ден, но само когато Алекс не бе наоколо.

— Учила ли си психология? — попита я тя един ден в началото на август; Дейзи я черпеше обяд в Макдоналдс в едно градче в Източна Индиана, където даваха представление.

— Известно време. Трябваше да сменя училището, преди да съм завършила курса.

Дейзи си бодна пържено картофче, отхапа от него и го остави. Напоследък пърженото не ѝ се отразяваше добре на стомаха. Опря ръка на хълбока си и се опита да се съсредоточи върху казаното от Хедър.

— Мисля като порасна да стана психоложка или нещо от този сорт. Искам да кажа, че след всичко, което съм преживяла... Мисля, че мога да помогна доста на други деца.

— Обзалагам се, че е така.

Хедър изглеждаше обезпокоена, което не бе необичайно. У нея бе останало твърде малко от безгрижното девойче и Дейзи знаеше, че кражбата на парите тежеше още на съвестта ѝ, макар никога повече да не я бе споменавала.

— Алекс казвал ли е... някога що за тъпанарка бях тогава и така нататък?

— Не, Хедър. Сигурна съм, че изобщо не си мисли за това.

— Като си спомня какво направих, ми иде да умра.

— Алекс е свикнал жените да му се хвърлят на врата. Да ти кажа правичката, той изобщо е забравил за това.

— Наистина ли? Казваш ми го само да ме ободриш.

— Той те харесва много, Хедър. И определено не те смята за глупачка.

— Ти сигурно се стресна, като ни завари.

Дейзи едва потисна усмивката си.

— Много е опасно за една по-възрастна жена, когато младо момиче преследва съпруга ѝ.

Хедър кимна важно.

— Аха. Но, Дейзи, не мисля, че Алекс би ти изневерил. Честно. Джил и Маделин и всички останали говорят, че повече изобщо не ги забелязвал, дори и когато се припичали само по бикини. Мисля, че това ги побърква...

— Хедър...

— Извинявай. Разстройва ги. — Тя разсеяно мачкаше крайчеца на хлебчето на хамбургера си. — Мога ли да те попитам нещо? Става дума за... ами... когато правиш секс и така нататък. Искам да кажа, чувстваш ли се неудобно?

Дейзи забеляза, че ноктите на Хедър бяха изгризани до дъно, но знаеше, че не тревогите ѝ за секса бяха причина за това, а гузната ѝ съвест.

— Когато е правилно, не е неудобно.

— Но как разбираш кога е правилно?

— Когато не бързаш и опознаеш човека. И, Хедър, изчакай, докато се омъжиш.

Хедър ококори очи.

— Никой вече не чака докато се омъжи.

— Аз изчаках.

— Да, но ти си...

— Глупачка ли?

— Да. Но добра. — Очите ѝ се разшириха и за първи път от известно време Дейзи забеляза известно оживление, изписано по лицето ѝ. Остави колата си. — О, господи, не гледай!

— Какво?

— Към вратата. До вратата. Момчето, дето ме чака да ме заговори вчера след представлението. Току-що влезе. Той е... о, господи, много е готин.

— Къде?

— До касата. Не гледай! С черните тениска и шорти. Побързай, но гледай да не забележи, че го гледаш.

Дейзи отправи небрежен поглед към касата. Забеляза един тийнейджър, който четеше менюто. Беше приблизително на същата възраст като Хедър, с рошава кестенява коса и очарователно занесено изражение на лицето. Дейзи бе доволна, че за пръв път Хедър реагираше като нормално девойче, вместо като човек, върху чиито плещи се е стоварил целият свят.

— Ами ако ме види? — изстена Хедър. — Ох, мамка му! Косата ми.

— Не ругай. А пък косата ти изглежда добре.

Хедър наведе глава и Дейзи разбра, че момчето идваше към тях.

— Здравсти.

Хедър реши, че тъкмо сега трябва да разбърка леда в колата си — преди да вдигне глава.

— Здравсти.

И двамата се изчервиха и Дейзи забеляза, че търсеха да кажат нещо остроумно. Момчето най-сетне се престраши.

— Какво става?

— Нищо.

— Днес, ъ-ъ-ъ, там ли ще си? Искам да кажа в цирка, де.

— Да.

— Добре.

— Да, там ще бъда.

Последва дълга пауза, нарушена този път от Хедър.

— Това е Дейзи. Сигурно я помниш от представлението и така нататък. Тя е най-добрата ми приятелка. Дейзи, запознай се с Кевин.

— Здравей, Кевин.

— Здравсти. Аз, ъ-ъ-ъ, харесахте ми в представлението.

— Благодаря.

След като изчерпи тази тема, той се обърна отново към Хедър.

— Аз и онова момче Джеф — не го познаваш, но е много готин, мислехме си да се позавъртим към цирка.

— Добре.

— Може и да се видим.

— Аха. Ще бъде готино.

Мълчание.

— Окей, ще се видим.

— Да, добре.

Докато той се отдалечаваше, на лицето на Хедър се появи замечтано изражение, последвано почти моментално от съмнение.

— Мислиш ли, че ме харесва?

— Определено.

— И какво ще правя, ако ме покани да излезем довечера или между двете представления? Знаеш, че татко няма да ме пусне.

— Ще трябва да кажеш на Кевин истината. Че баща ти е много строг и не ти позволява да излизаш с момчета, докато не навършиш трийсет години.

Хедър отново извъртя очи, но Дейзи не се поддаде.

Обмисли дилемата на Хедър. Хубаво щеше да е за нея да изживее едно романче, макар и мимолетно. Необходимо ѝ бе поне известно време да се държи като нормално девойче, а не като човек, изтърпяващ наказание. И все пак, Хедър бе права — Брейди щеше да се възпротиви.

— А защо не поразведеш ти Кевин? Ще му хареса. Сетне, ако седнете около камионите, баща ти ще може да те държи под око, но въпреки това ще си бъдете насаме.

— Това може и да мине. — Сбърчи чело в умолително изражение. — Ще поговориш ли с татко, та да не ме постави в неудобно положение.

— Ще поговоря.

— Да не вземе да изтърси нещо глупаво пред Кевин. Моля те, Дейзи.

— Ще се постарая.

Тя сведе глава и бръкна с пръст в празната кутийка на пържените картофи. Раменете ѝ отново хлътнаха и Дейзи забеляза как чувството за вина пак я обзема.

— Като си помисля какво ти сторих, се чувствам такова лайно — исках да кажа негодница! — Вдигна глава. — Знаеш, че съжалявам, нали?

— Да.

Не знаеше как да ѝ помогне. Хедър се опитваше да изкупи вината си по всички познати ѝ начини. Единственото, което не бе направила, бе да признае истината пред баща си и Дейзи не искаше тя да го прави. Отношенията между Хедър и Брейди и без това бяха трудни, а едно признание щеше да ги усложни допълнително.

— Дейзи, аз никога... искам да кажа, че онова с Алекс се случи, само защото бях незряла. Той бе много мил с мен, но аз повече не съм го сваляла и изобщо... ако се безпокоиш за това.

— Благодаря ти, че ми каза.

Дейзи се зае да прибере остатъците от яденето, та да не забележи Хедър усмивката ѝ. Девоичето сбърчи нос.

— Не се обиждай, Дейзи, той е секси и така нататък, но наистина е стар.

Дейзи едва не се задави.

Хедър погледна към касата, където Кевин най-сетне даваше поръчката си.

— Той е толкова готин.

— Алекс ли?

Хедър я изгледа ужасена.

— Не! Кевин!

— Аха. Е, Алекс не е Кевин, това е сто на сто сигурно.

Хедър кимна важно.

— Сигурно е.

Този път Дейзи не можа да се сдържи. Засмя се и за нейна радост Хедър я последва.

Когато се върнаха на площадката, Хедър отиде да тренира с Шеба. Дейзи прибра продуктите, които бе купила, и подреди лакомствата за животните; беше благодарна, че Алекс нито веднъж не протестира за тези допълнителни разходи към сметката им за храна. Сега, след като знаеше, че бе само един беден университетски

преподавател, тя се опитваше да бъде още по-пестелива, но по-скоро би отрязала от своите разходи, отколкото от покупките за животните.

Както вече се бе установила практиката, първо спря при слоновете, за да вземе Тейтър и той я последва към менажерията. Синджун обикновено игнорираше слончето, но този път вдигна гордо глава и изгледа съперника си с високомерно снизхождание.

Тя обича най-много мен, досадно хлапенце, и не го забравяй никога.

Лолипоп и Честър бяха завързани извън палатката, Тейтър зае обичайното си място близо до тях, където го очакваше купчинка чисто сено. Дейзи отиде до Синджун и бръкна през решетките да го почеше между ушите. Той намираше бебешките приказки за унижителни, затова тя не му бърбеше като на останалите животни.

Ценеше много времето, прекарвано с животните. Под нейните грижи Синджун се оправи и вървеше много добре, оранжевата му козина сега лъщеше от здраве. Понякога, много рано сутринта, когато се намираха в отдалечен район, Дейзи се измъкваше от топлото легло и пускаше Синджун от клетката му: така голямата котка можеше да поброди на свобода, па макар и за малко.

Лудуваха двамата из потъналата в роса трева, Синджун грижливо криеше ноктите си, а тя се озърташе непрекъснато, да не би да се появи някой ранобудник. И сега, докато го галеше, я обзе чувство на летаргия.

Синджун се взря в очите ѝ.

Кажу ми.

Ще ми кажа.

Кажу ми.

Скоро. Скоро ще ми кажа.

Колко ли време щеше да мине, преди новият живот, който се зараждаше в нея, да се размърда? Не би могла да е забременяла преди повече от шест седмици, значи оставаше още време. Не бе пропускала да пие хапчетата си и затова отдаде първоначално симптомите на стреса, но миналата седмица, след като повръща в тоалетната на един крайпътен ресторант, най-сетне си купи тестов комплект и установи истината.

Играеше си с ушите на Синджун. Знаеше, че ще трябва да каже скоро на Алекс, но още не бе готова за това. В началото той ще се

ядоса — изобщо не се заблуждаваше, че няма да е така — но като свикне с мисълта, сто на сто щеше да се зарадва. Трябваше да се зарадва, рече си твърдо тя. Той я обичаше. Просто още не го бе признал пред себе си. И щеше да заобича и бебето.

Макар и да не бе изрекъл на глас думите, които тя искаше да чуе, знаеше, че изпитва дълбоки чувства към нея. Как иначе можеше да се обясни нежността, която съзираше в очите му в най-неочакван момент, или радостта, която излъчваше, когато бяха заедно? Понякога ѝ бе мъчно да си спомня колко рядко се смееше той в началото.

Знаеше, че му е хубаво да е с нея. В тясното пространство на фургона и по време на дългите преходи с пикапа почти всяка сутрин, бяха като повечето семейни двойки, ала той я търсеше и през деня, за да ѝ разкаже история, която ще ѝ хареса, да изроптае за някой проблем с местен чиновник или просто да я потупа собственически по дупето. Яденето между ранното и вечерните представления се бе превърнало във важен ритуал и за двамата. А нощем, след като свършеха работа, се любеха със страст и свобода, която тя изобщо не бе вярвала, че съществува.

Не можеше да си представи вече живота си без него, а след като дните си течаха един подир друг и той престана да споменава развода им, тя бе сигурна, че и той не можеше да си представи да бъдат разделени. Това бе истинската причина да не иска да му каже за бебето. Искаше да му даде още малко време да свикне с обичта си към нея.

На следващата сутрин всичко се обърка тотално. Алекс се събуди малко след като тя се бе измъкнала от леглото и я откри да играе в пустото поле зад фургоните със Синджун. Два часа по-късно той още бе объркан и ядосан.

Беше неин ред да шофира. Започнаха да се редуват в карането, след като той разбра, че няма да повреди скоростите на пикапа и че ѝ харесва да кормува.

— Би трябвало аз да карам тази сутрин — рече той. — Така ръцете ми ще са заети и няма да мога да те хвана за гърлото.

— Хайде, Алекс, успокой се.

— Да се успокоя ли? Как не!

Тя го погледна свирепо. Той ѝ отвърна със същото.

— Обещай ми, че повече няма да пускаш Синджун от клетката му.

— Не бяхме в града, наоколо нямаше жива душа, тъй че престани да се безпокоиш, моля те!

— Никак не ми прозвуча като обещание.

Тя обърна взор към равнинните ниви на Индиана, които се простираха от двете страни на двулентовата магистрала.

— Забелязал ли си, че Джак и Джил прекарват напоследък доста време заедно? Нали ще е забавно, ако се оженят? Имам предвид имената им.

— Престани да заобикаляш темата и ми дай дума, че повече няма да се подлагаш на опасност.

Той отпи глътка кафе от пръстената чаша, която стискаше в ръце.

— Мигар вярваш, че Синджун може да ме нарани.

— Той не е домашно коте, независимо от това как се отнасяш с него. Дивите животни са непредвидими. Не бива отново да го пускаш от клетката му, разбра ли? При никакви обстоятелства.

— Зададох ти въпрос. Мислиш ли, че би ме наранил?

— Не нарочно. Той е привързан към теб, това е ясно, но историята на цирка е пълна със случаи на ужким опитомени животни, които се обръщат срещу дресьорите си. А Синджун едва ли може да се смята за опитомен.

— С мен е такъв, а и ненавижда клетката си. Наистина я мрази. Казах ти и преди, че никога не го пускам, когато сме близо до жилищен район. Ти сам видя, че тази сутрин наоколо нямаше жива душа. Ако само нещо бе помръднало, нямаше изобщо да отворя вратата на клетката.

— Няма да я отваряш повече, тъй че това вече няма никакво значение. — Той остави празната си чаша на пода на пикапа. — И какво стана с жената, за която се ожених? Онази, която смяташе, че цивилизованите хора не стават от сън преди единайсет?

— Омъжи се за циркаджия-скитник.

Чу гърления му смях, но не откъсна очи от пътя. Знаеше, че за него въпросът с пускането на Синджун бе приключил и се надяваше, че няма да забележи, че не бе давала никакви обещания.

Хедър затвори вратата на фургона и излезе. Облечена бе в жълта блуза от Гарфийлд, а босите ѝ крака стъпваха във влажната трева. Шапитото бе свалено, ала на нея ѝ бе писнало от познатата гледка на готвещия се за път цирк. Вместо това вниманието ѝ бе приковано към баща ѝ, който седеше пред фургона в плетения, синьо-бял шезлонг и пушеше пурата, която си позволяваше веднъж седмично.

По изключение около него не се въртяха никакви жени. Никакви шоугърли, както и местни мадами, които винаги го следваха. Мисълта за това как баща ѝ прави секс я влудяваше, макар и да знаеше, че го прави. Но поне се стараяше тя да не разбере, за разлика от братята ѝ. Баща ѝ винаги ги насмитаеше, ако говореха мръсотии пред нея.

Още не я бе видял, подръпна от пурата и огънчето ѝ просветна. Хедър не бе вечеряла, но въпреки това ѝ се струваше, че ще повърне, само като си помисли какво ѝ предстоеше да направи тази вечер. Да можеше да запуши уши и да заглуши гласа на съвестта си; но не, той се засилваше с всеки изминал ден. Вече не можеше да спи, нито пък да задържа храна в стомаха си. Да запази мълчание се превърна за нея в по-лошо наказание, отколкото да каже истината.

— Тате... ъ-ъ-ъ... мога ли да поговоря с теб? — В гърлото ѝ бе заседнала голяма буца и думите ѝ излизаха сподавени.

— Мислех, че си легнала.

— Не мога да заспя.

— Пак ли? Какво ти става напоследък?

— Ами...

Тя закърши ръце. Той щеше да побеснее, като му каже, но повече не можеше да продължава така; след като знаеше как бе натопила Дейзи и не предприемаше нищо да поправи нещата.

Ако Дейзи се бе оказала кучка, може би щеше да е по-различно, но тя бе най-свестният човек, когото Хедър познаваше. Понякога ѝ се искаше Дейзи да я бе изпяла още в началото. В такъв случай досега всичко щеше да бъде свършило.

— Какво се е случило, Хедър? Нима още се безпокоиш, че не сполучи с номера си тази вечер?

— Не.

— Е, би трябвало. Не знам защо напоследък не можеш да се съсредоточиш. Когато Мат и Роб бяха на твоята възраст...

— Аз не съм Мат и Роб! — Изтънелите ѝ нерви не издържаха. — Винаги Мат и Роб, само Мат и Роб! Те правят всичко идеално, а аз съм големият провал!

— Не съм казвал подобно нещо.

— Но го мислиш. Винаги ме сравняваш с тях. Ако можех да дойда да живея с теб веднага след като мама почина, вместо да се налага да бъда при Тери, досега щях да съм много по-добра.

Той не се разбесня. Вместо това разтърка ръката си, тя знаеше, че го тормозеше тендовагинит.

— Хедър, постъпих така, както смятах, че ще е най-добре за теб. Това е труден живот. Искam нещо по-добро за теб.

— На мен тук ми харесва. Обичам цирка.

— Ти не разбираш.

Тя седна на стола до него, защото вече ѝ бе трудно да стои права. Това бе най-лошото и най-хубавото лято в живота ѝ. Хубавото бе, че се навърташе около Дейзи и Шеба. И макар те двете да не се разбираха, и двете държаха на нея. Въпреки че никога не даде на Дейзи да го разбере, харесваха ѝ лекциите за мръсните думи, пушенето, секса и наркотиците. Освен това Дейзи бе забавна, бе гальовна по природа, винаги галеше Хедър по ръката или по гърба или някъде другаде.

Шеба се суетеше край нея по коренно различен начин. Защи́таваше я, когато братята ѝ се държаха гадно, гледаше да поема истинска храна, а не ерзац. Помагаше ѝ в акробатиката, никога не ѝ крещеше, дори и когато Хедър се проваляше. И Шеба бе посвоему гальовна, решише косата ѝ или ѝ помагаше с постановката на стойката, а след това я потупваше приятелски.

Запознанството ѝ с Кевин също бе много приятно събитие. Бе ѝ обещал да пише и Хедър щеше да му отговаря. Не я целуна онази вечер, но ѝ се стори, че му се иска.

Ала въпреки всичко, това лято бе направо ужасно. Беше се поставила в неудобно положение пред Алекс, кожата ѝ настръхваше, като си спомнеше за случилото се. Баща ѝ винаги ѝ бе ядосан. А най-лошото от всичко бе онова, което бе направила на Дейзи — онова ужасно нещо, с което повече не можеше да живее.

— Татко, имам да ти казвам нещо. — Тя склочи ръце. — Нещо лошо.

Той се напрегна.

— Не си бременна, нали?

— Не! — По бузите ѝ изби червенина. — Винаги си мислиш за мен най-лошото!

Той се отпусна на стола си.

— Извинявай, скъпа. Само дето остарявам, а ти си толкова хубава. Безпокоя се за теб.

Това бе най-хубавото нещо, което ѝ бе казвал през цялото лято, но тя не можа да му се наслади, след като знаеше какво ѝ предстоеше да му каже. Може би би трябвало да каже първо на Шеба, но не от Шеба се боеше тя, а от баща си. Сълзи запариха в очите ѝ, но тя премигна и ги прогони, защото мъжете мразеха сълзите. Мат и Роб твърдяха, че плачели само мамините детенца.

— Аз... аз направих нещо. И повече не мога да го пазя в тайна.

Той не рече нищо. Само я гледаше и чакаше.

— Това... това е просто нещо грозно, което непрекъснато расте у мен и не престава.

— Най-добре е да ми кажеш.

— Аз... — преглътна трудно тя. — Онези пари, които всички мислеха, че Дейзи е откраднала... — Думите най-сетне изригнаха: — Аз го направих.

В първия миг той не реагира, но сетне скочи като ужилен.

— Какво?!

Тя го погледна от долу нагоре и дори и в мрака забеляза яростта, изписана върху лицето му. Стомахът ѝ се сви, но въпреки това намери сили да продължи.

— Аз бях. Аз... аз взех парите, сетне се промъкнах във фургона им и ги скрих в чантата ѝ, за да си помислят всички, че го е направила тя.

— Хич, ама хич не мога да повярвам! — Той замахна с крак и ритна шезлонга, в който седеше тя. Преди да падне я улови за ръката и я изправи. — Защо направи такова нещо? По дяволите! Защо излъга?

Ужасена, тя се опита да се откопчи от него, но той не я пускаше, а тя пък не можа повече да сдържа сълзите си.

— Аз... аз исках Дейзи да загази. Беше...

— Малка гаднярка!

— Аз ѝ разказах и ѝ се извиних — изхлипа Хедър. — И наистина съжалявам! Тя вече е моя приятелка! Не исках да...

Той я раздруса здраво.

— Алекс знае ли за това?

— Н-н-н-е.

— Накара всички да повярват, че Дейзи е крадла, в същото време виновната си била ти! Направо ми се повдига от теб.

Без да каже нищо друго, той я помъкна през площадката. Носът ѝ течеше, бе толкова изплашена, че зъбите ѝ затракаха. Знаеше си, че ще се вбеси, но не бе предполагала, че ще е чак толкова зле.

Помъкна я покрай фургона на Шеба към фургона на Алекс и Дейзи, двата бяха паркирани един до друг. С ужасяващ жест той вдигна ръка и издумка по вратата. Вътре светна и Алекс веднага отвори.

— Какво се е случило, Брейди?

Лицето на Дейзи се появи иззад рамото на Алекс и като видя Хедър, изражението ѝ стана тревожно.

— Какво се е случило?

— Кажу ми — рече със заповеден тон баща ѝ.

Хедър понечи да каже нещо през хълцанията си.

— Аз... аз съм тази, която...

— Гледай го в очите, когато говориш с него! — Баща ѝ хвана брадичката ѝ и я повдигна, не бе болезнено, но по-скоро би умряла, отколкото да срещне погледа на Алекс.

— Аз взех парите! — изплака Хедър. — Не беше Дейзи. Аз бях! Промъкнах се във фургона ви и ги скрих в чантата ѝ.

Тялото на Алекс се вдърви, изражението му бе досущ като бащиното ѝ, затова Хедър се отдръпна назад.

Дейзи издаде тих тревожен звук. Макар и да не бе едра, успя да измести Алекс достатъчно, за да профучи покрай него по металните стълбички. Протегна ръце към Хедър, но баща ѝ я дръпна.

— Да не си посмяла да проявяваш съчувствие! Хедър е постъпила като страхливка и аз обещавам, че ще си получи заслуженото.

— Но аз не искам тя да бъде наказвана! Това се случи преди месеци. Вече не е никак важно.

— Като си помисля за всичките мъки, които си изживяла...

— Няма значение. — Изражението на Дейзи бе тъй упорито, както когато поучаваше Хедър относно мръсния език. — Това е моя

работа, Брейди. Моя и на Хедър.

— Греша. Тя е моя плът и моя кръв, аз отговарям за нея и никога не ми е минавало и през ум, че ще се срамувам толкова. — Погледна към Алекс. — Разбирам, че това са вътрешни проблеми на цирка, но ще го оценя високо, ако ме оставиш аз да се заема с него.

Хедър потрепери, когато Алекс студено кимна.

— Не, Алекс! — Дейзи отново протегна ръце, но Алекс я хвана и я дръпна назад.

Брейди помъкна Хедър между фургоните, без да изрече и дума, а девицето никога не се бе бояло повече през живота си. Баща ѝ никога не я бе удрял, но и тя, на свой ред, никога не бе постъпвала тъй лошо.

Той рязко спря, когато Шеба пристъпи иззад големия си фургон. Облечена бе със зелената си копринена роба, цялата обсипана в цветя и птици, а Хедър тъй се зарадва да я види, че бе готова да се хвърли в обятията ѝ; но това бе до мига, в който видя ужасения ѝ поглед и разбра, че бе чула всичко.

Хедър наведе глава и сълзите отново рукнаха. Сега и Шеба я мразеше. Би трябвало да го очаква. Шеба мразеше крадците повече от всичко на света.

Гласът ѝ я разтърси.

— Искам да говоря с теб, Брейди.

— По-късно. Сега имам друга работа.

— Не, ще говорим сега. — И тя направи рязък жест с глава. — Лягай си, Хедър. Баща ти и аз ще се заемем с това утре сутринта.

„Какво те интересува теб? — искаше да изпищи Хедър. — Ти мразиш Дейзи.“ Но знаеше, че думите ѝ няма да имат никаква тежест за момента. Шеба бе корава, досущ като баща ѝ, когато станеше дума да се следват правилата на цирка.

Хватката на баща ѝ се поохлаби и Хедър хукна. Докато тичаше към безопасността на спалнята си, тя разбра, че бе изгубила и последната възможност да го накара да я обича.

19.

Брейди бе разярен на Шеба.

— Не искам да си пъхаш носа в тая работа.

— Давам ти известно време, за да поохладнееш малко. Ела тук.

Той изкачи стъпалата и отвори яростно вратата. Беше твърде разстроен, за да обърне внимание на скъпата вградена мебел, която превръщаше фургона на Шеба в най-люксовия от всички в цирка.

— Тя е крадла! Моята дъщеря е една проклета крадла! И съвсем съзнателно е натопила Дейзи.

Бутна настрани чифт гирички и се отпусна на дивана, прокара пръсти през косата си.

Шеба извади бутилка Джак Даниелс от шкафа над мивката и сипа щедро в две чаши. Никой от двамата не бе сериозен пияч и той се изненада като я видя как обърна една чаша, преди да му донесе неговата. Докато вървеше из фургона, халатът ѝ се увиваше около бедрата, разсейваше го, макар и за малко, от случилото се.

Шеба притежаваше способността да превръща мозъка му в каша. Това не бе чувство, което му се нравеше, затова му се съпротивляваше още от самото начало. Тя бе мъжеубийца-куражлия, твърдоглава и разглежена. Във всяка ситуация трябваше да има водеща позиция, нещо, което той не би позволил на нито една жена, без значение колко го привличаше. А той изобщо не подлагаше в мислите си на съмнение факта, че тя го привличаше. Беше най-вълнуващата жена, която някога бе познавал. И най-гневящата го.

Тя му подаде уискито в тежката чаша и седна на дивана до него. Халатът ѝ се разтвори, разкри крака ѝ от пресеца до бедрото. Беше дълъг, мускулист и гъвкав, а той знаеше от наблюденията на тренировките ѝ с артистите на трапеца, колко бе силна. Фургонът ѝ бе пълен с тренировъчна екипировка, която тя използваше, за да поддържа формата си. Инсталирала бе лост на около фут височина под арката, която водеше към спалнята ѝ в дъното. Велоергометър бе

монтиран в единия ъгъл, около него бяха разхвърляни различни гири и тежести.

Облегна се на дивана и затвори очи. Лицето ѝ бе изкривено, едва ли не се готвеше да заплаче, нещо, което той изобщо не бе чувал, че може да направи.

— Шеба?

Тя отвори очи.

— Какъв е проблемът ти?

Кръстоса крака като мъж — глезен върху коляно, положение тъй безсрамно, че на него не му бе ясно как въпреки това успяваше да запази женствеността си.

Зърна тъмnochервения плат между краката ѝ и намери нов прицел за яростта си.

— Защо не седнеш като дама, вместо като курва.

— Аз не съм ти дъщеря, Брейди. Мога да си седя както искам.

Никога през живота си не бе удрял жена, но в този момент знаеше, че главата му щеше да се пръсне, ако не я наранеше. С толкова бързо движение, че тя изобщо не го видя, той уви с юмрук реверите на халата ѝ и я вдигна на крака.

— Търсеше си го, миличка.

— Твърде зле е, че не си мъжът, който може да ми го даде.

Не си спомняше друг път да бе изпитвал подобна ярост, а Шеба се превърна в прицел на всичките емоции, които кипяха в него.

— Дотам ли изпадна, Шеба? Не можеш ли да намериш някой подобър от мен? Да не си забравила, че съм син на бруклински месар?

— Ти си един недодялан негодник с голяма уста.

Тя съвсем нарочно го подиграваше. Сякаш искаше да го накара да я нарани, а той бе готов да се съгласи с радост. С рязко движение дръпна халата и го изтръгна.

Отдолу бе гола, ако изключим копринените тъмnochервени бикини, високо изрязани на бедрата. Гърдите ѝ бяха едри, с тъмнокафяви зърна с големината на половиндоларова монета. Коремът ѝ вече не бе плосък, бедрата ѝ се бяха позакръглили повече, отколкото би трябвало. Бе сладна, зряла, даже минала зенита си, но той никога не бе желал някоя жена повече от нея.

Тя не опита да се закрие. Вместо това го погледна в очите и с дързост, от която дъхът му секна, се поклони. Превисе на две и изнесе

напред левия си крак. Сложи ръка на хълбок и гърдите ѝ се надигнаха. С него бе свършено.

— По дяволите!

Тя го подигра:

— Постарай се, Брейди. Постарай се.

Той посегна към нея, но бе забравил колко бърза бе тя. Изметна се встрани, червената ѝ коса се развя, гърдите ѝ се разлюляха. Той отново се хвърли към нея, но тя отново се изплъзна. И му се изсмя — грозно, подигравателно.

— Май вече си остарял за тая работа, а, Брейди?

Той ще я укроти. Независимо как, но ще подчини тази жена на волята си.

— Нямах никакъв шанс — изсмя ѝ се той.

— Е, ще видим.

Вдигна една от гиричките и я запрати към него, досущ като топка за боулинг.

Въпреки че се изненада, той с лекота я избягна. Видя предизвикателното пламъче в очите ѝ, зърна лъскавината на потта по гърдите ѝ. Играта започна.

Направи финт наляво, след което се втурна вдясно. В един миг почти я улови, пръстите му докоснаха ръката ѝ, но тя подскочи нагоре и се улови за лоста, монтиран на арката.

С триумфален вик се залюля. Напред. Назад. Извиваше гръб и засилваше с крака, като му пречеше да я улови. Гърдите ѝ се люлееха подканващо, а бикините ѝ се посмъкнаха толкова, колкото да разкрият няколко кичура тъмнокестеняви косми. Никога през живота си не бе виждал по-красиво представление от това, което Шеба Куест, кралицата на арената, изпълняваше специално за него.

То можеше да доведе само до едно. Той свали тениската си през глава, сетне изрита и сандалите си. Тя се люлееше и го гледаше как изува и шортите си. Не обичаше да носи много дрехи и под тях нямаше нищо друго. Погледът ѝ внимателно попиваше всяка частица от тялото му, за да оцени качеството на видяното.

Направи крачка напред, тя ритна напред и той улови глезените ѝ.

— Ха сега да видим какво имаме.

Бавно разтвори краката ѝ във въздушен шпагат.

— Ти си самият дявол, Брейди Пепър.

— Би трябвало да го знаеш.

Докосна с устни сгъвката на коляното ѝ, сетне продължи нагоре по дългия, корав мускул от вътрешната страна на бедрото ѝ. Когато стигна до ръбчето от тъмночервена коприна, спря, погледна я в очите, сетне сведе глава и я захапа лекичко през коприната.

Тя изстена и обви с бедра раменете му. Хвана я за задника и продължи влажната си милувка. Пусна лоста и позицията на тялото ѝ се промени. Той навлизаше все по-дълбоко и по-дълбоко, а тя стискаше силно с бедра раменете му.

Наведе глава, за да мине под арката, докато я отнасяше към голямото легло в дъното. Паднаха заедно. Тя подлудя, когато свали бикините, нахлу с пръсти и се зае с гърдите ѝ.

Изви тялото си така, че тя да е отгоре, опита се да го възкачи, но той не го допусна.

— Тук вече не командваш ти.

— Да не мислиш, че ще си ти?

— Знам го.

Обърна я по корем, изтегли коленете ѝ, за да може да навлезе в нея изотзад, но разбра, че не биваше да я обладае така. Не можеше да се лиши от гледката на това високомерно лице, когато нахлуе в нея.

Преди да успее да се отдръпне, тя издаде нисък гърлен звук. С едно мощно движение се обърна, краката ѝ профучаха над главата му и легна по гръб, вторачена в него. Можеше да усети сексуалната ѝ възбуда — бе не по-слаба от неговата собствена.

Гърдите ѝ се надигаха от учестеното ѝ дишане.

— Няма да можеш да ме пречупиш.

— А може би и не искам.

Думите му прозвучаха изненадващо и за двама им и известно време никой не проговори.

Шеба облиза устни.

— Добре. Защото не можеш да го направиш.

Протегна ръце, хвана мощния му бицепс и го притегли върху себе си. Така той получи доминиращата позиция, но само защото тя го бе пожелала и затова не изпита превъзходство. Наказа я с мощно и дълбоко нахлуване.

Тя контрира с повдигане на бедрата, за да го посрещне, а гърленият ѝ шепот погали ухото му.

— По-бавно с мен, негоднико, инак ще те убия.

Той се засмя.

— Ти си хитрана, Шеба. Истинска хитрана.

Тя сви ръка в юмрук и го цапардоса по гърба.

Битката за надмощие бе в ход и по негласно споразумение онзи, който се отдадеше пръв, щеше да е губещият. Акробат и изпълнителка на трапец — гъвкавите им, добре тренирани тела предлагаха безкрайни възможности в любенето. Отдадоха се изцяло на желанието да завладеят и победят, но еротичните наказания, които си налагаха един на друг, бяха и самонаказания. И това ги принуди да вкарат в действие и острите си като рапири езици.

Тя рече:

— Позволих ти да го направиш, само за да не нараниш Хедър.

— Как ли не!

— Това бе единственият начин, който можах да измисля, за да се поохлади малко умът ти.

— Лъжкиня. Нуждаела си се от жребец. Всички знаят колко много се нуждае малката Шеба от жребец.

— Ти не си никакъв жребец, а жалко подобие.

— Алекс бе единственият мъж, когото си пожелавала за нещо повече от жребец, нали? Жалко, че не ти отвърна със същото.

— Мразя те.

Така продължиха, наранявайки се, наказвайки се, но в един момент злобните думи пресекнаха. Притиснаха се силно, едновременно се възпламениха и в един разтърсващ миг светът престана да съществува и за двама им.

След това тя се опита да се изплъзне от леглото, но той не я пусна.

— Постой, миличка. Само за малко.

И за пръв път острият ѝ език замлъкна и тя се сгуши в обятията му. Кичури червено-кестенява коса, досущ като копринени панделки се пръснаха по гърдите му. Усети я как потреперва, като проговори.

— Сега Дейзи ще се превърне в героиня.

— Заслужава го.

— Мразя я. Мразя и него.

— Те нямат нищо общо с теб.

— Не е вярно! Не разбираш. Когато всички я мислеха за крадла, нещата бяха наред. Но не и сега. Сега той ще си мисли, че е победил.

— Остави това, миличка. Просто го остави.

— Не се боя от теб — рече предизвикателно тя.

— Знам, че не се боиш. Знам.

— Не се боя от нищо.

Той я целуна по слепоочието и не я упрекна за лъжата. Боеше се и още как! Кой знае по каква причина кралицата на арената вече не знаеше коя е всъщност и това я плашеше до смърт.

Алекс гледаше, без да вижда към затъмнената витрина на магазина Холмарк. Три врати по-надолу светеше изпод входа на малка пицария, а до нея уморено мигаше неоновата реклама на ателие за химическо чистене. Отдавна бе престанал да държи карез на Дейзи за кражбата на парите, но изобщо не повярва, че бе невинна. И сега трябваше да приеме факта, че сам бе участвал в ужасната несправедливост, извършена спрямо нея.

Защо не ѝ повярва? Гордееше се, че е справедлив, но бе толкова сигурен, че отчаянието ѝ я бе подтикнало към кражбата, че дори не се и усъмни. А би трябвало да знае, че силният ѝ морал никога не би ѝ позволил да открадне.

Тя се размърда до него.

— Ще вървим ли?

Не искаше да го придружи в тази нощна разходка по пустата търговска улица, граничеща с цирковата площадка, но той не бе готов да се прибере в ограниченото пространство на фургона и бе настоял да се поразходят. Извърна се от изложените порцеланови ангелчета и фотоалбуми, усети напрегнатостта ѝ и разбра колко бе обезпокоена.

Синьо-черни къдрици се виеха около бузите ѝ, устните ѝ бяха тъй меки и уязвими. Изпита благоговение, че тази сладка, малка главица с желязна воля, му принадлежеше.

— Защо не ми каза за Хедър?

— Можем да поговорим за това по-късно.

Погледът ѝ нетърпеливо пробяга по улицата и тя отново се опита да се отдръпне от него.

— Чакай.

Хвана я нежно за раменете, но тя потропа с крак като ядосано хлапе.

— Пусни ме веднага! Не биваше да позволяваш Брейди да я отведе така. Знаеш колко бе ядосан. Ако я нарани...

— Искрено се надявам да ѝ насини дупето.

— Как можа да го кажеш? Та тя е само на шестнайсет, а това лято бе ужасно за нея.

— И за теб не бе кой знае колко розово. Как можеш да я защищаваш, след като е постъпила така?

— Това не е важно. Онова, което преживях, ме закали, а аз имах нужда от това. Защо му позволи да я отведе, след като бе толкова ядосан? Ти на практика му разреши да постъпи жестоко с нея. Очаквах съвсем друго от теб, Алекс, наистина. А сега те моля, умолявам те! Пусни ме да ида и да се убедя, че тя е добре.

„Умолявам те!“ Дейзи изричаше тези думи непрекъснато. Същите думи, които бяха отровили духа на Шеба Куест преди две години, когато молеше за любовта му, Дейзи ги произнасяше с лекота и дори без да се замисли. Сутрин, ухапала четката за зъби ще му извика от банята: „Кафенце! Моля те! Умолявам те!“. Предишната нощ го погъделичка по ухото с тихия си, зноен шепот: „Люби ме, Алекс. Умолявам те!“. Сякаш имаше нужда да го *умоляват*.

Ала молбите изобщо не заплашваха гордостта на Дейзи. Това бе просто начинът ѝ на общуване и ако той бе толкова глупав да ги приеме за унижителни, то тя го поглеждаше с онзи тъй добре познат му снизходителен поглед и му казваше да престане да се прави на важен.

Той прокара показалец по долната ѝ устна.

— Имаш ли представа колко много съжалявам?

Тя отблъсна нетърпеливо ръката му.

— Прощавам ти! А сега, хайде да вървим!

Искаше му се хем да я целуне, хем да я разтърси.

— Не разбираш ли? Заради Хедър всички в цирка те мислеха за крадла. Собственият ти съпруг не ти повярва.

— Това е защото си по природа песимист. И стига вече за това, Алекс. Разбирам, че се чувстваш гузен, но просто ще трябва да се оправяш с това някой друг път. Ако Брейди я е наранил по някакъв начин...

— Няма. Той е бесен като дявол, но няма да я докосне с пръст.

— Откъде си толкова сигурен?

— Брейди приказва много, но физическото насилие не е в стила му, особено пък спрямо собствената му дъщеря.

— Винаги съществува първи път.

— Чух, че Шеба го заговори, малко преди да влезем във фургона си. Тя ще защитава Хедър като лъвица.

— Не мога да ѝ се доверя.

— Тя е избирателно злобна.

— И определено ме ненавижда.

— Тя би ненавиждала която и да е, щом съм се оженил за нея.

— Може би. Но не и по такъв начин. В началото не бе чак толкова лошо, но напоследък...

— Беше ѝ по-лесно, когато и останалите не те харесваха. — Той разтърка рамото ѝ. — Съжалявам, че си въвличена в тази война, която Шеба води с гордостта си. Тя бе толкова талантлива, дори като дете, че хората ѝ правеха отстъпки, които не биваше да ѝ правят. Баща ѝ я тренираше здраво, но същевременно напомпваше самочувствието ѝ и тя израсна с мисълта, че е съвършена. Не може да приеме факта, че и тя си има човешки слабости, като всички други, затова предпочита да хвърля вината другиму.

— Мисля, че никога не е лесно да признаеш слабостите си.

— О, не, не е лесно. Само не започвай да я съжаляваш. Дръж винаги гарда си вдигнат, когато тя е наблизо, чуваш ли?

— Но аз не съм ѝ направила нищо.

— Омъжи се за мен.

Тя се намръщи.

— Какво се е случило помежду ви?

— Тя си мислеше, че е влюбена в мен. А не беше — беше влюбена в произхода ми, но още не го е осъзнала. Имаше една грозна сцена и се разделихме. Всяка друга жена би се отнесла към това като към неприятен спомен, но не и тя. Твърде е високомерна, за да вини себе си, затова вини мен, че съм я видял в такова положение. Бракът ни бе силен удар върху гордостта ѝ, но докато ти самата бе в немилост, не ѝ бе чак толкова зле. Сега обаче съм сигурен, че ще реагира.

— Предполагам — лошо.

— Тя и аз се познаваме много добре. Можеше да приеме миналото, ако притежава нещо, с което да ме уязви, но сега всичко ще

започне отначало. Ще иска да ме накаже за щастието ми, а аз имам само едно слабо място. — Той я погледна.

— Аз ли? Аз ли съм слабото ти място?

— Ако уязви теб, ще уязви и мен. Ето защо искам да си нащрек.

— Струва ми се чиста загуба на време и на енергия да се опитваш да убедиш света, че си по-добър от всички останали. Не го разбирам.

— Естествено, че не го разбираш. Ти с най-голямо удоволствие разкриваш слабостите си пред всеки, който пожелае да те чуе.

Сигурно намери раздразнението му за забавно, защото се усмихна.

— Хората и без това ще открият слабостите ми, ако прекарам известно време с тях. Така им спестявам усилията.

— Онова, което ще открият, е, че си сред най-почтените хора, които някога са познавали.

По лицето ѝ пробяга изражение на гузност, макар той да не можа да си представи защо изобщо би трябвало да се чувства гузна. Но то бързо отстъпи място на тревогата ѝ.

— Сигурен ли си, че с Хедър няма да се случи нищо лошо?

— Не съм казвал подобно нещо. Брейди ще я накаже и това е сигурно.

— След като аз съм засегнатата в случая, би трябвало аз да определя наказанието.

— Брейди едва ли ще мисли така, още по-малко — Шеба.

— Шеба! Толкова е лицемерно! На нея ѝ харесваше да вярва, че съм крадла. Как може тя да наказва Хедър за това, че бе изпълнила най-голямото ѝ желание?

— Докато Шеба вярваше, че това е истина, тя бе довольна. Но тя притежава и силно чувство за справедливост. Хората в цирка живеят заедно и няма нещо, което да ненавиждат повече от крадците. След като Хедър откраднала и излъгала, тя е престъпила онези закони, в които Шеба вярва.

— И все пак смятам, че е лицемерно и нищо не може да промени мнението ми. Ако не разговаряш ти с Брейди, ще го направя аз.

— Не, няма да го направя.

Тя понечи да възрази, но преди да успее да каже думица, той се наведе и я целуна. Съпротивлява се цели две секунди, опитвайки се да

му докаже, че не е лесен противник, но след това омекна.

Господи, как обичаше да я целува, да усети връхчето на езика ѝ, да почувства мекия допир на гърдите. Какво бе сторил, та да заслужи тази жена? Тя бе неговият личен ангел.

Бодна го отчаяние, защото тя не се стремеше да получи онова, което ѝ се полагаше. Отмъщението не бе присъщо на характера ѝ и поради това бе уязвима.

Отдръпна се леко, колкото да може да заговори, но му бяха нужни големи усилия да изрече думите през свитото си гърло.

— Извинявай, мила. Толкова съжалявам, че не ти повярвах.

— Това не е важно — отвърна му шепнешком тя.

И той знаеше, че говореше сериозно, а сърцето му щеше да се пръсне.

20.

Шеба стоеше в сянката на голямата палатка и се бореше с болката си, докато гледаше как Алекс и Дейзи се смеят до павилиона за захарен памук. Той отмахна стръкче слама от косата ѝ, сетне докосна лицето ѝ — милувката бе тъй интимна, сякаш докосваше гърдата ѝ.

Горчивината я обгърна цяла, досущ като поветица, заглуши всичко останало. Бяха минали четири дни, откакто бе научила истината за откраднатите пари и не можеше да понесе щастието им. Имаше чувството, че то някак си бе за нейна сметка и че той няма право на него.

— Успокой топката, Шеба.

Обърна се рязко и видя да приближава Брейди. Откакто бяха прекарвали онази нощ заедно, той се носеше из цирковата площадка надут, като гривест петел. Само дето не бе пъхнал ръце под мишници и да изкукурига. В типичен за него стил, той освен това бе решил, че след като е бил веднъж неин любовник, това му даваше правото да ръководи и живота ѝ.

— Остави ме на мира.

— Това е последното нещо, което би искала от мен.

Възненавидя съжалителния поглед, с който я гледаше.

— Не знаеш нищо.

— Остави го, Шеба. Алекс е част от миналото ти. Просто го остави.

— Очаквах да речеш нещо подобно. Ти си шампион по оставянето на нещата на самотек, нали?

— Ако имаш предвид Хедър...

— Знаеш, че тъкмо това имам предвид.

Тя хвърли поглед към фургона на слоновете, където Хедър се опитваше да се пребори с количката, натоварена с тор, и да я прекара през вратата. Бяха ѝ възложили най-неприятните задължения — същите, които бе изпълнявала и Дейзи. Шеба намери това за

подходящо наказание, но Брейди не бе задоволен. Той бе предприел стъпки да я върне при балдъза си Тери, веднага щом Тери се прибереше в Уичита, след посещениято при майка си.

— Хедър си е моя работа. Вместо да се безпокоиш за нея, защо не си помислиш колко бяхме добри онази нощ?

— Добри ли? Едва не се претрепахме!

— Аха. Страхотно беше, нали?

Ухили се при спомена, а тя усети как я облива предателска вътрешна топлина. Наистина беше хубаво, вълнуващо, тръпката идваше от събирането ѝ с един толкова темпераментен и взискателен като самата нея мъж. Изгаряше от нетърпение да се любят отново, затова сложи ръка на хълбок и едва не му се усмихна, когато забеляза как Алекс се наведе и целуна Дейзи по носа. Как го мразеше! Как ги мразеше и двамата! Той нямаше никакво право да я гледа така.

— Стой настрани от мен, Брейди. — Бутна го, мина покрай него и се отдалечи.

Три дни по-късно Дейзи крачеше към менажерията с торба лакомства за животните, които бе купила, докато пазаруваха с Алекс хранителни продукти. Тейтър я следваше и двамата спряха да се възхитят на салтото, което Петре Толея, тригодишният изтърсак на семейството, изпълни пред майка си Елена. Румънката говореше слабо английски, но си размениха с Дейзи поздрав на италиански — език, който и двете владееха отлично.

След като поговори няколко минути с Елена, Дейзи влезе в менажерията да прекара известно време със Синджун.

Кажу ми.

Добре.

Сега.

Скоро.

Извърна се да не гледа укора, който бе сигурна, усещаше в погледа на Синджун. Напоследък Алекс бе тъй щастлив, досущ като хлапак, и тя не бе в състояние да помрачи настроението му. Знаеше, че ще му е трудно да приеме новината за бебето, затова бе крайно важно за нея да подбере подходящия момент.

Взе кесията със сливи за Глена и тръгна към клетката ѝ. Но клетката я нямаше.

Изтича навън. Тейтър изостави сеното си и затича весело в тръс подире ѝ към фургона, с който превозваха животните от менажерията. Трей подремваше в кабината и тя се надвеси през прозорчето, да го раздруса.

— Къде е Глена?

Той подскочи и удари каубойската си сламена шапка на огледалцето за обратно виждане.

— А?

— Глена! Клетката ѝ я няма.

Той се прозя.

— Някакъв тип дойде да я вземе тази сутрин.

— Кой?

— Някакъв мъж. Шеба беше с него. Натовари Глена на пикапа си и замина.

Слисана, тя пусна реверите му и отстъпи назад. Какво бе направила Шеба?

Намери Алекс да преглежда шапитото за прекъсвания.

— Алекс! Глена я няма!

— Какво?

Каза му какво бе узнала и Алекс я изгледа мрачно.

— Да вървим да намерим Шеба.

Собственичката бе в Червения фургон; седнала зад писалището, бе заета с някакви документи. Пуснала бе косата си свободно, дълбокото деколте на тъмночервения ѝ памучен анцуг бе подчертано с бродерия в мексикански стил. Дейзи изпревари Алекс и застана пред нея.

— Какво си сторила с Глена?

Шеба вдигна глава.

— Защо искаш да знаеш?

— Защото аз отговарям за менажерията. Тя е едно от моите животни и съм отговорна за нея.

— Моля? Едно от твоите животни ли? Не мисля, че е така.

— Престани, Шеба — сопна ѝ се Алекс. — Къде е горилата?

— Продадох я.

— Продала си я? — попита той.

— Нали знаеш, че „Братя Куест“ е обявен за продан. Никой от потенциалните купувачи не иска да се главоболи с менажерията, затова реших да я разпродам.

— Не смяташ ли, че трябваше да ми кажеш?

— Изскочило ми е от ума. — Стана от стола си и отнесе купчина бумаги до шкафа за документи.

Дейзи пристъпи напред, след като тя отвори едно чекмедже.

— На кого я продаде? Къде е тя?

— Не разбирам защо си толкова разстроена. Нали самата ти твърдеше наляво и надясно колко било нехуманно да се затварят животните в менажерията?

— Това не означава, че съм искала Глена да бъде дадена на когото и да е. Искам да знам къде се намира.

— На ново място. — Шеба затвори шкафа.

— Къде?

— Наистина не обичам да ме разпитват.

Алекс сложи ръка върху рамото на Дейзи.

— Защо не се върнеш в менажерията? Аз ще се заема с това.

— Защото искам да знам къде е тя. И, Алекс, има някои неща за навиците ѝ, които трябва да съобщя на новия ѝ собственик. Глена не обича силния шум, бои се и от хора с големи шапки.

Гърлото ѝ се сви, като си помисли, че повече никога няма да види нежната горилка. Искаше Глена да намери нов дом, но искаше и да се сбогува с нея. Спомни си колко обичаше горилката да я пощи и се почуди дали някой от новите ѝ гледачи щеше да ѝ позволи го прави. Изненада се от себе си, когато очите ѝ се насълзиха.

— Тя обича сливи. Трябва да им кажа за сливите.

— Напиши ми списък на всичко това и аз ще го пратя на новия собственик. А сега върви, хайде. Трябва да поговоря с Шеба.

Искаше да възрази, но осъзна, че Алекс имаше добър шанс да се разбере с Шеба, ако бяха насаме. Отиде до вратата и там се спря, колкото да погледне собственичката на цирка.

— Не постъпвай повече така, чуваш ли? Следващия път, когато решиш да продадеш някое животно, искам да знам предварително. Искам също така да получа възможността да поговоря с новия собственик.

Шеба повдигна вежди.

— Не мога да повярвам, че имаш наглостта да ми нареждаш какво да правя.

— Имам я. Просто гледай да направиш това, което ти казах. — Обърна се и излезе.

В първия момент и Шеба, и Алекс останаха безмълвни. Той се съмняваше, че думите на Дейзи бяха изплашили Шеба, но въпреки това бе горд с жена си, че ѝ се бе опънала. Погледна жената, която някога беше негова любовница, и изпита единствено отвращение.

— Какво става с теб? Винаги си била корава жена, но сега си жестока.

— Не виждам за какво се оплакваш. Ненавиждаш менажерията почти толкова, колкото и тя.

— Не се прави на глупачка. Искаше да засегнеш Дейзи и си избрала този начин. Използваш я, за да стигнеш и до мен, но това няма да мине.

— Не се самозалъгвай, че си от такова значение за мен.

— Познавам те, Шеба. Знам начина ти на мислене. Всичко бе наред, докато хората вярваха, че Дейзи е крадла, но сега, след като знаят истината, ти не можеш да го понесеш.

— Правя каквото искам, Алекс. Винаги съм го правила и винаги ще го правя.

— Къде е горилата?

— Изобщо не ти влиза в шибаната работа. — Изгледа го яростно и излезе от фургона.

Той не я последва, нямаше да ѝ достави удоволствието да я пита отново. Вместо това грабна телефона.

Отне му цял ден, докато открие прекупвача, на когото Шеба бе продала горилата. Той му поиска двойна цена, в сравнение с онази, която бе платил на Шеба, но Алекс не се пазари.

Няколко дни търси подходящ дом за Глена и в сряда, следващата седмица, можеше вече да обяви на Дейзи, че горилата е на път да стане най-новата обитателка на чудесния отдел за примати в чикагската зоологическа градина Брукфийлд: не ѝ каза, разбира се, че го бе постигнал с парите си.

Дейзи се обля в сълзи и му каза, че е най-прекрасният съпруг на света.

Брейди стоеше до изхода на компанията TWA в летището на Индианаполис; до него Хедър очакваше да извикат за полета до Уичита. Не бе му казала и думица, след като напуснаха площадката същата сутрин, на него пък не му харесваше чувството за вина, което го гризеше. Шеба вече го бе наричала с всички обидни думи на света, а предишния ден Дейзи го бе приклещила до един от павилионите и му бе обяснила колко бе неправ. Всички го караха да се чувства като отрепка. Нито една от двете не знаеше какво е да имаш дете, което да обичаш толкова много, че да си готов да направиш всичко за него.

Изглежда свирепо дъщеря си.

— И да слушаш леля си Тери, чуваш ли? Аз ще се обаждам всяка седмица. Ако ти трябват пари, ми се обади; и не искам още да излизаш с момчета.

Тя гледаше право пред себе си, стиснала в ръце раничката си. Беше толкова хубава, тъй добре сложена, макар и крехка, че сърцето го заболя. Искаше да е в състояние да защити момиченцето си от всичко лошо на света, да бъде тя в безопасност, да бъде щастлива. Би дал живота си за нея.

— Ще ти пратя самолетни билети за коледната ваканция, да дойдеш при нас във Флорида — рече навъсено. — Можем да идем двамата до Дисни уърлд или нещо подобно. Бас ловя, че ще ти хареса.

Тя се обърна към него, брадичката ѝ трепереше.

— Пет пари не давам дали отново ще те видя.

Усети как нещо ужасно свива стомаха му.

— Не го каза сериозно, нали?

— Бих искала да не си ми баща.

— Хедър...

— Не те обичам. Никога не съм те обичала. — С каменно изражение и сухи очи тя гледаше право пред себе си. — Обичах мама, но не и теб.

— Не говори така, мила.

— Това трябва да те зарадва. Така няма да се чувстваш зле, че не ме обичаш.

— Кой е казал, че не те обичам? По дяволите, да не би момчетата да са го казали?

— Ти ми го каза.

— Никога. Какво, по дяволите, говориш?

— Казвал си ми го по хиляди начини. — Преметна раничката на едното си рамо. — Съжалявам за откраднатите пари, но вече ти го казах. А сега трябва да се качвам на самолета. Не си прави труда да ми телефонираш. Ще съм твърда заета с учене, за да ти отговарям.

Обърна се, размаха бордната карта пред стюарда и изчезна в тунела.

Какво направи той? Какво имаше тя предвид, като му каза, че ѝ бил подсказвал по хиляди начини, че не я обича? Исусе Христе, Дева Марийо и Йосифе, страхотно се бе провалил. Бе желал за нея най-доброто. Светът бе лош и човек трябваше да положи големи усилия, да бъде корав, за да възпита децата, инак можеха да се превърнат в негодници. Но никога не бе желал подобно нещо.

И тогава разбра, че не можеше да я пусне да замине. Шеба и Дейзи бяха прави.

Мина покрай стюарда и изрева в тунела:

— Хедър Пепър, върни се веднага, на минутата!

Пътниците между него и Хедър се обърнаха да видят причината за шума, но Хедър продължи да върви.

— Върни се веднага! Чуваш ли ме?

— Сър, ще извикам охраната. Ако има някакъв проблем...

— Хайде, извикай ги. Това е дъщеря ми и аз искам тя да се върне.

Хедър вече почти бе стигнала до вратата на самолета, когато той я застигна.

— Няма да допусна дъщеря ми да разговаря с мен по такъв начин. Никога! — Дръпна я настрани и ѝ каза онова, което заслужаваше да чуе: — Ако смяташ да идеш при леля си Тери с такова отношение, много грешиш. Връщаш си дупето в цирка, млада госпожице, и се надявам да чистиш добре на онези добичета, защото тъкмо това ще правиш, докато не стигнем до Флорида.

Тя вдигна глава към него, очите ѝ бяха толкова големи и изглеждаха като сини ментови бонбони.

— И ще остана ли?

— Ще останеш не, ами... и не искам да чувам повече нито една дума на неуважение. — Гласът му потрепери. — Аз съм ти баща и гледай да ме обичаш така, както аз те обичам, инак тежко ти се пише.

И в следващия миг, без да се замисли какво прави, той я прегръщаше и тя го прегръщаше, и цялата тълпа, която се спускаше по тунела към самолета ги буташе оттук-оттам с багажите си, ала той не даваше и пет пари. Притискаше силно дъщеря си, която тъй отчаяно обичаше и никога повече нямаше да пусне.

Беше понеделник вечер, един от малкото почивни дни за цирка, и Алекс покани Дейзи на вечеря. Тиха музика се лееше в приглушено осветената зала на скъпия ресторант в центъра на Индианаполис: бяха ги настанили на маса в ъгъла.

Сега, след като вече не се безпокоеше за Глена, тя се чувстваше като че бе свалила от плещите си голям товар. А и за доброто ѝ настроение спомогна и фактът, че Брейди се завърна от летището с Хедър. Беше настръхнал като таралеж, когато Дейзи го запита какво се е случило, но забеляза, че държеше Хедър близо до себе си през по-голямата част от деня. А пък Хедър не бе изглеждала по-щастлива през цялото лято.

Дейзи смяташе, че последните две седмици бяха най-хубавите в целия ѝ живот. Мъжът ѝ бе толкова нежен и любвеобилен, че почти не приличаше на предишния Алекс. Решила бе да му каже за бебето тази вечер, макар и още да не бе измислила какво точно ще му рече.

Той ѝ се усмихна, толкова бе хубав, че сърцето ѝ се разтупка. На повечето яки мъже не им отиваха костюми, но той определено бе изключение.

— Много си красива тази вечер.

— Мислех си, че съм забравила как да се обличам.

За първи път не изпита желание да му каже колко по-добре би изглеждала майка ѝ, може би защото външният ѝ вид вече не бе от такова значение, както преди. Прекарала бе толкова дни, облечена с дънки и с вързана на опашка коса, без чертица грим на лицето си, че днес се чувстваше великолепно.

— Мога да ти гарантирам, че не си забравила нищичко.

Тя се усмихна. Специално за вечерята бе облякла единствения хубав тоалет, с който разполагаше — кремава копринена блуза и къса пола в същия цвят. За колан използва дълъг, старинен, златист шал, нави го два пъти около талията си и остави ресните в краищата му да

се спуснат свободно. Бижутата ѝ се състояха от златна халка и чифт големи обеци от матирано злато. Тъй като не поиска да харчи пари за фризьор, косата ѝ бе по-дълга, отколкото я бе носила с години, а след като толкова седмици бе свързана на опашка, сега изглеждаше много секси — спусната до врата и раменете ѝ.

Сервитьорът дойде и постави пред тях две чинии със салата: съчетание от брюкселско зеле, зелен фасул и краставички, и парче сирене, полети с малинов оцет.

След като сервитьорът се оттегли, Дейзи прошепна:

— Може би трябваше да поръчаме селска салата. Това сигурно е ужасно скъпо.

На Алекс му стана забавно от тревогата ѝ.

— Дори и бедняците трябва да празнуват от време на време.

— Знам, но...

— Не се безпокой, мила. Ще се вместим в бюджета.

Тя тайничко засмята наум как да готви евтини ястия, за да наваксат през следващите седмици. Макар Алекс никога да не говореше за пари, тя не вярваше преподавател в малък колеж да изкарва много.

— Сигурна ли си, че не искаш вино?

— Не, това ми стига.

Тя отпи глътка лимонада и отклони погледа си от виното, което искреше в чашата му. Поръчал бе едно от най-скъпите в менюто и тя с удоволствие би пийнала глътка, но бе решена изобщо да не рискува с бебето.

Наистина не биваше да харчат така, след като се бе задало бебе. Веднага след края на турнето на цирка, тя ще си намери работа докато дойде ред да ражда, та да могат да поемат допълнителните разходи по детето. Само преди четири месеца дори не би си и помислила нещо подобно, но сега мисълта за тежка работа изобщо не я плашеше. Почувства, че онази личност, в която се бе превърнала, ѝ харесва.

— Яж. Харесва ми да гледам как пъхаш вилицата в уста. — Тонът му се сниши и стана откровено прелъстителен. — Напомня ми за други неща, които правиш с устни.

Бузите ѝ пламнаха. Насочи вниманието си към салатата, ала с всяко бодване на вилицата усещаше погледа му върху себе си. В съзнанието ѝ заплуваха еротични видения.

— Ще престанеш ли най-сетне! — Изгубила търпение, хвърли вилицата.

Той погали столчето на чашата със силните си, изострени пръсти, сетне прокара палец по ръбчето ѝ.

— Какво да престана?

— Да ме прелъстяваш!

— Мислех си, че ти харесва.

— Не и когато съм официално облечена и в средата на един ресторант.

— Разбирам. Виждам, че носиш сутиен под тази блуза. А имаш ли и бикини?

— Разбира се, че имам.

— Нещо друго?

— Не. Нося сандали, тъй че не съм обула чорапогащник.

— Добре. Ето какво съм замислил. Ставаш и отиваш в тоалетната. Сваляш цялото си бельо и го слагаш в чантичката. След което се връщаш при мен.

Пот изби в най-потайните кътчета на тялото ѝ.

— В никакъв случай!

— Знаеш ли какво се е случило последния път, когато представителка на семейство Петроф е проявила неподчинение пред един Романов?

— Мисля, че скоро ще открия.

— Изгубила е главата си.

— Разбирам.

— Няма да разбереш, ако си без глава. Имаш десет секунди.

И макар изражението ѝ на неодобрение да не изчезна, тя усети как пулсът ѝ се ускорява в отговор на палавата му закачка.

— Това царска заповед ли е?

— Можеш да заложиш сладкото си задниче, че е точно такава.

Тонът му бе секси-гальовен и едва не я съкруши, но успя да стисне устни, да се изправи с ужким голямо неудоволствие.

— Вие, господарю, сте тиран и деспот.

Излезе от залата, сподирена от гърления му смях.

Върна се пет минути по-късно и побърза да заеме мястото си зад масата. Макар и осветлението да бе приглушено, бе сигурна, че всички в залата са видели, че е гола под тънката копринена тъкан. Алекс

откровено я зяпаше, докато приближаваше. В позата му се съзираше арогантност и човек не можеше да сбърка принадлежността му към Романови.

След като седна до него, той я прегърна през рамо и прокара пръст по ключицата ѝ.

— Щях да те карам да отвориш чантичката си и да ми покажеш бельото си, за да се уверя, че си изпълнила заповедта, но както виждам, това не се налага.

— Вижда се през плата, нали? — Дейзи се огледа. — И сега всички знаят, че отдолу съм гола, а виновен за това си само ти. Не биваше да се оставям да ме уговориш.

Той плъзна ръка под косата ѝ и обхвана с длан врата ѝ.

— Доколкото си спомням, нямаше друг избор. Беше царска заповед, нали си спомняш?

Тя го изгледа свирепо.

— Не изпълнявам царски заповеди.

Той се наведе по-близо и докосна леко с устни ухото ѝ.

— Мога да те хвърля в тъмница само с едно изщракване на пръсти, скъпа моя. Сигурна ли си, че няма да размислиш?

Появата на сервитьора ѝ спести отговора. Той прибра чиниите с остатъците от салатите и им сервира основното ястие. Алекс бе поръчал пушена съомга, а тя — спагети. Бяха подправени с билки и едри, сочни скариди, смесени с пресни зеленчуци. Докато опитваше яденето, се помъчи да забрави, че е гола, но Алекс нямаше намерение да изоставя темата.

— Дейзи?

— Хм...?

— Не искам да те плаша, но...

Той махна кърпата, която покриваше плетената кошничка с кифлички и огледа съдържанието ѝ. Тъй като всички бяха еднакви, тя не виждаше защо трябва толкова дълго да си избира, освен че нарочно бавеше темпото.

— Какво? — попита. — Каж ми.

Той разчупи една от кифличките и бавно я намаза с масло.

— Ако не ме удовлетвориш достатъчно тази вечер... — погледна я лениво и в очите му проблесна насмешливо пламъче, — боя се, че ще се наложи да те хвърля на хората си.

— Какво! — Тя едва не скочи от място.

— Искях просто да ти дам един малък стимул.

И с дяволска усмивка той заби здрави бели зъби в кифличката.

Кой можеше да предполага, че този строг, комплексирани мъж ще се окаже любовник с такова въображение? Тя реши, че палавата игра може да се играе и от двама и се усмихна сладко:

— Разбирам, Ваше Величество. И съм тъй ужасена от вашата императорска важност, че дори и през ум не ми минава да ви разочаровам.

Повдигнал дяволски едната си вежда, той набоде една скарита от чинията ѝ и ѝ я подаде.

— Отвори се за мен, скъпа моя.

Тя пое полека скаритата и с пръстите на краката си погали прасеца му, благодарна на пестеливото осветление и уединението на масата им; така нямаше да се превърнат в зрелище за другите. Испита удоволствие, като почувства как се стяга мускулът му, знаеше, че изобщо не бе такъв безпристрастен наблюдател, на какъвто се правеше.

— Краката ти кръстосани ли са? — попита.

— Да.

— Разтвори ги.

Тя едва не се задави.

— И ги дръж така до края на вечерта.

Храната изведнъж ѝ се стори безвкусна, мислеше само за това как да си тръгнат от ресторанта и да се просне на леглото с него.

Отвори краката си с няколко инча, той докосна коляното ѝ под масата, а тонът му вече не бе тъй самоуверен, както преди малко.

— Много добре. Виждам, че можеш да изпълняваш заповеди.

Мушна ръка под полата ѝ и я плъзна по вътрешната страна на бедрото ѝ.

Дързостта му я остави без дъх, в този миг се чувстваше досущ като робиня, предадена за забавления на бъдещия цар. И от тази фантазия се почувства напълно обезсилена от желание.

Макар нито един от двамата да не прояви признаци на нетърпение, приключиха вечерята си бързо; и двамата отказаха кафе и десерт. И скоро вече бяха на път за цирка.

Той не я заговори, докато не влязоха във фургона; там хвърли ключовете на кухненския плот и се обърна към нея.

— Достатъчни ли ти бяха игрите за тази вечер, мила?

Ласката на коприната върху тялото ѝ, както и флиртът с опасността да се разкрият пред другите в ресторанта бе свалила задръжките ѝ, но тя все още се чувстваше глуповато, когато сведе очи и се опита да изглежда покорна.

— Както пожелаете, Ваше Величество.

Той се усмихна.

— Тогава ме съблечи.

Тя свали самото и вратовръзката му, разкопча ризата и впи устни в гърдта му. Кожата му настръхна. Устните ѝ се притиснаха към твърдото, кафяво зърно на гърдта. Пръстите ѝ бяха непохватни с катарамата на колана му, а когато най-сетне успя да я отвори, се зае с ципа.

— Първо свали своите дрехи — рече той. — И ми дай този шал.

Свали с треперещи ръце старинния златист шал от кръста си и му го подаде. Махна обещите, сетне и сандалите си. С едно движение съблече през глава блузата и разкри гърдите си. Закопчалката на полата поддаде под пръстите ѝ и коприната се смъкна от бедрата ѝ. Излезе от купчинката плат и застана гола пред мъжа си.

Той прокара длан по тялото ѝ: от рамото до гърдта, сетне по ребрата и до бедрата, сякаш определяше границите на собствеността си. Жестът му предизвика у нея такава гореща вълна, така я възпламени, че едва стоеше на крака. Удовлетворен, той взе шала, прокара го през пръсти, така че ресните му бавно потекоха между тях.

В жеста му имаше еротична заплаха и тя не можеше да откъсне очи от златистата тъкан. Какво ли възнамеряваше да стори с нея?

Ахна, когато обви врата ѝ и пусна двата края на шала върху гърдите ѝ. Хвана краищата на шала и бавно подръпна, първо единия край, сетне другия, после пак първия. Напред, назад. Металните златни нишки, втъкани в коприната, дразнеха зърната ѝ досущ като леко докосване с нокът. Усети как я облива вълна на чувственост — топла, гъста.

Очите му потъмняха, придобиха цвета на стар коняк.

— На кого принадлежиш?

— На теб — прошепна тя.

Той кимна.

— Значи разбираш.

Тя завърши с разсъбличането му. След като остана гол, тя плъзна длани по бедрата му, усещаше коравата плът на мускулите му. Бе великолепно възбуден. Усещаше гърдите си натежали, искаше да продължи нататък, но се подчини на фантазията.

— Какво искаш да направя от тук нататък? — попита тя.

Челюстите му се стегнаха, издаде нечленоразделен гърлен звук и натисна раменете ѝ.

— Ето това.

Сърцето ѝ запя. Изпълни мълчаливата му команда и го люби така, както ѝ се искаше. Времето спря. Въпреки подчиненото ѝ положение никога не се бе усещала по-могъща. Беззвучните му стонове на удоволствие засилваха възбудата ѝ, а ръцете му, заплетени в косите ѝ, доказваха неговата.

Чувстваше твърдостта и напрегнатостта на мускулите под дланите си, видя лъскавината от потта по кожата му. Той рязко я вдигна на крака и я свали на леглото.

Отдръпна се само да я погледне в очите.

— Справи се добре и ще ти дам възможността отново да ме обслужваш.

О, господи! Той сигурно усети потреперването ѝ, защото очите му се присвиха доволно. Тя разтвори крака.

— Не бързай толкова. — Захапа лекичко долната част на ухото ѝ. — Първо трябва да те накажа.

— Да ме накажеш ли? — Тя се сви, помисли си за камшиците, прибрани под леглото.

— Ти ме възбуди, но не довърши започнатото.

— Само защото ти...

— Достатъчно.

Той отново се отдръпна и я изгледа с цялата надута високомерност, наследена от Романови.

Тя се поотпусна. Той никога не би я наранил.

— Когато мнението ти ме интересува, аз ще го поискам, жено. А дотогава бъди така добра да си държиш езика зад зъбите. Моите казаци отдавна не са били с жена.

Погледна го с присвити очи, погледът ѝ му подсказа, че си го търсеше.

Тъглчето на устните му потрепна, но не се усмихна. Вместо това сведе глава и устните му докоснаха вътрешната част на бедрото ѝ.

— Има само едно наказание за робиня, която не може да мълчи. Бичуване с език.

Таванът се завъртя пред очите ѝ, когато започна и нахлу в нейната сфера на страстно удоволствие и древен екстаз. Тялото му лъсна от пот, а мускулите на раменете му се вълнуваха под ръцете ѝ, но все не спираше. Чак когато го помоли, той най-сетне осъществи онова нахлуване, от което така отчаяно се нуждаеше.

Навлече дълбоко, здраво и всичката палавост изчезна от очите му.

— А сега искам да те любя — прошепна той, очите ѝ запариха от сълзите, като чу думите, за които бе копняла. Притисна тялото му, влязоха в ритъм, тъй извън времето, както бе и пулсът на сърцата им. Движеха се като едно цяло, а тя усещаше как любовта му я изпълва, задоволява я, влива се във всяка нейна клетка.

Завъртяха се заедно — мъж и жена, земя и небе, всички съставки на съзиданието, слели се в съвършената отливка.

Когато всичко свърши, тя изпита радост, която дотогава не бе изпитвала, както и увереността, че помежду им всичко ще бъде наред. „Искам да те любя“ — това бе рекъл той. Не — искам да правя любов с теб, а искам да те любя. И го бе направил. Не би могъл да го стори поцялостно, дори ако бе изрекъл думите стотици пъти.

Взря се в отпуснатата му на възглавницата глава. Лежеше с лице към нея, с полуотворени очи, позадрянал. Тя се пресегна и го погали по скулата, а той обърна глава и притисна устни към дланта ѝ.

Потърка с палец челюстта му, харесваше ѝ да усети грапавината с кожата си.

— Благодаря ти.

— Аз трябва да ти благодаря.

— Надявам се това да означава, че няма да ме хвърлиш на казаците си.

— Не бих те делил с никого.

Еротичната игра, която играеха, бе причината да забрави за поетото обещание да му каже за бебето. Сега!

— От известно време нищо не си споменавал за развода.

Той веднага застана нащрек и се преобърна по гръб.

— Не ми е минавало през ума.

Бе обезкуражена от отдръпването му, но и без това си знаеше, че ще бъде трудно, затова продължи — колкото е възможно внимателно.

— Радвам се. Тази мисъл не е никак приятна.

Той я погледна, прочете в очите му безпокойство.

— Знам какво искаш да кажа, но не мога още да го направя. Дай ми още малко време, а?

Тя кимна с пресъхнало гърло.

Той я гледаше изплашен, като диво животно, докарано твърде близо до хората.

— Нека просто се наслаждаваме ден за ден.

Тя разбра, че най-лошото нещо, което можеше да направи, бе да му внуши чувството, че е попаднал в капан; а фактът, че вече не настояваше, че бракът им ще свърши след два месеца, я окуражи да изчака малко по-дълго.

— Разбира се.

Той се надигна и се облегна на възглавниците върху таблата.

— Знаеш, че си най-доброто нещо, което ми се е случвало, нали?

— Знам, разбира се.

Той се засмя, напрежението изглежда го напусна. Тя се обърна по корем, надигна се на лакти и разроши космите на гърдите му.

— Екатерина Велика не е ли също от Романови?

— Да.

— Четох някъде, че имала похотлив характер.

— Имала е куп любовници.

— И маса власт.

Тя се наведе и ухапа лекичко мускула на гърдите му. Той подскочи и затова тя отново го ухапа.

— Ох! — Хвана брадичката ѝ и я надигна. — Какво точно става сега в непочтеното ти мозъче?

— Просто си представих всички онези силни мъже, принудени да коленичат пред Екатерина Велика.

— Аха.

— И принудени да ѝ служат. Да ѝ се подчиняват.

— Охо.

Докосна с устни устните му.

— Твой ред е да бъдеш роб, момченце.

В първия момент изглеждаше слисан, но сетне въздъхна така, сякаш въздишката идеше от дън душата му.

— Мислех си, че току-що съм умрял и вече съм на небето.

21.

Алекс бе невъзможен цяла седмица. Откак бяха вечеряли навън и се върнаха да изиграят еротичната си игра, непрекъснато търсеше поводи да се скарат, а сега ѝ се озъби, докато бършеше с ръкав потта от челото си.

— Не можа ли да заредиш малко бензин, когато отиде на пазар в града?

— Извинявай, не забелязах, че е свършил.

— Никога не забелязваш — рече войнствено той. — Да не мислиш, че пикапът върви с вода?

Тя стисна зъби. Изглежда онази нощ се бе приближил твърде много до нея и сега се нуждаеше да се дистанцира. Дотук тя успяваше да отблъсне всички гранати, които мятеше в окопите ѝ, но ѝ ставаше все по-трудно да се овладява. И сега се наложи да потърси разумния тон.

— Не знаех, че си искал аз да заредея. Досега винаги зареждаше ти.

— Да, но ако си забелязала, напоследък съм доста зает. Имаме заболели коне, кухненската палатка се подпали, а сега ме изнудва един санитарен инспектор, който заплашва да ни друсне маса глоби, които не заслужаваме.

— Знам, че ти е много напрегнато. Само ако бе споменал, с удоволствие щях да заредея.

— Да, добре. Колко пъти си зареждала сама?

Тя преброи наум до пет.

— Николко. Но ще се науча.

— Не си прави труда. — И си тръгна.

Тя не можеше повече да сдържи езика си. Сложи ръка на хълбок и извика подире му:

— Приятен ден и на теб!

Той спря, обърна се и я погледна с най-мрачния си поглед.

— Не ме предизвиквай.

Тя скръсти ръце на гърдите си и потропна с гуменка в праха. Това, че бягаше от възела от чувства, с който не знаеше как да постъпи, не означаваше, че трябва да стоварва объркването си върху нея. От дни се опитваше да бъде търпелива, но стига толкова.

Той сви устни и тръгна към нея.

Тя заби пети в праха и не помръдна.

Той спря пред нея, нарочно се възползва от ръста си, за да я сплаши.

Трябваше да признае, че го правеше добре.

— Да нямаш проблем с нещо? — излая той. Въпросът му бе смехотворен, усмивката ѝ бе донякъде игрива.

— Ако някой някога ти каже, че си хубав, когато си ядосан, не му вярвай, лъже те.

Лицето му пламна и в първия момент тя си помисли, че ще избухне. Вместо това я повдигна за лактите и я опря на павилиона за захарен памук. Сетне я целуна — толкова силно, че тя остана без дъх.

Когато най-сетне я пусна на земята, изглеждаше в още по-лошо настроение, отколкото преди целувката.

— Извинявай! — извика ѝ.

Не бе впечатляващо като извинение, а докато се отдалечаваше, повече приличаше на разбеснял се тигър, отколкото на покаял се съпруг. Макар и да знаеше, че страда, тя почти бе изгубила търпението си. Защо правеше всичко толкова трудно и за двамата им? Защо не можеше простичко да признае факта, че я обича?

Спомни си уязвимостта, която бе съзряла в очите му в онази нощ, когато я бе помолил за още малко време, подозираше, че се боеше да даде точно определение на онова, което изпитваше към нея. Конфликтът между емоциите му и онова, което смяташе, че е, го разкъсваше вътрешно.

Тъкмо това си повтаряше и тя непрекъснато, може би защото другата алтернатива — че би могъл изобщо да не я обича — бе непоносима, особено след като още не му бе казала за детето.

Намираще си всякакви извинения за страхливостта. Когато нещата помежду им вървяха, не искаше да рискува и да наруши хармонията, а сега, когато всичко се разпадаше, беше изгубила кураж.

Но в крайна сметка ставаше въпрос за страх и тя намери сили да погледне истината в очите. Човек трябва да се бори с неприятностите,

а тя бягаше от тях. Беше минал почти месец, откакто бе направила теста за бременност. Пресметна, че бе бременна от около два месеца и половина, но не бе ходила още на лекар, не искаше да рискува Алекс да разбере. Фактът, че се грижеше великолепно за здравето си, не бе никакво извинение, че още не бе потърсила истинска медицинска помощ, особено след като трябваше да се увери, че бебето не бе увредено от противозачатъчните хапчета, преди да установи, че не бяха си свършили работата и бе забременяла.

Мушна пръсти в джобовете на дънките и се реши. Край на отлаганията. И тъй, и тъй, точно сега с него бе невъзможно да се живее, какво значение щеше да има? За да се зачене това бебе трябваша двамина, значи и двамата трябваше да се издигнат до отговорностите си.

Веднага след като свърши следобедното представление, тя го потърси, но пикапът го нямаше. Изнерви се още повече. След като бе отлагала толкова дълго, сега изгаряше от желание да свърши с въпроса веднъж завинаги.

Следващата ѝ възможност щеше да е на вечеря, но санитарният инспектор задържа Алекс досами вечерното представление. И сега, като влизаше през задния вход в очакване да дойде номерът им, тя видя Алекс да стои встрани с Миша, привързан хлабаво към един пилон. Един от камшиците му бе навит на рамо, дръжката му бе напърно на гърдите. Ветреецът рошеше тъмната му коса, а поради намаляващата светлина по лицето му, обърнато в профил, играеха сенки.

Никой не го приближаваше. Сякаш бе очертал невидим кръг около себе си и коня, кръг, недостъпен за когото и да е, включително и за нея. Особено за нея. Алените пайети на пояса му блеснаха, когато прокара ръка по хълбока на коня, а нейното отчаяние се увеличи. Защо трябваше да е толкова твърдоглав?

Публиката вътре избухна в смях на някой от номерата на клоуните, а тя приближи до него. Миша изхриптя и отметна глава. Погледна с опасение коня. Независимо от това колко пъти бе изпълнявала номера, не можа да свикне с нито един от компонентите му, включително и с ужасяващия миг, когато Алекс я вдигаше на седлото при себе си.

Спря на безопасно разстояние от коня.

— Би ли могъл да намериш някой да те замести след представлението? Трябва да поговорим.

Той остана гърбом към нея, оправяше нещо по коланите на седлото.

— Разговорът ще трябва да почака. Имам прекалено много работа.

Беше стигнала до края на търпението си. Ако не започнат да обсъждат проблемите си, бракът им никога няма да стане такъв, какъвто го желяеха и двамата.

— Работата ти може да почака.

Широките ръкави на бялата му риза се издуха, когато се обърна рязко.

— Виж, Дейзи, ако е за зареждането на пикапа, вече ти се извиних. Знам, че напоследък не съм най-лесния за общуване човек, но седмицата бе тежка.

— Имал си и други тежки седмици, но не си го изкарвал на мен.

— Колко пъти трябва да ти се извинявам?

— Не става дума за извинения, а за причините да продължаваш да ме отблъскваш.

— Просто остави това, става ли?

— Не мога.

Номерът на клоуните приближаваше края си, тя знаеше, че сега не бе моментът да говорят, но след като веднъж започна, вече не можеше да се спре.

— Въртим се в една емоционална въртележка, която наранява и двамата ни. Предстои ни общо бъдеще и трябва да поговорим за него.

Докосна ръката му, очакваше го да се отдръпне, но след като не го направи, тя доби кураж да продължи.

— Последните няколко месеца са най-хубавите в целия ми живот. Ти ми помогна да се самоопозная, а може би и аз ти помогнах в същото.

Нежно опря длани в гърдите му и усети ударите на сърцето под копринената тъкан. Хартиеното цвете между гърдите ѝ прошумоля, камшикът му се опря в ръката ѝ.

— Не е ли именно това любовта? Да бъдем заедно, вместо да сме разделени? Ние сме един за друг. — И без да бе възнамерявала да ги

изрече, дълго таените думи изскочиха сами: — И ще бъдем добри за бебето, което ще имаме.

В един кратък миг всичко бе наред. Но сетне изведнъж се промени. Жилите на врата му изпъкнаха, очите му потъмняха и тя прочете в тях страх. Сетне чертите му се изкривиха в яростна маска.

Тя отдръпна рязко ръцете си от гърдите му. Инстинктът ѝ нашепваше да бяга, но вече бе много по-храбра и не помръдна от място.

— Алекс, не съм го направила нарочно; дори не знам как е станало. Но няма да те лъжа и да ти кажа, че съжалявам.

Побледнелите му устни помръднаха едва-едва.

— Аз ти вярвах.

— Не съм направила нищо грешно.

Раздвижиха се мускулите на гърлото му, ръцете му се свиха в юмруци. В един миг ѝ се стори, че ще я удари.

— Откога си бременна?

— От около два месеца и половина.

— И откога знаеш?

— Може би от месец.

— Знаела си отпреди цял месец и си решила да ми кажеш едва сега?

— Страхувах се.

Музикалният съпровод на клоуните достигна кресчендо, бележещо края на номера им. Тя и Алекс бяха следващите. Дигър, който трябваше да изпрати Миша на арената в кулминационния момент, пое юздите.

Алекс я хвана за ръката и я издърпа настрани.

— Няма да има какво бебе, разбираш ли какво ти казвам?

— Не... Не, не разбирам.

— Утре сутринта аз и ти си вземаме почивен ден. И когато се върнем, няма да има какво бебе.

Тя се взря потресена в него. Стомахът ѝ се разбунтува, захапа юмрука си. Публиката замря в очакване, а Джак Дейли започна драматичната си интродукция за Алексей Казака.

— И с-е-г-а, цирк „Братя Куест“ има честта да ви представи...

— Искаш да направя аборт ли? — прошепна тя.

— Не ме гледай тъй, сякаш съм някакво чудовище! Не смей да ме гледаш така! Казах ти още от началото какво мисля по въпроса. Разкрих душата си, за да можеш да разбереш. Но, както винаги, ти реши, че знаеш по-добре от всички. Въпреки че не може да се разчита на теб за нищичко, си решила, че знаеш най-добре.

— Не ми говори така!

— Аз ти вярвах! — Устните му се изкривиха в яростна гримаса; а в нощта се понесоха трелите на балалайката — сигналът, че трябва да излизат.

Тя поклати глава и се опита да потисне надигащата се в гърлото ѝ жлъч.

— Няма да махна бебето.

— Как ли не! Ще направиш онова, което ти казвам.

— Ти не искаш това. То е грозно и грешно.

— Не и толкова грешно, колкото онова, което ти направи.

— Алекс! — прошепна силно един от клоуните. — Ти си!

Той свали с рязък жест камшика от рамото си.

— Никога няма да ти простя това, Дейзи. Чуваш ли ме? Никога!
— Той се обърна рязко и излезе на арената.

Тя остана като вцепенена, обзета от тъй силно отчаяние, че едва дишаше. О, господи, каква глупачка бе! Мислеше си, че я обича, но той се бе оказал прав още в началото. Не знаеше как да обича. Каза ѝ, че не може, но тя не поиска да му повярва. И сега трябваше да плати цената за това.

Спомни си какво бе чела за мъжкия тигър, но твърде късно. Това животно не познава семейния живот. Той не само не взема участие в отглеждането на малките, но може дори да не ги познае.

Алекс бе направил дори още една крачка. Той искаше тази малка искрица живот, която бе станала за нея тъй безценна, да бъде унищожена, преди да е поела първа глътка въздух.

— Събуди се, Дейзи! Твой ред е.

Маделин я хвана за ръката и я избути през задната врата на арената.

Прожекторите я ослепиха. Изгубила ориентация, тя вдигна ръка да заслони очи.

— ... и никой от нас не може да оцени напълно смелостта, необходима на тази млада, израсла в уединение жена, да излезе на

арената със съпруга си.

Тя се препъна, движеше се машинално, следвайки мелодията на балалайката, докато Джак продължаваше да лее историята на израслата в манастир съпруга и нейния могъщ Казак. Думите му не стигаха до нея. Не виждаше нищо друго, освен Алекс, нейния предател, застанал в средата на арената.

Кървавочервени лъскави парченца от спуканите балони бяха полепнали по камшика, отпуснат върху блестящите му черни ботуши, в черната му коса проблясваха сини светлинки, а очите му имаха светложълтия цвят на очите на животно, попаднало в капан. Тя застана на мястото си, осветена от тънкия лъч на прожектора, а той започна танца си с камшика. Ала тази вечер това не бе танцът на прелъстяването. Беше бесен и свиреп — истинско възплъщение на яростта.

Публиката изрази възхищението си, но с продължаването на номера, участието на Дейзи не бе така добре прието. Инстинктивното ѝ общуване с публиката, което винаги бе съумявала да осъществи, този път го нямаше. Тя дори не потрепна, когато Алекс сръза хартиеното руло, изпълняваше ролята си машинално, отчаянието ѝ бе тъй дълбоко, че не можеше да събуди у себе си никакво друго чувство.

Ритъмът на номера им постепенно се изгуби. Алекс сръза едното от рулата на два пъти, другото — на четири. Забрави новия елемент с лентата, а когато обви китките ѝ с камшика, публиката се разшумя неловко. Сякаш напрежението помежду им някак си се бе предало и на зрителите, прелъстяването сега носеше привкус на насилие. Вместо да видят жених, който се опитва да спечели обичта на жена си, зрителите имаха чувството, че гледат опасен хищник, нападнал малка и крехка женска.

Алекс усети какво ставаше и гордостта му се разбуди. Разбра, че не можеше да си позволи отново да обвие камшика около нея, без да изгуби напълно симпатията на публиката, но бе необходим един последен жест, за да се стигне до кулминацията, преди да даде знак за влизането на Миша.

Тя видя как погледът му се спира върху алената роза между гърдите ѝ и разбра, че я бе забравил. Даде ѝ знак какво възнамерява да прави с незабележимо кимване. Тя се обърна безчувствено с лице към него, искаше ѝ се само всичко да свърши, да се скрие някъде от света.

Музиката на балалайката се усили и тя се улови, че стои срещу него и го гледа в очите. Ако не бе застанала като вцепенена, може би той щеше да съзре страданието ѝ, както и дълбоката, мъчителна тъга, равна по сила единствено на неговата собствена.

Той вдигна ръце и замахна от китка. Върхът на камшика полетя към нея, както десетки пъти преди това, само че този път тя като че го гледаше на забавен каданс. Със странното чувство на обреченост тя зачака да се разхвърчат хартиените листенца, но вместо това този път усети изгаряща болка.

Въздухът изскочи от дробовете ѝ. Тялото ѝ се преви, пронизано от рамото до бедрото от огнената струя. Арената се завъртя пред очите ѝ, започна да се свлича. Минаха безкрайни секунда-две, сетне музиката изригна — висока, весела мелодия, чудат контраст на болката, тъй силна, че не можеше да си поеме дъх. Две силни ръце я поеа, докато клоуните нахлуваха на сцената.

Беше в съзнание, макар и да не искаше да бъде, чу молитва, която тя не бе произнесла. Живата музика, ропотът на тълпата, успокояващият глас на Джак — всички тези неща, отекваха замъглени в съзнанието ѝ зад пелената на болката, която я бе обгърнала.

— Дръпнете се! Махнете се!

Гласът на Алекс. Алекс я изнасяше през задната врата. Врагът Алекс. Предателят.

Усети под себе си земята — твърда, хладна; той я постави така, че да се облегне на шапитото. Надвеси се над нея и тялото му я скри от останалите.

— Мила моя, извинявай! О, господи, Дейзи, толкова съжалявам!

Събрала всичката останала ѝ сила, тя извърна глава от него към прашния найлон на шапитото; изстена от болка, когато ръката му докосна разкъсания ѝ костюм.

Устните ѝ бяха пресъхнали и тъй вкоравени, че едва успя да ги отвори.

— Не ме... докосвай.

— Трябва да ти помогна. — Дишаше ускорено, гласът му трепереше. — Ще те отнеса във фургона.

Тя изстена, когато я вдигна, не искаше да я пренася, не искаше да я заболи още повече. Дъхът ѝ стигна само да рече:

— Никога няма да ти го простя.

— Да... да, знам.

Изгарящата следа започваше от рамото ѝ, пресичаше гръдта ѝ от вътрешната ѝ страна, сетне корема и стигаше до бедрото. Гореше тъй силно, че не можеше да почувства нежността му, докато я пренасяше до фургона. Там я положи върху леглото им.

И тя отново извърна глава, прехапа устни, за да сподави стоновете си, докато той сваляше разкъсания костюм.

— Гърдата ти... — той пое трудно дъх, — има подутина. Кожата не е разкъсана, но мястото е натъртено.

Дюшекът помръдна, когато той се надигна и я остави, за да се върне съвсем скоро.

— Ще ти се стори студено. Компрес е.

Тя потръпна, когато постави влажната кърпа върху прогорената кожа. Стисна очи, искаше ѝ се да потъне в небитието.

След като кърпата се стопли от тялото ѝ, той я смени с друга. И отново дюшекът увисна, като седна до нея. Заговори, гласът му бе тих, но напрегнат.

— Не съм... не съм беден, както ти внушавах. Наистина преподавам, но освен това се занимавам и с търговия на руско изкуство. В добавка съм консултант на някои от най-големите музеи в страната.

Сълзите избиха изпод затворените ѝ клепачи и се застичаха върху възглавницата. Компресите действаха и болката се превърна в тъпо, болезнено туптене.

Думите му бяха несвързани, колебливи.

— Смятат ме за водещ специалист по руска иконография в... в Съединените щати. Имам пари. Престиж. Но не исках да знаеш. Исках да ме смяташ за необразован грубиян, живеещ ден за ден. Исках да те изплаша, за да се отдръпнеш сама.

С усилие на волята тя разтвори устни.

— Не ме интересува.

Сега вече той заговори бързо, сякаш не разполагаше с време да изрече всичко.

— Имам... имам голяма тухлена къща извън града. В Кънектикът, близо до университетското градче. — С безкрайно внимателен жест смени кърпата ѝ с нова. — Пълна е с красиви предмети на изкуството, имам... имам зад нея и конюшня за Миша.

— Моля те, остави ме на мира.

— Не знам защо продължавам да пътувам с цирка. Всеки път си казвам, че е за последно, но минават няколко години и ставам неспокоен. Може да съм в Русия или в Украйна, или в Ню Йорк — няма значение — просто усещам, че трябва да поема отново пътя. Предполагам, че винаги ще бъда повече Марков, отколкото Романов.

Сега, когато вече нямаше никакво значение, той й разказваше всичко онова, което тя го молеше от месеци да й разкрие.

— Не искам да слушам повече.

Ръката му обгърна кръста й в странен, защитаващ я жест.

— Беше нещастна случайност. Знаеш го, нали? Знаеш колко много съжалявам.

— Искам да спя.

— Дейзи, аз съм заможен човек. Онази вечер, като излязохме на вечеря и ти се притесняваше за сметката... Няма нужда... не бива повече да се безпокоиш за пари.

— Няма значение.

— Знам, че боли. Но утре ще си по-добре. Ще имаш подутини, ще понаболява, но няма да има последващи увреждания.

Той се запъна, сякаш осъзнал каква ужасна лъжа й бе казал току-що.

— Моля те — рече едва доловимо тя, — ако изобщо мъничко държиш на мен, остави ме на мира.

Последва дълго мълчание. Сетне дюшекът под нея се размърда, той се наведе и докосна с устни клепачите й.

— Ако имаш нужда от нещо, само запали лампата. Ще дойда веднага.

Зачака го да стане. Искаше той да си тръгне, за да се разпадне на милион частици.

Но той бе безмилостен. Повдигна крайчеца на компреса и лекичко духна, предизвиквайки успокояваща вълна, която пробяга по кожата й. Нещо топло и влажно се опря о кожата й, но бе прекалено безчувствена дори да се почуди какво ли бе то.

Той най-сетне се надигна от леглото и в следващите няколко секунди фургонът се изпълни с познатите звуци, които съпътстваха преобличането му от костюма в работните дрехи: тропота на ботушите, като падат на пода, лекото прошумоляване на пайетите, като

маха червения пояс, стърженето на ципа на дънките му. Мина цяла вечност, докато тя най-сетне не чу вратата да се затваря зад него.

Алекс излезе, посрещнат от ръмженето на тигъра. Постоя малко, опитвайки се да поеме дълбоко въздух. Разноцветните лампи светеха, флаговете плющяха, но той не можеше да види нищо друго, освен отвратителната червена ивица, изписана върху нежната ѝ кожа. Сълзи пареха в очите му, дробовете му пламтяха. Как можа да го направи?

Пое напосоки из тревата към клетката на тигъра. Представлението още продължаваше, задният двор бе пуст, ако не се броят неколцина клоуни, които се отдръпнаха надалеч.

През цялата вечер имаше проблеми с точната преценка на мига. Защо не прекрати веднага номера? Трябваше да даде сигнал на Дигър да пусне Миша и да приключи всичко. Но бе твърде обзет от ярост. Гордостта му бе причината да поиска да направи още един трик, за да спаси изявата си. Още един трик, сякаш той щеше да възстанови всичко.

Премигна с усилие. Кожата ѝ бе тъй бледа и крехка. Подутината преминаваше през гърдата и онзи неин мил корем, в който бе детето ѝ. Тяхното дете. Детето, от което, както ѝ бе казал, искаше да се избавят. Като че ли Дейзи можеше изобщо да направи нещо подобно.

Като че ли той би допуснал тя да го направи.

Грозните, пълни с омраза думи, които ѝ наговори, още кънтяха в ушите му. Думи, които тя нямаше никога да забрави или да прости. Дори и Дейзи нямаше чак толкова голямо сърце, за да му прости за онова, което бе изрекъл.

Стигна до клетката и Синджун го изгледа с немигащите си очи, които сякаш надникваха в най-дълбоките кътчета на душата му. Какво виждаше тигърът? Прекрачи възжения парапет и хвана пръчките на решетката. Студената празнота в душата му бе изчезнала — сега вече го знаеше — но какво я бе заместило?

Погледът му срещна погледа на тигъра и косата на тила му настръхна. В един миг всичко бе само покой, а в следващия чу глас — собствения си глас — да му съобщава онова, което тигърът бе видял.

Любов.

Сърцето му щеше да изхвъркне от гърдите. Любов. Ето какво бе чувството, което не бе разбрал — чувството, което начена с това, че

усещаше как се топи вътрешно. Учеше се как да обича. Дейзи го бе забелязала. Знаеше какво става с него, но той го бе отрекъл.

Обичаше я. Сляпо. Безусловно. Как можеше да не го знае? За него тя бе по-ценна от старинните икони и безценните предмети на изкуството, които толкова време бяха обсебвали живота му. Живеейки с нея, той се бе научил как да бъде щастлив. Позна радостта, страстта, предизвикващото благоговение чувство на смирение. И какво ѝ бе дал в замяна?

„Не те обичам, Дейзи! И никога няма да те обичам.“

Стисна очи като си го спомни отново и отново — как бе отхвърлил безценния ѝ подарък. Ала с кураж, от който дъхът му секваше, тя продължи да се държи за него. Без значение колко пъти отхвърля любовта ѝ, тя продължи да разширява обсега и силата ѝ.

И сега тази любов бе вплътена в детето, което растеше в утробата ѝ. Детето, което той не желаше. Детето, за което копнееше с всяка фибра на тялото си, с всеки удар на сърцето си.

Какво бе сторил той? Как щеше да я спечели отново? Изви глава към фургона, надяваше се светлината да го призове, но прозорчето оставаше тъмно.

Трябваше да я спечели отново, да я накара да прости грозните думи, които ѝ бе изрекъл. Беше сляп и арогантен, толкова обсебен от миналото, че се бе отвърнал от бъдещето. Беше я предал по начин, който никой обикновен човек не би простил.

Ала Дейзи не бе обикновена. Да обича за нея бе тъй естествено, както и да диша. Не бе в състояние да потисне любовта, тъй както не можеше да нарани нарочно някого. Ще трябва да се предаде на милостта на нейното благородство и великодушие. Ще ѝ разкаже за всичко онова, което изпитва, и ако не се смили, ще ѝ напомни за онзи свещен обет, който бяха поели. Ще заиграе на струната на съчувствието ѝ, ще я притисне, ще я люби дотогава, докато не забрави, че я бе предал. Ще ѝ напомня, че и тя вече е от семейство Марков, а жените от това семейство не изоставят мъжете си, дори и онези, които не ги заслужават.

Прозорчето на фургона бе още тъмно. Реши, че за нея ще е по-добре да поспи, да се възстанови, ала като дойде утрото, той ще направи всичко, за да я спечели отново.

Публиката напусна шапитото и той се зае с работа. След като демонтираха голямата палатка, той изпита желанието да ѝ докаже любовта си, да ѝ даде осезаем знак, че всичко помежду им вече ще е по-различно. Погледна тъмното прозорче на фургона и хукна към пикапа си. Десет минути по-късно откри денонощен магазин.

Изборът не бе голям, но ръцете му се изпълниха с всичко онова, което успя да открие: детски бисквити във формата на животинки, синя пластмасова дрънкалка и пухкаво жълто пате, издание с меки корици на книгата на доктор Спок, биберон с щампован върху него клепоух заек, плодов сок, кутия овесена каша — тя трябваше да се храни по-добре.

Забърза към цирка с покупките си. Торбата се скъса, като я дръпна от седалката, но задържа всичко с едрите си длани и изтича към фургона. Като види всичко това, тя ще разбере какво означава за него. Какво означава бебето им. Ще разбере колко много я обича.

Изтърва дрънкалката, докато завърташе топката на бравата. Тя отскочи от металното стъпало и се търколи в тревата. Той се втурна вътре.

Дейзи я нямаше.

22.

Макс Петроф изглежда сърдито Алекс.

— Защо си губиш времето да я дириш тук? Казах ти, че ще ти се обадя, ако ни потърси.

Алекс зяпаше разсеяно през прозореца, който гледаше към Сентръл парк и търсеше подходящ отговор. Не си спомняше кога за последен път бе ял като хората или бе спал повече от няколко часа, само за да подскочи като ужилен. Стомахът му го безпокоеше, отслабнал бе, знаеше, че изглежда ужасно.

Минал бе цял месец, откакто Дейзи бе избягала, а той не бе и на крачка по-близо от откриването ѝ, отколкото бе и в нощта, когато тя изчезна. Тръгваше подир поредната следа, не участва в безброй представления, ала нито той, нито детективите, които бе наел, откриха нещо.

Макс му бе дал списък с имената на хората, с които Дейзи би могла да влезе във връзка, и Алекс бе разговарял с всички тях, ала тя бе потънала сякаш вдън земя. Молеше се само ангелските ѝ криле да я задържат да не падне.

Обърна се бавно към Макс.

— Мислех си, че може да си пропуснал нещо. Когато замина, тя нямаше повече от сто долара в себе си.

Амелия се обади от дивана.

— Но наистина, Алекс, би ли допуснал, че Макс ще скрие от теб някаква информация, след всичко онова, което направи, за да ви събере двамата?

Дяволитият маниер на Амелия винаги го предизвикваше да рече нещо солено, а сега, след като нервите му бяха изтънели до скъсване, той не можа да скрие неприязънта си.

— Работата е там, че жена ми изчезна и както изглежда никой не знае абсолютно нищо за това.

— Успокой се, Алекс. Ние сме не по-малко разтревожени от теб.

— Ако питаш мен — рече Амелия, — трябва да разпиташ онзи работник, който я е видял последен.

Алекс бе въртял Ал Портър на шиш, докато не се убеди, че старикът нямаше какво повече да му каже. Докато Алекс предприемаше глупавото си пътуване до денонощния магазин, Ал видял Дейзи да спира на автостоп един от онези грамадни камиони. Била облечена в дънки и носела малката пътна чанта на Алекс.

— Не мога да повярвам, че е тръгнала на стоп — рече Макс. — Биха могли да я убият.

Ужасяващата възможност бе измъчвала Алекс цели три дни, докато Джак не се втурна в Червения фургон с новината, че току-що бил говорил с Дейзи по телефона. Обадила се да пита дали животните в менажерията били добре. Джак се опитал да измъкне от нея къде се намира, но тя му затворила. Не попитала изобщо за Алекс.

Тогава той изруга, че обстоятелствата му бяха попречили да е във фургона, когато се бе обадила. Сетне си спомни, че половин дузина пъти телефонът бе звънял, но като вдигнеше слушалката, отсреща прекъсваха. Сигурно е била тя. Чакала е да вдигне някой друг, за да не се налага да разговаря с него.

Макс закрачи из стаята.

— Не разбирам защо полицията не се заеме по-сериозно.

— Защото е изчезнала по своя воля.

— Но оттогава би могло да ѝ се случат маса неща. Тя е абсолютно неспособна да се погрижи сама за себе си.

— Не е вярно. Дейзи е умна и не се бои от тежка работа.

Макс пропусна забележката му покрай ушите си. Въпреки инцидента със Синджун, на който бе свидетел, той все още смяташе дъщеря си за неспособна и лекомислена.

— Имам някои приятели във ФБР и е крайно време да ги потърся за помощ.

— Стотици свидетели видяха какво се случи на арената онази вечер. Полицията смята, че е имала достатъчно причини да изчезне.

— Това е било нещастен случай, а при всичките ѝ недостатъци, Дейзи не е отмъстителна. Никога не би ти държала карез за това. Не, Алекс. Тук има нещо гнило и повече няма да те оставя да ме разубеждаваш. Днес ще позвъня във ФБР.

Алекс не бе казал на Макс цялата истина; чак сега разбра защо се бе почувствал длъжен днес да дойде тук. Като не разкриваше цялата истина, той задържаше информация, която би могла да подсказва допълнително на Макс или Амелия къде евентуално би могла да отиде Дейзи. Не му бе никак хубаво да разкрие такива грозни факти за себе си, но гордостта му не бе толкова важна, колкото безопасността на Дейзи и благополучието на детето му.

Обърна се към по-възрастния мъж и едва сега забеляза колко бе остарял Макс през последния месец. Изгубил бе дори част от осанката си на дипломат. Движенията му бяха по-бавни, гласът му — по-малко твърд. Алекс реши, че посвоему, тесногръдо и разсъдливо, Макс наистина обича Дейзи и също страда.

Погледна сребърния самовар, който бе открил за него в една парижка галерия. Беше проектиран от Пиер Карл Фаберже за цар Александър Трети и бе инкрустиран с двуглавия руски имперски орел. Търговецът бе казал на Алекс, че бил направен през 1886-а, но детайлите в изработката му подсказваха, че можеше да се датира по-скоро към 1890-а.

Да размишлява за гениалността на Фаберже беше далеч по-лесно, отколкото да мисли какво трябва да каже на Макс. Мушна ръце в джобовете на панталоните си, сетне ги извади. Прокашля се.

— Дейзи има по-съществена причина да е разстроена от случилото се с камшика.

Старикът веднага наостри уши.

— О, така ли?

— Бременна е.

— Нали ти казвах! — рече Амелия.

Макс и Амелия се спогледаха заговорнически и Алекс веднага застана нащрек. Макс я погледна гальовно.

— Вярно е, каза ми, каза ми, мила моя.

— А пък Алекс е реагирал лошо, като е научил.

Амелия бе досадна, но не бе глупава и болката му отново се появи — остра и силна.

— Държах се лошо — съгласи се Алекс.

Амелия погледна самодоволно мъжа си.

— Казах ти също, че и това ще се случи.

Алекс преглътна тежко, преди да изрече грозните думи.

— Казах й да направи аборт.

Макс стисна устни.

— Не си го направил!

— Не би могъл да ме обвиниш с думи, с които вече да не съм се самобичувал.

— И все още ли мислиш по същия начин?

— Разбира се, че не — намеси се Амелия. — Достатъчно е само да го погледнеш, за да разбереш. Чувството за вина е тъй видно, като лоша подстрижка. — Изправи се от дивана. — Закъснявам за козметичката си. Двамата ще трябва да се разберете сами. Моите поздравления, Алекс!

Алекс забеляза не само последните думи на Амелия, но и многозначителната й усмивка към Макс. Гледа подире й, докато не напусна стаята, убеден, че двамата криеха нещо важно от него.

— Права ли е Амелия? — попита Макс. — Промени ли мнението си?

— Когато изрекох онези думи, всъщност не ги мислех. Тя ме изплаши адски, адреналинът ми дойде много. — Погледна изпитателно Макс. — Амелия не се учуди, че Дейзи е забременяла, а знаеше, че взема противозачатъчни хапчета. Защо?

Макс отиде до ореховия шкаф и се загледа през стъклените му вратички в колекцията си от порцелан.

— И двамата само се надявахме, това е всичко.

— Лъжеш, по дяволите! Дейзи ми каза, че Амелия й взела хапчетата. Кажи ми истината.

— Ами... направихме онова, което смятахме за най-правилно.

Алекс усети как го обгръща невероятен покой. Спомни си малките опаковки с хапчетата на Дейзи. Спомни си също, че не бяха покрити с фолио. В наши дни, когато почти всички дражета са в опаковки с фолио, нейните хапчета бяха просто поставени в кутийки, защитени само от капачето им.

Усети как нестихващата тежест в гърдите му се увеличи. Отново не бе повярвал на жена си и пак бе сгрешил.

— Ти си го планирал, нали? Така, както си планирал и всичко останало. Подменили сте хапчетата.

— Не разбирам за какво говориш.

— Как ли пък не разбираш! Истината, Макс! Искam цялата истина и то веднага.

Старикът щеше да се свлече на земята. Коленете му се подгънаха и той се отпусна на най-близкия стол.

— Не разбираш ли? Това бе мой дълг!

— Твой дълг! Разбира се, така е според теб. Не мога да си простя, че бях толкова глупав. Винаги съм знаел колко си обсебен от родовата история, но никога не ми е хрумвало, че ще направиш нещо подобно.

Стомахът му се сви от обзелата го горчивина. Още от самото начало той и Дейзи бяха не нещо друго, а марионетки в ръцете на обсебения от миналото Макс.

— Нещо какво? Господи, трябва да си ми благодарен. — Макс скочи от стола. Размаха показалец към Алекс. — За мъж, който е професионален историк, не схващаш изобщо значението на родословието. Ти си праправнук на последния цар!

— Аз съм Марков. Единствено родовата история на това семейство означава нещо за мен.

— Безполезна банда вагабонти. Вагабонти, чуваш ли ме? Ти си Романов и твой дълг е да имаш наследник. Но ти не искаше, нали така?

— Решението бе мое право, а не твое.

— Това е по-важно, отколкото каквато и да е прищявка.

— Когато тя ми каза, че е бременна, си помислих, че го е направила нарочно. Обвиних я в лъжа, негодник такъв!

Макс потрепна и изгуби част от позата на справедливо разгневен.

— Погледни от моята гледна точка. Разполагах само с шест месеца и трябваше да действам бързо. Макар и да съм искал да се влюбиш в нея, едва ли очаквах мъж с твоите интелектуални възможности да се заинтересува от едно тъй лекомислено същество като дъщеря ми другояче, освен сексуално.

На Алекс му се повдигна. Какво ли й е било на неговата интелигентна жена да бъде принудена да живее с баща, който изпитваше толкова нищожно уважение към нея?

— Онова лекомислено момиче е далеч по-умно и от двама ни.

— Не е необходимо да говориш учтивости.

— Не го и правя. Ти изобщо не познаваш дъщеря си.

— Знам, че не биваше да допусна този брак да свърши, без да съм направил всичко, за да осигурия наследник на Романови.

— Нямаше право на такова решение.

— Не е съвсем така. В цялата си история представителите на фамилията Петроф винаги са се посвещавали на доброто на Романови, дори и когато те не са били съгласни.

Алекс погледна Макс и осъзна, че бащата на Дейзи не бе съвсем на себе си по тази тема. Макс може и да бе разумен мъж във всяко едно отношение, но не и по този въпрос.

— Няма да допуснеш родът да прекрати съществуването си — рече Макс. — Не можех да го позволя.

Нямаше никакъв смисъл да спорят повече на тази тема. За Макс детето, което Дейзи носеше, бе просто една пионка, докато за Алекс то означаваше нещо по-различно и той изпита бащинския инстинкт да го защити.

— Какви хапчета вземаше? Какво й дадохте?

— Нищо, което да застраши бебето. Детски флуорни таблетки — това е. — Макс се строполи на стола. — Трябва да я откриеш, преди да е направила нещо глупаво. Ами ако реши да се избави от него?

Алекс се вторачи в стареца. Постепенно горчивината му бе заместена от съжаление, като си помисли само, колко години бе изгубил Макс, колко възможности бе пропилял, за да опознае забележителната си дъщеря.

— Нищо не би я заставило да го направи. Тя има кураж, Макс. И ще направи всичко необходимо бебето да бъде в безопасност.

Алекс пресрещна цирка на следващата сутрин, тъкмо когато първите камиони пристигаха на площадката в Чатануга. Със скъсяването на дните и приближаването на края на лятото циркът си проправяше път обратно на юг, към зимната си стоянка в Тампа, където щяха да изиграят последните си представления през октомври. Академичният му отпуск изтичаше чак през януари, преди да стане това, възнамеряваше да извърши някои проучвания в Украйна. Но сега вече не знаеше какво да прави. Без Дейзи не изпитваше желание за нищо.

Машинално огледа новата площадка и видя, че бе на хълмист терен, мястото едва стигаше да вдигнат шапитото. Очите му бяха замътени от умора, ала с удоволствие прие предизвикателството на трудния терен. Знаеше, че и така нямаше да успее да прогони мислите си за нея — нищо не помагаше — но поне времето щеше да мине полесно.

В тазсутрешния преход Трей шофираше пикапа му, но още не бе пристигнал, затова Алекс се запъти към кухненската палатка да изпие чаша горчиво и силно кафе, което да прогори нова дупка в и без това пламналия му стомах. Преди обаче да успее да напълни чашата си чу остро, настоятелно тръбене. Изруга под носа си и се запъти към слоновете.

Като стигна, изобщо не се учуди, че Нико изглеждаше ядосан.

— Върни ми шоковия прът, Алекс. Едно бодване, където трябва и ще сложим край на всички тези глупости.

Въпреки яростта на Нико, Алекс знаеше, че дресьорът на слоновете бе изгубил вкуса си към шоковия прът след сблъсъка си със Синджун. Ласкаеше се да си мисли, че подходът на Дейзи към животните бе отворил очите на Нико, защото той се държеше по-мило от всякога със слоновете, а и те работеха по-добре за него. И все пак, трябваше да бъде сигурен, че Нико разбира, че не може да се върне към старите си методи.

— Докато аз съм шеф, няма да използваш повече пръта.

— Тогава разкарай малкия негодник оттук.

Алекс отиде при Тейтър и изтърпя прегръдката на слончето. Връхчето на хобота се мушна под яката на ризата му, за да подуши врата му, досущ както бе правил с Дейзи. Алекс го отвърза и се запъти към камиона с лебедката, следван от подтичващия в тръс Тейтър.

След като Дейзи замина, Тейтър спря да се храни, но Алекс бе твърде затънал в собствения си ад, за да забележи това. Чак когато състоянието на слончето се влоши много, Нико го принуди да му обърне внимание.

Не му бе трудно да открие, че слончето намираше в присъствието му покой, не за друго, а защото го свързваше с Дейзи. Започна отново да се храни и не след дълго започна да следва Алекс из площадката, досущ както преди бе следвало Дейзи.

Двамата си проправиха път към камиона с лебедката, обшитият с найлон брезент вече бе готов за разгръщане, след като се реши къде ще е мястото му. Брейди го бе изпреварил, но отстъпи назад при приближаването на Алекс. Алекс не знаеше какво би правил без Брейди. Джак и Брейди обираха луфтовете, причинени от честите му отсъствия и поддържаха нещата в ход.

В следващите два часа Алекс се труди заедно с работниците да издигнат шапитото на трудния терен. Беше още с дрехите, с които бе пътувал, но не спря да се преоблече, когато Трей пристигна с фургона му. Синята му риза от Оксфорд се пропи с пот, разпра сивия си панталон, но не даваше и пет пари. Уморителната работа забавяше хода на мислите му.

След като повече не можеше да отлага, се запъти към фургона, следван отблизо от Тейтър. Завърза животното близо до купчинката сено, която Дигър му бе оставил, сетне се поколеба пред вратата. Фургонът бе изпълнен от нейния аромат, чувстваше се нейната ръка — всичко, освен присъствието ѝ, затова му бе неприятно да влезе.

Направи го все пак, преоблече се, преследван от видения: как се втурва през вратата с омазани с мръсотия бузи, с нечисти дрехи, със стърчащи от косата ѝ стръкове сено, с онова изражение на постигнат успех в очите. Отиде до хладилника, но намери само кутия бира и картон кутийки с кисело мляко, които Дейзи бе купила за себе си. Срокът им бе изтекъл преди две седмици, но нямаше сърце да ги изхвърли.

Взе бирата и излезе навън, отвори я, докато вървеше към Тейтър. Слончето се разхлаждаше като мятеше стиски сено по гърба си. Взе нова стиска и в знак на приятелство поръси Алекс. Не му бе трудно да се сети защо Дейзи винаги имаше в косите си стръкове слама.

— Обзалагам се, че и ти ѝ липсваш, приятелче — рече тихо и потърка хобота му.

Но навярно Синджун ѝ липсваше още повече. Между тигъра и Дейзи съществуваше странна връзка, която той изобщо не можеше да разбере. Тя обичаше да се грижи за животните, за които на останалите не им достигаше търпение: слончето беляджия, боязливата горила, стария, царствен тигър. Сигурно не ѝ бе леко да е далеч от животните, които обича.

И в този миг той се вкамени. Кожата му настръхна, едва дишаше. И какво точно му подсказа, че тя е с едно от тези животни?

Двайсет и четири часа по-късно той стоеше до перилата на тропичния отдел на чикагската зоологическа градина Брукфийлд и се взираше в Глена; седнала на скала в средата на терена, тя дъвчеше стрък целина. Пребродил бе бавно стръмните пътеки, които обикаляха обширния район. Очите го смъдяха от недоспиване, главата го болеше, в стомаха му гореше прогорена от киселина дупка.

Ами ако грешеше? Ако изобщо не бе дошла тук? Вече бе ходил до отдел „Личен състав“ на градината и бе разбрал, че не работи тук. Сигурен бе обаче, че бе някъде наблизо до Глена. Освен това вече нямаше къде другаде да я търси.

Глупак! Думата изкънтя в главата му като удар на пилотонабивачната машина. Глупак. Глупак. Глупак. Глупак.

Мъката му бе прекалено лична, за да се излага на показ, затова като чу глъчта на поредната група дечица, се отклони по криволичещата алея, обградена с тропическа растителност и с перила, боядисани в зелено, като бамбук. Най-горе намери ново място за усамотение. Глена се набра по едно от тежките въжета, които се спускаха от изкуствените дънери на върха на планината и дойде до него. Изглеждаше здрава и доволна от новия си дом. Седна, този път с морков в ръка.

Неочаквано вдигна глава и започна да издава мляскащи звуци. Той проследи погледа ѝ и видя Дейзи да приближава към перилата, вгледана в горилата.

Сърцето му щеше да изскочи от гърдите, радостта го обзе, моментално последвана от мъка. И от петнайсет метра разстояние можеше да види, че не носеше грим, а лицето ѝ бе белязано от умора. Косата ѝ бе пристегната на врата, за пръв път, откакто я познаваше, изглеждаше почти грозновата. Къде бе онази Дейзи, която обичаше да се кипри и да се суети с парфюми и пудри? Дейзи, която така се радваше да се нацапа с ухаещ на ябълка лосион и малиново на цвят червило? Къде бе онази Дейзи, която използваше всичката топла вода за един душ и оставяше по цялата врата на банята следи от спрея си за коса? С пресъхнали устни той попиваше гледката и нещо в него се пречупи. Това бе тази Дейзи, в каквато я бе превърнал.

Това бе Дейзи с опустошената ѝ любов.

Приближи и забеляза още хлътнатини под скулите ѝ, разбра, че бе отслабнала. Погледът му се спусна към талията ѝ, но широкото яке, което носеше връз чифт тъмни панталони, му попречи да види някакви промени в тялото ѝ. Прониза го страх. Ами ако бе изгубила бебето им? Нима това щеше да е наказанието им?

Тя бе потънала в безмълвно общение с горилата и не го забеляза, когато приближи с децата иззад нея. Рече тихо:

— Дейзи!

Тя се напрегна, сетне се обърна. Лицето ѝ пребледня още повече, ръцете ѝ потрепнаха в неволен спазъм. Изглеждаше така, сякаш бе готова да хукне на мига, той пристъпи бързо, за да я спре, ала студенината ѝ го възпря. Единственият друг път, когато си спомни очи да изглеждат тъй празни, бе, когато бе погледнал в огледалото.

— Трябва да поговорим.

Думите му несъзнателно повториха нейните — беше ги повтаряла толкова пъти — но каменното ѝ изражение не бе ли отражение на онова, с което се бе обръщал към нея?

Коя бе тази жена? Лицето ѝ не носеше и белег от онази живост, която притежаваше преди. Виолетовите ѝ очи бяха тъй безжизнени, че човек не можеше дори да предположи, че някога бяха плакали. Нима бе изгубила бебето им? Нима той бе отговорен за тази нейна промяна? Не и бебето. Моля те, Господи!

— Няма за какво да говорим.

Тя се обърна и си тръгна, насочи се към изработената от въжета завеса на входа към района на приматите. Той я последва навън и без да се замисли я хвана за ръката.

— Пусни ме.

Колко ли пъти му го бе казвала, докато я мъknеше из площадката или я дърпаше от леглото сутрин? Този път обаче изрече думите без предишното чувство. Вгледа се в бледото ѝ, изпито лице.

„Какво направих с теб, любов моя?“

— Искam само да поговорим — рече рязко той и я отведе встрани от тълпата посетители.

Тя погледна ръката му, която обгръщаше нейната.

— Ако възнамеряваш да ме отведеш да направя аборт, вече е твърде късно.

Прииска му се да вдигне глава и да нададе вой. Беше изгубила бебето и вината бе изцяло негова.

Пусна ръката ѝ, едва намери сили да изрече думите си.

— Никога няма да разбереш колко много съжалявам за това.

— Знам — рече тя с нереално спокойствие. — Даде ми съвсем ясно да го разбера.

— Нищо не съм ти дал да разбереш. Никога не съм ти казвал, че те обичам. Казах ти омразни неща, неща, които наистина не мислех. — Искаше му се да я докосне, но тя бе издигнала помежду им невидима бариера. — Всичко това е вече минало, мила моя. Ще започнем отново. Обещавам ти, че ще направя всичко за теб.

— Трябва да вървя. Скоро трябва да съм на работа.

Все едно не ѝ бе казал нищо. Каза ѝ, че я обича, но това не промени нищо. Тя възнамеряваше да си иде и никога повече да не се види с него.

Решителността му се засили. Не можеше да допусне подобно нещо. В този момент той бе решен на всичко, за да си върне жената.

— Идваш с мен.

— Не, няма. Имам си работа.

— Имаш освен това и брак.

— Това не е истински брак. Никога не е бил.

— Вече е. Ние поехме обет, Дейзи. Свещен обет. А той си е съвсем истински.

Долната ѝ устна потрепери.

— Защо постъпваш така? Казах ти, че вече е късно да направя аборт.

Сърцето го болеше за нея. Колкото и да бе силна мъката му, разбираше, че не можеше да се сравни с нейната.

— Ще има и други бебета, мила моя. Ще опитаме отново. Веднага, след като лекарят каже, че може.

— За какво говориш?

— Искях това дете не по-малко от теб, но не го бях разбрал до онази нощ, когато избяга. Съзнавам, че аз съм виновен, дето си изгубила бебето. Ако се бях погрижил по-добре за теб, това никога нямаше да стане.

Тя сбърчи чело.

— Не съм изгубила бебето.

Той я зяпна.

— Още съм бременна.

— Но нали каза — като ти рекох, че искам да поговорим, каза, че било твърде късно да направиш аборт.

— Вече съм бременна четири месеца и половина. Абортът е незаконен.

Въпреки че видя как радост озарява лицето му, устните ѝ се извиха в цинична усмивка, нещо, което никога не бе мислил, че ще забележи у нея.

— Това променя нещата, нали, Алекс? Сега, след като знаеш, че сладкишът все още се пече във фурната и ще си остане там, бас лоя, че няма да искаш чак толкова да ме отведеш със себе си.

Емоциите следваха в съзнанието му толкова бързо една подир друга, че не можеше да се справи с тях. Тя все още носеше тяхното дете. Мразеше го. Не искаше да се върне. Не можеше да се оправи в този хаос на чувства, затова се зае с практичните въпроси.

— Взела ли си мерки за медицинско наблюдение?

— Наблизо има болница.

— Болница ли?

Притежаваше цяло състояние, а жена му ходеше в някаква си болница. Трябваше да я отведе оттук — някъде, където да може да изтрие с целувки тази неумолима решителност от лицето ѝ. Единственият начин да го постигне обаче, бе да се прави на коравия мъжкар.

— Ако това е представата ти как трябва да се погрижиш за себе си, не съм особено впечатлен. Отслабнала си и си бледа. Толкова си напрегната, че изглеждаш готова да рухнеш всеки миг.

— Кой го е еня? Ти не искаш това дете.

— О, не, страшно го искам! Фактът, че реагирах като негодник, когато ми съобщи новината, не означава, че не съм се освестил. Знам, че не искаш да дойдеш с мен, но засега нямаш друг избор. Застрашаваш и себе си, и детето, Дейзи, а аз не мога да ти позволя да го направиш.

Видя, че бе намерил слабото ѝ място, но тя все още се съпротивляваше.

— Нямаш думата по тези въпроси.

— Имам и още как! И ще направя така, че и ти, и детето да сте в безопасност.

В очите ѝ се прокрадна опасение.

— Ще играя грубо — рече той. — Няма да ми отнеме много време, за да науча къде работиш и ти гарантирам, че службата ти веднага ще изчезне.

— Нима ще го направиш?

— Без изобщо да се колебая.

Раменете ѝ хлътнаха, той разбра, че спечели, но не изпита никакво задоволство.

— Вече не те обичам — прошепна тя. — Изобщо не те обичам.

Гърлото му се сви.

— Няма нищо, скъпа. Аз те обичам достатъчно и за двама ни.

23.

Алекс откара Дейзи до къщурката в работнически квартал, недалеч от зоологическата градина. В малкото предно дворче имаше статуйка на Дева Мария, която ведно с едър слънчоглед сякаш бдеше над цветна леха с червени петунии. Тук Дейзи бе наела стая с изглед към телената ограда на задния двор; докато сбираше оскъдния си багаж, той се измъкна да уреди въпросите с хазяйката ѝ, но разбра, че си бе предплатила наема за месеца.

От бърбивата жена научи, че Дейзи работела през деня като секретарка в козметичен салон, а вечер — като сервитьорка в една механа в квартала. Нищо чудно, че бе толкова уморена. Нямахме кола, затова ходеше или пеша, или пътуваше с автобус, защото спестяваше всички пари за идващото бебе. Фактът, че жена му живееше в крайна бедност, докато той притежаваше две луксозни коли и къща, пълна с безценни произведения на изкуството, заби още един пирон в ковчег на чувството му за вина.

Като излязоха на пътя, той си помисли дали да не я отведе в дома си в Кънектикът, но бързо отхвърли идеята. Тя се нуждаеше не само от физическо възстановяване; имаше нужда и от емоционално възраждане и любимите ѝ животни навярно щяха да му помогнат да ѝ създаде условия за това.

Беше толкова познато, че Дейзи изпита миг на блаженство, докато пикапът бавно спираше. Тя и Алекс пътуваха — поредния преход до следващата площадка. Беше влюбена и бременна, разбуди се изведнъж, когато осъзна реалността.

Той извади ключовете от таблото и отвори вратата.

— Трябва да поспя малко, иначе ще налетя на някой стълб. Почакай тук, докато ни регистрирам. — Той слезе и затвори вратата зад себе си.

Смрачаваше се и тя се облегна на седалката, затвори очи, за да прогони от сърцето си нежността, която долови в гласа му. Той бе обладан от чувството за вина, всеки можеше да го забележи, но тя не

искаше да се поддаде на манипулация. Лъжите, които бе изрекъл преди това, несъмнено бяха подобрили настроението му, но ако повярваше в тях, сама щеше да падне в капана. Имаше дете, което да защитава, и вече не можеше да си позволи лукса на глупавия оптимизъм.

Беше ѝ казал, че баща ѝ и Амелия подменили противозачатъчните ѝ хапчета и се извини за това, че не ѝ бе повярвал. Тя му рече да замълчи.

Защо не я остави на мира? Защо я бе принудил да се върне с него? За пръв път от седмици наред чувствата, които бе потискала с такива усилия, отново се надигнаха в душата ѝ. Притисна кокалчетата на юмрука към устните си и ги заглуши отново — върна се зад бариерата, която ѝ бе помогнала да се справи през изминалия месеци.

Защото, доколкото си спомняше, беше жена, която съществуваше чрез чувствата, а повече не можеше да продължава така и да се надява да оцелее. Гордостта е всичко, ѝ бе казал Алекс, и сега разбираше, че бе прав. Гордостта ѝ помогна да се изправи и да продължи. Тя ѝ помагаше да отговаря на телефона в салона и да мие коси по цял ден, сетне да разнася вечер тежките подноси с мазна храна, от която ѝ се повдигаше. Гордостта ѝ даде покрив над главата и възможността да отделя пари за бъдещето. Гордостта ѝ помогна да продължи, когато любовта я бе предала.

И какво сега? За пръв път от седмици наред изпита страх, който нямаше нищо общо със страха дали ще може да плати наема си. Боеше се от Алекс. Какво искаше той от нея?

Най-голямата заплаха за младия тигър идва от по-старите му събратя. Тигрите нямат силни семейни връзки, като лъвовете и слоновете. Не е необичайно бащата да убие собственото си поколение.

Тя потърси дръжката на вратата, но видя мъжът ѝ да крачи към нея.

Алекс издърпа стола изпод масата, върху която сервитьорът бе поставил подноса в стаята им.

— Седни и хапни, Дейзи.

Вместо в някой невзрачен крайпътен мотел, бе наел луксозен апартамент в лъскавия нов хотел от веригата Мариът, разположен на брега на река Охайо на границата между Индиана и Канада. Спомни си как бе пестила стотинките, когато пазаруваше продукти за двама им,

как му четеше конско, когато си позволише да купи бутилка хубаво вино. Как ли ѝ се е присмивал тогава?

— Казах ти, че не съм гладна.

— Тогава ми прави компания.

Беше ѝ по-лесно да заеме стола, който ѝ предложи, отколкото да спори. Той пристегна възела на бялата хавлия, която бе облякъл, след като взе душа си, и се настани срещу нея. Косата му бе още влажна и леко се бе накъдрила на слепоочията. Нуждаеше се от подстригване.

Тя погледна огромното количество храна, което бе поръчал за нея: цяло плато салата, пилешки гърди в сос с гъби, печени картофи, чиния спагети, две кифлички, голяма чаша мляко, резен овче сирене.

— Не мога да изям толкова нещо.

— А аз умирам от глад. Ще ти помогна малко.

Макар да обичаше да си хапва, дори и той не можеше да се справи с всичката храна. Тя усети как стомахът ѝ се свива. Откак го бе напуснала, имаше повече проблеми да задържи храната, отколкото през цялото време на първите три месеца.

— Опитай това. — Той набоде парче лазаня от чинията си и го поднесе към устата ѝ. Тя понечи да отвори уста и да откаже, но той го бутна и я накара да дъвче.

— Казах ти, че не искам да ям.

— Само да опиташ. Добро е, нали?

За нейна изненада, след като мина първият шок, лазанята наистина се оказа вкусна, макар и да не искаше да му признае. Отпи глътка вода.

— Наистина не искам нищо друго.

— Не се изненадвам. — Посочи ѝ пилето. — Вижда ми се сухо.

— Покрито е със сос. Изобщо не изглежда сухо.

— Повярвай ми, Дейзи. Това пиле е сухо като подметка.

— Чакай да видя.

Тя заби вилцата си и докато отрязваше парче, бликна струя сос.

— Я виж — подаде му тя вилцата си.

Той послушно отхапа, сдъвка го и направи гримаса.

— Сухо.

Тя грабна ножа си, отрязва парче и за себе си и го изяде. Както и бе предположила, бе тъй вкусно, както и изглеждаше. Отрязва си още едно парче.

— На това пиле му няма нищо.

— Сигурно лазанята ми е повредила нещо вкуса. Я дай да опитам спагетите ти.

Раздразнена, тя го видя как навива с вилицата си спагети от чинията ѝ и ги лапва. Миг по-късно произнесе присъдата си.

— Прекалено пикантно за твоя вкус.

— Аз обичам пикантната храна.

— Да не кажеш после, че не съм те предупредил.

Тя набоде от спагетите и окапа покривката със сос, докато ги поднасяше към устата си. Сосът бе ароматен и вкусен.

— Изобщо не е пикантно. — Посегна да си вземе още една вилница, но ръката ѝ застина във въздуха. Стрелна го с поглед, като разбра, че се бе оставила да я подмами, и остави вилицата си. — Поредният ти номер.

Дългите му пръсти обвиха китката ѝ, погледна я тъй разтревожен, че отначало тя не можа да повярва на очите си.

— Моля те, Дейзи! Толкова си слаба, че ме плашиш. Трябва да ядеш заради бебето.

— Нямах никакво право!

Прониза я болка. Едва преглътна онова, което възнамеряваше да му каже, за да се скрие отново зад ледената бариера и да се озове в безопасност. Емоциите бяха неин враг. Можеше да мисли единствено за това, кое ще е най-добро за детето ѝ.

Без да каже нещо, тя се захвана отново с яденето си — храни се, докато повече не можеше да поеме и глътка. Игнорира опитите му да завърже разговор, не обърна внимание, че той самият почти не хапна. В мислите си тя бе избягала на една красива ливада, където можеше да броди свободно с бебето си, а двамата ги пазеше един могъщ тигър на име Синджун, който ги обичаше и повече не се нуждаеше от клетка.

— Изтощена си — рече той, когато най-сетне тя остави вилицата. — И двамата се нуждаем от сън. Нека си легнем рано.

Тя се надигна от стола си, взе нещата си и влезе в банята; наслади се на продължителен душ. Когато излезе, в апартамента бе тъмно, светлина нахлуваше единствено през процепите в завесите. Алекс лежеше по гръб в по-далечния край на огромната спалня.

Беше толкова уморена, че едва стоеше на крака, ала при вида на голите му гърди тя се спря на място.

— Всичко е наред — прошепна той в мрака. — Няма да те докосна, скъпа моя.

Тя остана на място, докато не осъзна, че нямаше никакво значение дали ще я докосне или не. И в двата случая нямаше да изпита нищо.

Алекс мушна ръце в якето си и се облегна на противоураганната стена, която ограждаше от една страна площадката, на която щяха да останат два дни. Намираха се в окръг Монро, Джорджия, в октомврийското утро се носеше напомняне за идваща есен.

Приближи ги Брейди.

— Изглеждаш ужасно.

— Аха, ама и ти не изглеждаш по-добре.

— Жени — изсумтя той. — Не мога да живея с тях. Не съм в състояние да ги пречукам нощем, докато спят.

Алекс не можа дори да се усмихне. Брейди може да имаше проблеми в отношенията си с Шеба, но поне с Хедър всичко вървеше добре. Дватама прекарваха доста време заедно и Брейди бе далеч по-търпелив треньор отпреди. Това носеше успех, защото изпълненията на Хедър непрекъснато се подобряваха.

Той и Дейзи се бяха върнали преди десет дни и целият цирк бе разбрал, че с нея нещо изобщо не бе наред. Вече не се смееше както преди, не тичаше по площадката с развята опашка. Беше учтива с всички — дори помогна на Хедър за домашните ѝ — но всички онези качества, които ѝ придаваха неповторимостта ѝ, бяха изчезнали. И всички очакваха от него да ѝ помогне да се оправя.

— Дейзи е много по-различна, откак се върна.

— Просто свиква с бременността, това е.

Брейди обаче не можеше да се подлъже лесно.

— Липсва ми онази Дейзи. Все ми се бъркаше в работата — е, това не ми липсва — но ми липсва онзи начин, по който се грижеше за всички. А сега изглежда не я интересува нищо друго, освен Синджун и слоновете.

— Ще ѝ мине.

— Аха, сигурно.

Гледаха мълчаливи как разтоварваха камион със сено. Алекс видя как Дейзи вдигна стиска дълги треви и започна да търка Пудинг. Беше ѝ казал, че не иска да работи, но тя му отвърна, че била свикнала да се труди. Сетне се опита да ѝ нареди да се държи настрани от слоновете, с изключение на Тейтър, боеше се да не би някой да я събори. Тя го погледна тъй, сякаш не съществуваше, и постъпи както пожела сама.

Брейди скръсти ръце на гърдите си.

— Реших, че трябва да ти кажа: снощи пак я видях сгушена в клетката на Синджун.

— По дяволите! Ще я окова в белезници, ако не се държи надалеч от клетката на тоя тигър!

— Ужасно се изплаших, това мога да ти кажа. Не искам да я виждам такава.

— Да, и ти не си единственият.

— Защо не направиш нещо?

— Какво предлагаш? Докарах една от колите си от Кънектикът, та да не ѝ се налага да пътува с пикапа, но тя каза, че пикапът ѝ харесвал. Купих ѝ цветя, не им обърна внимание. Опитах се да поръчам нов фургон, но като разбра, тя изпадна в ярост и трябваше да отменям поръчката. Не знам какво друго да направя. — Прокара пръсти в косата си. — Защо ли ти го казвам? Ако разбираше нещо от жени, нямаше да се въртиш около Шеба.

— Няма да ме въвлечеш в спор.

— Дейзи ще се оправи. Въпрос на време.

— Сигурно. Навярно си прав.

— Прав съм, ами!

Ако го повтореше безброй пъти, може би това щеше да се превърне в истина. Колко му липсваше онази, другата Дейзи! Вече не плачеше. Преди се разплакваше тъй лесно, както дишаше, а сега изглеждаше като имунизирана срещу каквато и да е емоция. Спомни си как се хвърли в обятията му от рампата на фургона за животни, спомни си смеха ѝ, докосването на косата ѝ. Страдаше за нея така, както не бе страдал за никого, а предишната вечер бе стигнал предела.

Потръпна като си спомни.

Беше сънувал как му се усмихва по стария си начин, със светнало лице, как предлага себе си. Събуди се и усети, че се бе

притиснал към нея. Минало бе толкова много време, а той я желаше тъй силно, че не можеше да устои.

Ръката му се плъзна по бедрото, към понаедрилия ѝ кръст. Тя се събуди мигновено и той усети как се стяга под милувките му, но не се отдръпна. Не се възпротиви, когато разтвори бедрата ѝ и се възкачи върху нея, колкото да прибави още един грях към списъка на вече извършените спрямо нея. Почувства се като изнасилвач и на сутринта, докато се бръснеше, не можеше да се погледне в огледалото.

— Разговаря с Хедър — рече Брейди, — но не и така, както преди. Хедър се безпокои като всички нас.

Хедър изяде порцията тако, която Шеба ѝ бе приготвила, и избърса пръсти в хартиената салфетка.

— Искаш ли да чуеш какво ми каза татко снощи?

Шеба се извърна от мивката.

— Разбира се.

Хедър се ухили, сетне изпъчи гърди напред.

— Рече: „По дяволите, Хедър, разкарай си задника от този диван. Това, че те обичам, не означава, че искам дъното на панталоните ми да се оплеска цялото с грим“.

Шеба се засмя.

— Твоят старец знае как да рече някоя и друга мила дума.

— Онзи ден, на летището... — Хедър премигна. — В очите му имаше сълзи, Шеба.

— Той много те обича.

— Мисля, че вече го знам. — Усмивката ѝ се стопи. — И се чувствам донякъде гузна, че съм толкова щастлива, като гледам колко ѝ е кофти на Дейзи. Вчера казах пред нея лайна, а тя дори не забеляза.

Шеба забърса плота с кърпа за съдини.

— Всички само за Дейзи говорят, писна ми вече.

— Защото не я обичаш, а аз не разбирам защо. Искам да река, знам, че сте били заедно с Алекс и тъй нататък, но вече не го обичаш, а тя е толкова тъжна, тъй че къде е тук големият проблем?

— Големият проблем е, че Шеба не може да понесе, когато не получи най-доброто. — Брейди беше застанал на прага, но нито една от двете не бе го чула да влиза.

Шеба веднага се нахвърли върху него.

— Не знаеш ли да чукаш?

Хедър въздъхна.

— Пак ли започвате?

— Аз не започвам — рече Брейди, — тя започва.

— Ха! Той си мисли, че може да ми казва какво да правя; няма да го допусна никога.

— Точно това казва и той за теб — изтъкна тихичко Хедър. И сетне, макар и да мислеше, че няма да има куража да го каже, изрече: — Ако вие двамата се ожените, ще бъдете тъй погълнати кой да бъде отгоре, че ще оставите всички останали на мира.

— Няма да се омъжа за него за нищо на света!

— Не бих се оженил за нея, ако бе и последната останала на света жена.

— Тогава не бива да спите заедно — рече Хедър с добре усвоения тон на Дейзи Марков. — А аз знам, че всяка вечер се измъкваш, за да идеш при нея, татко, макар че сексът без сериозен ангажимент към другия човек е неморален.

Шеба почервения. Баща ѝ на няколко пъти отваря и затваря уста, като риба на сухо, сетне се развилня.

— Не знаеш какво говориш, млада госпожице! Шеба и аз сме просто приятели, това е. Имаше проблеми с резервоара си за вода, затова...

Хедър извъртя нетърпеливо очи.

— Да не би да съм слабоумна?

— Чуй сега...

— Какъв пример ми давате вие двамата, а? Вчера четох психология на юношеството за домашните си и открих, че вече съм понесла два големи удара.

— Какви удари?

— Изгубила съм майка си и съм отрасла в разсипан дом. А като добавим и онова, което виждам да правят най-влиятелните възрастни в живота ми, вероятността да забременея преждевременно, в девича възраст, се увеличава.

Веждите на баща ѝ отскочиха нагоре и се сбяха в една линия, а тя си помисли дали няма да се изпусне в панталоните. Макар и да не се боеше вече от него, както преди, не бе и глупава.

— Трябва да вървя. Ще се видим по-късно. — И затръшна вратата зад себе си.

— Копеле!

— Успокой се — рече Шеба. — Тя просто искаше да подчертае нещо.

— Какво нещо?

— Че двамата трябва да се оженим. — Шеба хапна парче месо от такото. — Кое то идва да покаже колко добре познава света, който я заобикаля.

— Тук си права.

— Тя още не е разбрала колко не си подходяме.

— Освен тук — кимна той към спалнята.

— Да, е... — На лицето ѝ се появи хитровата усмивка. — Но вие, селянчетата, ставате и за други работи.

— Ставаме, я!

Той я прегърна и тя се сгуши в него. Започна да я целува, но сетне се отдръпна, защото и двамата имаха работа, а започнеха ли веднъж, им бе трудно да спрат.

Видя тревогата в погледа ѝ.

— Сезонът вече почти свърши — рече тя. — След две седмици ще бъдем в Тампа.

— Ще се виждаме и през зимата.

— Кой е казал, че искам да се виждаме?

Лъжеше, и двамата го знаеха. Бяха станали твърде важни един за друг, а сега той имаше чувството, че тя иска от него нещо, което не можеше да ѝ даде. Зарови устни в косите ѝ.

— Шеба, държа на теб. Мисля си, че дори те обичам. Но не мога да се ожения за теб. И аз имам гордост, а ти винаги гледаш да я стъпчеш.

Тя се сепна и се дръпна, хвърляше с очи гръмове и мълнии, държеше се тъй, сякаш той бе някаква хлебарка.

— Не мисля, че някой те е молил да се жениш.

Не го биваше много с думите, но имаше нещо, което се опитваше да ѝ каже от известно време, нещо важно.

— Бих искал да се ожения за теб. Но ще ми бъде много трудно да съм женен за жена, която непрекъснато се опитва да ме мачка.

— За какво говориш? Ти също ме унижаваш.

— Да, но без да искам, а ти го правиш нарочно. Има голяма разлика. Ти наистина смяташ, че си по-добра от всички други. Мислиш се за свършена.

— Никога не съм го казвала.

— Тогава признай някоя своя слабост.

— Не мога да играя на трапеца както преди.

— Не става дума за това. Говоря за нещо вътрешно, което не е така добро, както трябва да бъде. Всеки има по нещо такова.

— При мен всичко е наред, пък и не разбирам за какво говориш.

Той тъжно поклати глава.

— Знам, че не разбираш, мила. А докато не разбереш, за двама ни няма много шанс.

Пусна я, но преди още да стигне до вратата, тя се разкрещя:

— Нищо не разбираш! Това, че съм просто корава, не означава, че не съм добър човек. Не е така, по дяволите! Добра съм!

— А освен това си и снобка — рече той, като се извърна. — През повечето време мислиш единствено за собствените си чувства. Обсебена си от миналото и си най-надутият човек, когото познавам.

В един момент тя остана безмълвна, слисана, но след това отново се развика.

— Лъжец! Аз съм добър човек! Добра съм!

Яростният ѝ вик предизвика студени тръпки, които полазиха по гърба му. Знаеше, че тя ще отвърне като ужилена, но успя да стигне до вратата, преди чинията с тако да се разбие в нея.

Докато бродеше тази вечер из площадката, Дейзи се улови, че ѝ се иска да участва още в представленията с Алекс. Така поне щеше да има някакво занимание. Когато той обяви, че тя няма да излезе с него на арената, не изпита нито облекчение, нито разочарование. Беше ѝ просто безразлично. През последните шест седмици бе открила болка, далеч по-силна от онази, която може да причини камшикът.

Гледаше как публиката изпълва шапитото. Боязливи деца се държаха за полите на майките си, а бащите носеха уморени хлапета с петна от захарните ябълки около устните им. Допреди скоро тази гледка пълнеше очите ѝ със сантиментални сълзи, като си представеше

как Алекс носи тяхното дете. А сега очите ѝ бяха сухи. Наред с всичко друго, тя бе изгубила и способността да плаче.

Тъй като циркът нямаше да се мести тази вечер, работниците бяха освободени за вечерта и бяха заминали в търсене на ядене и пиене. На площадката бе тихо. Докато Алекс подготвяше Миша, тя облече един от старите му пуловери, сетне си проправи път сред спящите слонове и спря пред Тейтър. Коленичи, намести се под предните крака на слончето и го остави да положи крайчеца на хобота си върху коляното ѝ.

Загърна се с пуловера на Алекс. Меката вълна носеше неговия аромат, тази особена смес от миризма на сапун, слънце и кожа, която би разпознала навсякъде. Нима щяха да ѝ отнемат всичко, което обичаше?

Чу шума на тихи стъпки. Тейтър размърда задните си крака, появиха се чифт крака, обути в дънки; не ѝ бе трудно да познае чии са.

Алекс клекна до нея, подпря лакти на коленете си, ръцете му виснаха между тях. Изглеждаше толкова уморен, че в първия миг ѝ се прииска да го утеши.

— Моля те, излез оттам — прошепна той. — Толкова много ми липсваш.

Тя опря лице о набръчканата кожа на крака на Тейтър.

— Мисля да поостана тук още малко.

Раменете му увиснаха, задраска нещо с показалец в праха.

— Къщата ми... голяма е. Има една гостна в южното крило, която гледа към стара градина.

Тя въздъхна тихичко.

— Хладно е тази вечер. Есента идва.

— Мисля, че можем да я превърнем в детска. Хубава стая е. Слънчева, с голям прозорец. Можем да я обзаведем и с люлеещ стол.

— Винаги съм обичала есента.

Животните се размърдаха, едно от тях изхърка тихо насън. Тейтър вдигна хобота си от коляното ѝ и обви рамото на мъжа ѝ. Тихият тон на Алекс не прикриваше горчивината му.

— Никога няма да ми простиш, нали? — Тя не отвърна нищо. — Обичам те, Дейзи! Обичам те толкова много, че страшно боли.

Тя усети страданието му, видя изписаната върху лицето му уязвимост и макар да знаеше, че бе причинена от чувството за вина,

самата бе изпитала толкова силна болка, че не намираще удоволствие да причинява подобно нещо другиму, особено на човек, който още означаваше толкова много за нея. Заговори с колкото е възможно по-благ тон:

— Ти не знаеш как да обичаш, Алекс.

— Може би това бе вярно някога, но вече не е.

Може би успокоена от това, че седеше под сърцето на Тейтър, а може би се дължеше на болката на Алекс, но тя усети как ледената бариера в душата ѝ започна да се разпуква. Въпреки всичко тя още го обичаше. Излъга и него, и себе си, когато му каза, че не го обича. Той бе духовният ѝ другар, а сърцето ѝ щеше да му принадлежи завинаги. Осъзнавайки това, тя изпита още по-дълбоко огорчение. Ако отново станеше жертва на любовта си към него, това можеше да я съсипе, а не биваше да си го позволи, заради бебето.

— Не разбираш ли? Това, което изпитваш, е чувство за вина, а не любов.

— Не е вярно.

— Ти си горд човек. Пристъпи това си чувство и сега се опитваш да намериш изкупление. Разбирам го, но няма да се оставя животът ми да се диктува от думите ти, които всъщност не носят истинския си смисъл. Това дете е прекалено важно за мен.

— То е важно и за мен.

Тя потрепна.

— Не го казвай. Моля те...

— Бих доказал любовта си, ако мога, но не знам как да го направя.

— Ще трябва да ме пуснеш да си вървя. Зная, че ще пострада гордостта ти и съжалявам за това, но да бъдем заедно при това положение е твърде тежко.

Той не отвърна нищо. Тя затвори очи и се опита да се скрие зад ледената бариера, зад която досега се бе намирала в безопасност, но той ѝ бе нанесъл твърде много пукнатини.

— Моля те, Алекс — прошепна смазана тя. — Моля те, пусни ме да си ида.

Думите му бяха едва доловими.

— Наистина ли искаш това?

Тя кимна.

Никога не си бе мислила, че ще го види победен, но в този миг някаква вътрешна искра у него изгасна.

— Добре — рече дрезгаво. — Ще направя онова, което желаш.

Спазъм на отчаяние разтресе тялото ѝ, след като разбра, че всичко най-сетне свърши, сподави стона си, когато той се изправи. Ако наистина желаше това, защо тогава бе толкова болезнено.

Встрани от тях премина някаква сянка, но и Дейзи, и Алекс бяха твърде погълнати от собствената си мъка, за да забележат, че някой бе подслушал най-съкровения им разговор.

24.

— Алекс!

Той вдигна рязко глава, беше се надвесил над двигателя на пилотонабивачната машина — викаше го Дейзи и гласът ѝ му прозвуча точно такъв, както някога.

Стопли го вълна на надежда. Може би в крайна сметка не всичко бе свършило за него. Може би не бе искала да каже онова, което му рече преди два дни, и нямаше да се налага да я качва на самолета за Ню Йорк този следобед.

Захвърли гаечния ключ и се обърна към нея, ала надеждите му се изпариха като видя изражението ѝ.

— Синджун го няма! Разтовариха животните, но него го няма. И Трей липсва.

Брейди излезе иззад двигателя, помагаше на Алекс с ремонта.

— Зад това стои Шеба. Обзалагам се на каквото щете.

Лицето на Дейзи бе пребледняло от вълнение.

— Каза ли ти нещо?

— Не, но през последните два дни е направо непоносима.

Дейзи погледна Алекс и за пръв път, откакто я бе открил в зоологическата градина, той изпита чувството, че наистина го вижда.

— Знаеш ли нещо за това?

— Не. Не ми е казвала нищо.

— Тя знае какво изпитваш към тигъра — рече Брейди. — Предполагам, че го е продала зад гърба ти.

— Но тя не може да направи това. Той е мой!

Прехапа устни, сякаш разбрала, че казаното не бе вярно.

— Опитях се да намеря Шеба преди време — рече Брейди, — но още не се е появила. Шорти докара фургона ѝ, но колата ѝ я няма.

Дейзи сви юмруци.

— Тя е направила нещо ужасно с него. Знам го.

Алекс искаше да я окуражи, но подозираше, че бе права.

— Ще позвъня тук-там да понауча нещо. Вие двамата защо не поговорите с работниците, да разберете дали не знаят нещо?

Никой обаче не знаеше. В следващите два часа говориха с всички от цирка, само за да узнаят, че никой не бе виждал Шеба от предишната вечер.

Дейзи беше като обезумяла. Къде бе Синджун? Какво бе сторила Шеба с него? Бе понаучила доста неща за пазара на застаряващи циркови животни, за да е сигурна, че шансовете му да попадне в сносна зоологическа градина бяха минимални. Какво щеше да стане с тигъра ѝ!

Дойде и отмина часът, в който трябваше да бъде на летището. Алекс бе настоял да отседне у баща си, докато не реши какво ще прави, но сега изобщо не можеше да става въпрос за тръгване. Пренебрегна перленосивия спортен лексус с регистрационни номера от Кънектикът — още един от щедрите подаръци на Алекс, и седна на задния капак на стария черен пикап, който я бе возил по време на цялото ѝ душевно пътуване през лятото до тази мрачна октомврийска вечер. Оттам наблюдаваше площадката.

Свърши първото представление, свърши и второто. Последните зрители напуснаха цирка. Това бяха последните две вечери, преди циркът да се прибере окончателно в Тампа. И отново работниците потеглиха към града, взеха и някои от момичетата от миманса и площадката изглеждаше като изоставена. Беше ѝ студено, но изчака Алекс да се преоблече и да иде да нагледа Миша; чак тогава отиде във фургона.

Чантата ѝ лежеше на леглото. Мина покрай нея и взе стария му сив пуловер от стенната закачалка. Навлече го и понечи да излезе, но се поколеба пред вехтия вграден гардероб, в който Алекс държеше дрехите си.

Клекна, отвори най-долното чекмедже и махна дънките, за да види онова, което знаеше, че бе скрил там: евтина пластмасова дрънкалка, жълто пате, кутия детски бисквити, биберон с картинка на заек и издание с меки корици на книгата на доктор Спок.

Открила бе тези неща преди няколко дни, когато прибираше някои дрехи, но Алекс изобщо не бе споменал за тях. Докосна с пръст дрънкалката и се опита да разгадае защо ги бе взел. Ако само можеше да повярва, че...

Не! Не биваше да си позволява такива мисли. Залогът ѝ бе твърде голям.

Затвори чекмеджето и тръгна отново към пикапа, когато видя кадилака на Шеба, паркиран до фургона ѝ, и чу ядни гласове, които се носеха от шапитото. Алекс също ги бе чул и двамата затичаха в същата посока. Срегнаха се при задната врата.

— Може би ще е по-добре да останеш тук — рече той.

Тя пренебрегна думите му и се втурна вътре.

Шапитото бе слабо осветено от единствена лампа, която хвърляше светлини и сенки върху аксесоарите на арената, докато краищата на голямата палатка тънеха в мрак. Обгърна я познатият мирис на стърготини, на животни, на стари пуканки. Помисли си колко много щеше да ѝ липсва тази миризма.

Брейди и Шеба стояха току до арената. Брейди я държеше за ръката и бе видимо побеснял.

— Дейзи никога не ти е сторила нищо, но ти продължаваш да я преследваш, нали?

Шеба се дръпна от него.

— Правя онова, което искам, и никакъв касапски син не може да ми нарежда.

— Не ти ли писна да бъдеш кучка?

Отговорът на Шеба, какъвто и да бе той, застина на устните ѝ.

— Я виж, я виж, кой се присъедини към партито.

Дейзи се втурна към нея.

— Какво си направила със Синджун?

Тя забави отговора си — да спечели време за мисловните си комбинации, да установи властта си над тях.

— Синджун се подготвя да отпътува за новия си дом. Сибирските тигри са много ценни животни, нали знаете? Дори и старите. — Седна на първия ред седалки и кръстоса твърде нехайно крака. — Дори и аз се изненадах колко много хора са готови да платят за тях, определени хора.

— Какви хора? — попита Алекс, застанал до Дейзи. — У кого е?

— Още не е у никого. Господинът ще го вземе утре заран.

— Тогава къде го държиш?

— На сигурно място. Трей е с него.

Алекс изгуби търпение.

— Стига шикалки! На кого го продаде?

— Няколко души проявиха интерес, но Рекс Уебли предложи най-добра цена.

— Господи!

Изражението на Алекс предизвика студени тръпки у Дейзи.

— Кой е Рекс Уебли? — попита тя.

Преди Шеба да успее да отговори, се намеси Алекс.

— Не казвай и думица, Шеба. Да си остане между нас.

Преди да се обърне към Дейзи Шеба го изгледа снисходително.

— Уебли държи ловен парк в Тексас.

Дейзи не схвана.

— Ловен парк ли?

— Хората плащат на Уебли да ловуват животните, които той купува — рече с отвращение Брейди.

Дейзи отмести поглед от Шеба към Брейди.

— Да ловуват ли? Но никой не може да ловува тигри. Те са застрашен от изчезване вид.

Шеба стана и отиде към средата на арената.

— И тъкмо за това са още по-ценени от богатшите, на които им е омръзнало да ловуват обикновен дивеч и които не се безпокоят от формалностите.

След като Дейзи най-сетне осъзна чутото, гласът ѝ прозвуча панически:

— Значи си продала Синджун, да бъде издебнат и убит?

В съзнанието ѝ се заредиха ужасяващи картини. Синджун не изпитваше обичайния за тигрите страх от хората. Няма да осъзнае, че приближаващите го с пушки мъже искат да го наранят. Представи си как тялото му потреперва, когато куршумите се забиват в него. Видя го проснат на земята, козината му на оранжево-кафяви ивици прошарена с кръв. Обърна се рязко към Шеба.

— Няма да ти позволя да го направиш! Ще се оплача на властите. Те ще го предотвратят.

— Не, няма — отвърна Шеба. — В това да продадеш тигър няма нищо незаконно. Уебли ми каза, че щял да изложи Синджун в ловното си ранчо. И това не е противозаконно.

— Само дето няма да го изложи, нали? Ще го пусне да го убият. — Дейзи изпита чувството, че се задушава. — Ще се оплача на

властите. Ще го направя. Те ще предотвратят това.

— Съмнявам се — рече Шеба. — Уебли заобикаля законите от години. Някой ще трябва да свидетелства, че наистина е видял убийството, а това едва ли ще стане. Освен това, тогава ще бъде вече твърде късно, нали така?

Дейзи никога не бе изпитвала такава омраза към човешко същество.

— Как можеш да направиш такова нещо? Ако ме мразиш чак толкова, защо не си го изкара на мен? Защо трябва да пострада Синджун?

Алекс пристъпи с нея към средата на арената.

— Ще ти платя двойно повече от Уебли.

— Този път парите ти няма да помогнат, Алекс. Няма да купиш Синджун, както стори с Глена. В договора за продажба има определени условия.

Дейзи вдигна глава. Алекс не ѝ бе казал, че е откупил Глена. Знаеше, че той бе уредил постъпването ѝ в зоологическата градина Брукфийлд, но не се бе сетила, че е станало с парите му. Горилата бе получила просторния си дом, благодарение на него.

— Помислила си за всичко, нали? — рече той.

— Хората на Уебли ще вземат Синджун чак призори. — Изражението ѝ стана лукаво. — Чак тогава ще подпиша окончателните документи, а мога и да променя решението си.

Тихият шепот на Алекс бе едва доловим.

— Значи стигнахме до същината на въпроса, така ли, Шеба?

Шеба хвърли поглед към Дейзи, която стоеше до Брейди извън арената.

— Това ще ти хареса, нали, Дейзи? Ако прекратя всичко. Мога да го направя, нали разбираш? Само с едно телефонно обаждане.

— Разбира се, че можеш — промърмори Алекс. — И какво ще трябва да направя аз, за да се обадиш по телефона?

Шеба се обърна към него и в този миг Брейди и Дейзи сякаш изчезнаха, оставяйки ги двамата един срещу друг на арената, за която бяха родени. Тя съкрати и без това късото разстояние помежду им, походката ѝ бе сладка, почти любовна, само дето помежду им нямаше никаква любов.

— Знаеш какво трябва да направиш.

— Изречи го.

Шеба се обърна към Дейзи и Брейди.

— Вие двамата трябва да ни оставите насаме. Разговорът е между Алекс и мен.

Брейди избухна.

— Това са глупости, ето какво са! Само ако знаех какво си замислила, Бог ми е свидетел, щях да те пребия от бой!

Бесният му изблик не ѝ подейства.

— Ако ти и Дейзи не излезете оттук, това ще означава край за тигъра.

— Хайде — рече Алекс, — направете така, както казва.

Брейди изглеждаше така, сякаш бе изгубил всичко, в което бе вярвал, тонът му, като се обърна към Алекс, бе изпълнен с горчивина.

— Не се оставяй да те улови за топките. Ще се опита, но само да си посмял да се оставиш!

— Нямам и намерение — рече тихо той.

Дейзи го изгледа озадачена, но той бе съсредоточил вниманието си върху Шеба и не забеляза.

— Хайде, Дейзи. Да се махаме оттук.

Брейди я прегърна през рамо и я поведе към задната врата. През последните месеци се бе научила как да воюва и се опита да се възпротиви, но осъзна, че Алекс бе единственият за Синджун.

Вече навън, тя пое дълбоко хладен въздух и зъбите ѝ затракаха. Брейди я прегърна и прошепна:

— Съжалявам много, Дейзи. Изобщо не предполагах, че тя ще стигне чак дотам.

Отвътре се носеше презрителният глас на Алекс, съвсем леко приглушен от брезента на шапитото.

— Ти си бизнесдама, Шеба. Ако продадеш Синджун на мен, ще спечелиш много повече. Достатъчно е само да кажеш цената.

И Дейзи, и Брейди стояха като вцепенени на място, знаеха, че трябва да си вървят, но не бяха в състояние да го сторят. Тогава Брейди я хвана за ръка и я отведе в сенките до задната врата, където не можеха да ги видят, но откъдето те самите виждаха отчасти арената.

Дейзи видя как Шеба го погали по ръката.

— Не парите ти искам. Би трябвало да го разбереш досега. Искам гордостта ти.

Той се дръпна, сякаш не можеше да понесе да го докосва.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Ако искаш да получиш тигъра обратно, ще трябва да ми се помолиш за това.

— Върви по дяволите!

— Великият Алекс Марков ще трябва да падне на колене и да моли.

— По-скоро бих умрял.

— Няма да го направиш, така ли?

— За нищо на света. — Той сложи ръце на хълбоците си. — Можеш да правиш каквото си щеш с проклетия тигър, но няма да падна на колене заради теб или заради когото и да било.

— Учудена съм. Предполагах, че си готов на всичко за онази малка простачка. Трябваше да се досетя, че всъщност не я обичаш. — Извърна за миг поглед към тавана, сетне вниманието ѝ отново се насочи към него. — Подозирах го през цялото време и май трябваше да следвам инстинктите си. Как би могъл да обичаш? Ти си прекалено дяволски коравосърдечен, за да обичаш когото и да е.

— Нямах изобщо представа за чувствата, които изпитвам към Дейзи.

— Знам, че не я обичаш достатъчно, за да паднеш заради нея на колене пред мен и да се помолиш. — Изгледа го самодоволно. — И затова печеля. И в двата случая печеля.

— Ти си полудяла.

— А ти постъпи умно, като отказа. Аз веднъж паднах на колене да моля за любов и не го препоръчвам никому.

— Господи, Шеба, не го прави.

Тонът ѝ вече бе лишен от подигравателните си нотки.

— Налага се. Никой не може да унизи Шеба Куест и да му се размине. Каквото и да направиш сега, ти ще си губещият. Сигурен ли си, че не искаш да размислиш?

— Сигурен съм.

В този момент Дейзи разбра, че бе изгубила Синджун. Алекс не бе скроен като другите мъже. Той бе изтъкан от стомана, издръжливост и гордост. Ако се унизеше, щеше да се саморазруши. Наведе глава и се опита да избяга, но Брейди бе затворил пътя ѝ.

Алекс заговори с твърд, корав глас:

— Знаеш ли в какво се състои иронията на положението? Дейзи би го направила. Тя дори не би се замислила за това. — Изсмя се безрадостно. — Тя би паднала веднага на колене, защото притежава сърце, достатъчно голямо да побере целия свят. Не дава пет пари за чест и гордост или за каквото и да е, щом е поставено под въпрос благополучието на онези създания, които обича.

— Е, и какво? — присмя му се Шеба. — Тук не става въпрос за Дейзи, а за теб. Какво избираш, Алекс? Гордостта си или тигъра? Ще заложиш ли всичко на любовта или ще се държиш за онова, което е най-важно за теб?

Последва дълго мълчание. Лицето на Дейзи се обля в сълзи, знаеше, че трябва да се махне. Дръпна се от Брейди, но сетне замръзна на място, като чу ядния му шепот.

— Копеле такова!

Обърна се и видя Алекс да стои пред Шеба все така изправен, с високо вдигната глава. Но коленете му започнаха да се подгъват. Онези могъщи романовски колене. Онези горди маркови колене. Той коленичи бавно върху стърготините, но в същото време Дейзи осъзна, че никога не го бе виждала по-високомерен, по-неподчиним.

— Помоли ме — прошепна Шеба.

— Не!

Викът се изтръгна от гърдите на Дейзи. Нямаше да допусне Шеба да направи това с него, дори и заради Синджун! Какъв смисъл имаше да спаси единия великолепен тигър, ако унищожи другия? Тя изтича през задната врата към арената и се втурна към Алекс. Хвана го за ръката и се опита да го вдигне на крака.

— Ставай, Алекс! Не го прави! Не я оставяй да постъпи така с теб!

Той не сваляше очи от Шеба Куест. Очите му горяха.

— То е както веднъж ми го бе казала, Дейзи. Никой друг не може да ме унизи. Само аз мога да се унизя.

Вдигна високо глава, устните му се свиха презрително. Макар и на колене, никога не бе изглеждал по-великолепно. Беше цар с всяка фибра на тялото си. Царят на арената.

— Умолявам те, Шеба — рече безстрастно. — Не позволявай да се случи нещо лошо с тигъра.

Дейзи го стисна конвулсивно за ръката и падна на колене до него.

Брейди възкликна силно.

А устните на Шеба Куест се изкривиха в зловна усмивка. Изражението ѝ бе странна смесица от удивление и задоволство.

— Кучи син! Значи в крайна сметка наистина я обичаш. — Погледна Дейзи, коленичила до него в стърготините. — В случай, че още не си разбрала, той те обича. Тигърът ти ще се върне на сутринта и можеш да ми благодариш когато пожелаеш. А сега, необходимо ли е да ти въртя нови номера или мислиш, че можеш да поемеш сама от тук нататък, без да се провалиш?

Дейзи я погледна, преглътна и кимна.

— Добре. Щото ми писна всички в този цирк да подсмърчат и да се безпокоят за теб.

Брейди започна да ругае. Алекс присви очи.

А Шеба Куест, царицата на арената, мина бързо покрай тримата с високо вдигната глава, червено-кестенявата ѝ коса се развяваше като ярък флаг.

Брейди я настигна до задната врата, но преди да успее да каже нещо, тя се обърна и заби показалец в гърдите му с все сила.

— И никога повече да не съм те чула да казваш, че не съм добър човек!

Полека-лека усмивка замести потреса от изражението на лицето му. Без да промълви и дума, той се наведе, вкара рамото си към корема ѝ, вдигна я и я изнесе от шапитото.

Дейзи поклати слисана глава и се взря в коленичилиия до нея Алекс.

— Шеба е нагласила всичко това. Знаела е, че Брейди и аз няма да устоим и ще подслушваме. Разбрала е какво изпитвам и е нагласила всичко, за да повярвам, че ме обичаш.

Той я погледна — очите му бяха твърди като кехлибар, ледени и разярени.

— Нито дума повече. — Тя отвори уста. — Нито дума!

Гордостта му бе здравата пострадала, не възприемаше всичко станало никак добре. И тя разбра, че трябва да действа бързо. След всичко, което бяха преживели, тя нямаше никакво намерение да го изгуби тъкмо сега.

С цялата си сила се хвърли върху гърдите му. Изненада го и той се просна по гръб върху стърготините. Преди да успее да се изправи,

тя го затисна с тяло.

— Не ставай глупав, Алекс! Сериозно говоря. — Зарови шепи в гъстата му, тъмна коса и стисна юмруци. — Умолявам те! Стигнахме твърде далеч, за да ти позволя да се правиш сега на глупак. Но вината е повече твоя и ти го знаеш. Всичките онези приказки за това, че не знаеш как да обичаш. А когато наистина ме заобича, аз си помислих, че е чувство за вина. Трябваше да разбере. Трябваше да...

— Пусни ме, Дейзи.

Можеше с лекота да я отхвърли, но тя знаеше, че няма да го направи заради бебето. И защото я обичаше.

Притисна се връз него, обви с ръце врата му и стисна силно, опряла буза до неговата. Прилепила бе възможно най-плътно торса и краката си към неговите, пръстите на краката ѝ обхванаха глезените му.

— Нямам и намерение. Сега си ядосан, но след няколко минути ще ти отmine, веднага щом имаш възможността да премислиш всичко отново, а дотогава няма да ти позволя да направиш нещо, за което ще съжаляваш.

Стори ѝ се, че усеща как тялото му започва да се отпуска, но не промени положението на тялото си, защото знаеше, че е хитър и това можеше да е номер, за да я улови със свален гард.

— Изправи се, Дейзи.

— Не.

— Ще съжаляваш.

— Не би ме наранил за нищо на света.

— Кой е споменавал за нараняване?

— Ти си бесен.

— Бил съм и по-щастлив.

— Наистина си бесен за това, което те накара да направиш.

— Не ме е накарала да направя нищо.

— Разбира се, че те накара. — Дейзи отдръпна глава, колкото да може да се ухили на начумереното му лице. — Подреди те най-добре, Алекс. Наистина го направи. Ако ни се роди момиченце, можем да го кръстим Шеба.

— Само през трупа ми.

Тя отново се сгуши в него и просто зачака така, легнала кротко отгоре му, сякаш бе най-добрият ортопедичен дюшек на света.

Устните му докоснаха ухото ѝ.

Тя се притисна към него и прошепна:

— Искам да се оженим, преди да се е родило бебето.

Усети ръката му в косите си.

— Нали сме женени?

— Искам отново.

— Ами просто да го направим пак.

— Май се опитваш да говориш грубости, а?

— Ако се съглася, ще станеш ли?

— Обичаш ли ме?

— Обичам те.

— Изобщо не прозвуча любовно. Прозвуча, като скърцане със зъби.

— Аз наистина скърцам със зъби, но това не означава, че не те обичам с цялото си сърце.

— Наистина ли? — Отдръпна глава и лицето ѝ светна в усмивка.

— Тогава защо толкова бързаш да ме отхвърлиш от себе си.

Усмивката му бе лукава.

— За да мога да докажа любовта си.

— Е, сега вече ме плашиш.

— Нима се боиш, че няма да си ми достатъчна?

— О, не. Определено не се боя от това.

Тя сведе глава и ухапа лекичко долната му устна. Това продължи половин секунда, след което се превърна в дълбока, чувствена целувка. След което тя заплака, защото всичко бе толкова хубаво.

Той зацелува мокрите ѝ бузи, тя потърка с пръсти бузата му.

— Наистина ме обичаш, нали?

— Наистина — рече дрезгаво той, — и този път искам да ми повярваш. Умолявам те, скъпа моя.

Тя се усмихна през сълзи.

— Добре тогава. Да си вървим у дома.

Издание:

Сюзън Елизабет Филипс. Да целунеш ангел

Американска. Първо издание

ИК „Компас“, Варна, 1996

Редактор: Любен Иванов

Коректор: Диана Черногорова

Оформление: Светлана Стоянова

ISBN: 954-701-004-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.